

OUR WAYS

JOURNAL

26

ဘဝများ လမ်းများ ဒရီးများနှင့်
အောင်မြင်နိုင်ကြောင်းစာဖတ်ကောင်းများ

OUR WAYS

မုတ် ၂၅၊ မြေညီထပ်၊ လမ်း ၄၀ အပေါ်၊

ကျောက်တံတား၊ ရန်ကုန်။

မိုး - ရာဇဝါ၊ ဝဇ္ဇာဌာနာဓိ

BURMESE
CLASSIC

အချစ် အမှန်း

ကျွန်ုပ်တို့ကို မုန်းသူများသည် ကျွန်ုပ်တို့
ကို လိုအပ်သည်ထက် ပို၍ ချစ်သူများထက်
ကျွန်ုပ်တို့ကို တကယ်တမ်းချစ်ဖို့ ပို၍ နီးစပ်
သည်။

ပြင်သစ်ပညာရှိ ဂျော့ရှ် ဖိုကောလိဒ်

OUR
WAYS

26

မာတိကာ

- 4 တမ်းရင်းကဗျာ - မဟာဓမ္မ
- 5 အောင်စည်သာသိုပေးစာ - မြင့်စိုးလွိုင်
- 8 အသွေးအသားထဲက အာဇာနည် - ဒေါ်နုကြည် (မဟာဝိဇ္ဇာ)
- 13 ထင်တာနဲ့ မြင်တာ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာရှိတာ - ကြည်လင်အေး
- 16 ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် ဆုလာဘ် - တက္ကသိုလ် ရွှေစိုဝင်း
- 22 ဗြတ်မျဉ်း - မောင်ယထာ (သင်္ချာ)
- 26 ဘဝစီမံကိန်း - AST
- 30 နားထောင်ပါ - လမင်းသောင်းထွန်း
- 34 ကျေးဇူးပြု၍ တစ်ကြိမ်တွင် တစ်ခုသာလုပ်ကြပါ - ကြည်သာထွန်း
- 39 လာခြင်းကောင်းသော အသက် - နန္ဒာသိန်းစံ
- 47 အသိဉာဏ်နှင့်စာပေ - မောင်ဝမ်းဖေ
- 51 ရသစာပေ - မောင်ထင်
- 55 သတ္တိ - တက်တိုး
- 59 ကံဆိုးတိုင်း ဖိုးမမှောင်မိုက် - အောင်သင်း
- 67 နိုင်ငံရေးဝေရာမကီ - ဦးညာက
- 70 ကြောက်ရမှာကို ကြုံပြီးမကြောက်နဲ့ - မောရစ်ရှိဗဲလယေး
- 73 စိတ်ချမ်းသာနည်းသုံးနည်း - ရွှေလင်းသက်ဝေ
- 79 နှလုံးခုန်သံကြားနေရတယ် - သုတေသီတစ်ဦး
- 83 ရောဂါကာကွယ်ဆေးတွေ ထိရောက်အောင် - ဆရာဝန်လေးတင်
- 86 ဟိုရိုးမား - ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

လမ်း၊ အလမ်း၊ လမ်းများ

- 104 ကာတွန်း
106 သော့အပ်ခဲ့တယ် - တင်မိုး
107 ဓာတ်ပုံကဏ္ဍ - ငြိမ်းချမ်းစိမ်းလန်း
110 ဓါလီလ်ဂျီဘရန်နဲ့အကားပြေကဏ္ဍ - မြင့်စိုးလှိုင်
114 စိတ်ထားထက် ပြတ်ပါတယ် - မင်းအိမ်စည်
117 "လဲနေသူကို တွေ့ရင်" နယ်လ်ဆင် မင်ဒီလာနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့စဉ် - ထက်မြက်
122 နယ်လ်ဆင် မင်ဒီလာ၏ အမှတ်တရများ - မောင်မိုး
129 ကမ္ဘာလုပ်ကြံမှုများ - မြန်မာ့ကုန်းပိုးလုံး
135 ဂွန်စတိုင်းဘတ်ရဲ့စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး - သင့်နော်
137 ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ခြင်္သေ့လေးများ - ရဲကောင်းထက်
140 နှစ်ငါးဆယ်က အညာရပ်ပုံလွှာများ - မောင်မင်မင်(နေဖြူ)
147 မြန်မာပညာရှင်ပဟာမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင် - ဒေါက်တာလှမြင့်
152 ကရင်၊သေတဲ့ ကိုတင်မောင် - လှထုဒေါ်အေး
157 ကျွန်ုပ်၏ဇနီး - ဒဂုန်ရွှေများ
160 မှတ်သုံးရဲ့လက်ဆောင် - ညီပုလေး

ဒီလကဗျာ

တမ်းချင်းကဗျာ

မဟာသွ

“သီပေါသုံးဆယ်၊ အဆုံးလွယ်၍၊ မုန်းဖွယ်
 ဘာဝ၊ ဤကာယဖြင့်၊ မြန်မာ့တန်ခိုး၊ လွန်တိမ်
 ညိုးခဲ့၊ စိုးမိုးထိပ်တင်၊ မြန်ဘုရင်လည်း၊ မမြင်
 လေငြား၊ နတ်ပြည်ဖျားက၊ ပြည်သားပြည်သူ၊
 အရှင်လူတို့၊ ဆူပူနလုံး၊ ကြိမ်မီးအုံးသို့၊ ယူကျုံး
 မရ၊ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏၊ ဒိဗ္ဗစက္ခု၊ ရှင်မရှုက၊ ပုမ္မမသိ၊
 ရှိသည်မကြား၊ နားလည်းဝေလည်၊ မှန်ခဲ့ပြီရှင်၊
 ဤကား နန်းတော်၊ ဤသော်လွတ်ရုံး၊ ရွှေတိမ်း
 သို့၊ မိုးလုံးရောင်ပြည့်၊ ဝါဝါမှည့်ကို၊ မကြည့်
 ရက်နိုင်၊ မည်းညိုယိုင်ခဲ့၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင်တို့၊ ဝတ်
 မြို့က၊ ကျွန်တို့ဖြစ်အင်၊ မမြင်လေစမ်း၊ မလွမ်း
 လေရော၊ ကျွန်ထင်တော့၏၊ ဖျော့ဖျော့အဆင်၊
 သူ့ကျွန်တွင်းဝယ်၊ ငြင်းလည်းမနိုင်၊ ပြိုင်လည်း
 မရ၊ ဖြစ်ခဲ့ကြ၍၊ လွန်လှလေတောင်း၊ ဒုက္ခ
 ပေါင်းကို၊ မင်းကောင်း မငဲ့တော့ပြီလော့။ ။”

စာပေပိုင်ဆိုင်သူ (စက်တင်ဘာ-၁၉၈၁)

အောင်စည်သာသို့ ပေးစာ-၂၆

မှိုင်းကြားက ပန်းနုရောင်

မြင့်စိုးလှိုင်

မိုးစည် ...

အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ ဆူမတြာကျွန်းဘက်က မဆင်မခြင် တောမီးရှို့သူတွေရဲ့ လက်ချက်နဲ့ လောင်ခဲ့တဲ့ တောမီးကြောင့် အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေဖြစ်တဲ့ မင်းနေထိုင်ရာ စင်ကာပူရော၊ မလေးရှားနိုင်ငံမှာပါ မီးခိုးမြူတွေဆိုင်းပြီး ဒီနှစ် ဇွန်လအတွင်း အတော်လေး ဒုက္ခရောက်လိုက်ကြတယ်နော်။ အဲဒီ မီးခိုးမြူတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ လေထုညစ်ညမ်းမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ဇွန်လ ၂၃ ရက်နေ့တုန်းက ဖုတ်ဘွတ်ခ် စာမျက်နှာပေါ် မင်း ရေးတင်လိုက်တဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဘာဘ ဖတ်ရတယ်။

ကောင်းတယ်ကွာ။

မင်းကလည်း မင်းဆီက အတွေ့အကြုံအပေါ် အခြေပြုပြီး ခံစားရေးဖွဲ့တာဖြစ်သလို ဘာဘကလည်း ဘာဘတို့ဆီက အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ခံစားဖတ်ရှုတာဆိုတော့ ခံစားချက်ချင်း ကူးလူးဆက်နွှယ်သွားလို့လား၊ မသိဘူး။ ဘာဘကတော့ မင်းကဗျာကို တော်တော် သဘောကျတယ်။ ခံလည်း ခံစားရတယ်။

ဘာတဲ့ .. မင်း ပေးထားတဲ့ ခေါင်းစဉ်က

“မှိုင်းကြားက ပန်းနုရောင်သို့” တဲ့။

မီးခိုးငွေ့တွေ ထူထပ်သိပ်သည်းလာတာကို “မီးခိုးမြူထူ” လို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလေ့ရှိတယ်။ ဒါ့အပြင် “မီးခိုးမှိုင်း” လို့လည်း သုံးလို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ “မှိုင်း” လို့ အသုံးနည်းတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီစကားကို တင်စားတဲ့ သဘောနဲ့သုံးရင် မကောင်းတဲ့ဘက်ကလည်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်လို့ရတာကြောင့်ပဲ။ မြန်မာစကားမှာ “မှိုင်းတိုက်တယ်”၊ “မှိုင်းမိတယ်” ဆိုတဲ့ အသုံးတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် ရိုးရိုးတန်းတန်း မီးခိုးမှိုင်းတွေထွက်အောင်လုပ်တာတင် မဟုတ်တော့ဘဲ မကောင်းတဲ့ အကြံအစည်နဲ့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတယ်၊ အသိမ်းသွင်းခံရတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေလည်း သက်ရောက်သွားတတ်တယ်။

ခုလည်း မင်းက သုံးရိုးသုံးစဉ် “မြူကြားက” လို့ မသုံးဘဲ “မှိုင်းကြားက” လို့ သုံးလိုက်တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ နောက်ပြီးတို့တိုင်းပြည်ထဲက လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကိုလား၊

လူ့အဖွဲ့အစည်းကိုပဲလားတော့ မသိ၊ “ပန်းနု
ရောင်” လို့ ခေါ်ဝေါ်ပြီး ရည်ညွှန်းရေးဖွဲ့လိုက်တဲ့
မင်းကဗျာကို အစအဆုံး ဖတ်ကြည့်ရအောင်။

မှိုင်းကြားက ပန်းနုရောင်သို့

အသက်ရှူလို့ ဝရဲလား ပန်းနုရောင်ရေ
မင်းတို့ တိုင်းပြည်ကို တိုက်နေတဲ့
အောက်ဆီဂျင်အပြည့်နဲ့ စိတ်ဓာတ်မှိုင်းတွေကြား။

ငါကတော့ ဒီ(စင်ကာပူ)မှာ သစ်ပင်တွေရဲ့ မီးလုံပွဲကို
အသက်နည်းနည်းလျှော့ရှူပြီး ပါဝင်ဆင်နွှဲနေတယ်။
ငါတို့မှိုင်းက မင်းတို့မှိုင်းထက်
သွေးရောင် နည်းနည်း လျော့
အတွေး နည်းနည်း ဖျော့
သက်ရောက်မှုကို နည်းနည်း ဖော့ထားလို့ရတယ်
ပန်းနုရောင်။

ဒီမှာတော့ မီးခိုးမှိုင်းကြောင့်
ဓာတ်ငွေ့ကာ မျက်နှာဖုံးတွေ ရောင်းကောင်းတယ်။
မင်းတို့ဆီက မှိုင်းအတွက်တော့
လူ့အခွင့်အရေးလို စကားလုံးတွေ ရောင်းကောင်းရဲ့
မဟုတ်လား။

ငါတို့ဆီက မှိုင်းကြောင့် လေထုညစ်ညမ်းမှုကို
PSI ဆိုတဲ့ အညွှန်းကိန်းနဲ့ တိုင်းတယ်။
မင်းတို့ဆီက မှိုင်းကြောင့်
ညစ်ညမ်းလာမယ့် စိတ်တွေအတွက်တော့ ...

...

အင်း ...

မင်း အသက်ရှူဝပါစေ ပန်းနုရောင်ရေ။

အောင်စည်သာ

မှိုင်းစည် ...

မင်းရေးတဲ့လေသံကို အားကျပြီး ဘာဘာက
လည်း မင်းဆီ ကဗျာဆန်ဆန်ပဲ စာပြန်ရေး
လိုက်ပါရစေ။

ပန်းနုရောင်ရဲ့ ပြန်ကြားချက်

အသက်ရှူလို့ မဝပါဘူး အောင်စည်သာရယ်
ပန်းနုရောင်တို့ အသက်ရှူမဝတာ ခုမှမဟုတ်
အဖေတို့ အဘိုးတို့ အပြောအရ
'တိုင်းပြေမှာ မှိုင်းဝေ' ခဲ့တာ
ရာစုနှစ်တစ်ဝက် ရှိပြီတဲ့
ယမ်းငွေ့မှိုင်း၊ စိတ်ဓာတ်မှိုင်း
မှိုင်းနှစ်ထပ် ဝိုင်းပတ်ခံခဲ့ရတဲ့
ဟောဒီအရပ်မှာ
ပထမမှိုင်းက ရွှေရတုသဘင် ဆင်ယင်ပြီးစ
ဒုတိယမှိုင်းက ငွေရတုပွဲ ဆင်နွှဲချိန်တိုင်ပြီတဲ့လေ။

ကိုယ်တိုင်က မီးမလောင်ပေမယ့်
မီးလောင်ခြင်းကို အားပေးတဲ့
အောက်ဆီဂျင်တွေကလည်း
ဒီပွဲမျိုးဆို နွဲ့ချင်လွန်းလို့ ပွဲမစည် စည်အောင်
တို့မီး ရှို့မီး ဝင်လုပ်လိုလုပ်
ဆွဲပါဟဲ့ လွဲပါဟဲ့ဆိုတော့
ဟို ... ပစ်တိုင်းထောင်ရုပ်တွေက
ကြိုးရှုပ်နေလို့ဆိုပြီး
မတုန်မလှုပ် ငုတ်တုတ်။

မင်းတို့ဆီက သစ်ပင်တွေရဲ့ မီးလုံပွဲ
ငါဝဲ့ဆီမှာတော့ အိုးအိမ်တွေရဲ့ ကခုန်ပွဲ
တချို့က အသက်နဲ့လဲပြီး ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့ကြတယ်။
မင်းတို့မှိုင်းထက်
ငါတို့မှိုင်းက
သွေးရောင်တကယ်ရင့်

အတွေးအခေါ် အောက်ဆုံးအဆင့်
သက်ရောက်မှုကျတော့ အများကြီး
မြင့်တက်သွားတယ်။

မီးခိုးမှိုင်းတွေကြောင့်
မင်းတို့ဆီမှာ ဓာတ်ငွေ့ကာ မျက်နှာဖုံးတွေ
ရောင်းကောင်းသလို
တို့ဆီက မှိုင်းအတွက် လူ့အခွင့်အရေးလို
စကားလုံးတွေ
နိုင်ငံတကာက အဝယ်လိုက်လို့
အတော်လေး ရောင်းကောင်းပါတယ်။
ဒါ့အပြင်-
'နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်ရေး၊
တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
လူတစ်စုရဲ့ အဖျက်အမှောင့်လုပ်ရပ်၊
နောက်ကွယ်က ကြိုးကိုင်သူ' ဆိုတဲ့
စကားလုံးတွေလည်း
လက်မလည်အောင် ရောင်းရတာပါပဲ။

မင်းတို့ဆီကမှိုင်းကြောင့် လေထုညစ်ညမ်းမှုကို
ပီအက်စ်အိုင်* အညွှန်းကိန်းနဲ့ တိုင်းချိန်မှာ
တို့ဆီကတော့ ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းတွေ၊
အလှူရှင်တွေ၊ အရပ်ဘက် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေနဲ့
ပျားပန်းခပ်မျှ တိုင်းတာကြပါတယ်။

ဒီကြားထဲ
လူငါးယောက်သတ်၊ အိမ်နစ်လုံးမီးရှို့ပြီး
ဟိုက္ကူကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးထားခဲ့တဲ့
ဂျပန်က သတင်းတစ်ပုဒ် ကြားလိုက်ရ
အဲဒီ ဟိုက္ကူကို အင်္ဂလိပ်လို ဖော်ပြတာက
*Setting a fire
smoke gives delight
to a country fellow* တဲ့။

“မီးမွှေးလိုက်တယ်ဗျို့၊
တောသားတစ်ယောက်အဖို့
မီးခိုးတွေ့ရင် ပျော်လွန်းလို့”
ဆိုပါတော့။

“မီးခိုးတွေ့ရင် ပျော်လို့” ဆိုပြီး
အိမ် မီးရှို့ လူသတ်တာ
ပျော်စရာမဟုတ်ဘူး၊ ကဗျာမဟုတ်ဘူး
အဲဒါ စူးသွပ်မိုက်မဲတဲ့ ရာဇဝတ်မှု။

ဘယ်ရပ်မြေ ဘယ်ဒေသမှာမဆို
ဒီလို ရာဇဝတ်ကောင်တွေ
ခေါင်းမထောင်၊ မီးမမွှေး
မှိုင်းတိုက်ပြီးမပြေးနိုင်အောင်
ခိုင်မာပြတ်သား တားဆီးကြရမယ်။

ပန်းနုရောင်တို့တွေလည်း
အမြဲတစေ နုမနေဘဲ
ရဲရင့်နီမောင်း

အသွေးအရောင်ပြောင်းမှ တော်ကာကျလိမ့်မယ်
ခုလောလောဆယ်တော့
အသက်ရှူရတာ သိပ်မဝသေးဘူး
အောင်စည်သာရေ့ ။ ။

■ ပီအက်စ်အိုင် = လေထုညစ်ညမ်းမှု
အဆင့်ပြညွှန်းကိန်း၊
(PSI = Pollutant Standards Index)

ငါ့မြေး လူ့အနှစ်သာရပြည့်ဝတဲ့
ပထမတန်းစားလူ ဖြစ်ပါစေ။

မင်းရဲ့ဘာသာ
မြင့်မိုးလို့ငါ

ဟသံတတက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်မအမှုထမ်းခဲ့တုန်းက နိုင်ငံဝန်ထမ်းတွေကို မြေကွက်ချပေးတဲ့ အတွက် တစ်ကွက်ရခဲ့ပါတယ်။ မြေကွက်ရတဲ့ရပ်ကွက်က ဟသံတတက္ကသိုလ်နဲ့ နီးတယ်လေဆိုပြီး အဲဒီမှာပဲ အမြဲနေဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အိမ်ဆောက်ပြီးတဲ့အခါ ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့မှာ မင်္ဂလာရွှေဂူကြီး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနဲ့ အစိုးရမူလတန်းကျောင်း အမှတ် ၂၄ တို့ ရှိနေပါတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အလှူအတန်းတွေနဲ့ ရာသီမလပ်စည်ကားသလို၊ မူလတန်းကျောင်းကလည်း ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း ခေါင်းလောင်းထိုးသံ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေရဲ့ စာအံသံ၊ နိုင်ငံတော်သီချင်းနဲ့ မြန်မာကျောင်းသား သီချင်းဆိုသံတွေကိုကြားနေရလေ့ ရှိပါတယ်။

“တရားမျှတ လွတ်လပ်ခြင်း နဲ့ မသွေ × တို့၊ ပြေ × တို့၊ မြေ × များလှစပ်သိမ်း × ငြိမ်းချမ်းစေဖို့ × ခွင့်တူညီမျှ ဝါဒဖြူစင်တဲ့ မြေ × တို့၊ ပြေ × တို့၊ မြေ × ပြည်ထောင်စုအမွေ အမြဲတည်တံ့စေ × အဓိဋ္ဌာန်ပြုပေ × ထိန်းသိမ်းစို့၊ လေ × က မန္တမကြေး မြန်မာပြေ × တို့၊ ဘိုးဘွား အမွေအနှစ်မို့၊ ချစ်မြတ်နိုးပေ × ပြည်ထောင်စုကို

ဘဝအတွေး ဘဝအတွေး

အသွေးအသားထဲက အာဇာနည် ဒေါ်နီကြည် (မဟာဝိဇ္ဇာ)

အသက်ပေးလို့တို့ ကာကွယ်မလေ × ---”

အခြေခံပညာကျောင်းတွေမှာ နိုင်ငံတော် သီချင်းကို ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းချိန်တိုင်း သံပြိုင်သီဆိုကြရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကလည်း ဆိုခဲ့ရပါတယ်။ မူလတန်းတုန်းက အတန်းဖော်တွေနဲ့ အတူ အားရပါးရ သီဆိုခဲ့ပေမယ့် သီချင်းစာသားရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အနှစ်သာရကိုတော့ တိတိပပ သိခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ အလယ်တန်းရောက်လာတော့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ စုဝေးချိန်မှာ ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးက ဒီသီချင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို အခါအားလျော်

စွာ ရှင်းပြတာ ကျွန်မမှတ်မိနေပါတယ်။ မူလ တန်းအရွယ်တုန်းက 'ကမ္ဘာမကြေ' သီချင်း ဆို ပြီးရင် ကျောင်းဆင်းရတော့မယ်။ အိမ်ပြန်ရ တော့မယ်ဆိုတာလောက်သာ သိခဲ့ရာကနေ၊ အလယ်တန်းရောက်လာတော့ လွတ်လပ်တဲ့ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ဖြစ်ထွန်း ပေါ် ပေါက်လာဖို့၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်တွေ အသက်ပေးခဲ့ကြရတဲ့ အဖြစ်တွေကို နားလည်သဘော ပေါက်လာခဲ့ပြီ မို့ 'တို့ဘိုးဘွားအမွေအနှစ်မို့၊ ချစ်မြတ်နိုး ပေ x x ပြည်ထောင်စုကိုအသက်ပေးလို့ တို့ ကာကွယ်မလေ x x' ဆိုတဲ့အပိုဒ် ရောက်ရင် ကြက်သီးမွေးညှင်းထလာတတ်သလို ရင်ထဲမှာ လည်း နွေးလာပူလာတတ်ပါတယ်။

အဲဒီလို ငယ်စဉ်ကတည်းက နိုင်ငံတော် သီချင်းနဲ့ အာဇာနည်အမျိုးသားခေါင်းဆောင် ကြီးတွေကို ဆက်စပ်ခံစားတတ်တဲ့အပြင်၊ အာဇာနည်နေ့ရောက်လို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး တွေ လုပ်ကြံခံခဲ့ရတဲ့ နံနက် ၁၀ နာရီ ၃၇ မိနစ် အချိန်ကျရင် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ ကြားသိ ရအောင် ရေဒီယိုကနေ ဥဩသံရှည်ကြီးဆွဲပြီး အချက်ပေးသလို၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံတွေ၊ မီးရထား စက်ခေါင်းတွေ၊ သင်္ဘောတွေက ဥဩဆွဲကြ၊ လမ်းပေါ် သွားလာနေတဲ့မော်တော်ယာဉ်တွေက ဟွန်းတွေတီးကြ၊ လမ်းသွားလမ်းလာတွေက ခေတ္တရပ်တန့်၊ ငြိမ်သက်ပြီး အလေးပြုကြတဲ့ အသံတွေ၊ ရုပ်ပုံတွေကို မြင်ရတိုင်း ဆိုနဲ့ ကြေကွဲစရာအဖြစ် ခံစားရပါတယ်။ ဒါ့အပြင် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးဗိုလ်ချုပ် အောင် ဆန်းရဲ့ ရိုးရှင်းပြတ်သားပြီး တိုင်းပြည်အတွက် စေတနာမှန်တဲ့ဟောပြောချက်တွေကို ပြန်

ပြောင်းနားထောင်ခွင့်ရအောင် ရေဒီယိုကနေ ထုတ်လွှင့်ပေးတဲ့အတွက်လည်း ရင်ထဲမှာ ထိထိခိုက်ခိုက်နဲ့ မေ့ပျောက်လို့မရအောင် စွဲလမ်းမှတ်သားစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ တော်လှန်ရေး ကောင်စီ အစိုးရတက်လာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း နှစ်အနည်းငယ်ကြာချိန်ကစပြီး ဇူလိုင် ၁၉ ရက် အာဇာနည်နေ့ကို ရှေးကလောက် အလေး မထားတော့ဘဲ လင်းချည်တစ်ခါ မှိန်ချည်တစ် လှည့်နဲ့ ကျင်းပခဲ့ကြပါတယ်။ 'အာဇာနည်မျိုး သေရိုးမရှိ' ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အာဇာနည် ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ ပေးခဲ့တဲ့ စိတ်ဓာတ် အမွေ၊ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ အပေါ် ချစ်ခင်လေးစား တန်ဖိုးထားကြတဲ့ မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ သဘောထားအမှန်တွေ ကတော့ ကွယ်ပျောက်မသွားခဲ့ပါဘူး။ အာဇာနည်နေ့ကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကျင်းပပေးဖို့ အခွင့်ရရင် ရသလို တောင်းဆိုလာခဲ့ကြပါ တယ်။ ဒီလိုနဲ့ လက်ရှိအစိုးရသစ်တက်လာပြီး နောက်တစ်နှစ်အကြာ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ၆၅ နှစ် မြောက် အာဇာနည်နေ့ကစပြီး အစဉ်အလာ ကောင်းတွေကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ဖို့ အရိပ် အယောင်ပြလာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ၆၆ နှစ်မြောက်အာဇာနည်နေ့ မတိုင်ခင် ပြည်သူ့လွှတ်တော်အစည်းအဝေးမှာ အာဇာနည်နေ့ကျရင် ဥဩဆွဲဖို့ အစီအစဉ် ရှိမရှိ မေးမြန်းတော့ အစိုးရတာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်က မရှိ တဲ့အကြောင်း၊ မဆီမဆိုင်အကြောင်းပြချက် တွေပေးပြီး ငြင်းဆိုသွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်မှာတော့ ပြည်သူတွေ ကျောင်းသားတွေက ခေါင်းငုံ့ ငြိမ်သက်

မနေတော့ဘဲ စည်းရုံးလှုပ်ရှားကြပါတော့တယ်။ ပုဂ္ဂလိကသတင်းစာတွေ၊ အင်တာနက် မှေ့စ် ဘွတ်စ် စာမျက်နှာတွေကနေတစ်ဆင့် ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း၊ သွက်သွက်လက်လက် ဆက်သွယ် ကြပါတယ်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပဲ သက် ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေ အပိုင်းကလည်း အာဇာနည်နေ့အခမ်းအနားကို ထိုက်ထိုက်တန် တန်ကျင်းပဖို့ ဇူလိုင် ၁၆၊ ၁၇၊ ၁၈ နေ့တွေမှာ စိုင်းပြင်းလာတာကို အစိုးရသတင်းမီဒီယာတွေ ကနေတစ်ဆင့် တွေ့လာရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဇူလိုင်လ ၁၈ ရက်နေ့ရောက်လာ ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မခဲအိုဖြစ်သူရဲ့ မွေး နေ့ပွဲလုပ်လို့ ကျွန်မအစ်မအိမ်ရှိရာ သင်္ဃန်း ကျွန်းကို ကျွန်မတို့သားအမိ သားအဖသုံး ယောက်သား ရောက်နေကြပါတယ်။ အိမ်က သင်္ဃန်းကျွန်း စံပြဈေးမိုးပွင့်နဲ့ကပ်လျက်မှာ ပါ။ ဇူလိုင် ၁၉ ရက်နေ့ နံနက်ခင်းမှာတော့ စကိုင်းနက် အပူတူဒီတို အစီအစဉ်က တင် ဆက်တဲ့ အာဇာနည်နေ့အခမ်းအနားကျင်းပ နေပုံတွေကို တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းကြည့်ဖြစ်ကြ ပါတယ်။

၆၆ နှစ်မြောက်အာဇာနည်နေ့ အခမ်း အနားကို ပြည်ထောင်စုသမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ တော် ဒုတိယသမ္မတ ဒေါက်တာစိုင်းမောက် ခမ်းက ရှမ်းတိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ပြီး လွမ်းသူ့ပန်းခွေချ မေတ္တာပို့နေတာကို မြင် လိုက်ရတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း မျိုးစေ့ချ ပေးခဲ့တဲ့ ပင်လုံစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်း မျှော်မှန်းခဲ့တဲ့ တိုင်းရင်းသားသွေးစည်း ညီညွတ်ရေးကို သင်္ကေတပြုပေးလိုက်သလို ထင်မှတ်ပြီး အားရဝမ်းသာဖြစ်မိပါတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ဖခင်ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း

ဇူလိုင်လဟာ ကျွန်မတို့မြန်မာပြည်မှာ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာတဲ့လ ဖြစ်ပါတယ်။
ဇူလိုင်မိုးနဲ့အပြိုင် မျက်ရည်မိုးတွေ လှိုင်ခဲ့ရတာလည်း ၆၆ နှစ်တောင်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။
နှစ်လရာသီတွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို ချစ်ခင်လေးစား တန်ဖိုးထားသူတွေကတော့ မချီတင်ကဝမ်းနည်းနေကြဆဲ၊ လွမ်းမျက်ရည်ဝေနေကြဆဲပါ။

ရဲ့ဂူဗိမာန်မှာ လွမ်းသူ့ပန်းခြင်းချ၊ ဦးချ ကန် တော့ပြီးတဲ့နောက် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဂူဗိမာန် ကိုမော့ကြည့်လိုက်တဲ့ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်အောင် ဆန်းစုကြည်ရဲ့ ညှိုးလျတဲ့ မျက်နှာကိုမြင်ရ တော့ ၂ နှစ်သမီးအရွယ်မှာ ဖတဆို ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သူ့ရဲ့ငယ်ဘဝကို မြင်ယောင်လာမိသလို၊ သူ့ မျက်လုံးက သူ့အဖေကို စကားတွေ အများကြီး ပြောပြနေသယောင် ထင်မှတ်မိပါတယ်။

အာဇာနည်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးအုန်း မောင်ရဲ့ဂူဗိမာန်မှာ လွမ်းသူ့ပန်းခွေချ ဂါရဝပြု ပြီး ပြန်ထွက်လာလို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် အရောက်မှာ အာဇာနည်ဗိမာန်ဆီ ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်တဲ့ ဦးအုန်းမောင်ဇနီးရဲ့ အကြည့် ကလည်း 'တစ်ခြမ်းပဲဘဝနဲ့ ကြေကွဲလွမ်းဆွတ် ခဲ့ရတာ ၆၆ နှစ်တိုင်ခဲ့ပါပြီ' လို့ပြောပြနေသလို ပါပဲ။

ဇူလိုင်လဟာ ကျွန်မတို့မြန်မာပြည်မှာ မိုးဖြိုင်ဖြိုင်ရွာတဲ့လဖြစ်ပါတယ်။ ဇူလိုင်မိုးနဲ့ အပြိုင် မျက်ရည်မိုးတွေလှိုင်ခဲ့ရတာလည်း ၆၆ နှစ် တောင်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ နှစ် လ ရာသီတွေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အာဇာနည်ခေါင်း

ဆောင်ကြီးတွေကို ချစ်ခင်လေးစား တန်ဖိုးထား သူတွေကတော့ မချီတင်ကဲဝမ်းနည်းနေကြဆဲ။ လွမ်းမျက်ရည်ဝေနေကြဆဲပါ။ အာဇာနည်နေ့ အခမ်းအနားကျင်းပနေချိန်တစ်လျှောက်လုံးမှာ အဆိုတော်ကြီး ဒေါ်မေလှမြိုင်သီဆိုခဲ့တဲ့

“နှစ်လနာရီ x အခါရာသီရွှေပေမယ့် x အာဇာနည်နေ့ကိုဖြင့် မမေ့သင့်ပါပေ x ယနေ့ ဖြင့် သတိတရားထားလို့လေ x အများပြည်သူ တွေ x အများပြည်သူတွေ x အာဇာနည်နေ့ ကိုလေ x ရေးကာတွေးရှု x အလေးပြုပါမယ် လေ x x -----” ဆိုတဲ့ သီချင်းကို နောက်ခံ ဖွင့်ပေးထားတာကြောင့်လည်း အလွမ်းဓာတ်ခံရှိ တဲ့သူတွေ မျိုးချစ်စိတ်ရှိတဲ့သူတွေမှာ ဆိုနင့် ကြေကွဲနေရဆဲဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအခမ်းအနား ကျင်းပနေပုံကိုကြည့်ရင်း ဒီနှစ် အာဇာနည်နေ့ ကျင်းပတဲ့အစီအစဉ် ကောင်းမွန်တဲ့အတွက် အစိုးရက အာဇာနည်နေ့ကို တကယ်အလေး အနက်ထား ကျင်းပပေးတာပါလား ဆိုတဲ့အသိ နဲ့ စိတ်ထဲမှာအားရ ကျေနပ်မိသလိုလို ဖြစ် လာပါတယ်။

ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်နေရင်း ကျွန်မခင်ပွန်း က သတင်းစာ ထွက်ဝယ်ပါတယ်။ သတင်းစာ

ထဲမှာ ကျောင်းသားလူငယ်တွေက ဦးဆောင်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ယာဉ်အသွားအလာများတဲ့ လမ်း ဆုံမီးပွိုင့်တွေမှာ အာဇာနည်ကြီးတွေ ကျဆုံး ချိန် နံနက် ၁၀နာရီ ၃၇ မိနစ်ကျရင် ကားဟွန်း သံတွေ၊ ဥဩသံတွေပေးပြီး စည်းရုံး လှုံ့ဆော် သွားမယ့်အကြောင်း၊ ရန်ကုန်အပါအဝင် တခြားမြို့တွေမှာလည်း ဒီနည်းအတိုင်း လုပ်ကြ မယ့်အကြောင်း ပါလာတယ်။ ရန်ကုန်က လမ်း ဆုံ မီးပွိုင့်စာရင်းထဲမှာ သင်္ဃန်းကျွန်းစံပြဈေး မီးပွိုင့်လည်း ပါနေတာတွေ့ရလို့ ကျွန်မတို့ စိတ်လှုပ်ရှားသွားကြပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အချိန်က ၁၀နာရီ ၂၅မိနစ်လောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒါနဲ့ အိမ်ရှိသူကုန်ထွက်ပြီး မီးပွိုင့်နားကနေ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရတယ်။

သံသုမာလမ်းမကြီးဘက်က မီးပွိုင့်ထိပ်မှာ ပစ်ကပ်ကားတစ်စီးရပ်ပြီး အာဇာနည်ခေါင်း ဆောင်ကြီးတွေ ကျဆုံးခဲ့တဲ့ ၁၀နာရီ ၃၇ မိနစ် အချိန်မှာ ကားဟွန်းတွေတီးပြီးအလေးပြုကြဖို့ ကားပေါ်ကနေ အသံချဲ့စက်နဲ့ မေတ္တာရပ်ခံ ပန်ကြားတဲ့ အသံကိုကြားရပါတယ်။ မရှေး မနှောင်းမှာပဲ အင်္ကျီအဖြူနဲ့ အနက်ရောင် လုံချည် ဝတ်ဆင်ထားကြတဲ့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားအရွယ် လူငယ်တစ်စုကိုလည်း တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီလူစုထဲက လူငယ် လေးတစ်ယောက်က ရွှေဝါရောင် ခွပ်ဒေါင်းပုံ ကောက်ကြောင်းဖော်ထားတဲ့ အလံအနက် တစ်ခုကို ဝါးလုံးနဲ့တိုင်ဝက်လွှင့်တင်ထားပြီး မီးပွိုင့်ဘေးပလက် ဖောင်းပေါ်မှာ ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို လွယ်ထားတဲ့ အဲဒီ လူငယ်လေးဟာ အလံကိုတိုင်ရင်း ပလက် ဖောင်းပေါ်ကနေ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းလျှောက်

လာပြီး ကားလမ်းမရဲ့ လမ်းဆုံတည့်တည့်မှာ နေရာယူလိုက်တဲ့အချိန်၊ မီးပွိုင့်ကို ရောက်လာ တဲ့ စက်ဘီးကအစ မော်တော်ယာဉ်အဆုံး အားလုံးရပ်တန့်သွားကြပြီး ဟွန်းတွေ တစ်ပြိုင် နက်တည်း တီးကြပါတော့တယ်။ လိုင်းကား သမားတချို့က သဘောမပေါက်လို့ မတီးဖြစ် ကြတာကိုလည်း ကျွန်မတို့ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဘက်ခြမ်းမှာ နေရာယူထားကြတဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသား လေးငါးယောက်လောက်က ကား တွေကြားထဲ တိုးဝင်သွားကြပြီး၊ ဟွန်းတီး အလေးပြုပေးကြဖို့ အနူးအညွတ်မေတ္တာ ရပ်ခံ ကြတယ်။ ဒီတော့လည်း ကားတိုင်းလိုလိုက သဘောပေါက်သွားကြပြီး အားလုံးပဲ တညီ တညွတ်တည်း တီးလိုက်ကြတာ ဟွန်းသံတွေ ဆူညံမြည်ဟည်း သွားတော့တာပါပဲ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၁၀နာရီ ၃၇ မိနစ်တိတိ။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကျောင်းအရွယ် လူငယ်လေးတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ပြီး၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝရော၊ တက္ကသိုလ် ဆရာမဘဝကိုပါ ကျင်လည်ဖြစ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ ရဲရင့် မွန်မြတ်တဲ့ လုပ်ရပ်ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချီးကျူးဂုဏ်ယူမိပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ လမ်းတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာ ဟိုတစ်စု သည် တစ်စု စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့ ရဲတွေရော၊ လမ်း သွားလမ်းလာတွေပါ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်ပြီး ကျဆုံး လေပြီးတဲ့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီးတွေကို ဂါရဝပြုဖြစ်လိုက်ကြပါတယ်။

ဒီမြင်ကွင်းကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ မြင် လိုက် ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မရင်ထဲ ဝမ်းနည်းသလိုလို ဝမ်းသာသလိုလို အမျိုး အမည် ဝေခွဲလို့မရတဲ့ ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်လာပြီး

ကျွန်မရဲ့စိတ်အစဉ်ဟာ ခု မြင်တွေ့ရတဲ့
မျိုးသက်သစ်လူငယ်တွေရဲ့
စိတ်အားထက်သန်ပြင်းပြမှု၊
ပြည်သူတွေရဲ့ ပူးပေါင်းပါဝင်မှုတွေကိုပါ
မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံတွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာတော့
စိတ်တုံးတုံးချ နှစ်ထောင်း
အားရဖြစ်မိပါတော့တယ်...

မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်ဥတွေ ခိုတွဲလာလို့ ငုံ့ထားတဲ့ခေါင်းကို တော်တော်နဲ့ ပြန်မမော့ ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ လက်ကိုင်ဖုန်းတွေနဲ့ ဗီဒီယို မှတ် တမ်းတင်တဲ့သူကတင်၊ ဓါတ်ပုံရိုက်တဲ့သူက ရိုက်နေကြတာဟာလည်း အာဇာနည်နေ့နဲ့ပတ် သက်တဲ့ အများပြည်သူတွေရဲ့ခံစားချက်ကို ဖော်ညွှန်းပြနေသလိုပါပဲ။

စောစောက အာဇာနည်နေ့အခမ်းအနား အစီအစဉ်ကိုကြည့်ရင်း အားရကျေနပ်မိသလို လို ဖြစ်လာတဲ့ ကျွန်မရဲ့စိတ်အစဉ်ဟာ ခု မြင် တွေ့ရတဲ့ မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တွေရဲ့ စိတ်အား ထက်သန်ပြင်းပြမှု၊ ပြည်သူတွေရဲ့ ပူးပေါင်း ပါဝင်မှုတွေကိုပါ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ ကြုံတွေ့လိုက် ရတဲ့အခါမှာတော့ စိတ်တုံးတုံးချ နှစ်ထောင်း အားရဖြစ်မိပါတော့တယ်။

ဪ--နှစ်ပေါင်းများစွာ အမှောင်ချ ခံထားရတဲ့ အာဇာနည်နေ့အခမ်းအနားဟာ၊ ဖိနှိပ်မြှောက်ဖြစ်တဲ့ ဒီ ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာတော့ မြန်မာပြည် နေရာဒေသအသီးသီးမှာရှိတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ဖိနှိပ်ချိုးနှိမ်လို့မရတဲ့ စိတ်ရင်း စေတနာ မီးရောင်စုံတွေနဲ့ ဝိုင်းဝန်းထွန်းညှိပေး လိုက်ကြလို့ ထိန်ထိန်ညီးညီး လင်းလက် တောက်ပလာခဲ့ပါပကော။ ◆

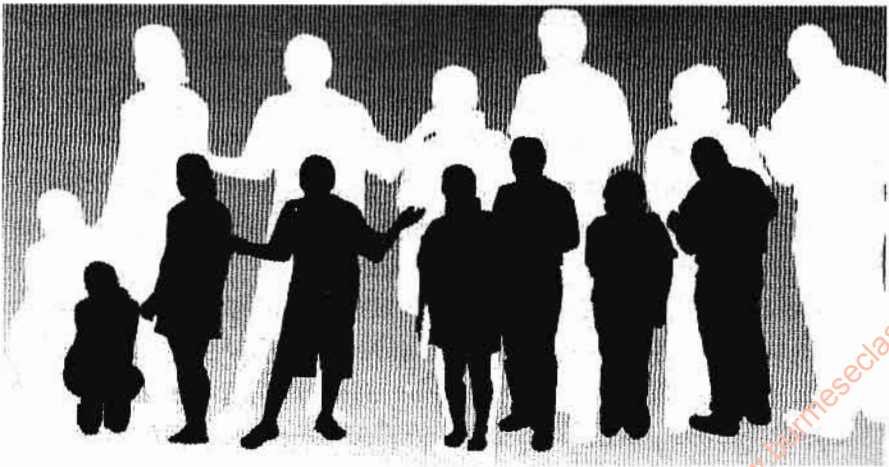
ရှုထောင့်

ထင်တာနဲ့ မြင်တာ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာရှိတာ ကြည့်လင်အေး

အခုပြောမယ့်အကြောင်းကို ဂရုတစိုက် သတိပြုမိတာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် လောက်ပဲ ရှိပါဦးမယ်။ ထူးချွန်ထက်မြက်သူတွေကတော့ ဒါမျိုးကို စောစော သိတတ် မြင်တတ် ကြပြီး သဘောပေါက် နေထိုင်သွားတတ်ကြပါတယ်။

‘ထင်တာ’ ဆိုတာက ကိုယ့်ရဲ့ အနေအထိုင် အပြောအဆို အမူအရာလုပ်ရပ်တွေနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က ထင်မြင်နေတာတွေကို ဆိုပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်က ကိုယ့်ကို ဘယ်လိုအကဲဖြတ်နေမလဲဆိုတာမျိုးလည်း ပါဝင်ပါတယ်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ ကိုယ့် ကို သူများက ဘယ်လိုထင်မလဲဆိုတာ မကြာခဏ စဉ်းစားမိတတ်သလို အများရဲ့ ထင်မြင်ချက် ကို အလေးထားပြီး ပြုမူလှုပ်ရှားကြတာလည်း ခပ်များများလို့ ထင်ပါတယ်။

‘မြင်တာ’ ကျတော့ ထင်တာထက်ပိုပြီး လက်တွေ့ကျပါတယ်။ လူရဲ့မျက်စိနဲ့ မြင်ရတာ

ကို ဆိုလိုတာပါ။ မျက်စိနဲ့ လက်တွေ့ တပ်အပ်
မြင်နေရတာတွေဟာ လောကမှာ ဘာများ လွဲဖို့
ရှိသေးလို့လဲ။

သို့သော်—

စကားပြေကို စကားပြောသလို ရေးနေပေ
မယ့် ‘စာဝေါဟာရ’ ဖြစ်တဲ့ သို့သော်ဆိုတဲ့
စကားလုံးကို တစ်ခါတစ်ရံ သုံးချင်တယ်။ သုံးမိ
တယ်။ ‘သို့သော်’ ဆိုပြီး သုံးလိုက်ရတာ အနှစ်
သာရ ပိုရှိသလိုပါပဲ။ အခုလည်း ‘ထင်တာ’
ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတယ်၊ ‘မြင်တာ’ ဆိုတာ
က ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆောင်တယ် စတာတွေကို
ပြောရင်း ‘သို့သော်’လို့ ကြားခံလိုက်ရတာ (ကိုယ့်
ဘာသာတော့) အရသာတော်တော်ရှိသွားတယ်။

သို့သော်—

အခုချိန်မှာ ကျွန်တော်တွေးမိနေတာကျ
တော့ လူတစ်ယောက်အတွက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
‘ပတ်ဝန်းကျင်က ငါ့ကို ဒီလိုထင်နေကြမှာပဲတို့’၊
‘ငါ ဒီလိုဝတ်စား ဒီလိုသွားလာ ဒီလိုစကား
လေးတွေ ပြောလိုက်ရင် ငါနဲ့ဆက်ဆံနေတဲ့
လူတွေက အကောင်းမြင် အကောင်းထင်ကြမှာ
ပဲတို့’ ဆိုတာတွေဟာ ဘာမှ အရေးမကြီးတဲ့
ကိစ္စတွေပဲလို့ တွေးမိတာပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်က
ကောင်းတယ်လို့ထင်အောင် ပြောဆို နေထိုင်
ပြုမူရတာတွေဟာ ငွေကြေးရှာဖွေတဲ့ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းနယ်ပယ်မှာ ငွေကြေးရရှိလာအောင်
အထောက်အကူပေးတဲ့ နည်းနာအနေနဲ့ အသုံး
ဝင်နေတာကို ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေ
ကြေးရှာဖွေတာမဟုတ်ရင် လူတွေအမြင်မှာ
ကောင်းပါစေတော့ရယ်လို့ (ရင်ထဲက မပါဘဲ)
လိုက်လုပ်နေရတာတွေဆိုတော့ မလိုလားအပ်
တဲ့ ကိစ္စတွေပဲလို့ ယူဆပါတယ်။

နောက် ‘မြင်တာ’ ကလည်း လူသား

အသက်ရှင်ရတဲ့ဘဝ၊ ကျန်းမာစွာနေထိုင်ရတဲ့
ဘဝဟာ သဘာဝလေးပါ။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အသက်ရှင်မှုကို သူများတွေ
ဘယ်လိုထင်အောင်၊ ဘယ်လိုမြင်သွားအောင်
ငါတော့ (စိတ်ရော လူပါ အပင်ပန်းခံပြီး)
ဒီလိုနေလိုက်မယ်ဆိုသူတွေ အများကြီးပါ...

မဟုတ်တဲ့ သစ်ပင်တွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေဆိုရင်
မြင်နေရတာက အမှန်ဖြစ်ပေမယ့်၊ လူသားမှာ
တော့ ပြုမူပြောဆိုနေတာကို လက်တွေ့ မြင်နေ
ရတဲ့တိုင်အောင် အဲဒါဟာ အစစ်အမှန်ပဲလို့
ယူဆလိုက်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ လူရဲ့ လှုပ်ရှားမှု
တွေကို မြင်နေရတာတိုင်း အစစ်အမှန်ပဲလို့
ကောက်ချက်ချဖို့ ခက်ပါတယ်။

လက်တွေ့မြင်ရတဲ့ လူအများစုရဲ့ လုပ်ပုံ
ကိုင်ပုံ၊ ပြောဆိုပုံတွေဟာ မဖြစ်လို့၊ မငြင်းသာ
လို့၊ လုပ်နေကြတာရှိမယ်၊ တစ်စုံတစ်ဦးက
တိုက်တွန်းပြောဆိုလို့ လုပ်တာတွေရှိမယ်၊ အခ
ကြေးငွေရယူထားလို့ ထိုက်တန်တာတစ်ခုခု
ပြန်လုပ်ပေးနေရတာရှိမယ်၊ ရလိုတာတစ်ခုခုကို
မျှော်ပြီး သည်းခံလှုပ်ရှားနေကြတာတွေ ရှိမယ်။
မြင်နေရတာတွေထဲက ဖြစ်ရပ်အများစုကို ပြော
တာပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းဆိုသလို ဒါမျိုးတွေကို
ပဲ မြင်ကြရတာမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့၊ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်
တဲ့၊ ဖြစ်အောင်လည်း ကြိုးစားနေတဲ့ အနေ
အထားကျတော့—

ပတ်ဝန်းကျင်(သူများတကာ)က ပေးတဲ့
အမှတ်တွေကို မလိုချင်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်က
ငါ့ကို ပလေကပ်လုံချည်နဲ့ ရုပ်အင်္ကျီ သပ်သပ်
ရုပ်ရပ်ဝတ်ထားတာမြင်မှ စာပေသမား၊ စာပေ

အလုပ်လုပ်သူလို့ တလေးတစားရှိမှာပေါ့။ လူထဲသွားရင် ဒီလို ဝတ်ထားစားထားမှလို့ အများသတ်မှတ်ချက်ကို လိုက်ရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ နားကပ်ကလေးပါမှ၊ လည်ပင်းဗလာနဲ့ဖြစ်မလား၊ ဆွဲကြိုးတော့ ဆွဲထားရမှာပေါ့။ လက်ကိုင်အိတ်ကလည်း အခုခေတ်က ကြီးကြီးကိုင်ကြတဲ့ခေတ်၊ လမ်းထွက်ရင် လက်ကိုင်အိတ်ပါမှ။ အဲဒီလို သူများရဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ နေ့စဉ်မျှော်ပါပြီး သူများသတ်မှတ်ချက်ကို အပြင်ပန်းအားဖြင့် မပြည့်စုံမှာကိုပဲ စိုးရိမ်နေရတာမျိုးကို စိတ်ညစ်ညူးမိတယ်။

နောက် အမြင်တင့်တယ်အောင် လုပ်နေရတာတွေကိုလည်း စိတ်ရှုပ်တယ်။ သပ်ရပ်သေသပ်မှုဟာ လူတစ်ယောက်အတွက် သေချာပေါက် လိုအပ်ချက်ဖြစ်ပေမယ့် လိုတာထက် ပိုသော အမြင်ကောင်းအောင်လုပ်နေကြတာတွေကျတော့လည်း (ထပ်ပြောပါရစေ) တကယ်စိတ်ရှုပ်စရာပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ရင်ထဲမှာရှိနေတာကိုပဲ နေထိုင် ပြောဆို လုပ်ကိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားတယ်။ စိတ်ထဲက နှစ်သက်တဲ့ အပြင်အဆင်ကိုပဲ ဝတ်ဆင် နေထိုင်နိုင်ဖို့ အားထုတ်တယ်။ ကိုယ်က နှစ်သက်နေပါလျက်နဲ့ အများက ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်တော့မှာပဲ ဆိုတာမျိုး ခေါင်းထဲ ဝင်မလာအောင် နေထိုင်တယ်။ ဆိုင်အပြင်အဆင် လှလှပပ၊ အရောင်အသွေး အခင်းအကျင်း ခေတ်မီမီ ကော်ဖီဆိုင်လို၊ ခေါက်ဆွဲဆိုင်လိုဟာတွေမှာ ထိုင်ချင်တယ်။ Shopping Centre တွေမှာ လမ်းလျှောက်ရတာ နှစ်သက်တယ်။ အများအထင်မှာ ဒီနေရာသွားမှ၊ ဒီစကားပြောမှ၊ ဒီအလုပ်လုပ်မှ တင့်တယ်မယ်၊

ကောင်းမယ်ဆိုပြီး လိုက်လုပ်နေရတာမျိုးတွေ မလုပ်တော့ဘူး။ လူမှုရေးကိစ္စ၊ အလှူမင်္ဂလာဆောင်တွေမျိုးကလွဲရင် ကျန်တာတွေကို ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ တကယ်မရှိတာတွေ (လုပ်သင့်လို့ဆိုပြီး) မလုပ်တော့ပါဘူး။

ဒါဟာ စိတ်ထဲရှိသမျှ ထင်ရာစိုင်းတဲ့ လူမှုကျင့်ဝတ်အစွန်းရောက် 'ဟစ်ပီ' တွေလောက်စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သောင်းကျန်းဖို့ဆိုလိုချင်တာမဟုတ်သလို၊ အဓိပ္ပာယ်တွေကို ငြင်းပယ်ချင်တဲ့ 'ဒါဒါ' ဝါဒ အနုပညာရှင်တွေ အစွန်းတစ်ဖက်တွေထိ သွားနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့အသိ၊ ကိုယ့်ရဲ့အတွေးနဲ့ ကိုယ်တကယ် နေထိုင်ချင်တဲ့ပုံစံ၊ ကိုယ်တကယ် နှစ်သက်ကျေနပ်မိတဲ့ ကိစ္စရပ်တွေနဲ့သာ နေထိုင်သွားခြင်းဟာ ကိုယ်စိတ်နှလုံး ၃ ပါးစလုံး သက်သာရုံမက အသက်ရှည်ကျန်းမာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လူမှုအဝန်းအဝိုင်းက 'ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်နေလေရဲ့၊' 'ဘယ်လိုထင်ရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ' ဆိုတဲ့သောကတွေ၊ မောဟတွေနဲ့ဝေးပြီး ကိုယ့်စိတ်နှလုံးထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းမှုလေးတွေ၊ ကျေနပ်ပီတိလေးတွေနဲ့ (အလွန်အကျွံ အစားမခံမင်သူ၊ အသောက်မှာမလေသူ၊ မူးယစ်ဆေးမှာ စိတ်ကူးယဉ်ဘဝနဲ့ နေထိုင်သူမဟုတ်ရင်) တကယ်ကို လူ့ဘဝဓဇာနေထိုင်ရခိုက်မှာ အရသာရှိရှိ အနှစ်သာရပြည့်ပြည့် နေခွင့်ရပေလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေပါတယ်။

အသက်ရှင်ရတဲ့ဘဝ၊ ကျန်းမာစွာနေထိုင်ရတဲ့ဘဝဟာ ခဏကလေးပါ။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အသက်ရှင်မှုကို သူများတွေ ဘယ်လိုထင်အောင်၊ ဘယ်လိုမြင်သွားအောင် ငါတော့ (စိတ်ရှေ့လူပါ အပင်ပန်းခံပြီး) ဒီလိုနေလိုက်မယ်ဆိုသူတွေ အများကြီးနဲ့ လူ့လောကပါ။ ♦

ကိုရီးယား ရိုးရာပုံပြင်

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် ဆုလာဘ်

တက္ကသိုလ် ရွှေရိုင်း

ကိုရီးယားရိုးရာပုံပြင်ကို ရေးသားသူမှာ စာရေးဆရာမ ဖရမ်းစစ်ကာပင်တာ [Frances Carpenter (1890-1972)] ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ဖခင်မှာ အမေရိကန်နိုင်ငံ ဝါရှင်တန်ဒီစီမှ သတင်းထောက်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင် ရေးသားခဲ့သော ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ လူမျိုးများအကြောင်း၊ နေရာဒေသများအကြောင်းသည် အလွန်ကျော်

ကြားသည်။ ပထမတွင် သူ့ဖခင်နှင့် တွဲ၍ စာများရေးသားရာမှ နောင်တွင် သူရေးသော ကမ္ဘာတစ်လွှားရှိ ရိုးရာပုံပြင်များကြောင့် လူသိများခဲ့သည်။ ယခုဖော်ပြသော "The Good Brother's Reward" သည် ထိုကမ္ဘာ့ ရိုးရာပုံပြင်များထဲမှ တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာမအဖြစ် အနှစ် ၅၀ မျှ စာများ ရေးသားခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ကိုရိုးယားနိုင်ငံမှာ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က ချမ်းသာတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က ဆင်းရဲတယ်။ သူတို့ဖခင် သေဆုံးသွားတော့ အစ်ကိုကြီးက အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လာပြီး သူ့ဖခင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ချမ်းသာသမ္မု အားလုံးကို သူပဲ ယူလိုက်တယ်။ သူဟာ သူ့ဖခင်ရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးနေရာကို ယူတာကိုသာလုပ်ပြီး သူ့ဖခင်ဆုံးမခဲ့သလို သူ့ညီကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်မှု မလုပ်ခဲ့ဘူး။ နောက်ပြီး သူဟာ သူ့ညီကို သူတို့မိဘ ဘိုးဘွားများ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တဲ့အိမ်ကနေ နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဆမ်ချစ်ဟာ နန်းတော်လို အိမ်ထဲမှာ သူ့မိန်းမနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့မှာ သားသမီးတစ်ယောက်မှ မထွန်းကားဘူး။ ညီဖြစ်သူ ကိုဆမ်ဟမ်က ဇနီးနဲ့ သားတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ညီဖြစ်သူဟာ ရွံ့နဲ့ဆောက်ထားတဲ့အိမ်မှာ မြက်ခြောက်တွေကို အမိုးမိုးပြီး နေကြတယ်။ မိုးရွာရင် အမိုးက မလုံလို့ သူတို့မိသားစုဟာ ရေစိုနေတဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာပဲ အိပ်ကြရတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပူးကပ်ပြီး နွေးထွေးမှုရအောင် လုပ်ရတယ်။

ညီဖြစ်သူ ဆမ်ဟမ်ဟာ ကောက်ရိုးခြောက်တွေနဲ့ ဖိနပ်ချုပ်ပြီး ရောင်းတယ်။ ဒါ့အပြင် ရရာအလုပ်မျိုးစုံလုပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိသားစုက များလို့ အစားအစာ လုံလောက်မှုမရှိဘူး။ ကလေးတွေက ဆာလို့ ငိုကြွေးကြတယ်။ သူတို့အိမ်က ကြွက်လာတောင် သူတို့အိမ်မှာ ဆန်မပြောနဲ့ ဆန်ကွဲစတောင် မရှိလို့ စိတ်ပျက်တယ်။

တစ်နေ့မှာ ဆမ်ဟမ်ရဲ့ မိန်းမက သူတို့ရဲ့

သားအငယ်ဆုံးကို ချမ်းသာတဲ့အစ်ကိုထံ သွားပြီး အကူအညီတောင်းခိုင်းဖို့ သူ့ယောက်ျားကို ပြောတယ်။ သူ့မိန်းမက “ရှင်အစ်ကိုက ဆာလောင်နေတဲ့ သနားစရာ သူတူလေးကိုတွေ့ရင် ကျွန်မတို့စားဖို့ စားစရာတချို့ ပေးလိုက်မှာပါ။ သူက အရမ်းချမ်းသာတာ မဟုတ်လား” လို့ ပြောတယ်။

ဒါပေမဲ့ လောဘကြီးပြီး ချမ်းသာတဲ့ အစ်ကိုဟာ သူတူလေးကို အိမ်ရဲ့ ဝင်းဝကနေ မောင်းထုတ်လိုက်တယ်။ သူက

“ငါတို့အိမ်မှာနေတဲ့လူတွေစားဖို့ပဲ အစားအစာရှိတာ။ ငါ့ရဲ့ စပါးတွေ၊ ဆန်တွေ၊ ပဲတွေကို စပါးကျီတွေ၊ ဂိုဒေါင်တွေမှာ သေ့ခတ်သိမ်းထားတယ်။ ပိုတဲ့ စပါးတွေကို အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ကြက်တွေကို ကျွေးရတယ်။ ငါတို့ရဲ့ စားကြွင်းစားကျန်တွေကို ငါ့ရဲ့ အိမ်စောင့်ခွေးတွေ၊ ကြောင်တွေကို ကျွေးရတယ်။ ဒီတော့ မင်းကို ပေးစရာမရှိဘူး။ ခွေးတွေ မင်းကို မကိုက်ခင် ပြန်ပေးတော့” လို့ ပြောတယ်။

ညီ ဆမ်ဟမ်ရဲ့ သားဟာ သူ့ဘကြီးပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေကြောင့် သိပ်ကို ရှက်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ သူ့အိမ်ကို ပြန်ခဲ့တယ်။ သူဟာ သူ့ဘကြီးရဲ့ ကြမ်းတမ်းရက်စက်တဲ့ စကားတွေကို ပြန်ပြီး မပြောခဲ့ပါဘူး။ သူက “ဘကြီး အိမ်မှာမရှိလို့ ကျွန်တော် ဘာမှ ယူမလာဘူး” လို့ ပြောပြတယ်။

သူ့မိခင်က “ကိစ္စမရှိပါဘူး သားရယ်။ မေမေ အခု စီးထားတဲ့ဖိနပ်ကို ရောင်းလိုက်ပါမယ်။ ဒီကောက်ရိုးဖိနပ်က ကောင်းသေးတာပဲ။ ဒါ ရောင်းလိုက်ရင် ဆန်နည်းနည်းလောက် ဝယ်နိုင်မှာပါ ... ဒီတော့ မေမေတို့ ညီဇာစားလို့ ရတာပေါ့” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ငှက်ကလေးက ခြေထောက်အနာသက်သာပြီး

ထောင့်ထောင့်နဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်လာတယ်။

ဆောင်းရာသီရောက်တော့ တောင်ဘက်ကို

ပြန်သွားတယ်။ ကြင်နာမှုမရှိတဲ့ ဆန်ချစ်ကို

ကျလီ ကျလီလို့ အော်ပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ

တိတ်တိတ်လေး ပြန်သွားတယ်။

အဲဒီနေ့က ဆန်ဟမ်ဟာ တောင်ခြေမှာ ထင်းဆိုက်ဖို့ သစ်ကိုင်းတွေ သွားပြီး ကောက် နေတယ်။ သူ အိမ်ပြန်လာတော့ ထင်းတွေနဲ့ အတူ အဖိုးတန်ရတနာတစ်ခု ပါလာတယ်။ အဲဒါကတော့ အပင်တစ်ပင်ရဲ့ အမြစ်ပါပဲ။ အဲဒီ အမြစ်ဟာ ကိုရီးယားနိုင်ငံမှာ ဆေးဖက်ဝင်တဲ့ အဖိုးတန် ဂျင်စင်းပင်ရဲ့ အမြစ်ဖြစ်တယ်။ သူတို့ နိုင်ငံရဲ့ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားတောင် ဂျင်စင်းကို ပြုတ်ပြီး အားရှိဖို့ သောက်ကြတယ်။ ဆန်ဟမ် ဟာ အဲဒီ ဂျင်စင်းမြစ်ကို ဆေးဆရာတစ် ယောက်ဆီမှာ ရောင်းလိုက်တာ ပိုက်ဆံ အများ ကြီးရတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ စောစောက ရောင်း လိုက်တဲ့ သူ့မိန်းမ ဖိနပ်ကို ပြန်ဝယ်နိုင်တယ်။ အချိန်အတိုင်းအတာတစ်ခုတော့ မိသားစု စား ဝတ်နေရေးကို မပူပင်ရတော့ဘူး။

နောက်ပိုင်းမှာ ဆန်ဟမ်ရဲ့ မိန်းမဟာ စပါးလှေတဲ့ဆီမှာ အလုပ်ရတယ်။ ဆန်ဟမ်က လှည်းဆွဲတဲ့အလုပ် လုပ်တယ်။ သူ ဆွဲတဲ့ လှည်းပေါ်မှာ ရွာက ချမ်းသာတဲ့လူတွေရဲ့ ပစ္စည်းတွေ တင်ပြီး ဆန်ဟမ်က တစ်နေရာက

နေ့ တစ်နေရာကို ပို့ပေးရတဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဆောင်းဥတု ကုန်ဆုံးသွားတယ်။

နေ့ရာသီရောက်တော့ ဆောင်းရာသီမှာ တောင်ဘက်အရပ်ကို ပြောင်းနေကြတဲ့ ပျံလွှား ငှက်တွေဟာ မြောက်ဘက်ကိုပြန်လာကြတယ်။ အဲဒီငှက်တွေဟာ ဆန်ဟမ်တို့ရဲ့ ကောက်ရိုး ခြောက်တွေနဲ့ မိုးထားတဲ့ ခေါင်မိုးမှာ အသိုက် လုပ်ပြီး နေကြတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ အဲဒီ အသိုက်ထဲမှာ ငှက်ကလေးတွေ ပေါက်ကြ တယ်။ တစ်နေ့မှာ ဆန်ဟမ် ဖိနပ်ချုပ်နေတုန်း သူတို့ရဲ့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ မြွေအကြီးကြီးတစ် ကောင်ကို တွေ့တယ်။ အဲဒီမြွေကြီးဟာ ငှက် သိုက်ဆီကို လျှောပြီး သွားနေတယ်။ ဆန်ဟမ် က မြွေကို မောင်းထုတ်ဖို့လုပ်တော့ မြွေဟာ ငှက်တွေကို အားလုံးနီးပါး မြို့နေပြီဖြစ်တယ်။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ပဲ အသိုက်ပေါ်က အောက်ကို ပြုတ်ကျလာတာ တွေ့လိုက်ရ တယ်။ ဆန်ဟမ်က ငှက်ကလေးကို ကောက်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ခြေတစ်ချောင်းကျိုးသွားတာ တွေ့ရတယ်။

စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ ဆန်ဟမ်ဟာ ငှက် ကလေးကို ညင်ညင်သာသာကိုင်ပြီး ကျိုးနေတဲ့ ခြေထောက်ကို တုတ်ကလေးနဲ့ ချည်ပေးတယ်။ သူ့ကလေးတွေက ငှက်ကလေးကို အစာရေစာ ကျွေးကြတယ်။ ဒါနဲ့ ငှက်ကလေးဟာ ခြေ ထောက်အနာသက်သာပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်း လျှောက်လို့ရလာတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျိုးသွား တဲ့ ခြေထောက်တွေတော့ အရင်လို ပြန်မဖြောင့် ဘဲ ကောက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းတော့ ထော့ ကျိုးထော့ကျိုးနဲ့ လျှောက်နိုင်လာတယ်။ မကြာ မီမှာ ငှက်ကလေးဟာ တကျိကျိအော်ပြီး ပျော် ရွှင်စွာနဲ့ ပျံနိုင်သွားတယ်။

ရက်တွေ လတွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန် သွားပြီး အေးတဲ့ဆောင်းရာသီကို ရောက်လာ ပြန်တယ်။ ခြေထောက်ကောက်ကောက်ကလေး နဲ့ ငှက်ကလေးဟာ ဆမ်ဟမ်တို့အိမ်ရှေ့မှာ တကျိကျိအော်ပြီး တောင်ဘက်ကို ပျံသန်းတော့ မယ့်အကြောင်း နှုတ်ဆက်လာတယ်။

နွေရာသီရောက်တော့ စောစောက ငှက် ကလေးဟာ ဆမ်ဟမ်တို့ဆီကို ပျံလာတယ်။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူဟာ ဆမ်ဟမ်ရဲ့ လက် ဖဝါးပေါ်မှာ နားပြီး ထူးဆန်းတဲ့ သစ်စေ့တစ်ခု ကို ချလိုက်တယ်။ အဲဒီသစ်စေ့ရဲ့ တစ်ဘက်မှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို ရွှေ့နဲ့ စာလုံးဖော် ထားတယ်။ တခြားတစ်ဘက်မှာတော့ “စိုက်ပါ၊ ရေလောင်းပါ” လို့ ရေးထားတယ်။

ခြေထောက်ကောက်နေတဲ့ ငှက်ကလေး ဟာ လူစကားမပြောတတ်ဘူး။ တကယ်က အဲဒီသစ်စေ့ကလေးက ငှက်တို့ရဲ့ ဘုရင်ကြီးက ပေးလိုက်တာဖြစ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ငှက်ငယ်လေးကို မြွေရန်က ကယ်တင်တာ ရယ်။ ခြေထောက်ကျိုးတာကို ဆေးကုပေးတာ တွေရယ်ကြောင့် ဆုလာဘ်ပေးတာဖြစ်တယ်။

ဆမ်ဟမ်ကလည်း ငှက်ကလေးကိုလည်း သံယောဇဉ်ရှိတာမို့လို့ ငှက်ကလေးပေးတဲ့ သစ်စေ့ကို မြေပေါ်မှာ ပျိုးပြီး ရေမှန်မှန်လောင်း ပေးတယ်။ သစ်စေ့က အညောက်ထွက်လာ တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အပင်ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီအပင်ဟာ အိမ်ကိုနွယ်တက်လာပြီး ဘူးသီး သုံးလုံး သီးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လဆန်း(၉)ရက်မှာ ဆမ်ဟမ်က သူ့ဇနီးကို ပြောတယ်။

“တို့တွေ ဒီဘူးသီးကြီးသုံးလုံးကို ဒီနေ့ ခူးရအောင် ... ဒီအသီးရဲ့ အသားတွေကို ဟင်း ချက်စားပြီး ဘူးခွံကိုတော့ ရေခွက်လုပ်ရ

တာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက် ပထမဘူးသီးကို ဖြတ် လိုက်တော့ အဲဒီဘူးသီးထဲက အစေ့နှစ်ယောက် ထွက်လာတယ်။ သူတို့တွေဟာ ငွေနဲ့လုပ်ထား တဲ့ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ တင်ထားတဲ့ စားပွဲကို မှပြီး လာကြတယ်။ အစေ့နှစ် ယောက်က “ဒီပုလင်းထဲက ရေတွေဟာ အသက် ရှည်စေပါတယ်” လို့ ပြောတယ်။ နောက် ဆက် ပြီး “ဒီပုလင်းထဲက ရေက မျက်စိ ပြန်မြင်နိုင်ပါ တယ်။ ဒီပုလင်းထဲကတော့ စကားမပြောနိုင် တော့တဲ့လူ စကားပြောနိုင်ပါတယ်” လို့ ပြော တယ်။

ဆမ်ဟမ်တို့မိသားစုဟာ အံ့ဩတကြီးနဲ့ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲဖြစ်နေကြတယ်။ နောက် တော့ ဒုတိယဘူးသီးကို ဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီ တစ်ခါမှာတော့ သူတို့ခြံထဲမှာ အမိုးတန် ပိုး ထည်တွေနဲ့ တောက်ပတဲ့ အဖြူရောင် အထည် မျိုးစုံထည့်ထားတဲ့ ဗီရိုတွေ ပေါ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး တတိယဘူးသီးကို ဖြတ်လိုက်တော့ လက်သမားတွေ အများကြီးဟာ လက်သမား ကိရိယာမျိုးစုံနဲ့အတူ သစ်သား အကောင်းစား တွေ ထမ်းပြီး ထွက်လာတယ်။ ဆမ်ဟမ်ဟာ အံ့ဩတကြီး လှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပဲ အုတ် ကျွတ်မိုးတွေ မိုးထားတဲ့ အိမ်တွေကို မြင်ရ တယ်။ နောက် မြင်းတွေ၊ မြင်းဖောင်းတွေ၊ စပါး တွေ သိုလှောင်ထားတဲ့ စပါးဂိုဒေါင်တွေ အသီးသီး ပေါ်လာတယ်။

သူဌေးတစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်း တွေဟာ ဆမ်ဟမ်အတွက် အလိုလို မိုးပေါ်က ကျလာသလို ချက်ချင်းကြီး ရောက်လာကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဗူးသီးသုံးလုံးရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ရောက်လာတာဖြစ်တယ်။

ဆမ်ဟမ် ချမ်းသာသွားတဲ့သတင်းဟာ သူ့
အစ်ကိုဆီကို ရောက်သွားတယ်။ လောဘကြီး
တဲ့ အစ်ကိုကြီးဟာ သူ့ညီဆီကို ရောက်လာပြီး
အကြောင်းစုံကို မေးတယ်။ စိတ်သဘောထား
ကောင်းတဲ့ ဆမ်ဟမ်ကလည်း ခြေထောက်ကျိုး
သွားတဲ့ ငှက်ကလေးအကြောင်း ပြောပြတယ်။
သူ့အစ်ကိုကလည်း သူ့ညီလိုပဲ လုပ်မယ်လို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူ့ရဲ့အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်မှာ
တွေ့သမျှ ငှက်ကလေးတွေကို တုတ်နဲ့ရိုက်သွား
တယ်။ သူ့ကြောင့် ငှက်တော်တော်များများ
သေဆုံးရပြီး နောက်ဆုံးမှာ ခြေကျိုးသွားတဲ့
ငှက်တစ်ကောင်ကို သူ ရသွားတယ်။ အစ်ကို
ဆမ်ချစ်ဟာ အဲဒီငှက်ကလေးကို ဖမ်းပြီး သူ့ညီ
ဆမ်ဟမ်လုပ်သလို ခြေထောက်ကိုလည်း စည်း
နှောင်ပေးတယ်။ သူက စိတ်သဘောထား
ကောင်းတဲ့လူမဟုတ်တော့ သူ့ညီလိုတော့
ကြင်ကြင်နာနာ လုပ်မပေးဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ငှက်
ကလေးက ခြေထောက်အနာသက်သာပြီး
ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်လာတယ်။
ဆောင်းရာသီရောက်တော့ တောင်ဘက်ကို ပြန်
သွားတယ်။ ကြင်နာမှုမရှိတဲ့ ဆမ်ချစ်ကို ကျလိ
ကျလိလို့ အော်ပြီး နှုတ်မဆက်ဘဲ တိတ်တိတ်
လေး ပြန်သွားတယ်။ သူ့ရဲ့ငှက်တွေနဲ့ တွေ့တဲ့
အခါမှာတော့ ငှက်မင်းကြီးကို သူ့ရဲ့အဖြစ်
အပျက်ကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်နဲ့ ပြောပြ
တယ်။

နွေရာသီရောက်လို့ ခြေထော့နဲ့ နဲ့ ငှက်
ကလေးပြန်လာတဲ့အခါမှာ ဆမ်ချစ်အတွက်
သစ်စေ့တစ်စေ့ ယူလာတယ်။ ဆမ်ချစ်ကလည်း
သူ့ညီရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အသေးစိတ် သိပြီး
သားဖြစ်လို့ သူ့ရဲ့ ကြီးကျယ်လှတဲ့ အိမ်ဝင်းမှာ

ဆမ်ချစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ
နောက်ဆုံး ဘူးသီးကို ခွဲခိုင်းတောင် လန်နေကြတယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီနောက်ဆုံးဘူးသီးက သူတို့ကို
ချမ်းသာမှု ပေးနိုင်တယ်လို့ တစ်ယောက်ကတစ်ယောက်
အားပေးရင်း ခွဲခိုင်းလိုက်တော့
မီးတောက်မီးလျှံတွေ တက်လာပြီး ဆမ်ချစ်တို့ ပိုင်သမျှ
စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အိမ်မြေမြို့တွေကို
လောင်ကျွမ်းသွားတယ်။

အစေ့ကို ပျိုးတယ်။ အဲဒီပျိုးပင်ဟာ နွယ်ပင်
အဖြစ်နဲ့ သူ့ရဲ့အိမ်ကို တွယ်ပြီး တက်လာတယ်။
အိမ်ပေါ် နွယ်တက်တာလည်း သိပ်မြန်တယ်။
အိမ်တစ်အိမ်လုံး နွယ်ပင်တွေနဲ့ ရှုပ်နေပြီး အုတ်
ကျွတ်မိုးတွေကို ဖျက်ဆီးပစ်တယ်။ မိုးရွာတဲ့
အခါ ခေါင်မိုးတွေ ပေါက်နေလို့ အပျက်အစီး
တွေ အများကြီးဖြစ်တယ်။ အစ်ကို ဆမ်ချစ်ဟာ
နွယ်ပင်ကြောင့် ပျက်စီးသွားတာတွေ ပြင်ရ၊
ဆင်ရတာ တော်တော် ပိုက်ဆံကုန်သွားတယ်။

သူ့အပင်မှာ ဘူးသီးသုံးလုံးမကဘူး ဆယ့်
နှစ်လုံးတောင် သီးတယ်။ အသီးတွေက အရမ်း
ကို ကြီးတယ်။ လဆန်း ၉ ရက်ရောက်တော့
ဆမ်ချစ်ဟာ လက်သမားတစ်ယောက်ကို
ပိုက်ဆံအများကြီးပေးငှားပြီး ဘူးသီးတွေကို
ခွဲခိုင်းတယ်။

ပထမဆုံးဘူးသီးကို ခွဲလိုက်တော့ ကချေး
သည်တစ်စု ထွက်လာတယ်။ အဲဒီကချေးသည်
တွေအတွက် စားသောက်ဖို့၊ နေထိုင်ဖို့ လုပ်ရ
တာ ဆမ်ချစ် ပိုက်ဆံတွေအများကြီး ကုန်တယ်။

နောက် ဘူးသီးကို ခွဲလိုက်တော့ အားကစား သမားတွေ ထွက်လာတယ်။ သူတို့အတွက် အားကစားရုံ၊ အားကစားပစ္စည်းတွေ ပံ့ပိုးရ တာနဲ့ ဆမ်ချစ်ရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ကုန်ရပြန်တယ်။ ကချေသည်တွေက နယ်လှည့်ဖျော်ဖြေတာမို့လို့ သူတို့စရိတ်က မနည်းလှဘူး။ နောက်ထပ် နောက်ထပ် ဘူးသီးတွေထဲကလည်း ပိုက်ဆံ ကုန်စရာချည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ၁၁ ခုမြောက် ဘူးသီးက ဘီလူးလောက်ကြီးတဲ့ လူကြီး ထွက် လာတယ်။ သူ့ကြောင့် ဆမ်ချစ်မှာ ပိုက်ဆံတစ် ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး။

ဆမ်ချစ်တို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ နောက်ဆုံး ဘူးသီးကိုခွဲဖို့တောင် လန့်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနောက်ဆုံးဘူးသီးက သူတို့ကို ချမ်းသာမှု ပေး နိုင်တယ်လို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အား ပေးရင်း ခွဲခိုင်းလိုက်တော့ မီးတောက်မီးလျှံတွေ တက်လာပြီး ဆမ်ချစ်တို့ ပိုင်သမျှ စည်းစိမ် ၉စွာ၊ အိမ်ခြေခြံတွေကို လောင်ကျွမ်းသွားတယ်။ ဒီတော့ နေစရာလည်း မရှိ၊ စားစရာလည်း မရှိ တော့တဲ့ လောဘကြီးတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ ဘယ်ကို သွားကြမှာလဲ။

ဆမ်ချစ်က သူ့ဇနီးကို “ငါ့ရဲ့ညီ ဆမ်ဟမ်

ဆီ သွားပြီး အကူအညီတောင်းရမယ်” လို့ ပြော တယ်။

သူ့မိန်းမက “ရှင်က ဆာလောင်နေတဲ့ အစာလာတောင်းတဲ့ သူ့သားကို ခြံပေါက်က နေ မောင်းထုတ်ခဲ့တာ။ ရှင့်ကိုလည်း သူက နှင်ထုတ်မှာပေါ့” လို့ ပြောတယ်။

ဆမ်ချစ်က “အဲဒီလို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါ့ ညီက သိပ်ပြီး စိတ်ထားကောင်းတာ။ သူက ငါ့အဖေလိုပဲ သဘောကောင်းတယ်။ သူ့ဆီ ရှိသမျှအားလုံးကို ဝေငှနေတာပါ” လို့ ပြော တယ်။

ဆမ်ချစ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ညီ ငယ်ဟာ စိတ်ထားကောင်းသူဖြစ်လို့ သူ့ကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုတယ်။ အစားအသောက် တွေ ကျွေးတယ်။ နေစရာ အိမ်ပေးတယ်။ ဆမ် ဟမ်ဟာ လောဘကြီးတဲ့ သူ့အစ်ကိုကို ကူညီ တယ်။ ဆမ်ဟမ်ဆီမှာ ငှက်တို့ရဲ့ ဘုရင်ကြီး ပေးထားတဲ့ အိမ်တွေ အများကြီးရှိတာဆိုတော့ သူ့အတွက်လည်း ဘာမှ မထိခိုက်ပါဘူး။ သူ့ မိန်းမက ဆမ်ဟမ်ရဲ့ စိတ်သဘောထားကို နား လည်ပေမယ့် ကလေးတွေကတော့ သူတို့ဖေဖေ ရဲ့ အပြုအမူကို နားမလည်နိုင်ကြဘူးတဲ့။ ♦

ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းသည်
စာရိတ္တလှပမှု၏ အခြေခံဖြစ်သည်။
မှန်ကန်၍ သစ္စာရှိသူသည်
တိုတိုဖြင့် လိုရင်းကိုသာ ပြောဆိုတတ်ပြီး
မှသာ သမားကမူ
ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဝေလည်ချောင်ပတ် ပြောတတ်သည်။
လီယိုတော်စတိုင်း

ဖြတ်မျဉ်း

မောင်ယထာ(သင်္ချာ)

စကိုင်းနက်ရဲ့ မြန်မာမှုဗီရုပ်သံလိုင်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ ဆက်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ တောတွင်းသောင်းကျန်းသူအဖွဲ့ထဲ ရောက်နေတဲ့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်၊ ဇာတ်ကားရဲ့ ရှေ့ပိုင်းအစကို မကြည့်လိုက်ရလို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ တောတွင်းရောက်နေတယ်တော့ မသိရပါ။

လူငယ်လေးဟာ တောတွင်းသောင်းကျန်းသူတွေက ကျေးရွာတွေကို မီးရှို့ဖျက်ဆီး၊ တိုင်းရင်းသားတွေကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း၊ ဆက်ကြေးတောင်း၊ လူသတ်၊ အမျိုးသမီးငယ်လေးတွေကို အဓမ္မကျင့်၊ ရထားလမ်းတွေကို မိုင်းပုံးထောင်ဖျက်ဆီး စတဲ့ အဖျက်လုပ်ငန်းတွေကို တဖြည်းဖြည်း သိလာခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါမှာ သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့ထဲကနေ အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ပြီး ဖောက်ထွက်ဖြတ်ကျော်တဲ့ ပညာပေးဇာတ်လမ်းလေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဇာတ်ကားအမည်က “ဖြတ်မျဉ်း”။ နောက်ဆုံးမှာ လူငယ်လေးဟာ ဖြတ်မျဉ်း

သဖွယ် အမှောင်လောကကို ဖြတ်ကျော် ထိုးဖောက်လာနိုင်ခဲ့ပြီး အလင်းထဲကို ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။

ဖြတ်မျဉ်းဆိုတာ သင်္ချာနယ်ပယ်ရဲ့ အသုံးအနှုန်း စကားလုံးတစ်ခုပဲ ဖြစ်တယ်။ အခြေခံသင်္ချာ ဂျီဩမေတြီမှာ ဖြတ်မျဉ်းဟာ အတော့်ကို အကျိုးပြုပါတယ်။ မျဉ်းပြိုင်နှစ်ကြောင်းကို ဖြတ်မျဉ်းတစ်ကြောင်းက ဖြတ်တဲ့အခါ ဝိသမသတ်ထောင့်တွေ တူကြတယ်။ ဆီလျော်ထောင့်အချင်းချင်း တူကြတယ်။ အတွင်းထောင့်နှစ်ခုပေါင်းခြင်းဟာ ၁၈၀ ဒီဂရီနဲ့ တူတယ်စတဲ့ သီအိုရမ်တွေ ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒီသီအိုရမ်တွေဟာ နောက် ဆက်လေ့လာရတဲ့ ဂျီဩမေတြီကို အများကြီး အထောက်အကူပြုပါတယ်။ ဒါဟာ ဖြတ်မျဉ်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အကျိုးဆက်ပါ။

မျဉ်းပြိုင်သုံးကြောင်းကို ဖြတ်မျဉ်းနှစ်ကြောင်းက ဖြတ်တဲ့အခါမှာ သက်ဆိုင်ရာ ဖြတ်ပိုင်းတွေဟာ မတူညီကြပေမယ့် ဖြတ်ပိုင်း

တွေရဲ့ အချိုးအနေနဲ့ကတော့ တူနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ထောင့်မှန်စတုရန်း၊ အနားပြိုင် စတုရန်း၊ ကြာပီဇိယံတို့ရဲ့ ဧရိယာတွေ ရှာဖို့ကို လည်း အဲဒီ စတုရန်းတွေရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထောင့်နှစ်ခု ဆက်တဲ့ ထောင့်ဖြတ်မျဉ်းရဲ့ အကူအညီနဲ့ပဲ ရှာခဲ့ကြရတာပါ။

ဒါ့ပြင် ထောင့်မှန်စတုရန်း၊ အနားပြိုင် စတုရန်းတို့ရဲ့ ထောင့်ဖြတ်မျဉ်းတွေဟာ တစ်ခုကိုတစ်ခု အချင်းချင်း ထက်ဝက်ပိုင်းတယ်ဆိုတဲ့ ရလဒ်တွေကိုလည်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဖြတ်မျဉ်းတွေအကြောင်း လေ့လာရတော့ ဖြတ်မျဉ်းတွေဟာ ဂျီသြမေတြီဘာသာရပ်ကို အများကြီး အထောက်အကူပေး ကျေးဇူးပြုနေသလို လူ့လောကကြီးထဲမှာလည်း လူသားတွေကို အကျိုးပြုနေတဲ့ ဖြတ်မျဉ်းသဖွယ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီးရှိနေပါလားဆိုတာကို တွေးတောဆင်ခြင်မိလာတယ်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဘဝမှာ စကြဝတေးမင်းရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို ခံစားစံစားနိုင်ပါလျက်နဲ့ ဒီစည်းစိမ်တွေအားလုံးကိုစွန့်ခဲ့ပြီး တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ ကိလေသာရန်သူတွေကို ဖြတ်ကျော်နှိမ်နင်းကာ ဘုရားအဖြစ်ကို ရခဲ့တယ်။ သတ္တဝါတွေကို ဆင်းရဲဒုက္ခတွင်းမှ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်။ မာရ်နတ်နဲ့ ဒေဝဒတ်တို့ရဲ့ ရန်တွေကို မေတ္တာလက်နက်နဲ့ တွန်းလှန်ချေမှုန်းပြီး ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့တယ်။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးဗိသုကာကြီးလို့ မြန်မာသာမက ကမ္ဘာကပါ အသိအမှတ်ပြုရတဲ့ ဖခင်ဗိုလ်ချုပ်ဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကိုအောင်ဆန်းဘဝ၊ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးဝင် သခင်အောင်ဆန်းဘဝ၊ ရဲဘော် သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်တေဇဘဝ၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး ကြိုး

ပမ်းမှုကာလ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဘဝ၊ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်ရေးကာလ ဦးအောင်ဆန်းဘဝ စတဲ့ ဘဝမျိုးစုံမှာ “တစ်မျိုးသားလုံး လွတ်လပ်ရေးရဖို့” ဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းကိုသာမွေးလို့ လွတ်လပ်ရေးကို မရမနေ ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက အထုတ်ခံရသည်အထိ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံခဲ့တယ်။ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတွေနဲ့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တွေကို ဆင်းရဲဒုက္ခခံကာ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တွန်းလှန်ချေမှုန်းခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တိုင်းပြည်အတွက် လွတ်လပ်ရေးကို အသက်ပေးပြီး ရယူပေးခဲ့တယ်။

ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၄၉၂ ခုနှစ် တုန်းက ခရစ်စတိုဖာကိုလံဘတ်စ်ဟာ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကို ပထမဦးဆုံး ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ သူဟာ လူအများရဲ့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချမှု၊ ပြက်ရယ်ပြုမှုတွေကို

အမှုမထား၊ ဆင်းရဲဒုက္ခအမျိုးမျိုးကို သက်စွန့်ဆံဖျား ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ ကမ္ဘာသစ်ဖြစ်တဲ့ အမေရိကတိုက်ကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

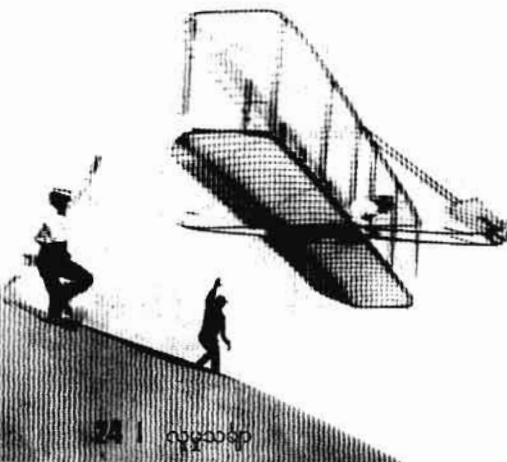
ရွှိက်ညီနောင် (Wright Brothers) နှစ်ဦးက “ဝေဟင်မှာ ပျံသန်းလိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်မျှော်မှန်းချက်” ကို တင်ပြခဲ့ရာ “အရူးအိပ်မက်တွေပါ” ဆိုပြီး အများရဲ့ ပြက်ရယ်ပြခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ညီနောင်နှစ်ဦးဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကပြောလာတဲ့ အဖျက်စကားတွေကို ဂရုမထားဘဲ မလျော့ဘဲ ခွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယတွေနဲ့ တက်တက်ကြွကြွ စွန့်စားတီထွင်လိုက်ကြလို့ “လေကြောင်းနဲ့ အာကာသပျံသန်းရေး” သမိုင်းစာမျက်နှာမှာ ကမ္ဘည်းထိုး မှတ်တမ်းတင်ခံရတဲ့အထိ ရောက်ရှိခဲ့တယ်။ ရွှိက်ညီနောင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုနဲ့ ရုန်းကန်ထိုးဖောက်ရဲတဲ့ ဇွဲသတ္တိတို့ကြောင့်သာ သူမတူတဲ့ “သူရဲကောင်း” အဖြစ် အောင်မြင်မှုရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး လူအများစုရဲ့ အရိုးစွဲနေတဲ့ အတွေးအခေါ်အယူအဆနယ်ပယ်ကို ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ ဒီလို စွန့်စားစားကြိုးစား ဖြတ်ကျော်ခဲ့ကြလို့လည်း ခုခါမှာ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာ

သားအားလုံး ဝေးလံတဲ့ နေရာဒေသတွေကို လေကြောင်းခရီးနဲ့ အချိန်တိုအတွင်း သက်သောင့်သက်သာ သွားနိုင်လာနိုင်ကြတာ ဖြစ်တယ်။

အမေရိကန်လူမျိုး တီထွင်ရှင် သောမတ်စ် အယ်ဒီဆင်လို၊ ပြောလိုက်ရင် တစ်ကမ္ဘာလုံး မသိသူမရှိသလောက် ထင်ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ လျှပ်စစ် တစ်ခေတ်ပြောင်းလဲဆန်းသစ်ရေးအတွက်သာမက တယ်လီဖုန်းစနစ်၊ ကြေးနန်းရိုက်စက်၊ အသံသွင်းနည်းပညာ တိုးတက်ရေးအတွက်တွေပါ ကြိုးပမ်းအားထုတ်နိုင်ခဲ့လို့ သူ့ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကမ္ဘာ့ပထမဦးဆုံး လုပ်ငန်း သုတေသန ဓာတ်ခွဲခန်းကြီးကိုလည်း သူပဲ ဖန်တီးတည်ထောင်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

သူ့ရဲ့ တစ်သက်တာအတွင်းမှာ သူ တစ်ဦးတည်း တီထွင်တာရော၊ သူများနဲ့ ပူးတွဲတီထွင်တာတွေပါ ပေါင်းလိုက်ရင် မှတ်ပုံတင်ပြီးသား တီထွင်မှုမျိုးပေါင်း တစ်ထောင်တစ်ရာ လောက်ရှိတယ်လို့ သိရတယ်။ ဒီကနေ့အထိ ဘယ်သူမှ မမျိုးနိုင်သေးတဲ့ ကမ္ဘာ့စံချိန်ပဲ။

အဲဒီလို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားလို့ ဆိုပြီး အယ်ဒီဆင်ဟာ အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံထူးချွန်လာသူ ဖြစ်မယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ သူဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကြားအာရုံ ချို့တဲ့ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အားသာချက်ကတော့ သူဟာ အလုပ်လုပ်ရတာကို ပျော်မွေ့တယ်။ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း အမှားအယွင်းတွေ၊ မအောင်မြင်တာတွေ တွေ့လို့လည်း စိတ်မပျက် လက်မလျှော့ ဟတ်ဘူး၊ အတွေ့အကြုံထဲကနေ သင်ခန်းစာ ထုတ်ယူပြီး ဇွဲနဲ့ပဲနဲ့ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်တယ်။ သူ ဇွဲကြီးကြီးနဲ့ တီထွင်ကြံဆ ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့လို့လည်း အခက်အခဲတွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပြီး ယနေ့ ကမ္ဘာလူသားအားလုံးကို

အကျိုးပြုနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ သင်္ချာအဓိကဘာသာနဲ့ ကျောင်းတက်စဉ် (၁၉၆၆-၇၀)ကာလတုန်းက တတိယနှစ်မှာမှ စပြီးသင်ကြားရတဲ့ 'အစုသီအိုရီ'ဆို ခုခေါ်မှာ အခြေခံပညာ အလယ်တန်းအဆင့်ကတည်းကစပြီး သင်ကြားနေကြရပါပြီ။ သင်္ချာပညာရဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်လို့ ခေါ်ရမယ့် အစုသီအိုရီကို စပြီး ဖန်တီးခဲ့သူက တော့ ဂျူးလူမျိုး သင်္ချာပညာရှင် ဂျော့ကင်တာ (George Cantor 1845- 1918)ပဲ ဖြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၁၃၀ ကျော်က ဝိုင်းဝန်းဝေဖန်၊ လုံးဝဆန့်ကျင်၊ တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးကြတဲ့သူတွေ အားလုံးကို ကျော်ဖြတ်လာတဲ့ ကင်တာရဲ့ သီအိုရီဟာ "ယနေ့သင်္ချာ ကမ္ဘာကြီးသည် အစုသီအိုရီပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်"ဟု ဆိုရလောက်အောင် ကျေးဇူးပြုလျက်ရှိနေပါတယ်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်ကြီး ထွန်းကားစည်ပင်ခဲ့တာဟာဆိုရင် နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင့် ခြောက်ရာကျော် တိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒီလောက် နှစ်ကာလ ကြာရှည်တည်တံ့ခဲ့တဲ့ သာသနာတော်ကြီး အဓွန့်ရှည်ရှည် ဆက်ပြီး တည်တံ့ခိုင်မြဲဖို့ဆိုတာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်းရဲ့ အကြီးမားဆုံးတာဝန် ဖြစ်တယ်။ ဘုရားသာသနာတော်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ ကြံရွယ်လာတဲ့ ရန်သူဟူသရွေ့ကို ကာကွယ်တွန်းလှန် ချေမှုန်းကြရမယ်။ ဒီရန်သူအပေါင်းကို ကာကွယ်ရာမှာ ဗုဒ္ဓရဲ့လမ်းစဉ်အတိုင်း မေတ္တာ လက်နက်နဲ့သာ ကာကွယ်နိုင်ကြရင်ဖြင့် မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်။

လွတ်လပ်ရေးဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်ရဟန်းမောင်လွတ်လပ်ရေးကြီးကိုလည်း အသက်ပေးခဲ့တဲ့ လွတ်လပ်ရေးကြီးကိုလည်း အသက်ပေး

ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြရမှာက နိုင်ငံချစ် သားကောင်း၊ သမီးကောင်းတွေရဲ့ တာဝန်သာဖြစ်တယ်။

တီထွင်ကြံဆခဲ့ကြတဲ့ သုတေသီတွေရဲ့ ကျေးဇူးဂုဏ်တွေကို အောက်မေ့ပြီး ကိုယ်တတ်စွမ်းတဲ့ဘက်ကနေ အများအကျိုးပြုလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ဆောင်သွား ကြမှသာ လူပီသတဲ့လူ ဖြစ်ပေမယ်။

ခရစ်စတိုဖာ ကိုလံဘတ်စ်လို နိုင်ငံသစ်ရှာဖွေတော့ မကြုံဘဲ သယံဇာတပေါကြွယ်ဝတဲ့ သူတစ်ပါးတိုင်းပြည်ကို လက်ဝါးကြီးအုပ် ဂုတ်သွေးစုတ်ချင်တဲ့ အချောင်သမားတွေကို တော်လှန်ရမှာကလည်း အမျိုးသားရေး တာဝန်တစ်ရပ်ပဲဖြစ်တယ်။ ဒီလို တော်လှန်ရာမှာ အကြမ်းမဖက် ဥပဒေဘောင်အတွင်းက တရားဥပဒေနဲ့ အညီဖြစ်စေဖို့၊ တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်း သွေးစည်းညီညွတ်ဖို့တော့ လိုအပ်လိမ့်မယ်။

ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံတော်သစ်ကြီး တည်ဆောက်ရာမှာ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအမွေ အနှစ်တွေကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ဖို့၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စတဲ့ အရေးကိစ္စတွေမှာ ညီညွတ်မျှတစွာ လုပ်ဆောင်ကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

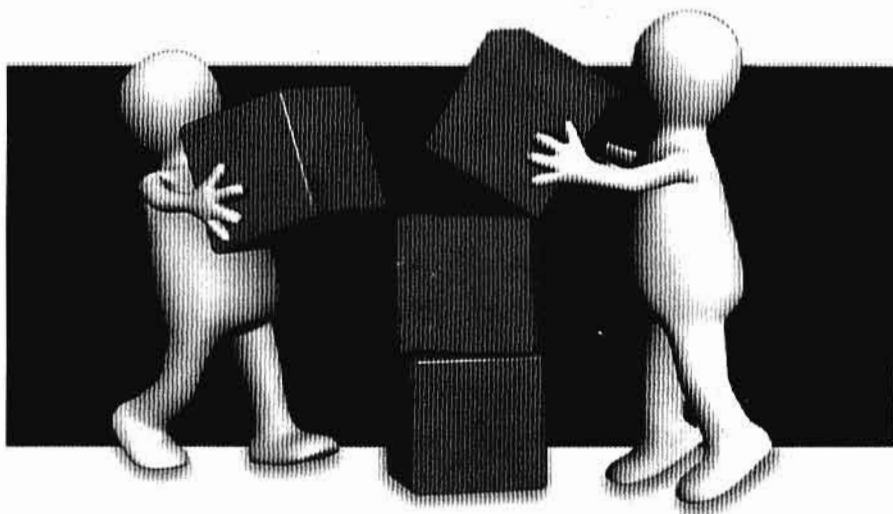
ကိုယ့်အမျိုးသားအချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းတွေကွဲလို့ 'မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်'ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတဲ့ ဖျက်မြင်းတွေမဖြစ်ကြဖို့ အင်မတန်နမ့် အရေးကြီးလှပါတယ်။ နိုင်ငံသားတိုင်းကိုယ့်တိုင်းပြည် ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း ပြုလာတဲ့ ရန်သူဟူသမျှကို ဖြတ်မျဉ်းသဖွယ် ထိုးဖောက်ချေမှုန်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါတယ်။

စာချစ်သူအပေါင်း ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ...။

အောင်မြင်ရေး

ဘဝစီမံကိန်း(၁၁)

AST

ဘဝ ဆိုတဲ့အရာကို စီမံကိန်းချပြီး ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ အပြောင်းအလဲဆိုတာတွေက အင်မတန်မှ အရေးကြီးပါတယ်။ တိုးတက်ဖို့ ပြောင်းလဲရမယ်။ အောင်မြင်ဖို့ ပြောင်းလဲရမယ် စတဲ့ပြောင်းလဲခြင်း အကြောင်းအရာတွေ၊ ပြောင်းလဲခြင်းစီမံကိန်းကို ဘယ်လို ရေးဆွဲရမလဲ ဆိုတာတွေကို ရှေ့လတွေက ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒီလမှာတော့ သင့်ရဲ့ ဘဝစီမံကိန်းမှာ ပြောင်းလဲခြင်း ခရီးလမ်းကနေ စောင့်ကြိုနေမယ့် ချောက်ကမ်းပါးတွေအကြောင်း ဆက်ပါမယ်။ ဘဝစီမံကိန်းရဲ့ အပြောင်းအလဲဆိုတဲ့ စီမံကိန်းအောင်မြင်ဖို့ကို အနောင့်အယှက်ပေးနိုင်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါး တစ်ဖြစ်လဲ။ ကျဆုံးစေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကတော့ . . .

၁။ အများကြီး မျှော်လင့်ခြင်း

အလုပ်တစ်ခုကို စတင်တဲ့အခါ အဆင့်လိုက် အဆင့်လိုက် ပြောင်းလဲလွယ်၊ ရယူလွယ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်သေးသေးလေးတွေနဲ့ သင်ဖြစ်ချင်တဲ့ အကြီးကြီးကို ရအောင် ယူသင့်ပါတယ်။ အလုပ်အစမှာပဲ အကြီးကြီး မျှော်လင့်ပြီး လွယ်လွယ်ပြောင်းလဲမလာတဲ့အခါ၊ ပြောင်းလဲဖို့ အချိန်တွေ ယူရတဲ့အခါ သင့်ကိုယ်သင် မကျေမနပ်ဖြစ်လာပြီး ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

၂။ တင်းကျပ်တဲ့အလေ့အထတွေ

ကောင်းတဲ့ အမှုအကျင့်တွေ ထားတာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ လိုက်လျောညီထွေ မဖြစ်တဲ့ အလေ့အကျင့်တွေဟာ သူ့ဟာသူ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊ ကိုယ့်ရဲ့ အခြေအနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အခြေအနေနဲ့ သဟဇာတ ဖြစ်အောင် မထားနိုင်ရင်တော့ အဲဒီအလေ့အထကို လုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်းနဲ့ပဲ အချိန်တွေ ကုန်သွားမှာပါ။

၃။ သေချာစဉ်းစားမှု

တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်တစ်ခုက ကောင်းနေပြီဆိုရင် သိပ်ပြီး မစဉ်းစားပဲ လုပ်ပစ်လိုက်တာများတယ်။ အလုပ်ထဲက လူတွေအားလုံးနဲ့ မတည့်တဲ့ လူကန့်လန့်တွေကို ခင်အောင်ပေါင်းချင်တာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ အပြုအမူတွေက သင့်အတွက် ရေရှည်မှာ ဖြစ်နိုင်ရဲ့လား စဉ်းစားပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့နဲ့ ခင်အောင် ပေါင်းပေမယ့် ရေရှည်မှာ စိတ်ညစ်ရတဲ့အခါ သင့်ရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းက သင့်ကို ဆိုးကျိုးတွေဆီ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ပါတယ်။

ပိုနေပြီ ကျားနေပြီ လက်ရှိအတိုင်း သွားနေချင်တဲ့ ဆန္ဒကတော့ သင့်ရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းခရီးလမ်းအတွက် အဆိုးဝါးဆုံး ချောက်ကမ်းပါးပေါ့...

၄။ အထက်အရာရှိကို စိတ်ပျက်စေခြင်း

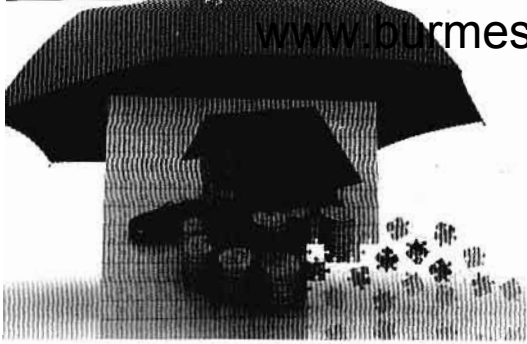
တစ်ခါတစ်ရံ သင် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အရောင်မှိန်တွေနဲ့ သဟဇာတဖြစ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သင့်ကိုယ်သင် လိမ္မော်ရောင် တောက်တောက်ပြောင်းပစ်ဖို့ကြိုးစားတာ ကိုယ့်အထက်အရာရှိကို မျက်စိနောက်စေပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ အပြင်လောကမှာလည်း သင် ကြီးကြီးမားမား မပြောင်းလဲခင် ဆုံးရှုံးနိုင်ခြေနဲ့ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အရာတွေကို ကြိုတွေးပြီးမှ ပြောင်းလဲတာကောင်းပါတယ်။

၅။ သိပ်နုပျိုပြနေခြင်း

သွက်သွက်လက်လက်၊ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နေတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့ထဲက အသက်အကြီးဆုံး လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နုပျိုအောင်နေချင်လို့ ကလေးတွေနဲ့ အတူတူ သီချင်းတွေ၊ သံစဉ်တွေ ဟဲနေတယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ ကောင်းပေမယ့် အလေ့ အကျင့်ဖြစ်သွားတဲ့အခါ မကောင်းလှပါဘူး။ အဲဒီလိုပဲ သင့်ရဲ့ ကောင်းသော ပြောင်းလဲခြင်းတွေမှာလည်း အကန့်အသတ်ရှိတယ်ဆိုတာ သတိရပါ။

၆။ ကတိပေးလွန်ခြင်း

သင် မလုပ်နိုင်တဲ့အရာတွေ၊ သင် တကယ်

သေသေချာချာ မသိသေးတဲ့ အရာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သင်ဟာ ပြောင်းလဲလာပါပြီလို့ ကတိမပေးမိပါစေနဲ့။ ပြောင်းလဲမယ်လို့ ကတိပေးပြီး ပြောသလောက် မလုပ်နိုင်တဲ့အခါ သင့်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအပေါ် လူအများက မေးခွန်းထုတ်စရာတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘဝမှာ အကြီးကြီး ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားတာ ကောင်းပေမယ့် ကိုယ် မလုပ်နိုင်ခင် ထုတ်ပြောခြင်းဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်က သံသယတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အနာဂတ်ကိုပါ ထိခိုက်စေနိုင်ပါတယ်။

၇။ ခွဲထွက်ခြင်း

သင်ဟာ အလုပ်အတူ လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခွဲထွက်ပြီး တစ်ယောက်တည်းလုပ်ဖို့ ပြောင်းလဲတော့မယ်ဆိုရင် ဖြစ်လာနိုင်ခြေတွေကို အရင် ဆန်းစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်ပေါင်းလို့ရတဲ့ ရလဒ်တွေဟာ တစ်ယောက်စီလုပ်ရင် အဲဒီတစ်ဝက်တောင် ရလဒ်မကောင်းတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မှီခိုဖို့ ပြောင်းလဲတာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သင့်ရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်းရဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို တော့ သေချာလေ့လာ ဆန်းစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

၈။ တစ်ခုခုကို အလွယ်တကူ စွန့်လွှတ်ခြင်း

ဘဝမှာ အောင်မြင်မှုအတွက် ပြောင်းလဲရမှာမှန်ပေမယ့် အပြောင်းအလဲမြန်တာ မကောင်း

ပါဘူး။ တစ်ခုခုကို စမ်းလုပ်ကြည့်လို့ မအောင်မြင်တဲ့အခါ ပြောင်းလဲပစ်တာဟာ အောင်မြင်မှုအတွက် ပြောင်းလဲတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဇွဲ မရှိတာပါ။ သင်လည်း အဲဒီ တစ်ခုကို လိုချင်တယ်၊ ရအောင်ယူဖို့လည်း ကြိုးစားပြီးပြီဆိုရင် ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာစွာနဲ့ပဲ နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြိုးစားပါ။ သင် အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။

၉။ သိပ် မရွှေ့တာပါနဲ့

စစ်စစ်စိစစ် သုံးတတ်တာ ကောင်းပါတယ်။ ကပ်စီးနည်းတာ မကောင်းပါဘူး။ ထိုက်သင့်တဲ့ ပြောင်းလဲနိုင်မှုအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချိုးမြှောက်ပါ။ နှမ်းတစ်စေ့နဲ့ ဆီမဖြစ်၊ နှမ်းတွေ အများကြီးစုတဲ့အခါ ဆီ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချိုးမြှောက်လိုက်ခြင်းက ထိုမျှမက အောင်မြင်မှုတွေ ပြန်ရနိုင်တယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့။ သင့်ဘဝကို ပြောင်းလဲဖို့ ငွေဆိုတာ လိုအပ်ပါတယ်။ ထိုက်သင့်တဲ့ နေရာမှာ မသုံးရင် သင့်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကိုတောင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တဲ့အထိ ဒုက္ခပေးနိုင်ပါတယ်။

၁၀။ အရှိန်

Inertia လို့ခေါ်တဲ့ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ လက်ရှိအတိုင်း သွားနေချင်တဲ့ ဆန္ဒကတော့ သင့်ရဲ့ ပြောင်းလဲခြင်း ခရီးလမ်းအတွက် အဆိုးဝါးဆုံး ချောက်ကမ်းပါးပေါ့။

ပြောင်းလဲခြင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောင်းလဲတာ ကောင်းပေမယ့် အစွန်းရောက်တယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး။ သင့်အပြောင်းအလဲရဲ့ အကန့်အသတ်ကို သင်ကိုယ်တိုင် ကန့်သတ်ရမှာပါ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ စည်းပါးပါးလေးသာ ခြားနေ
 တဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေကို ကိုင်တွယ်ရာမှာ သင်
 ဟာ တော်တော်ကို ရှေ့ရောက်ကြီးတွေ့နိုင်မှ ဖြစ်ပါ
 မယ်။ ဥပမာ ရှေ့က ပြောခဲ့သလို ကောင်းသော
 စည်းကမ်းတွေနဲ့ တင်းကျပ်သောစည်းကမ်းတွေ
 ပေါ့။ ကောင်းတာချင်း တူပါတယ်။ အကောင်း
 လွန်သွားတာတစ်ခုပါပဲ။ အဲဒီတော့ သင့်ရဲ့
 ပြောင်းလဲခြင်းဆိုတဲ့ စီမံကိန်းမှာ အရေးကြီးတာ
 ကတော့ သုံးခုပဲ ရှိပါတယ်။

-ပြောင်းလဲလိုတဲ့ အရာ

-ပြောင်းလဲလိုစိတ်နဲ့

-အစွန်းတွေကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းတို့ပဲ။

အဲဒီသုံးခုကို သင် ကောင်းစွာကိုင်တွယ်နိုင်
 ပြီဆိုရင်တော့ သင့်ရဲ့ဘဝစီမံကိန်းရဲ့ အပြောင်း
 အလဲစာမျက်နှာကို သင် ကျော်လို့ရပါပြီ။ နောက်

တစ်ခါတစ်ရံ
 လိုက်လျောညီထွေမဖြစ်တဲ့
 အလေ့အကျင့်တွေဟာ သူ့ဟာသူ
 ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း၊
 ကိုယ်ရဲ့ အခြေအနေ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့
 အခြေအနေနဲ့ သဟဇာတဖြစ်အောင်
 မထားနိုင်ရင်တော့ အဲဒီအလေ့အထကို
 လုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်းနဲ့ပဲ
 အချိန်တွေ ကုန်သွားမှာပါ

တစ်လမှာ သင့်ကိုစောင့်မျှော်နေတာတွေကတော့
 ဘဝစီမံကိန်းရဲ့ ကျန်းမာရေးအပိုင်းကဏ္ဍပေါ့။ ♦
 အောင်စည်သာ

ဆရာမိဘ၊ မဆုံးမ၍၊

ငယ်ကမေ့ကျန်၊ ပျော်ပါးလွန်ဟု၊

သူမွန်ကိုယ်ကို၊ ပြစ်တင်ဆို၏။

ထိုသို့တပြီး နှလုံးသိ၍၊

သတိဆည်တာ။ စီးပွားဖြစ်ဖွယ်၊

မြဲကြွေးဆယ်နှင်း၊ ကုန်ဝယ်လယ်ယာ၊

လုပ်ကြပါလည်း၊ မိုးခါလွန်မှ၊ စေ့မျိုးချသော်၊

ကိုက်မျှမရောက်၊ တက်မပေါက်သို့၊

ပျောက်ခဲ့စီးပွား၊ မှားခဲ့လုပ်ကြံ၊

လောကဓံနောက်၊ တကောက်ကောက်လျှင်၊

ညှိုးခြောက်မပြေ၊ လိုက်ရချေလျက်၊

ယဉ်ထွေဆင်းရဲ၊ ဒုက္ခဝဲ၌၊ မစဲသက်လုံး၊

နှစ်လေတုံသည်၊

လူဘုံအစဉ် တခိုက်တည်း။

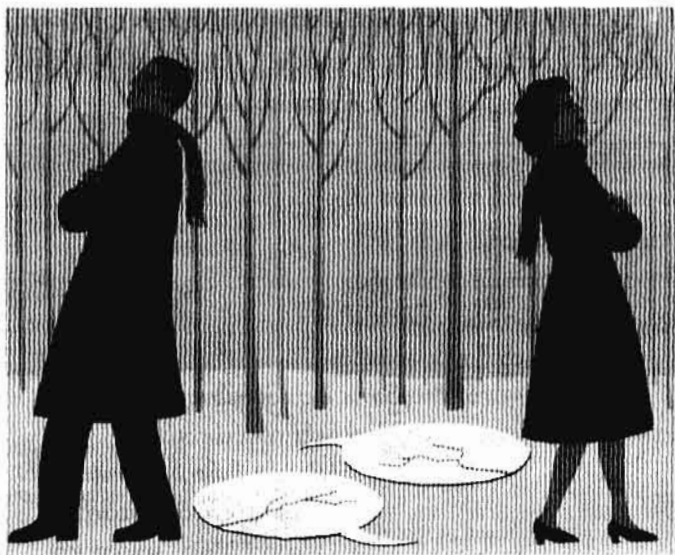
ရွှေဟင်္သာမင်းပျို

ရှင်စောဇောဃု

အိမ်ထောင်ရေး

နားထောင်ပါ !

လမင်းသောင်းထွန်း

ရိဆာနာ (၃၇နှစ်)နှင့် ကွန်စတန်တင် (၃၃နှစ်) တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သည် ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ ဘူခါရက်မြို့မှ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည် အိမ်ထောင်သက် ၁၀ နှစ် ရှိပြီဖြစ်ပြီး အသက် ခုနစ်နှစ်အရွယ် သားလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ 'ကျွန်မတို့ အကြောင်းအရာတိုင်းကို ပြော ကြ ဆိုကြပါတယ်။ ကလေးအကြောင်း၊ မိသားစုအကြောင်း၊ ငွေရေးကြေး ရေး၊ အလုပ်အကြောင်း၊ လိင်ကိစ္စအကြောင်း စသဖြင့် အားလုံးပြောပါ

တယ်' ဟု ရိုသောနာက ဆိုသည်။ တစ်ယောက်
အလုပ်များသည့် ရက်တွင် တစ်ယောက်က
သတင်းမေးကြသည်။ 'ကျွန်တော်က သူ အလုပ်
များတဲ့နေ့ဆိုရင် မက်ဆေ့ဂျီ ဒါမှမဟုတ် အီး
မေးလ်ပို့ပြီး အဆင်ပြေရဲ့လားလို့မေးပါတယ်'
ဟု ကွန်စတန်တင်က ဆိုသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အင်မတန်လွယ်ကူပြီး မကြာ
ခဏ လုပ်နိုင်သော စကားပြောဆိုမှုသည်ပင်
လျှင် အောင်မြင်သော အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို
ဖန်တီးနိုင်သည်ဟု သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက
အတည်ပြုကြသည်။

ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ လေ့လာကောက်ယူထား
သော စစ်တမ်းကလည်း ထိုအချက်ကို အတိ
အကျ ထောက်ခံထားသည်။ ဘဝလက်တွဲဖော်
တို့အကြားတွင် အဆင်ပြေဖို့ အရေးကြီးဆုံး
အချက်ကို ပြောပါဟု မေးခွန်းထုတ်လိုက်ချိန်
တွင် စကားပြောဆိုမှုကို ထိပ်ဆုံးက နံပါတ်
တပ်၍ ဖြေကြားခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသမီးရော
အမျိုးသားကပါ ထိုအချက်ကို ထောက်ခံကြ
ခြင်းဖြစ်ပြီး အဆင်မပြေသော အိမ်ထောင်ရေး
များတွင် စကားပြောဆိုမှုနည်းသည်ကို နံပါတ်
(၁) အချက်အဖြစ် တွေ့ရသည်။ ပြင်သစ်မှလွဲ၍
ကျန်တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဤအချက်ကို လက်သင့်ခံ
ကြသည်။ ပြင်သစ်တို့ကမူ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို
နံပါတ်(၁) ထားသည်။ စကားပြောဆိုမှုကို
နံပါတ်(၂)နေရာတွင်သာ ထားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နားထောင်ဖို့တင် လိုအပ်
သည်မဟုတ်ပါ။ နားလည်ပေးဖို့လည်း လိုအပ်
ပါသည်။ တစ်ဖက်သားက ကိုယ့်ကို စိတ်ချ
လက်ချ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြောနိုင် ဆိုနိုင်ပြီး
အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ပြောဆိုမှုဖြစ်အောင် လုပ်ပေး
ရပါမည်။ သို့ဆိုလျှင် တစ်ဖက်သားက ကိုယ့်

ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောရုံသာမကပါ ကိုယ်
ပြောသည်ကိုလည်း နားထောင်ပေးပါလိမ့်မည်။

စန္ဒြာ(၃၉နှစ်)သည် နယ်သာလန်သူ အိမ်
ရှင်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ဂျန်(အသက် ၄၀) မှာ ဘဏ္ဍာရေးအကြံပေး
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စန္ဒြာသည် ခင်ပွန်းသည်
ဖြစ်သူ တစ်စတစ်စ စကားနည်းလာသည်ကို
သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူက လိုက်ပြောလျှင်
လည်း တိတိကြည့်ဦးမည်၊ မေးလ် စစ်ဦးမည်ဟု
ဆိုကာ ရှောင်ဖယ်သွားတတ်သည်။ 'ကျွန်မ
စကားပြောတဲ့အခါတိုင်း သူ ရှောင်ရှောင်သွား
တာ သိသာတယ်'ဟု စန္ဒြာကဆိုသည်။ ခင်ပွန်း
သည် အလုပ်တွင် တစ်ခုခုဖြစ်နေမှန်း သူ သိ
သည်။ သို့သော် ထုတ်မပြော၍ မသိရ။

ယမန်နှစ်ကမူ သူတို့နှစ်ယောက်သည်
တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းဖို့
သဘောတူလိုက်ကြသည်။ အိမ်ထောင်ရေး
အကြံပေးထံသို့ရောက်သောအခါ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
စီးပွားရေးသမားသည် ကမ္ဘာစီးပွားပျက်ကပ်
ကြောင့် စိတ်ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း သိလိုက်ရ
သည်။ 'ကျွန်တော့် အလုပ်က အဆင်မပြေတာ
တွေကို သူ့ကို ကူးစက်မသွားစေချင်ဘူး။ အဲဒါ
ကြောင့် ဘာမှ မပြောမိအောင် နေနေတာပါ။
အဲဒီလို နေတာကပဲ သူ့ကို ထိခိုက်စေလိမ့်မယ်
လို့ ကျွန်တော် မတွေ့ခဲ့မိတာ အမှန်ပါ'ဟု
ဂျန်က ဆိုသည်။

ယင်းမှာ သတင်းအချက်အလက် ဖလှယ်ရုံ
သာမကပါ။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
ပိုနားလည်စေလာပြီး တူညီသော အခြေခံ
အချက်များကို တွေ့ရှိနိုင်စေပါသည်။

အိုလက်သည် မော်စကိုမှ ဈေးကွက်ရှာဖွေ
ရေးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူက

ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းမှာ မာရီယာကို လက်ထပ်ယူထားသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်သက်မှာ ကိုးနှစ်ရှိပြီဖြစ်သည်။ 'ရန်ဖြစ်လား ဟုတ်လား။ ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ အခုနောက်ပိုင်း အရင်ကလောက် သိပ်မဖြစ်ကြတော့ဘူး။ ဥပဒေသတချို့ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့သွားတယ်လေ။ လူတိုင်းမှာ သူ့အမြင်နဲ့သူ ရှိတယ်။ နှစ်ယောက်လုံး စိတ်ကျေနပ်မယ့် အဖြေတစ်ခု ရှာရမယ်ဆိုတာပါပဲ'ဟု သူကဆိုသည်။

အိမ်ထောင်ဖက်နှစ်ဦးအကြား စကားပြောဆိုမှုသည် စိတ်ခံစားချက်အရသာ အရေးပါသည် မဟုတ်ပါ။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သဟဇာတဖြစ်ဖို့အတွက်လည်း အရေးကြီးပါသည်။ ကိုယ့်ကြင်ဖော်ဆီမှ တစ်စုံတစ်ခု ပို၍ လိုချင်ပြီဆိုလျှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြင့် ကိုယ့်ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်နိုင်ရပါမည်။

ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ ဘယ်သူက စကားပြောပိုကောင်းပါသနည်း။ မိန်းမဟုတ်ပင် အလွယ်မြေကြမည်ဟုထင်ပါသည်။ သို့သော် ယောက်ျားမိန်းမ မည်သူမဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စကားပြောကောင်းသူဟု ထင်မှတ်ထားကြကြောင်း လေ့လာမှုများက ပြနေပါသည်။ ထို့ပြင် မိန်းမသုံးယောက်လျှင် တစ်ယောက်က သူ့ယောက်ျားကို စကားပြောမကောင်းဟု ပြောကြသည်။ တစ်ဖက်တွင် ယောက်ျား လေးယောက်လျှင် တစ်ယောက်က သူ့မိန်းမ၏ စကားပြောစွမ်းရည်ကို လုံးဝ ဘဝင်မကျကြပေ။

ဇနီးမောင်နှံတို့ စကားပြောကြရာတွင် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာနှင့် ပြောဆိုမှုစွမ်းရည်ဆိုင်ရာအပိုင်းများ၌ အခက်အခဲများစွာ ရှိတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမွန်သော စကားပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ဖို့ အထောက်အကူ

ပြုနိုင်သည့် အချက် (၆)ချက်ကို အောက်တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

[၁] လက်ဝါးချင်းခိုက်ပါ

အဆင့်(၁)အဖြစ် တိတ်ဆိတ်သည့်၊ သက်သောင့်သက်သာရှိသည့်၊ အနှောင့်အယှက်ကင်းသည့် နေရာကို ရွေးချယ်ပါ။ အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်ရန်၊ ဖြတ်မပြောရန် သဘောတူညီချက်ယူပါ။

အဆင့်(၂)အဖြစ် တစ်ဖက်လူပြောသည့် စကားကို ငါ့ရဲ့ ကြင်ဖော် ပျော်ရွှင်ဖို့ ဘာတွေလိုအပ်နေသလဲဆိုတာ သိအောင်လုပ်ရမယ် ဟူသည့် စိတ်ထားပြီး ပြောစကားများကို အပြန်အလှန် နားထောင်ကြပါ။ ကိုယ့်ကိုပျော်ရွှင်စေသည့် အချက်များကို မျှဝေပါ။ ထိုအချက်များသည် ညှိနှိုင်းစရာမဟုတ်ပါ။ လူတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ ပျော်ရွှင်မှုကို ညှိနှိုင်း၍မရပါ။

အဆင့်(၃)အဖြစ် ကိုယ်ပျော်ရွှင်အောင် ကိုယ့်လက်တွဲဖော်က လုပ်ပေးနိုင်သည့် အရေးကြီးဆုံး အချက်ငါးချက်ကို ချရေးပါ။ ထိုအချက်ငါးချက်ကို အပြန်အလှန် ညှိနှိုင်းကြပါ။ မဝေဖန်ပါနှင့်၊ မငြင်းခုံပါနှင့်။ ဤမျှလွယ်ကူသော အလုပ်ကလေးသည် အံ့ဩဖွယ် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ပေးစွမ်းပါသည်။

[၂] နားထောင်ပါ၊ ပပြောပါနှင့်

အကောင်းဆုံး ပြောဆိုဆက်ဆံရေး နည်းလမ်းမှာ တစ်ဖက်က ပြောသမျှကို နားထောင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အာရုံစိုက်မှုနှင့် ပွင့်လင်းမှုတော့ လိုအပ်သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကြားတွင် အကြီးမားဆုံး ပြဿနာမှာ တစ်ယောက် ရင်ဖွင့်သည်ကို တစ်ယောက်က

သေသေချာချာ နားမထောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သေသေချာချာ နားမထောင်လျှင် ဘာပြန်ပြောနိုင်မည်နည်း။

ယင်းကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ပြောဆိုနည်းဖြင့် ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ ထိုနည်းတွင် တစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို တစ်ယောက်အား ဖြည်းဖြည်းပြောပြရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းနောက် နားထောင်နေသူက သူ့ကြားလိုက်ရသမျှကို ပြန်ပြောပြပြီး ဆွေးနွေးဖို့ ဖြစ်သည်။ လွဲသွားသည်ရှိလျှင် ပြောသူက ပြန်ပြင်ပေးနိုင်သည်။ သဘောတူညီချက် ရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ အမှန်အတိုင်း ကြားသိသွားပြီးဆိုလျှင် နားထောင်သူက သူ့ခံစားချက်ကို တစ်လှည့်ပြန်ပြောရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အပြန်အလှန် လေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားပြောရဆိုရသည်မှာ ပို၍ အဆင်ပြေလာပေလိမ့်မည်။ ယင်းကို Imago နည်းဟု ခေါ်သည်။

[၃] စကားပြောဖို့ အချိန်ပေးပါ

တစ်ရက်လျှင်တစ်ကြိမ် စကားပြောဖို့ ချိန်းပါ။ တစ်ရက်အတွင်း မည်သည့် အချိန်မဆို ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ နှစ်ယောက်လုံး စောစောနိုးတတ်လျှင် အိပ်ရာထဲတွင်ပြောပါ။ သို့မဟုတ် ကော်ဖီသောက်ရင်း ပြောပါ။ ညနေဘက် နှစ်ယောက်တည်း ပြန်ဆိုခွင့် ရှိသည်ဆိုလျှင် အလုပ်မှ အပြန်တွင် ပြောပါ။ ညစာစားအပြီးတွင် ပြောပါ။ ထိုသို့ စကားပြောခြင်းသည် နှစ်ယောက်သား ဆက်ဆံရေးကို အများကြီး တိုးတက်လာစေနိုင်ပါသည်။

[၄] တွေးမူတွေးပါနှင့် ပြောပါ

အကောင်းဘက်က တွေးမိတာ တစ်ခုခုရှိ

လျှင် မျှီသိပ်မထားပါနှင့်။ အပြန်ပြန် အလှန် လှန် သုံးသပ်မနေပါနှင့်။ မပြောဘဲ မထားလိုက်ပါနှင့်။ တစ်ဖက်လူကို စမတ်ကျသွားစေမည့် စကားမျိုးဆိုလျှင် ပြောသာပြောလိုက်ပါ။ အတွေးကို မျှဝေခြင်းသည် စိတ်ခံစားချက်တို့ ပေါင်းစည်းနိုင်ရန် များစွာ အထောက်အကူ ပြုပါသည်။

[၅] မှာကွပ်စရာ အလုပ်များ အပြောများကို ရှောင်ကြဉ်ဖို့ အချိန်ယူပါ

'အိပ်ရာထဲကို ဒေါသတွေ မယူသွားနဲ့'ဟု မိခင်ဖြစ်သူက မှာသည်ကို ကြားဖူးပါလိမ့်မည်။ ယင်း အမှာစကားသည် အိမ်ထောင်ကျချိန်တွင်တော့ သိပ် အသုံးမဝင်တော့ပါ။ ဒေါသဖြစ်စရာ ကိစ္စရှိလာလျှင် ချက်ချင်း မပေါက်ကွဲလိုက်ပါနှင့်။ အချိန်ယူလိုက်ပါ။ နောက်နေ့မှ စကားပြောဖို့ ချိန်းဆိုပါ။ ထိုသို့ ချိန်းဖို့ ပြောသည်အထိ ဒေါသထွက်စရာအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ မပြောပါနှင့်။ ထိုသို့ အချိန်ယူပြီးမှ စကားပြောလျှင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အော်ဟစ်ခြင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း၊ ခုခံကာကွယ်ခြင်းတို့ကို ရှောင်ရှားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

[၆] စိတ်ပေါက်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ပါ။ ဆွေးနွေးဖို့ စဉ်းစားပါ။

အဆိုးသံသရာကို ရပ်တန့်ဖို့ ပုံမှန် အနေအထားတစ်ရပ်ကို ခွင့်ပြုနိုင်ရပါမည်။ မကောင်းသော အကျင့်စရိုက်များ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်လာသည်ကို တားဆီးပါ။ ဘယ်လိုမှ မလုပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုလျှင်တော့ ကြားလူတစ်ယောက်ကို အကူအညီ တောင်းလိုက်ပါ။

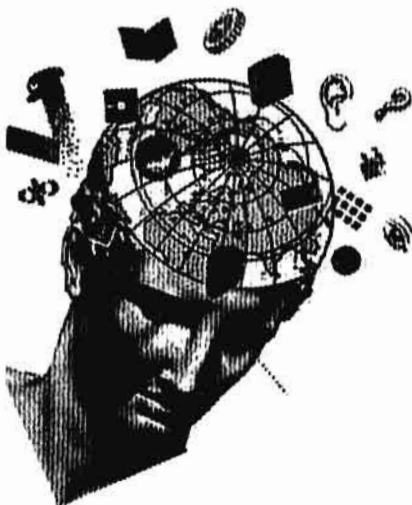
အမူအလေ့

ကျေးဇူးပြု၍

တစ်ကြိမ်တွင်တစ်ခုသာလုပ်ကြပါ

ကြည်သာထွန်း

သူ၏ ဘယ်ဘက်လက်က ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်ကို ဖုန်စုပ်စက်ဖြင့် သန့်ရှင်းနေရင်း ညာဘက်လက်က ဆံပင်ဖြောင့်တံကို ကိုင်၍ ဆံပင်ဖြောင့်နေသည်။ မှန်ထဲတွင် ပုံမကျ ပန်းမကျ ကဲ့ရဲ့ ကားယားဖြစ်နေသော သူ့ပုံကို သူ ပြန်မြင်လိုက်ရသည်။ မျက်

အပြည့်အဝ အသုံးချနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးခဲ့သော ဆယ်စုနှစ်များက အလုပ်မျိုးစုံ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ပြန်ဆို၍ရနိုင်သည့် မာလ်တီ တက်စကင်း (multi-tasking) ဟူသော ဝေါဟာရ ထွန်းကားလာခဲ့သည်။ ကွန်ပျူတာတို့၏ပင်မအလုပ်

နှာအနီးတွင် အပူချိန် ၂၀၀ ဒီဂရီ စင်တီဂရိတ်မျှရှိသော ကိရိယာတစ်ခုကိုထား၍ ထိုကိရိယာပေါ်တွင် အာရုံအပြည့်အဝ စိုက်မထားခြင်းမှာ ဖြစ်သင့်ပါရဲ့လား။ ဖြစ်သင့်သည်ဖြစ်စေ၊ မဖြစ်သင့်သည်ဖြစ်စေ သူပိုင်ဆိုင်သော နံနက်ခင်း၏ တန်ဖိုးရှိသောအချိန်များကို ဤနည်းဖြင့်သာ

ကို လုပ်ဆောင်ပေးသော အော်ပရေးတင်းစနစ် (operating system) များကို အလုပ်တစ်ခုတည်းနှင့် ကြန့်ကြာမနေစေဘဲ အလုပ်မျိုးစုံကို တစ်ပြိုင်နက်လုပ်နိုင်စေသည့်အတွက် လူကြိုက်များလှသည့် နည်းပညာဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုစကားလုံးသည် ကွန်ပျူတာ

အသုံးသက်သက်မဟုတ်တော့ဘဲ လူသားတို့၏ နေ့စဉ်သုံးဝေါဟာရများထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ တော့သည်။ ဤနေရာတွင် လူတစ်ယောက်သည် အလုပ်ဘယ်နှခုကို တစ်ပြိုင်နက် လုပ်နေသလဲ ဟူသော အတိုင်းအတာကိုပြသည့် အဓိပ္ပာယ် ဆောင်လာခဲ့သည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် လုပ်ငန်း ခွင်တွင်းမှ ဝန်ထမ်းများသည် အလုပ်အမျိုးမျိုး ကို တစ်ပြိုင်နက် လုပ်နေကြသည်မဟုတ်ပါ။ နေ့စဉ်ဘဝတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ကိုယ်ပိုင်အချိန်များကို တန်ဖိုးရှိသည်ဟုဆို ကာ အလုပ်သုံးမျိုးလေးမျိုးလောက်ကို တစ် ပြိုင်နက် လုပ်ခြင်းဖြင့် အသုံးချနေကြပါသည်။

မယုံလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ် ကြည့်ပါ။ မီးပူတိုက်နေရင်း ကိုရီးယားကားကို အသံပိတ်ကြည့်ကာ တစ်ဖက်မှ အက်ဖ်အမ် ရေဒီယိုကို နားထောင်နေတုန်း သူငယ်ချင်းဆီမှ ဖုန်းဝင်လာလျှင် စပိကာဖွင့်၍ ပြောလိုက်သေး သည် မဟုတ်ပါလား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လည်း သူငယ်ချင်းများနှင့် သောက်ရင်းစားရင်း ဟို အကြောင်း ဒီအကြောင်းပြောရင်း တီဗွီ နှစ်လုံးမှ တစ်ပြိုင်နက် ပြနေသည့် ဘောလုံးပွဲ နှစ်ပွဲကို မလွတ်တမ်းအားပေးကာ ဆောင်း ဘောက်မှ ထွက်လာသည့် ခေတ်ပေါ်သီချင်းသံ ကိုလည်း နားထောင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ပညာရှင်များကတော့ ယင်းသို့ အလုပ်မျိုးစုံ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်းသည် အင်မတန်ဆိုးရွားသော စိတ်ကူးစိတ်သန်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။

မော်ဒန်ခေတ်၏ ရောဂါ

အလုပ်မျိုးစုံ တစ်ပြိုင်နက် လုပ်ခြင်း အကြောင်း အများဆုံးပြောသူမှာ စတန်းဖို့ဒ် တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ကလစ်ဖို့ဒ်

နက်စ် ဖြစ်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ စမ်းသပ်မှုမျိုးစုံ လုပ်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ အလုပ်မျိုးစုံ တစ်ပြိုင်နက် လုပ်တာကို မကြာခဏလုပ်ရင် အသိစိတ်ကို ထိခိုက်စေနိုင်ပါတယ်။ ဝင်လာတဲ့ အာရုံတွေကို စစ်ထုတ်နိုင်စွမ်း နည်းသွားတယ်။ ဂရုစိုက်နိုင် စွမ်း နည်းသွားတယ်။ မှတ်ဉာဏ်ကို သုံးတဲ့ နေရာမှာလည်း အားနည်းသွားတယ်'ဟု ဒေါက် တာ နက်စ်က ရှင်းပြသည်။

နာမည်ကျော် မက်ဆာချူးဆက် နည်း ပညာ အင်စတီကျုမှ စိတ်ပညာပါမောက္ခလည်း ဖြစ်၊ Alone Together: Why We Expect More From Each Other and Less From Each Other ဆိုသည့်စာအုပ်ကို ရေး သားခဲ့သည့် စာရေးဆရာမလည်း ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာရှယ်ရီ တာကယ်ကလည်း သူ၏ အမြင်ကို ဤသို့ ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ 'တချို့အနေ အထားတွေမှာဆိုရင်တော့ အလုပ်မျိုးစုံ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်တဲ့အတွက် ကျွန်မတို့အပေါ် ထိခိုက်မှုတွေဟာ သိပ် အရေးကြီးပါဘူး။ ဒီဂျစ်တယ်လောကမှာ လုပ်နေတဲ့ ပုံစံမျိုးတွေ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေကိုတော့ အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ အလုပ်တိုင်းကို တစ်ပြိုင်နက် လုပ်နေမယ်ဆိုရင်တော့ စွမ်း ဆောင်ရည်တွေ ကျဆင်းလာပါလိမ့်မယ်။ စာ ရေးတာ၊ စဉ်းစားတာ၊ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာ ကို အဖြေရှာနေတာ စတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ် တွေလုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အလုပ်မျိုးစုံ တစ်ပြိုင် နက်လုပ်တာဟာ ထိခိုက်စေပါလိမ့်မယ်။ ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေရင် တောင်မှ တကယ်တမ်းမှာ ပိုဆိုးနေပါလိမ့်မယ်။ ယင်းမှာ ပြဿနာ၏ အဓိက အချက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အလုပ်မျိုးစုံကို ရှေ့နောက်

ပြေးလွှား မနားမနေ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်များ တိုးတက်လာသည်ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိကြသည်။ လုပ်ခဲ့သမျှသော သုတေသနများ အားလုံးက ပြသနေသည်ကတော့ ဦးနောက်က နိုင်နိုင်နင်းနင်း လိုက်မလုပ်နိုင်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်နိုင်သော ကိစ္စရပ်များ ရှိပါသည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောနိုင်သည်။ တီဗွီကြည့်ရင်း ညစာစားနိုင်သည်။ ယင်းသို့ လုပ်နိုင်ခြင်းမှာ ထိုအလုပ်တစ်ခုစီအတွက် ဦးနောက်က အလုပ်လုပ်ပုံချင်း မတူညီသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ရင်းနှင့် တူရိယာသံတို့သာ ပါသော ဂီတကို နားဆင်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် စာသားများပါသည့် သီချင်းများကိုတော့ နားထောင်၍ အဆင်မပြေနိုင်ပါ။ ထိုအလုပ်နှစ်ခုလုံးကို ဘာသာစကားကို ဘာသာပြန်ပေးရသော ဦးနောက်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုတည်းက လုပ်ပေးနေရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ထင်မှတ်ထားသည့် အလုပ်စုံ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်းဆိုသည်မှာ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဦးနောက်က အလုပ် နှစ်ခုသုံးခုကို တစ်ပြိုင်နက်လုပ်နေသည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ခုကိုရပ်၍ တစ်ခုကို လျင်မြန်စွာ ပြောင်းလဲလုပ်ကိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု နက်စဗီးလ်ရှိ ဗန်ဒါဘစ်တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ရနေးမာယွာက 'အာရုံကြောဆဲလ်ပေါင်း ဘီလျံ ၁၀၀ ကျော်ရှိပြီး တစ်စက္ကန့်ကို အကြိမ် ၁၀၀၀ နှုန်းနဲ့ သတင်းအချက်အလက်တွေကို စီမံဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ အုံ့မနဗီး ဦးနောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားတယ် ဆိုပေမယ့် အဲဒီ ဦးနောက်ဟာ အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်

ပြိုင်နက် မလုပ်နိုင်ပါဘူး'ဟု ဆိုသည်။

ထို့အတူ ဒေါက်တာနက်စ်ကလည်း အလုပ်စုံတစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်း၏ ပြဿနာမှာ ဦးနောက်ထက် ဆိုးသည့် အပိုင်းရှိနေသေးသည်ဟုဆိုသည်။ သူက အလုပ်စုံတစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်းသည် လူသားဆန်သည့် ခံစားမှုအပိုင်းကို ထိခိုက်စေနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။ 'လူတွေက စိတ်ခံစားမှုကို မျက်နှာသွင်ပြင်၊ အသံ စတာတွေနဲ့ ပြကြတယ်။ အလုပ်စုံ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘာကိုမှ ဂရုတစိုက် မရှိတဲ့အတွက် အဲဒီခံစားမှု လက္ခဏာတွေ မရှိတော့ဘူး'ဟု သူကဆိုသည်။ ဒေါက်တာနက်စ်၏ အလိုအရဆိုလျှင် အလုပ်စုံ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်သည့် လူငယ်များသည် ခံစားမှုပိုင်းနှင့် လူမှုရေးပိုင်းတို့တွင် အားနည်းယုတ်လျော့လာကြသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ 'ဒါစိုးရိမ်စရာပဲ'ဟု သူက ဆိုသည်။

သို့ဆိုလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကာလတိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့၏ အချိန်နည်းလှသော ဘဝအတွက် အဖြေမှာ အလုပ်စုံ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်းဟု အဘယ်ကြောင့် ခံယူထားကြပါသနည်း။

စိတ်၏ အလိုဆန္ဒ

'ဒီလိုလုပ်လို့ ကုန်ထုတ်စွမ်းအား ပိုမြင့်မားသွားတာမျိုး မရှိပါဘူး။ စိတ်အလိုဆန္ဒ ပိုပြီး ပြည့်သွားတာပဲရှိပါတယ်'

ယင်းသို့ သုံးသပ်သူမှာ အိုဟိုင်းယိုး ပြည်နယ်တက္ကသိုလ်မှ လက်ထောက်ပါမောက္ခ အမျိုးသမီး ဒေါက်တာ ကျန်းဝမ်ဖြစ်သည်။ သူက ဒေါက်တာ တာကယ်နှင့် သဘောတူသည်။ ဝမ်သည် ကောလိပ်ကျောင်းသား

အရေးကြီးတဲ့အလုပ်တွေ
လုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ
အလုပ်မျိုးစုံ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်တာဟာ
ထိခိုက်စေပါလိမ့်မယ်။
ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်တယ်လို့
ထင်နေရင်တောင်မှ
တကယ်တမ်းမှာ ပိုဆိုးနေပါလိမ့်မယ်...

ကျောင်းသူများ၏ အီးမေးလ်စစ်ခြင်း၊ စာသား
အမှာစကားပေးပို့ခြင်း၊ ယူကျူ(YouTube)
ကြည့်ခြင်း၊ ဂူးဂဲလ်တွင် ဂျောက်တတ်ရာရာ
ရှာဖွေခြင်းတို့ကို စောင့်ကြည့်ခဲ့သည်။ ထိုသို့
တစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်းကြောင့် ရလဒ်ပိုကောင်း
လာသည် မရှိဘဲ စိတ်ကျေနပ်မှုတော့ အပြည့်
ရသွားသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ သို့သော် ထို
ခံစားချက်သည် အလွန်ကောင်းနေသည်ဟု
လည်း သူကဆိုသည်။

‘ကျောင်းသားတွေက အိမ်စာလုပ်နေချိန်
မှာ တီဗွီဖွင့်ထားတာ၊ သူတို့ရဲ့ စာသားအမှာ
စကားပေးပို့မှုတွေကို စစ်နေတာ၊ ကွန်ပျူတာ
ဖွင့်ထားတာတွေကို လိုအပ်တယ်လို့ ထင်နေကြ
တယ်။ အဲဒီလိုလုပ်လို့ သူတို့အတွက် ဘာမှ
အထောက်အပံ့ မဖြစ်ပါဘူး။ စိတ် ကျေနပ်သွား
တာပဲ ရှိပါတယ်’ဟု သူက သုံးသပ်သည်။
ယင်းမှာ ထိထိုးသလို ခံစားချက်မျိုးဖြစ်သည်။
မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ကျော်လွှားပြီး ဖြစ်နိုင်စေရ
မယ်ဆိုသည့် ခံစားချက်မျိုးဖြစ်သည်။

အလုပ်စုံတစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်း၏ နောက်
ထပ်ပြဿနာတစ်ခုမှာ ရေရှည်အကျိုးကို
မကြည့်တတ်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု The

Flickering Mind စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့သူ
တော့ဒ် အိုပင်ဟိုင်မာက ဆိုသည်။ ‘အနားမရ
အောင် လုပ်ကြကိုင်ကြတော့ စဉ်းစား ချင်ချိန်
တာတွေ၊ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းတာတွေနဲ့ သဟ
ဇာတ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့။ တစ်ခုတည်းကို
ကောင်းကောင်းလုပ်တာထက် အများကြီးကို
တစ်ပြိုင်နက်လုပ်တာက ပိုကောင်းတယ်လို့
လူတွေက ထင်လာကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့က
လည်း အလုပ်တစ်ခုတည်းကို အကြာကြီး
လုပ်နေပြီဆိုရင် မချီးကျူးဘူးလေ။ အင်မတန်မှ
ကာလတိုတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်လာနေပါပြီ’
အိုပင်ဟိုင်မာက အနာဂတ်မျိုးဆက်တွင်
တွေးခေါ်ပညာရှင်မျိုးဆက် ပြတ်သွားမည်ကို
ပင် စိုးရိမ်လျက်ရှိသည်။ ‘ဒါက ကမ္ဘာကြီးရဲ့
ကာလရှည် စိန်ခေါ်မှုတွေအတွက် မကောင်း
ဘူး။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်လို၊ ဘဏ္ဍာရေးလို
ပြဿနာမျိုးတွေမှာပေါ့။ ကိုယ်လုပ်တာတွေရဲ့
ရေရှည်အကျိုးဆက်ကို ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး စဉ်းစား
မယ့်လူတွေ လိုလာပြီ။ ရေရှည်အကျိုးကို ကြည့်
ကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ၊ တွေးခေါ်ပညာရှင်
တွေဟာ အလုပ်စုံတစ်ပြိုင်နက်မလုပ်ဘူးဆိုတာ
တိုက်ဆိုင်မှု မဟုတ်ဘူး’ဟု သူကဆိုသည်။

ပိုကောင်းအောင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ

ကသုတ်ကရက်နိုင်လှသည့် ကျွန်တော်တို့
လောကကြီးတွင် အချိန်တိုင်းကို အကျိုးရှိ
အောင် ဘယ်လိုအသုံးချရပါမည်နည်း။ အလုပ်
အမျိုးမျိုးကို လွန်းပြန်သလို လုပ်နေမည့်အစား
အလုပ်တစ်ခုကို အချိန်ယူပြီး လုပ်လိုက်ပါဟု
ပညာရှင်များက အကြံပြုကြသည်။

‘အလုပ်များများပြောင်း မလုပ်လေလေ

ပိုကောင်းကောင်း လုပ်နိုင်လေပါပဲ။ ဒါကြောင့် အလုပ်တစ်ခုကို အာရုံစိုက်ပြီး ပြီးအောင် လုပ်တာဟာ အကောင်းဆုံး အချိန်စီမံခန့်ခွဲမှုပါပဲဟု ဒေါက်တာနက်စ်ကဆိုသည်။

ဩစတြေးလျနိုင်ငံ ဆစ်ဒနီတက္ကသိုလ် စီးပွားရေးကျောင်းမှ တွဲဖက်ဌာနမှူး ဒေါက်တာ ဒေးဗစ်ဂရန့်ကမူ အလုပ်အများကြီး ကြားထဲတွင် ကသုတ်ကရတ်ဖြစ်ကုန်ခြင်းမှာ မှန်ကန်စွာ နည်းပေးလမ်းပြမည့်သူ မရှိသောကြောင့်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် အလုပ်စုံတစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်းကို လက်ခံသင့်ကြောင်း၊ သို့သော် ဖြစ်သလို လျှောက်လုပ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ အချိန်ကာလ အညွှန်းဘောင်ထား၍ အလုပ်များကို ပြီးအောင်လုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အကြံပေးထားသည်။

‘မလုပ်ခင်မှာ ထိုင်ပြီးတော့ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ။ ဘယ်လောက်အချိန်အတိုင်းအတာသတ်မှတ်ပြီး လုပ်မလဲ၊ အဲဒီလို လုပ်ဖို့ ဘယ်လိုအရင်းအမြစ်တွေ အဆင်သင့်ရှိလဲ စတာတွေပေါ့။ ဒါက ပြောရတာထက် လုပ်ရတာ ပိုလွယ်ပါတယ်။ ဒါမေ့ အလုပ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်လွန်းတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်’ဟု သူကဆိုသည်။

အဓိကအချက်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စီမံခန့်ခွဲဖို့ဖြစ်သည်။ ကိုယ် လုပ်နိုင်သလောက်ကို ဆစ်ပိုင်း၍ လုပ်ဆောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေးတုန်းက ပုံစံအတိုင်း လုပ်စရာများကို စာရင်းလုပ်ပြီး ဘယ်အချိန်ကနေ ဘယ်အချိန် ဘာလုပ်ဆိုသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာနက်စ်ကတော့ မိနစ် ၂၀ ဥပဒေသကို အကြံပြုထားသည်။ ဘာလုပ်လုပ် အနည်းဆုံး မိနစ် ၂၀ လုပ်။ စွမ်းဆောင်ရည်

ပိုတက်လာစေရမည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ကလေးများကို အလေးထားပါ

ဒေါက်တာနက်စ်က မိဘများကို ကလေးများနှင့် တွေ့ဆုံစဉ် အပြည့်အဝ အာရုံစိုက်ပေးပါဟုလည်း တိုက်တွန်းထားသည်။ ခေတ်ပေါ်နည်းပညာကို ပယ်ဖို့မှာ လက်တွေ့မကျပါ။ သို့သော် သားသမီးများအတွက် အချိန်ပေးချိန်တွင် ကွန်ပျူတာအစရှိသည့် ဒီဂျစ်တယ် စက်ပစ္စည်းများကို ပိတ်ထားဖို့ သူက အကြံပြုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အပြည့်အဝ အာရုံစိုက်ပေးထားပြီး အပြန်အလှန် ဆက်ဆံရမည် မဟုတ်ပါလား။ ‘ကလေးတွေက အလုပ်နှစ်ခု သုံးခု တစ်ပြိုင်နက်လုပ်နေတဲ့ မိဘတွေကို ကြည့်ပြီး အာရုံပျက်သွားတယ်။ စိတ်ဖိစီးသွားတယ်။ ဘဝဆိုတာ ဒီလိုနေရတာပါလားလို့ ထင်သွားတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလို လိုက်လုပ်ကြတော့တာပဲ’ဟု အိုပင်ဟိုင်မာကဆိုသည်။

ဒေါက်တာတာကယ်ကမူ အဆိုပါ လျှပ်စစ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို မီးဖိုခန်းထဲတွင်၊ ထမင်းစားခန်းထဲတွင်၊ ကားထဲတွင် လုံးဝမထားရန်၊ မသုံးရန် အကြံပြုထားသည်။ ‘ကိုယ့်ကလေးတွေကို စကားပြောတာရဲ့ တန်ဖိုးကို သိအောင် သင်ပေးကြပါရှင်’ဟု သူက ဆိုသည်။ အလုပ်စုံ တစ်ပြိုင်နက်လုပ်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ကော်တို့ ဘဝတွင် အရေးကြီးသည့် အရာများနှင့် လွဲချော်သွားရနိုင်သည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော်တို့သည် အလုပ်တစ်ခုတည်းလုပ်ခြင်း unitasking ကို ပြန်လည်သင်ယူကြရပါတော့မည်။

အသက်ဇီဝ

လခြင်းကောင်းသော အသက်

နန္ဒာသိန်းဇံ

(၁)

“အသက်” ကို မချစ်သောသူ လောကမှာ ရှားပါလိမ့်မည်။ အသက်ကို မြတ်နိုးလွန်း၊ တွယ်တာလွန်းသည့်အလျောက် အသက်နှင့် အစဉ်ထာဝရ မကွဲမကွာနေလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အသက်နှင့်ကွဲကွာစေမည့် အန္တရာယ် ဟူသမျှ အသက်ကို ထိခိုက်နစ်နာစေမည့် ဘေးရန်ဟူသမျှကို ကြောင့်ကြကြီးစွာဖြင့် ကာကွယ်ကြသည်။ မိမိတို့ထံမှ အသက်ပျောက်ကွယ်

မသွားစေရန်အတွက် သတိကြီးစွာဖြင့် စောင့်ရှောက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဝမ်းနည်းဖွယ် တစ်ခုမူ ရှိပါသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဤမျှ မြတ်နိုး၍ မိမိတို့နှင့် အနီးကပ်ဆုံး နေလျက်ရှိသော အသက်အကြောင်းကို အတွင်းအပြင်၊ အကွယ်အဝှက်မရှိ သိနားလည်ခွင့် မရသောအချက်ပင်တည်း။ ထိုအခါ ရင်းရင်းနှီးနှီး၊ ယုယုယယ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားရသော အသက်က မိမိတို့ကို စိမ်းစိမ်းကားကား ဆက်

ဆံတုံပြန်နေသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက်ဖြင့် အသိရခက်အောင် ပြုမူနေသကဲ့သို့လည်း ထင်မှတ်လာရသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အရှေ့တိုင်း၊ အနောက်တိုင်းမှ ဒဿနပညာရှင်များ၊ သိပ္ပံပညာရှင်များသည် အသက်၏ သဘောသဘာဝ၊ အသက်၏ အမူအကျင့်တို့ကို နားလည်နိုင်ရန် ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် ရှာဖွေကြဆဲပင်ရှိသည်။

“အသက် ဘယ်က လာသနည်း။ အသက်၏ သဘောသဘာဝကား အဘယ်သို့နည်း။ အသက်သည် မည်သည့်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤလောကကြီးသို့ လာခဲ့လေသနည်း”

ဤမေးခွန်းများကို မေးစေ၍ ပညာရှင်တို့ကို အလုပ်ရှုပ်စေရန် အသက်က ဖန်တီးနေဆဲပင်ရှိသည်။

(၂)

အချို့သော ပညာရှင်တို့က ကြယ်တံခွန်များသည် အသက်ဖြစ်ပေါ်လာစေနိုင်သော ဓာတ်သဘောများကို ဤကမ္ဘာပေါ်သို့ သယ်ဆောင်လာသည်ဟု တွေးဆကြသည်။ ဤတွေးဆချက် မှန်မည်ဆိုပါက အသက်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာသို့ ကြယ်တံခွန်များမှ တစ်ဆင့် ခက်ခက်ခဲခဲ ရောက်လာခဲ့ကြသည်ဟု ယူဆရပေလိမ့်မည်။ အချို့ ပညာရှင်တို့ကမူ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးများကို အသက်၏ မွေးရပ်ဇာတိအဖြစ် ညွှန်ပြ၍ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်သို့ အသက်ရောက်ရှိလာပုံကို အောက်ပါကဲ့သို့ ပြောဆိုတတ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကမ္ဘာကြီးသည် အစဦးပထမ ဓာတ်ငွေ့လုံးကြီးအဖြစ် တည်ရှိရာမှ

အာကာသလဟာပြင်ကြီး၏ အအေးဓာတ်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း အေးစပြုလာသည်။ ထိုအခါ ဓာတ်ငွေ့ဘဝမှ အရည်၊ အရည်မှ အစိုင်အခဲအဖြစ်သို့ ရောက်လာသည်။ အရည်ဘဝမှ အစိုင်အခဲအဖြစ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ရေစက်ရေပေါက်များ အဖြစ် ကျ၍လာတိုင်း ထို ရေစက်ရေပေါက်တို့သည် ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်၏ အပူရှိန်ကြောင့် ရေခိုးရေငွေ့များအဖြစ်သို့ ပြောင်း၍ တိမ်တိုက်ကြီးအတွင်းသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားကြပြန်သည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်သည် အေးသည်ထက် အေးလာသောအခါ ကမ္ဘာကို လွှမ်း

ကမ္ဘာပြုမိုးကြီး ရွာပြီးသည့်နောက်

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးအတွင်း၌

ဒြပ်စင်ဒြပ်ပေါင်းတို့သည်

အမျိုးမျိုးဓာတ်ပြု၍ ပေါင်းကြမည်ဖြစ်သည်။

ပညာရှင်တို့က ကမ္ဘာ့ဒြပ်ပေါင်းများကို

“အသက်ဇီဝ၏အခြေခံ”ဖြစ်သည်ဟု

ယူဆကြသည်။

ခြုံငုံသော တိမ်တိုက်မှ ကျလာသော မိုးစက်မိုးပေါက်များကို အခိုးအငွေ့သို့ ပြန်၍ ရောက်ရှိလာအောင် မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ထိုအခါ တိမ်တိုက်တွင်ရှိသော ရေခိုးရေငွေ့များသည် ရေစက် ရေပေါက်များအဖြစ်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ကမ္ဘာ့မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ကျဆင်း၍ ပထမဆုံး ကမ္ဘာပြုမိုးကြီးအဖြစ် သည်းထန်စွာ ရွာချလိုက်လေသည်။ ဤ ကမ္ဘာပြု မိုးကြီးသည် အနှစ်တစ်ထောင်လောက်ကြာအောင် ရွာသွန်းနေသည်ဟု ခန့်မှန်းသူများလည်း ရှိကြသည်။ ကမ္ဘာပြုမိုးကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်၌ ပင်လယ်

သမုဒ္ဒရာကြီးသည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ္ဘာပေါ်သို့ ရွာချလိုက်သော ကမ္ဘာပြု မိုးရေအတွင်း မိသိန်း (methane)၊ အမိုးနီးယား (amonia)၊ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက် (carbondioxide)၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဆိုင်းယာနိုက် (hydrogen cyanide) တို့သည် အခြားအခြား ခြပ်စင်၊ ခြပ်ပေါင်းများနှင့်အတူ ပျော်ဝင်လျက်ရှိသည်။ ရွာချလိုက်သော မိုးရေသည် ခြပ်စင် ခြပ်ပေါင်းများကို သယ်ယူလျက် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ ထပ်၍ ထပ်၍ စီးဝင်သွားကြသည်။ ကမ္ဘာတည်စဖြစ်၍ မီးတောင်ကြီးငယ်တို့သည် အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲလျက်ရှိကြသည်။ မီးတောင်များ ပေါက်ကွဲတိုင်း ကမ္ဘာအတွင်းပိုင်းရှိ ခြပ်စင် ခြပ်ပေါင်းတို့သည် ချော်ရည်များနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာကြသည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာပြု မိုးရေတွင် ပျော်ဝင်ကာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာဆီသို့ ပင် ရှေးရှုလိုက်ပါသွားကြသည်။ ဤအခြေအနေများကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာသည် ခြပ်စင်ခြပ်ပေါင်းတို့ စုဝေးထွန်းကားရာ အရပ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ ထိုမျှ ခြပ်စင်ခြပ်ပေါင်းတို့ ပြည့်စုံကြွယ်ဝရာ သမုဒ္ဒရာကြီးသည်ပင် အသက် စတင် မွေးဖွားရာအရပ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးဆကြသည်။

ကမ္ဘာပြုမိုးကြီးရွာပြီးသည့်နောက် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးအတွင်း၌ ခြပ်စင်ခြပ်ပေါင်းတို့သည် အမျိုးမျိုး ဓာတ်ပြု၍ ပေါင်းကြမည်ဖြစ်သည်။ ပညာရှင်တို့က ကာဗွန်ခြပ်ပေါင်းများကို 'အသက်ဖီဝ၏ အခြေခံဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ကာဗွန်ခြပ်စင်များသည် အခြားခြပ်စင်များနှင့် ဓာတ်ပြုခြင်းရှိပါက အသက်ဖြစ်ပေါ်လာရေးအတွက် အခြေခံ ခြပ်

ပေါင်းများ (organic compound) ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု တွေးဆကြသည်။ ကာဗွန်ခြပ်စင်တို့သည် မိမိတို့အချင်းချင်းသော်လည်းကောင်း၊ အခြားခြပ်စင်များနှင့် သော်လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ပေါင်းကြရာမှ တစ်ချိန်တွင် အက်ဒီနိုဆင်း ဒိုင်ဖော့စ်ဖိတ် (adenosine diphosphate (ADP) (အတိုကောက်အားဖြင့် အေဒီပီ) ခြပ်ပေါင်းများ၊ နျူကလီယိုတိုက် (nucleotide) ခြပ်ပေါင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်ဟု တွေးဆကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အက်ဒီနိုဆင်း ထရိုင်ဖော့စ်ဖိတ် (adenosine triphosphate (ATP) (အတိုကောက်အားဖြင့် အေတီပီ) တို့၏ စွမ်းအင်ကို အားပြု၍ နျူကလီယိုတိုက်များကို ဓာတ်ပြုပေါင်းစပ်ကာ နျူကလီးယစ်အက်စစ် (nucleic acid) ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်သည်။ ထို နျူကလီးယစ်အက်စစ်သည် အေတီပီ၏ စွမ်းအားဖြင့် ပရိုတိန်း (protein) များ၊ သကြားခြပ်ပေါင်းများ၊ အဆီခြပ်ပေါင်းများကို ပြုလုပ်နိုင်သည်။ ထိုခြပ်ပေါင်းများသည် ဓာတ်ပြုခြင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် နောင်တွင် ပရိုတိုပလာဇမ် (protoplasm) ခြပ်ပေါင်း ပါဝင်ဖွဲ့စည်းနေသော ကလာပ်စည်းကို ဆဲလ် (cell) ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထို ပရိုတိုပလာဇမ် ခြပ်ပေါင်း ပါဝင်ဖွဲ့စည်းနေသော ဆဲလ်သည် အသက်၏ အခြေခံပင်ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပရိုတိုပလာဇမ် ခြပ်ပေါင်း ပါဝင်ဖွဲ့စည်းနေသော ဆဲလ်သည် အသက်ဖြစ်ပေါ်ရာ အခြေခံရပ်ပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဤအယူအဆကို ကြည့်ပါက အသက်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းသည် ခြပ်စင်ခြပ်ပေါင်းတို့ ထင်သလို ရမ်းသမ်းပေါင်းဆုံရာမှ အမှတ်မထင် မတော်တဆ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၌ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းပေလောဟု

သံသယဖြစ်ရ၏။ အသက်အကြောင်းကို နားလည်ရန် ကြိုးစားတိုင်း မရေမရာနှင့် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်ရ၏။ အသက်က လျှို့ဝှက်ပျက်စီးမှုဖြင့် အသိရခက်ဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၌ စတင်ဖြစ်ပေါ်လာသော သက်ရှိဆဲလ်သည် အပင်လောက၏ သက်ရှိ အခြေခံရပ်မျှသာဖြစ်သည်။ ပထမဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသော အပင် သက်ရှိဆဲလ်သည် တစ်ခုတည်းသာ ရှိဟန်တူသော်လည်း နောင်တွင် သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ ဆဲလ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာဖြစ်ပွား၍ ယင်းတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းလာသော သက်ရှိအပင်များ ဖြစ်ထွန်းလာပေလိမ့်မည်။ အပင်သက်ရှိများသည် သမုဒ္ဒရာမှ တစ်ဖန် ဆဲလ်များစွာ ဖွဲ့စည်းထားသော အပင်များအဖြစ် ကုန်းပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ရှိသွားကြသည်။

သို့ဆိုရသော်လည်း ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာမှ ကုန်းပေါ်သို့ အပင်သက်ရှိများ ရောက်အောင် အချိန်ကာလအားဖြင့် မည်မျှ ယူခဲ့ရသည်ကို အတိအကျ မပြောနိုင်ချေ။ သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ အပင်သက်ရှိများဖြစ်လာသကဲ့သို့ အကောင်သက်ရှိများလည်း ဖြစ်လာကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်းတစ်ပိုင်း ရေတစ်ပိုင်းနေနိုင်သော သတ္တဝါများဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ ထို့နောက် ကုန်းနေသတ္တဝါများသာမက လေတွင်

ပျံသန်းသွားလာနိုင်သော သတ္တဝါများလည်း ပေါ်ပေါက်ကြသည်။

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ လူသတ္တဝါများ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်။ မနုဿဗေဒပညာရှင်များ တွေ့ရှိလာသော အထောက်အထားများအရ ဤကမ္ဘာ၌ လူသတ္တဝါများဖြစ်ပေါ်လာသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၄ သန်းခန့်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ဤခန့်မှန်းချက်သည် ခန့်မှန်းချက်သာဖြစ်၍ ‘လူ’ ဟူ၍ ပီပီသသ တယ်အခါက စခဲ့သည်။ မည်သို့ စခဲ့သည်၊ လူ၏အစကား မည်သို့ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်တို့ကိုမူ တိတိပပ မသိနိုင်ကြသေးချေ။ သေချာသောအချက်မှာမူ လူသည် တကယ်သက်ရှိလူအဖြစ်နှင့် ဤကမ္ဘာ၌ ယခုအခါ အမှန်ရှိနေသည်ဟူသော အချက်ပင်တည်း။

(၃)

ဤကမ္ဘာပေါ်သို့ ‘အသက်ဖြစ်ပေါ်’ ရောက်ရှိလာသည်ကား မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အသက်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း (၀၁) အသက်ရောက်လာခြင်းသည် ကောင်းသောလာခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေ၏လော။ ‘အသက်’ ရောက်လာခြင်းသည် မကောင်းသော၊ ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုဖို့ရန် မသင့်သော လာခြင်းမျိုးဖြစ်နေလေသလော၊ အသက်ဖြစ်လာခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်

(ဝါ) ဘဝဖြစ်လာခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မြော်ခေါ်တွေးတောလိုက်တိုင်း ဇေဝဇေဝါနှင့် မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်ရတတ်၏။

အသက်ဖြစ်ပေါ်လာ၍ တိရစ္ဆာန် သက်ရှိ ဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်လောက ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် သတ်ပွဲဖြတ်ပွဲ တိုက်ခိုက်ပွဲကြီးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာ၌ အစပြုခဲ့၏။ အင်အားကြီးသော သတ္တဝါတို့က အင်အားငယ်သော သတ္တဝါတို့ကို ဒေါသတကြီးဖြင့် ကိုက်ဖဲ့သတ်ဖြတ်ကြ၏။ အစာလုရင်းလည်း အချင်းချင်း မာန်ဖီကြ၏။ တိုက်ကြ ခိုက်ကြ၏။ နယ်လုရင်း စားကျက်လု ရင်းလည်း တိုက်ကြ ခိုက်ကြ၊ ကုတ်ကြ ဖဲ့ကြ၊ သတ်ဖြတ်ကြ။ အင်အားကြီးသော အသားစား သတ္တဝါတစ်ကောင်က အခြားတစ်ကောင်ကို အပြင်းလိုက်၏။ အလိုက်ခံရသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်က အခြားတစ်ကောင်ကို အပြင်း လိုက်၏။ အလိုက်ခံရသောသတ္တဝါက အသက် ကိုလုလျက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လွန်းစွာဖြင့် ပြေးရ၏။ သွေးအလိမ်းလိမ်းလူးလျက် မချီ တင်က အသက်ငင်လျက်ရှိသည့် သားကောင် ကို သတ္တဝါ မုဆိုးကြီးသည် လဲသံ၊ ပြိုသံ၊ အော် သံ၊ ဟစ်သံ၊ ဟိန်းဟောက်သံ၊ ဒေါသသံ၊ ညည်းတွားသံ၊ နာကြည်းကြေကွဲသံ၊ အသက် ငင်နေသောအသံတို့ဖြင့် ဆူညံခဲ့ရ၏။

အသက်သည် ထို အမင်္ဂလာသံများ၊ အနိဋ္ဌာရုံများကို ဖန်တီးပေးရန် ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် ဤကမ္ဘာကြီး၌ ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းလေလော။ ဤလောကကြီးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပေ လော။ အသက်သည် ကမ္ဘာဦး တိရစ္ဆာန်ကြီး များ၏ ဝမ်းဗိုက်တို့ကို ဆာလောင် မွတ်သိပ်စေ ၍ ထို ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို ဖြေပျောက်

ဖို့ တစ်ခုတည်းသာ ထောက်ထားကာ သတ္တဝါ တစ်ကောင်က အခြားတစ်ကောင်ကို မညှာ မတာ ကိုက်ဖဲ့ဝါးချေ စားသောက်စေရန် ဖန် တီးပေးဖို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပေလော။ သက်ရှိ ဘဝဖြစ်လာပြီးနောက် အသက်နှင့် မကွဲမကွာ နေချင်မှု၊ ဘဝတည်မြဲလိုမှုကြောင့် အမျိုးမျိုး တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ် စားသောက်ခြင်းတို့ဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေအောင် ဖန်တီးဖို့အတွက် အသက်သည် ဤလောကသို့ လာခဲ့ခြင်းပင် လော။ အသက်၏ ရည်ရွယ်ချက်(ဝါ) ဘဝဖြစ် ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ သံသယပွားခဲ့ရ၏။

လူသတ္တဝါတို့ထံ အသက်ရောက်ရှိလာ ခြင်း(ဝါ)သက်ရှိ လူ့ဘဝဖြစ်လာခြင်းသည်လည်း ကောင်းသောဖြစ်လာခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေ၏လော။

အသက်ရှိလာ၍ လူ့ဘဝ လူ့အဖြစ်ကို ရပြီ ဆိုကတည်းက လူသည် အသက်နှင့် မကွဲ မကွာ နေနိုင်ရေးအတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်း ကန်လှုပ်ရှားရ၏။ ရေကြီးခြင်းများ၊ မီးလောင် ခြင်းများ၊ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၊ မိုးခေါင်ခြင်း များ၊ ကပ်ရောဂါများ အစရှိသည့် ဘေးရန် အန္တရာယ်များသည် လူတို့အား အသက်နှင့် ကွဲ ကွာအောင် အပြင်းအထန် နှိပ်စက်ခဲ့ကြ၏။ သဘာဝ အန္တရာယ်များနှင့် လူသတ္တဝါတို့၏

အသက်ဖြစ်ပေါ်လာ၍
တိရစ္ဆာန်သက်ရှိဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်လောက
ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်
အသည်းနှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ်
သတ်ပွဲဖြတ်ပွဲ တိုက်ခိုက်ပွဲကြီးများသည်
ကျွန်ုပ်တို့ကမ္ဘာ၌ အစပြုခဲ့၏။

တိုက်ပွဲများ၌ ဘဝပေါင်းများစွာ၊ ခန္ဓာပေါင်းများစွာ ကြွေပြုန်းခဲ့ရ၏။ ဘဝတည်မြဲရေးအတွက် ရုန်းကန်ရင်း လူအချင်းချင်း မပြေလည်မှုများ၊ လူအချင်းချင်းက ပေးလာသော အန္တရာယ်များကိုလည်း ဖြေရှင်းကြရ၊ တွန်းလှန်ကြရ၊ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရ၏။

လူသမိုင်းနှင့် ထို လူသမိုင်းအတွင်းမှ 'လူ' ၏ မငြိမ်းချမ်းနိုင်ခြင်းများကို ဂျာမန်ဒဿနပညာရှင် ရှိုပင်ဟောင်းဝါ (auther schopenhaurer (1788-1860))က အောက်ပါကဲ့သို့ ဖော်ပြဖူး၏။

သမိုင်းသည် နိုင်ငံများ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်အကြောင်းကို ဖော်ပြရာ၌ စစ်ပွဲများ၊ မငြိမ်သက်မှုများအကြောင်းကလွဲ၍ ထူးထူးခြားခြား ဖော်ပြစရာမရှိ။ နိုင်ငံများ၏ ဘဝခရီးစဉ်၌ ငြိမ်သက်အေးချမ်းသော ကာလဟူသည်မှာ ပြဇာတ်တစ်ခုတွင် အခန်းတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းသည့် ကာလအပိုင်းအခြားကလေးကဲ့သို့သာ ဖြစ်သည်။ လူ့ခရီးစဉ်မှာလည်း အစဉ်အမြဲ တိုက်ခိုက်ရုန်းကန်နေရခြင်းများသာ ရှိသည်။ လူသည် အလိုမပြည့်ခြင်းများ၊ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်ခြင်းများနှင့်လည်း တိုက်ခိုက်နေရသူဖြစ်၍ လူအချင်းချင်းနှင့်လည်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နေရသူဖြစ်သည်။ လူသည် နေရာတကာ၌ ဆန့်ကျင်ဘက်များ၊ ပြိုင်ဘက်များနှင့်သာ တွေ့နေရသူဖြစ်သည်။ လူသည် အတောမသတ်သော ပဋိပက္ခမှုတို့အတွင်း၌ အသက်ရှင်၍ တိုက်ရင်းခိုက်ရင်း၊ လက်၌ ဓားကို ကိုင်ရင်း သေရသူပင်ဖြစ်သည်။ (Schopenhaurer, 'Essays and Aphorisms' p.42)

အစွဲ ဥပါဒါန်အမျိုးမျိုး၊ ထင်မြင်ယူဆရှုမြင်မှုအမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် လူတစ်မျိုးက တစ်မျိုးအပေါ်၊ တစ်တိုင်းပြည်က တစ်တိုင်းပြည်အပေါ် လွှမ်းမိုးခြင်းများပြုလုပ်ကြ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်အပြန်အလှန် အာဇာတ တရားများ၊ မုန်းတီးရက်စက်ခြင်းများဖြင့် တိုက်ကြ ခိုက်ကြ၊ ယှဉ်ပြိုင်ကြ၏။ သတ်ကြဖြတ်ကြ၏။ မိမိလူမျိုး၊ မိမိတိုင်းပြည်အတွက်ဟု အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးဖြင့် နယ်ချဲ့ကြ၊ အာဏာလုခဲ့ကြရာမှ တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာခဲ့သည့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက လူအချင်းချင်း သတ်ဖြတ်ပွဲများ၌ လူပေါင်း ၅၅ သန်းခန့်မျှ သေခဲ့ကြရသည်။ စာရင်းမရတ် သေဆုံးသူများလည်း အများအပြား ရှိပေလိမ့်မည်။ လူသမိုင်း၌ ဤကဲ့သို့သော အနိစ္စာရုံများ များပြားလွန်းနေသောကြောင့် သမိုင်းပညာရှင် ဂစ်ဗွန်းက 'လူသမိုင်းဟူသည် လူတို့၏ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု၊ ရက်စက်မှုနှင့် မိုက်မဲမှုများအကြောင်း မှတ်တမ်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်' (The Great Quotations, p. 476) ဟု ဖွင့်ဆိုမိဟန် တူသည်။

ဂစ်ဗွန်းနှင့် ရှိုပင်ဟောင်းဝါတို့က သမိုင်းကို အဆိုးမြင်ရှုထောင့်မှ ကြည့်ကြသကဲ့သို့ အချို့က အားလျော့သည့် ရှုထောင့်မှကြည့်ကာ သမိုင်းသည် အစဉ်ဆုတ်ယုတ်နေသော ဖြစ်စဉ်ဖြစ်သည်ဟု မြင်ကြသည်။ အချို့က သမိုင်းသည် တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးဦး၏ အလိုတော်အတိုင်း အကောင်းအဆိုး ဖြစ်ပျက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၍ အချို့က လူတို့ကို ပြဋ္ဌာန်းထားသော ကံကြမ္မာအလျောက် လူသမိုင်းသည် တိုးတက်ခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းတို့ ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့ကတော့လည်း သမိုင်း

သည် သူ့သဘောသူဆောင်၍ ဆုတ်ယုတ်ချိန် တန်လျှင် ဆုတ်ယုတ်၍ တိုးတက်ချိန်တန်လျှင် တိုးတက်ပြီး ပျက်ချိန်တန်တော့လည်း ဤကမ္ဘာပေါ်မှ လုံးဝပျက်သုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဟု ဆိုကြသည်။ အချို့ကမူ အထက်ပါ အမြင်တို့နှင့် ဆန့်ကျင်၍ သမိုင်းသည် အစဉ်တိုးတက်နေသော ဖြစ်စဉ်ဖြစ်သည်ဟု မြင်ကြသည်။ သမိုင်းဖြစ်စဉ်ကို အမျိုးမျိုး မြင်ကြသကဲ့သို့ သမိုင်းထဲက လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကိုလည်း အမျိုးမျိုးမြင်ကြပေလိမ့်မည်။

(၄)

အသက်နှင့် အတူတကွ ဖြစ်တည်လာသည့် လူ့ဘဝ၊ လူ့အဖြစ်ကို အချို့က အချည်းနှီးသော ဘဝ၊ အချည်းနှီးသော ဖြစ်စဉ်အဖြစ် မြင်ကြသည်။ အသက်ရှိလာခြင်း၊ သက်ရှိ လူ့ဘဝဖြစ်လာခြင်းသည် သဘာဝတရား၏ အမှားတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသူများလည်း ရှိကြသည်။ အချို့က လူသည် တန်ခိုးတော်ရှင်တစ်ဦးဦး၏ ဖန်ဆင်းခံဖြစ်သောကြောင့် မိမိဘဝကို မိမိထင်သလို အကောင်းအဆိုး ဖန်တီးနိုင်ခြင်းမရှိဟု မြင်ကြသည်။ အချို့က လူသည် အတိတ်ကံကြမ္မာတို့၏ ပြဋ္ဌာန်းမှုအတိုင်း အကောင်းအဆိုး၊ တိုးတက်ခြင်း၊ ဆုတ်ယုတ်

ခြင်း ဖြစ်ရသည်ဟု ယူဆသည်။ အချို့ကမူ ဤသက်ရှိဘဝကို နှစ်သက်ဖွယ်၊ ပျော်မွေ့ဖွယ် အဖြစ် မြင်ကြ၍ လူသည် အသက်နှင့်အတူ ရှိနေခိုက် ပျော်စရာကို ရှာနိုင်သမျှ ရှာရင်း ပျော်ပျော်သာ နေလိုက်ဖို့ တိုက်တွန်းကြသည်။ အသက်နှင့်ခွဲကာ သေလွန်ရမှာကိုလည်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍ စိတ်ပျက်နေစရာမလို။ 'သေခြင်းတရား (၁)' သေရမှာကို ကြောက်စရာမလို။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သင်္ချိုင်း၏ ဟိုဘက်၌ ဘာမျှမဖြစ်၊ ဘာမျှမရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ (Reinhold Niebulur, 'The Nature and Destiny of Man' P.9) ဟု ဒဿနပညာရှင် အက်ပီကျူးရပ်စစ် (Epicurus) က ဆိုခဲ့ဖူးသည်။

အချို့ကတော့လည်း သေခြင်း၏ အခြားတစ်ဘက်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ဘဝ ရှိသေးသည်။ သေသောအခါ လူ၌ရှိသော အတ္တလိပ်ပြာ၊ သို့မဟုတ် ဝိညာဉ်၊ သို့မဟုတ် အသက်ဇီဝသည် ထွက်ခွာသွားပြီး နောက် ခန္ဓာကိုယ်သစ်တစ်ခုအတွင်း ဝင်ရောက်၍ ဘဝအသစ်ဖြစ်ပေါ်သည်။ ထို ဖြစ်ပေါ်သောဘဝ၌ ချမ်းသာခြင်း၊ ပြည့်စုံခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်စေရန် ဤလက်ရှိဘဝ၌ ကောင်းမြတ်ခြင်းတို့ကို ပြု

လုပ်ရမည်ဟု ယူဆကြသည်။

(၅)

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု အတွေးအမြင် ရင်ခွင်၌ ကြီးရင့်ခဲ့ကြသော မြန်မာတို့ကမူ ဤအမြင်မျိုးကို လက်မခံကြချေ။ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုအတွေးအမြင်အရ လူသည် သေ လွန်သောအခါ ထို သေလွန်သူထံမှ မည်သည့် အရာမျှ ထွက်ခွာသွားခြင်းမရှိ၊ ထွက်ခွာစရာ လည်း ဘာမျှမရှိချေ။ ထို့ပြင် အက်ပီကျူးရပ်စ် အစရှိသောသူများ ယူဆသကဲ့သို့ သေခြင်း တရားနှင့်အတူ အရာရာသည် ချုပ်ငြိမ်းပြတ်စဲ သွားသည်။ သေခြင်း၏ ဟိုမှာဘက်၌ ဘာမျှ မရှိဟူသော အယူအဆမျိုးကိုလည်း လက်မခံ ချေ။ လူသည် အစွဲတဏှာတို့ မကုန်ဘဲ သေ လွန်ပါက ဘဝဖြစ်စဉ်တစ်ခု ကြောင်းကျိုး ဆက်၍ ဖြစ်သည်။ ထိုဖြစ်စဉ်၌ ကံကြောင့် သက်ဆိုင်ရာရပ်များနှင့် အသက်သည်လည်း တစ်ပေါင်းတည်းဖြစ်တည်လာ၍ မိမိပြုခဲ့သည့် အမျိုးမျိုးသော ကံတို့၏ စွမ်းအင်များ ကြောင်း ကျိုးဆက်ကာ အကောင်းအဆိုး အကျိုးပေး သော ဘဝမျိုး ဖြစ်ရသည်ဟု ရှုမြင်သည်။ သို့ ဖြစ်၍ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှု အတွေးအမြင် ရင်ခွင်၌ ကြီးရင့်ခဲ့ကြသော မြန်မာတို့သည် လူကို တစ်စုံတစ်ဦးသော တန်ခိုးရှင်က ဖန် ဆင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို တန်ခိုးရှင်၏ ဖန်ဆင်းခံ၊ ပြဋ္ဌာန်းခံဖြစ်၍ မိမိအလိုကျ မိမိ ဘဝကို ဖန်တီးရန်မဖြစ်နိုင်ဟူသော အယူအဆ ကိုလည်းကောင်း၊ လူသည် အတိတ်ကံကြမ္မာ ၏ ပြဋ္ဌာန်းမှုကိုသာ ခံရသည်ဟူသော အယူ အဆကိုလည်းကောင်း လက်မခံကြချေ။ မြန်မာ တို့က လူသည် မိမိ၏ စေတနာ၊ မိမိ၏ ဉာဏ်၊ မိမိ၏ ဝီရိယတို့ဖြင့် ပြုလုပ်စွမ်းဆောင်မှု (ကံ)

၏ ထက်မြက်ခြင်းအပေါ် မူတည်၍ မိမိဘဝ ကောင်းခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်း၊ တိုးတက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ရသည်။ မိမိစေတနာ၊ မိမိဉာဏ်၊ မိမိ ဝီရိယ တို့ဖြင့် ပြုသော အမှုကံတို့ မကောင်းခြင်း၊ နိမ့် ကျခြင်းအပေါ် မူတည်၍ မိမိဘဝ ဆိုးယုတ်ရ ခြင်း၊ ကျဆုံးရခြင်းတို့ ဖြစ်ရသည်ဟု ခံယူကြ သည်။ ထို့အတူ လူ့သမိုင်းသည်လည်း လူတို့ ၏ ကောင်းသော စေတနာ၊ ကောင်းသော၊ မှန် သော၊ တိုးတက် ထက်မြက်သော အသိဉာဏ်၊ ခိုင်ခံ့၍ မဆုတ်မနစ်သော ဝီရိယတို့ဖြင့် ကြိုး စားစွမ်းဆောင်နိုင်မှု ကံတို့အပေါ် မူတည်၍ တိုးတက်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်း၊ ထည်ဝါခြင်း ဖြစ် ရမည်။ လူတို့၏ မကောင်းသော၊ နိမ့်ကျသော၊ စေတနာ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယတို့ဖြင့် အားနည်းစွာ လုပ်ဆောင်သော ကံတို့အပေါ် မူတည်၍ လူ့ သမိုင်းသည် ဆုတ်ယုတ်ခြင်း၊ ကျဆင်းခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆကြသည်။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုရင်ခွင်၌ ကြီးရင့် ခဲ့သော မြန်မာတို့က အသက်နှင့် မကွဲမကွာ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေသည့် လူ့အဖြစ်၊ လူ့ဘဝကို အချည်းအနှီးဘဝ၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ဘဝဖြစ်သည် ဟု မမြင်ကြချေ။ အသက်ရှိနေသမျှ လူသည် ကောင်းသော စေတနာ၊ မှန်သော အသိဉာဏ်၊ ရဲရင့်ခိုင်မာသော ဝီရိယတို့ဖြင့် မိမိဘဝဖြစ်စဉ် ကို ကောင်းသည်ထက် ကောင်းအောင်၊ မွန် မြတ်သည်ထက် မွန်မြတ်အောင် ဖန်တီးနိုင်ခွင့် ရနေသည်ဟု မြင်ကြသည်။ မြန်မာတို့အမြင်၌ ‘လူ’၏ထံသို့ အသက်ရောက်ရှိလာခြင်း (ဝါ) လူအဖြစ်ဖြင့် ဤကမ္ဘာလောကကြီးသို့ အသက် ရှင်ရောက်ရှိလာခြင်းသည် ကောင်းမြတ်လှ သော ရောက်ရှိလာခြင်းပင်တည်း။

◆

ဝိနိဗ္ဗာန်

စာဖတ်ခြင်း

ရာဇဝင်မပေါ်မီက ကျောက်ခေတ်လူမျိုးများသည် အစစအရာရာ တိရစ္ဆာန်များနှင့် မခြားမနားဘဲ အဝတ်အစားမရှိ၊ ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းဝါဒကို လက်ကိုင်ထားကာ ကြမ်းတမ်းစွာ အသက်မွေးခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဆက်ဆံမှု လွယ်ကူရန် အရပ်များဖြင့်ရေးခြင်းဖြင့် အရပ်စာအမျိုးမျိုး ပေါ်လာရသည်။

လူလောကကြီးဟု လူတို့သမုတ်ထားအပ်သော ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် လူနှင့်တကွ တိရစ္ဆာန်အမျိုးမျိုးတို့သည် မိမိတို့၏ ဘာသာဘာဝ ဓလေ့ထုံးစံအားဖြင့် အသက်ရှင်ရန် ကြံဖန်နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ ထိုသို့ ပုပုရွရွ လှုပ်ရှားသွားနေသော သတ္တဝါတို့အား အသိဉာဏ်အလိုက် ခွဲခြားသော် အကြမ်းအားဖြင့် လူနှင့်တိရစ္ဆာန် ဤနှစ်တန်သာလျှင် တွေ့ရှိရပေမည်။

သဘာဝ၏ရင်းမြစ်ကို စိစစ်သည်ရှိသော် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်သည် အိပ်ခြင်း၊ စားခြင်း၊ ကာမဂုဏ်ခံစားခြင်းတို့၌ သဘာဝတူညီ၍ အသိဉာဏ်ရှိမှုသည် လူ၏ ထူးခြားသော ဂုဏ်

အင်္ဂါ ဖြစ်ပေသည်။ လူလောကထဲသို့ အတိတ်ကံထောက်မ၍ ရောက်လာကြရသော လူတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ကြိုးစားမှု၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ဉာဏ်ပညာ စေစားမှုနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတို့ကြောင့် အသိဉာဏ်ကြီးသူ၊ အသိဉာဏ်ငယ်သူ စသည်ဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာရချေသည်။

အသိဉာဏ်ဟူသော စကားကို ရှင်းလင်းရသော် မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်ပြီး မည်သို့ဖြစ်သင့်သည်၊ မည်သို့မဖြစ်သင့်ဟု ဆုံးဖြတ်ချင့်ချိန်နိုင်သော အသိတရားပင်ဖြစ်ပေသည်။

စာပေဟူသည်ကား လူတို့၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းနှင့်တကွ အကျင့်စာရိတ္တဖောက်ပြားရာ ဖောက်ပြားကြောင်း စသည်ဖြင့် စာရေးသူတို့၏ စေတနာအလျောက် ရေးသားညွှန်ကြားထားသော စာကောင်းပေမွန်များနှင့် ယုတ်ညံ့သောစာပေများ ဖြစ်ပေသည်။

လောက၌ အဖြူရှိလျှင် အမည်းရှိရသကဲ့သို့ အကောင်းရှိလျှင် အဆိုးလည်းရှိပေမည်မှာ

မေတ္တာပင် ဖြစ်၏။ စာပေလောက၌လည်း စာကောင်းပေမ္မန်တို့မှာ လူလယ်ကောင်တွင် ခေါင်းထောင်နိုင်ကြသလောက် စာဆိုးစာညစ် များမှာလည်း မောင်ခိုကာ သောင်းကျန်းလျက် ရှိပေသည်။ ထိုသို့တပြီးကား အသိဉာဏ်တရား တိုးပွားရာ စာပေများအကြောင်းကိုသာ အများ ၏ အကျိုးမျှော်ကိုး၍ ရေးသားဖော်ပြပေအံ့။

လူ၏ အသိဉာဏ်တရားရှိကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီး ထိုသို့ အသိဉာဏ်ရှိခြင်းကြောင့် လည်း အမျိုးမျိုးသော အတတ်ပညာ၊ ထူးဆန်း အံ့သြဖွယ်သော တီထွင်မှု လောကဓာတ်ပညာ၊ ယဉ်ကျေးမှု စသည့်မှတ်တိုင် အမျိုးမျိုးကို ခိုင်မြဲစွာ စိုက်ထိုးထားနိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ထိုသို့စိုက်ထားနိုင်ခြင်းမှာ အသိဉာဏ် ရှိမှုကြောင့်ဖြစ်ရာ အသိဉာဏ်နှင့်စာပေသည် မည်သို့ ဆက်သွယ်နေသည်ကို ဆန်းစစ်ကြည့် ရပေမည်။

လူတစ်ယောက်၏ အသိဉာဏ်တရား ပြည့်ဝရေးသည် မိမိ၏ လိုချင်တောင့်တမှု အာသီသ ရှိခြင်း၊ အာသီသ ရှိသလောက် ကြိုးပမ်းရှာဖွေလေ့လာခြင်း၊ ကာလဒေသ တည်းဟူသော ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းမွန်ရေး တို့အပေါ်တွင် မူတည်လျက်ရှိပေသည်။

အချို့သောသူတို့မှာ အသိဉာဏ်ရနိုင် သောနေရာ အခွင့်အရေးရှိပါလျက် မိမိ ကိုယ်၌က လိုချင်သောဆန္ဒ မရှိသဖြင့် မွန်မြတ် သော အခွင့်အရေးများမရရှိဘဲ ရှိတတ်၏။ အချို့မှာကား အသိဉာဏ်လိုချင်သောဆန္ဒ ရှိသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ မကောင်းမှုကြောင့် အသိတရားမရရှိနိုင် ရှိကြရ သည်။ အချုပ်ကို စူးစမ်းလျှင် အသိဉာဏ် လိုချင်သည့်အလျောက် ကြိုးစားရှာဖွေသဖြင့်

အသိတရားရလာသူ အသိဉာဏ်ကိုလည်း မလို ချင်၊ မလိုချင်သည့်အလျောက်လည်း မကြိုးစား မရှာဖွေ၊ ထိုသို့ မရှာဖွေသဖြင့် ဘာမျှအကျိုး ခံစားခွင့်မရဘဲ လူ့အောက်ကျရသူ၊ အသိ တရားကား လိုချင်၏၊ သို့သော် မကြိုးစား သဖြင့် အသိဉာဏ်နှင့် ဝေးကွာရသူနှင့် အသိ ဉာဏ်တရားကိုကား မလိုချင်၊ သို့သော် ဝတ္တရား အရ မလုပ်မဖြစ်၍ ဆောင်ရွက်ရင်းက အသိ ဉာဏ် ရလာသူဟူ၍ လူလေးမျိုးလေးစား တွေ့ ရှိရပေမည်။

၎င်းလူလေးမျိုးတွင် ပထမလူစားမှာ အကောင်းစားဖြစ်၍ လိုလိုချင်ချင် ကြံဆရှာဖွေ သူများသာလျှင် နောက်ဆုံး၌ ကြီးပွားတိုးတက် လာသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ အသိဉာဏ် တရား ရရှိသူမှာ မလွယ်လှပေ။ အသိဉာဏ် တရား ပွားများစေမည့် စာအုပ်များနှင့် ဆရာ ကောင်းများထံတွင် ဆည်းကပ်၍ နည်းနာခံရ ပေမည်။

လူတစ်ယောက်၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကောင်းပါက ကောင်းသလို၊ ထိုသူအား မ၊စ ချီးမြှင့်တတ်ပေသည်။ လူဆိုးလူမိုက်တို့၏ လက်တွင်းဝယ် ကြီးပြင်း လာရသောကလေး သည် လူလိမ္မာ၊ လူတော်ကလေး ဖြစ်လာရန် ပတ်ဝန်းကျင်က ဖန်တီးပေးနိုင်ရန် ခဲယဉ်း သော်လည်း လူမိုက်လူတေ၊ လူပေလူလွင့် ကလေးဖြစ်လာရန်ကား လွယ်ကူလှတော့ သည်။ ထို့အတူ ပညာရှိ၊ ပညာရှင်တို့ထံ နည်း နာခံလျက် ဆုံးမဩဝါဒကို လိုက်နာသူတို့သည် ကား ပညာအမြဲတေ၊ ပညာ အဆီခဲတို့ကို စားသုံးနိုင်ရန် အခွင့်အရေးတည်းဟူသော အသိဉာဏ်တံခါးပေါက်ကြီးသည် ပွင့်လျက်ရှိ ပေသည်။

ထိုထက် တစ်ဆင့်တက်၍ ပညာရှိ၊ ပညာရှင်များကို ဆည်းကပ်ရုံသာမက မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း စာပေကျမ်းဂန် အတန်တန်ကို သင်အံ့ဖတ်ရှု လေ့လာမှုပြုပါက လောကတွင် လူတွင် လူမြတ် ပညာတတ်များ ဖြစ်လာရန် သေချာလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် စာပေသည် အသိဉာဏ်တည်းဟူသော တိုက်ကြီးဆောက်လုပ်ရာ၌ အခြေခံအုတ်မြစ်နေရာမှာ ပါဝင်နေကြောင်း သိရပေသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမျိုးတိုင်းတွင် စာပေရှိ၏။ စာပေရှိသည့်အလျောက်လည်း လူမျိုးတိုင်း၌ ပညာရှိ လူရည်ချွန်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရပေသည်။ အကယ်၍သာ စာပေမရှိခဲ့ငြားအံ့။ ယနေ့ကမ္ဘာသည် အိမ်မက်တွင်ပင် ပေါ်ပေါက်လာမည်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် စာပေသည် မည်မျှ အရေးပါကြောင်း သိရှိရပေသည်။

လူအမျိုးမျိုးတွင်လည်း စာပေကိုရိသေ့သော လူမျိုးသည် ကြီးပွားသောလူမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိရပေသည်။ အနောက်နိုင်ငံများတွင် မိမိတို့၏ စာရေးဆရာ အကျော်အမော်ကြီးများ ရေးသားခဲ့သော စာပေကောင်းများအား နှစ်ပေါင်းများစွာ စုဆောင်းထားသည်ကို တွေ့ရပြီး ရှိတ်စပီးယား အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ စာမူတို့များမှာ မြန်မာငွေ တစ်သိန်းကျော်မျှ တန်ပင်ရှိကြောင်း သိရရာ စာပေကို မည်မျှတန်ဖိုးထားကြောင်း သိရပေသည်။ ထိုသို့ အဖိုးထားသဖြင့်လည်း အစစ အရာရာတွင် ထိပ်တန်းမှ ပြေးလျက်ရှိပေသည်။

ရာဇဝင်မပေါ်မီက နေထိုင်ခဲ့ကြသော ကျောက်ခေတ်လူမျိုးများသည် အစစ၌ တိရစ္ဆာန်များနှင့် မခြား နားလှပဲ အဝတ်အစားမရှိ ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်းဝါဒကို လက်ကိုင်

စာရေးဆရာအသီးသီးတို့၏
စာတွေ့ဟုသုတ၊ ငါတွေ့ဟုသုတများအပြင်
ရှောင်ကြဉ်သင့် လိုက်နာသင့်သော
အချက်အလက်များ စသည်ဖြင့် ဖော်ပြခြင်းက
ပစ္စမ်းနိုင်သော အကျိုးအနိသင်တို့သည်
ထိုထိုသောစာပေတို့တွင် အများအပြားရှိပေသည်။

ထားကာ သူတစ်ဦးလ် ငါတမင်း အချင်းချင်း ရန်ငြိုးဖွဲ့ ကြမ်းတမ်းစွာ အသက်မွေးခဲ့ကြရ၏။ သို့ရာတွင် တစ်စတစ်စ အနေကြာ၍လာသော် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်သွယ်မှု လွယ်ကူရန် အရပ်များ ရေးပြခြင်းဖြင့် အရပ်စာတစ်မျိုး ပေါ်လာရာ ကုန်ပစ္စည်းချင်း ဖလှယ်ရေး၊ ရောင်းဝယ်ရေး၊ လူမှုဆက်ဆံရေးတို့ပါ လွယ်ကူတိုးတက်လာတော့သည်။ ဤကား အရပ်စာပေါ်တွင် မူတည်၍ အဝတ်အစားမျှမကပ်သေးသော လူရိုင်းတို့၏ တိုးတက်မှုဖြစ်ရာ၊ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ပညာရှင်များရေးသားခဲ့သော လောကီ လောကုတ္တရာ အဖြာဖြာသော ကောင်းကျိုးတို့အတွက် ရေးသားထားသော စာပေများမှာ လူ့ယဉ်ကျေးမှုများအတွက် မည်မျှအကျိုးသက်ရောက်သည်ကို ဆိုဖွယ်ရာမရှိပြီ။

စာပေလူလာရာ၌ ဘဝတူလူတန်းစားအချင်းချင်း၌ပင် ဗဟုသုတ မြောက်မြားစွာ ကွာခြားတတ်ပေသည်။ ဥပမာ-ကျောင်းစာသက်

သက်ကြည့်သော ကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းစာအပြင် အပြင်ဗဟု သုတစာပေများ ကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ လေ့လာလေ့ရှိသော ကျောင်းသားတစ်ဦးတို့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါက ဒုတိယ ကျောင်းသားသည် ပိုမိုအမြင်ကျယ်ကာ ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝပြည့်ဖြိုးကြောင်း တွေ့ရပေမည်။ အကြောင်းဆိုသော် စာရေးဆရာအသီးသီးတို့၏ စာတွေ့ဗဟုသုတ၊ ငါတွေ့ဗဟုသုတများအပြင် ရှောင်ကြဉ်သင့် လိုက်နာသင့်သော အချက်အလက်များ စသည်ဖြင့် ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော အကျိုးအာနိသင်တို့သည် ထိုထိုသော စာပေတို့တွင် အများအပြားရှိပေသည်။ ကျောင်းမှသင်သော စာပေမှာ သညာမျှသာ ဖြစ်၍ ထိုသညာကို အခြေခံထားကာ အပြင်မှ စာအုပ်အသီးသီးကို ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ပညာကို ရှာဖွေရပေမည်။

ဆိုလိုချက် အကောင်အထည်ပေါ်၍ မှန်ကန်ထင်ရှားရန် လက်တွေ့ အကြံဉာဏ်ကို ပေးရသော် စာဖတ်သူသည် ယခုစာကြည့်ချိန်ထက် အနည်းငယ် အချိန်ယူ၍ စာပေအစုစုကို ဆယ်ရက်ခန့် ကြိုးစားဖတ်ကြည့်ပါ။ စာရှုသူ၏ ဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတသည် ထိုဆယ်ရက်အတွင်း သိသိသာသာ ထက်ထက်မြက်မြက် တိုးတက်လာသည်ကို စာရှုသူကိုယ်တိုင် အံ့သြစွာ တွေ့ရပေမည်။

မြန်မာစာပေသမိုင်းကို ပြန်ပြောင်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် စာပေအရေးအသား တိုးတက်လာသည့်အလျောက် လူတို့၏ အသိဉာဏ် အတွေးအခေါ် အယူအဆတို့လည်း အဆင့်အတန်းမြင့်လာသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။ အတန်ရှေးကျသောခေတ်က လူများရေးသားခဲ့သော စာပေများကိုကြည့်သော် ၎င်းတို့၏

အသိဉာဏ်ပညာမှာ ကျယ်ဝန်းခြင်း မရှိလှသေးဘဲ ဘာသာရေးနယ် ကျဉ်းမြောင်းမှု၊ စာပေနယ်ကျဉ်းမြောင်းမှု၊ ဗဟုသုတနယ် ကျဉ်းမြောင်းမှုတို့မှာ ထင်ရှားပေါ်လွင်လှ၏။ သို့သော် တကောင်းခေတ်၊ သရေခေတ္တရာခေတ်၊ ပုဂံ ခေတ်၊ ပင်းယခေတ်၊ စစ်ကိုင်းခေတ်၊ ညောင်ရမ်းခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် စသည်ဖြင့် ခေတ်အမျိုးမျိုးပြောင်းလာသည့်အလျောက် စာပေအဆင့်အတန်းမှာလည်း မြင့်၍ မြင့်၍လာကာ ပညာကျော် ပညာရှိ၊ လူကဝိ ရှင်ကဝိတို့ မြောက်မြားစွာ ပေါ်ထွန်းခဲ့ပေသည်။ ယခုခေတ် စာပေနယ်တွင် ကျော်ကြားသူတို့သည်လည်း ရှေးပညာရှိကြီးများ၏ စာပေအသိဉာဏ်ကို မှီငြမ်းပြုနေကြရပေသည်။

ထိုသို့တပြီးကား စာပေတိုးတက်သလောက် လူတို့ အသိဉာဏ်ပညာ တိုးတက်လာရကား စာပေနှင့် အသိဉာဏ်မှာ ဒွန်တွဲလျက်ရှိချေသည်ဆိုက ငြင်းနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ထိုသို့ စာပေနှင့် အသိဉာဏ် ယှဉ်တွဲနေသဖြင့်လည်း အစိုးရမင်းများကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍လည်းကောင်း၊ အမြော်အမြင်ရှိသူတို့က လည်းကောင်း ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုကာ ဗဟုသုတ ဉာဏ်ပညာ တိုးတက်ရေးကို ရှေးရှုလျက် စာကြည့်တိုက်များ ဖွင့်လှစ်ပေးသည်ကို ဗမာပြည်၌သာမက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးတွင် တွေ့ရှိရလေသည်။

ထို့ကြောင့် လူတိုင်း လူတိုင်း အသိဉာဏ်ပညာ၊ ဗဟုသုတ တိုးပွားလာစေရန်(၁) အမှားအမှန် ခွဲခြားဝေဖန်နိုင်သော လူတော်လူကောင်းများ ဖြစ်လာရန် စာပေလေ့လာမှုကို များများပြုသင့်ကြောင်း ရေးသားအပ်ပါသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၈၈၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ။

စာပေသုတ

ရသစာပေ

မောင်ထင်

စာပေ၌ စကားပြေအဖွဲ့နှင့် ကဗျာအဖွဲ့ဟူ၍ အခြေခံအဖွဲ့နှစ်မျိုးရှိသည်ကို စကားအလျဉ်းသင့်သ၍ ပြဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ယခုခေတ်၌ သုတစာပေနှင့် ရသစာပေဟု နှစ်မျိုးပိုင်းခြားကြသည်ကိုလည်း စာရှုသူတို့ တွေ့မိကြပါလိမ့်မည်။ ထိုစာပေ အမျိုးအစားတို့ကို ပြုစုရာ၌ စာရေးဆရာတို့သည် စကားပြေအဖွဲ့နှင့်ဖြစ်စေ၊ ကဗျာအဖွဲ့နှင့်ဖြစ်စေ ပြုစုရေးသားလေ့ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌လည်း လင်္ကာစကားပြေ နှစ်ထွေရော၍ ပြုစုသည်လည်း ရှိပါ၏။ စိတ်ကူးဉာဏ်ကွန့်မြူးတတ်သော သူတို့ကား စကားပြေကိုပင်လျှင် ကဗျာကဲ့သို့ ရေးသားဖွဲ့ဆိုကြလေရာ ကဗျာဆန်သော စကားပြေအဖွဲ့သည်လည်း အတော်အသင့် ခေတ်စားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

မြန်မာစာကို ဝါသနာထုံကြသော ကျောင်းသားလူငယ်တို့သည် သုတနှင့် ရသကို စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။ ယင်းသူတို့သည် သုတကို

အတော်အတန် ခေါက်မိကြသည်။ သုတဆိုသည်မှာ အကြားအမြင်မှ ရအပ်သော အသိတရားဖြစ်သည်။ သုတထဲတွင် ပါဝင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နေ့စဉ် တွေ့မြင် ကြားနာနေရသော အချက်အလက် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်တို့ကို မှတ်တမ်းတင်သောအခါ သုတစာပေဟု ပေါ်လာလေသည်။ ဤကား ကျောင်းသားလူငယ်တို့မှ အစယေဘုယျ လူထုတစ်ရပ်လုံး သိနေကျကိစ္စဖြစ်၍ အခြေခံမှစ၍ ရှင်းလင်းပြောဆိုသော အခါ ထိုမျှနှင့်ပင် လုံလောက်ပြီဟု ယူဆပါသည်။

သို့သော် ရသစာပေကား အဘယ်နည်းဟု မေးကြသောအခါ ရသဟူသောစကားကို အကျယ်ဖွင့်၍ ပြဆိုရန် ရှိလေသည်။ ရှေးစာဆိုတို့သည် အလင်္ကာကျမ်း အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရသအကြောင်း အဖွင့်ဇွဲကာတို့ကို ရေးသားပြုစုခဲ့ကြ၏။ ယခုခေတ် စာရေးဆရာတို့ကလည်း ရသကို ဖန်တီးသော စာပေအမျိုးမျိုးတို့ကို

ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြဆိုကြ၏။ ဗဟုသုတအကျယ်
ကို သိသူတို့သည် ရှေးခေတ် နှောင်းခေတ်စာဆို
တော်တို့၏ အာဘော်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာကြရန်
ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်သတင်းစာ ဖတ်
ရှုနေသော ပရိသတ်အတွက် ရသအကြောင်း
အဖွင့်ရေးသားရန် မရည်ရွယ်ပါ။ စာပေဉာဏ်
ပွင့်သစ်စ လူငယ်တို့အတွက် အလွယ်တကူ
မှတ်သားရန် အခြေခံမျှကိုသာ ပြဆိုလိုပါသည်။

ရသဆိုသည်ကို အလွယ်နှင့် နားလည်
အောင် အရသာဟု ပြောလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။
လျှာအရသာကွဲပြောလျှင် ချို၊ ချဉ်၊ ဖန်၊ ခါး
စသည်တို့ကို ပြောရပေလိမ့်မည်။ ဤအရသာ
ကဲ့သို့ ဓမ္မာရုံ (စိတ်အာရုံ၌ ပေါ်ပေါက်သော
အရသာများလည်း ရှိ၏။ ကဗျာကျမ်းတို့၌ ထို
အရသာတို့ကို ချစ်ကြိုက်ခြင်း၊ ပြုံးရယ်ခြင်း၊
စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ သနား၊ ကြင်နာခြင်း၊ ဒေါသ
ဖြစ်ခြင်း၊ ဝီရိယရှိခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
ခြင်း၊ ရွံရှာခြင်း၊ အံ့ဩခြင်း၊ တည်ငြိမ်ခြင်း၊
တဏှာနှင့်မတူသောချစ်ခြင်း ဟူသော အကြောင်း
တရားတို့ကို ဌာယိဘာဝဟု မှည့်ခေါ်ကြသည်။
ရိုးရိုးပြောလျှင် ယခု ပြဆိုခဲ့သော ခံစားမှု
ဝေဒနာတို့ကို စာဖတ်သူ၏ စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်
လာအောင် ရေးသားနိုင်လျှင် ထိုသို့ ရေးသား
သောအဖွဲ့ကို ရသစာပေဟု ခေါ်ဆိုရမည်ဖြစ်
သည်။ သည့်ထက်ပို၍ ရိုးရိုးစင်းစင်းပြောရလျှင်
အရသာရှိအောင် ရေးထားသော စာကို ရသ
စာပေဟု ခေါ်ဆိုအပ်ပေသည်။

စာကို အရသာရှိအောင် ဘယ်လိုရေးရ
မလဲ။ အထဲမှာ အရသာပေါ်အောင် ဘယ်လို
ဖွဲ့ဆိုရမလဲ။ ဝါသနာအိုးတို့က ဤသို့ မေးတတ်
သည်။ ဤသို့ မေးသောအခါ ရသကို ဖန်တီး

ခံစားမှု ဝေဒနာတို့ကို စာဖတ်သူ၏ စိတ်ထဲ၌
ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ရေးသားနိုင်လျှင်
ထိုသို့ ရေးသားသောအဖွဲ့ကို
ရသစာပေဟု ခေါ်ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။
သည့်ထက်ပို၍ ရိုးရိုးစင်းစင်းပြောရလျှင်
အရသာရှိအောင် ရေးထားသောစာကို
ရသစာပေဟု ခေါ်ဆိုအပ်ပေသည်။

သူတို့သည် ရုတ်တရက် ဖြေဖို့ခက်လှပေသည်။
ကျွန်တော်လည်း ဖြေဖို့ ခက်လှပေသည်။
ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ် ကြားနေကျ၊ မြင်နေကျ၊
လုပ်ဆောင်နေကျ အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်သလဲ
ဟု မေးလျှင် အတော်ကလေး အဖြေရကျပ်
သည်။ မဟာဆန်ချင်သူ ပြဇာတ်ထဲက ဦးရွှေ
နှောင်းသည် ငယ်စဉ်မှစ၍ စကားပြေကို ပြော
ဆိုလာခဲ့သော်လည်း အသက်လေးဆယ်အရွယ်
ကျမှ စကားပြေမှန်း သိသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤ
အဆိုကို လွန်လွန်းသည်ဟု ယူဆချင်လျှင်
ယူဆနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ကိုယ်တွေ့တစ်ခုကို
ပြောပါရစေ။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ဇီဝဗေဒပညာကို
သင်ယူခဲ့ဖူး၏။ ကျွန်တော်သည် ဖားပြုတ်၊
ဖားဂုံညင်း အမျိုးမျိုးကို စုံအောင် ခွဲခဲ့ဖူး၏။
ဖားခွဲခြင်းအတတ်၌ တစ်ဘက်ကမ်းခေတ်သည့်
တိုင်အောင် ကမ်းစပ်ကို ရောက်လုနီးနီး ခတ်နိုင်
သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် စာမေးပွဲ
ခန်းမထဲရောက်သော် ဆရာက “မျက်စိ ဆိုတာ
ဘာလဲ။ နားဟူသော ဝေါဟာရကို အဓိပ္ပာယ်
ဖွင့်ပါ။ လျှာကို ဝိဂြိုဟ်ပြုပါ” စသည်ဖြင့် မေး
သောအခါ မဖြေတတ်၍ ခွက်ခွက်လန့်အောင်
စာမေးပွဲကို ကျခဲ့ဖူးပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရသစာပေကို ဘယ်လို ရေးရမလဲဟု မေးလျှင် မဖြေပါရစေနင့် သို့သော် စလေဦးပုည မှာခဲ့သည့်အတိုင်း 'တေးထပ်စပ်နည်းကို သိလိုလျှင် တေးထပ်များများ ရွတ်ဆိုပါ' ဟူ၍သာ ပြောလိုသည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ရသစာပေအမျိုးမျိုးကို အကျင့်ရအောင် ဖတ်ပါ။ လေ့လာပါ။ အတုယူသင့်သည်ကို အတုယူပါ။ သို့သော် အတုချည်းယူနေလျှင် မိမိသည် အတုသာဖြစ်မည်။ ရသစာပေပုံစံ အမျိုးမျိုးကို အတုယူ လေ့ကျင့်ရင်းနှင့် မိမိဖန်တီးလိုက်သော စာပေဟန်ကို ဖွံ့ဖြိုးအောင် ကြိုးစားပါ။ ကြိုးစားရင်းနှင့် အကောင်းအဆိုးကို ပိုင်းခြားဝေဖန်တတ်ပြီဟုဆိုလျှင် စာရေးခြင်းလုပ်ငန်း၌ အောင်မြင်မှုရရှိပါသည်။

ရသစာပေအကြောင်းကို သဘောပေါက်အောင် စာတစ်ပုဒ်ကို သက်သေထူ၍ ပြလိုပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်စောင်ထဲမှာ မောင်လွန်းကြင် ရေးသားသော “သိင်္ဂီရ ရသ” ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပါပါသည်။ ဝတ္ထုအကြောင်းမှာ ရိုးပါ

သည်။ ရှေးခေတ်က အောင်မြင်သော ဝတ်လုံတော်ရတစ်ဦးသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီက ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်မိ၍ ဂျပန်တို့ မြန်မာနိုင်ငံထဲ ဝင်လာသောအခါ ရန်ကုန်မှ မန္တလေး၊ မန္တလေးမှ လားရှိုး၊ လားရှိုးမှ ပေါက်ရှန်း၊ ပေါက်ရှန်းမှ ကွန်မင်း၊ ကွန်မင်းမှ ချွန်ကင်း၊ ချွန်ကင်းမှ ဆင်မလာ၊ ဆင်မလာမှ ဒေလီ၊ ဒေလီမှ ကာလကတ္တား၊ ကာလကတ္တားမှ ရန်ကုန် စသည်ဖြင့် စစ်ပြေးဘဝ၌ မိမိနှင့် ဇနီးအတူ ပြေးကြလွှားကြပြီးနောက် ယခုအခါ ဘဝ၏ ညနေဆည်းဆာထဲတွင် သားလူပျိုကြီး၏ မေတ္တာအရိပ်ဝယ် ငြိမ်းချမ်းစွာ ခိုလှုံနေထိုင်လျက်ရှိသည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဇနီးမောင်နှံတို့သည် ဤဘဝ ဤသံသရာထဲ၌ လည်ပတ်ခိုက်တွင် လင်ချစ်မယားချစ်ကိုလည်း ချစ်ခဲ့ဖူး၏။ သားချစ် (သမီးချစ်)ကိုလည်း ချစ်ခဲ့ဖူး၏။ အိမ်ထောင်ချစ်ကိုလည်း ချစ်ခဲ့ဖူး၏။ သူတစ်ပါးတိုင်းနိုင်ငံမှာ လှည့်ပတ်နေထိုင်ရင်း မိမိ၏ ဇာတိချက်

ကြွေ တိုင်းဌာနေအပေါ်၌ သံယောဇဉ်ကြီးမား
လာ၍ တိုင်းချစ်ပြည်ချစ် အချစ်ကိုလည်း ချစ်
ခဲ့ဖူး၏။ ဤအချစ်တို့သည် တစ်စတစ်စနှင့်
ရင့်သန်လာခဲ့ရာ မူလက အချစ်မြစ်ဖျားခံရာ
မေတ္တာပေမတို့သည် ၅၂၈ သွယ်သော မေတ္တာ
စခန်းသို့ စီးဆင်းလာပြီးလျှင် ဗြဟ္မစိုရ်တရား
လေးပါးသို့ ဆိုက်ရောက်လတ္တံ့သော အခြေများ
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ဤအခြေအနေတို့ကို ဝတ္ထုရေးဆရာက
စကားပြေရိုးရိုးနှင့် ဖွဲ့နွဲ့ရာ သိင်္ဂီရ ရသဟူ
သော အချစ်၏ အရသာသည် များစွာ ပေါ်လွင်
လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့
၏ အချစ်ကို စာတစ်ကြောင်းတည်းနှင့် ခြယ်
မှုန်းဖွဲ့နွဲ့ထားပုံမှာ ပြောင်မြောက်သော ပန်းချီ
ဆရာသည် စုတ်ချက်တစ်ချက်တည်း ဆွဲ၍
ရုပ်လုံးကို ဖော်သည့်နှယ် များစွာ ထိရောက်လှ
ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤဆောင်းပါးဖြင့် စာပေ
ဝေဖန်ရေး ပြုလုပ်နေသည်မဟုတ်ပါ။ ပညာရှာ
သော လူငယ်တို့က ရသစာပေအကြောင်း ဗဟု
သုတ ရလိုသောကြောင့် မေးကြ မြန်းကြသည်
တွင် လူငယ် စာရေးဆရာတို့ လေ့လာသင့်သော

စိတ်ကူးဉာဏ်ကွန်ပြူတတ်သော သူတို့ကား
စကားပြေကိုပင်လျှင် ကဏ္ဍကဲ့သို့
ရေးသားဖွဲ့ဆိုကြလေရာ ကဗျာဆန်သော
စကားပြေအဖွဲ့သည်လည်း အတော်အသင့်
ခေတ်စားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

စာနမူနာကို ညွှန်ပြခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။
လူကြီးများသည် မိမိတို့ တစ်သက်လုံး ချစ်လာ
ခဲ့ကြပြီးမှ မိမိတို့ သားသမီးများကို 'မချစ်ကြ
နှင့်' ဟု ဟန့်တား၍ရကောင်းသည်မထင်ပါ။
အချစ်အမျိုးမျိုးအကြားထဲမှ ယခုခေတ်၌ ပွေလီ
ဆန်းပြားသော အချစ်တို့လည်း အမျိုးမျိုး ပေါ်
ပေါက်နေပါသည်။ သို့သော် အချစ်စစ် အချစ်
မှန်ကို သားသမီးတို့ နားလည်အောင် လူကြီး
များက ဆုံးမပေးသင့်သည်။ မိချစ်၊ ဖချစ်၊
သားချစ်၊ သမီးချစ်၊ ဆရာချစ်၊ တပည့်ချစ်၊
တိုင်းချစ်ပြည်ချစ် ဟူသော မြင့်မြတ်သော
အချစ် အများကြီး ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံး၌
၅၂၈ ဆိုသော မေတ္တာသည်သာလျှင် အေးချမ်း
သာယာခြင်းကို ဖန်တီးနိုင်ပါသည်။ ♦

ဂန္ထဝင်ရသနာပုဂ္ဂလိက (ဖေဖော်ဝါရီ ၂၀၀၄)

စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ကို ပထမအကြိမ် ဖတ်ရသောအခါ
ကျွန်ုပ်အဖို့ မိတ်ဆွေ ဘစ်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ရသည်ဟု အောက်မေ့၏။
ဇုတ်ယအကြိမ် ထပ်၍ဖတ်ရသောအခါမူ
မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ဦးနှင့် ပြန်တွေ့ရသကဲ့သို့ ထင်မှတ်လေသည်။

အော်လီဗာဂိုးလ်ဗမစ်

အတွေးအမြင်

သတ္တိ

တက်တိုး

“သတ္တိ” သည် ပါဠိစကား “စွမ်းရည်” ဟု မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သတ္တိအကြောင်း ပြောကြ ဆိုကြရေးသားကြပေါင်း များလေပြီ။ ထပ်၍ ဆိုဖို့လိုသေးသလားဟု မေးနိုင်သည်။ ထပ်ကာ တလဲလဲ ဆိုဖို့လိုသည်။ နားတွေ နား တွေထဲကို ပစ်ပစ်သွင်းဖို့ လိုမည်ထင်သည်ဟု ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။ လူတွေ နားမလည်သေး လှသောကြောင့်ပင်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က တစ်ခုခုကို ထင် ထင်ရှားရှား လုပ်ပြလိုက်သည်ရှိသော်၊ ထိုသူကို သတ္တိကောင်းသည်ဟု အများက ဆိုကြသည်။ ရေနစ်နေသူကို ဝန်းခနဲ ရေထဲခုန်ဆင်းပြီး ဆယ် သူသည် ကမ်းပေါ်တွင် ငေးကြောင်ကြည့်ရင်း အော်ဟစ်နေသော လူတစ်စုရှေ့၌ သူတစ်ပါး က မလုပ်ရဲ၊ မလုပ်စုံ၊ လုပ်ရမှသာ ဆုတ်ဆိုင်း ဆိုင်းလုပ်နေသည့်အလုပ်ကို လုပ်ပြလိုက် သည်။ သူ၏ မြင့်မြတ်သော စေတနာ့ကို လူတွေက ချီးကျူးကြသည်။ ရေနစ်သူနှင့် သူ

မိတ်သင်္ဂဟဆွေမျိုးသားချင်းတို့က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြသည်။ ရေနစ်သူကိုယ်တိုင်ကမူ ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဝတ္ထုရေး ဆရာအချို့သည် ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကို အရင်း တည်ပြီးလျှင် သူဝတ္ထုဇာတ်လိုက်နှစ်ယောက် ကို အဆက်ပြုပေးလိုက်ကြသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးမျှသာမကသေး၊ ထို့ ထက် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သောအနေဖြင့် တိုင်း ပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် အသက်ကို ပဓာန မထားဘဲ စစ်မြေပြင်တွင် တိုက်ပွဲဝင်ကြသော ရဲဘော်ကြီးငယ်တို့ ဒုက္ခသည်များကို အသက် စွန့်၍ ကယ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ထိုသို့ ကယ် ရာ၌ပင် မိမိတို့၏အသက်ကို စွန့်လိုက်ရသူများ စသည်ဖြင့် စသည်ဖြင့် မြောက်မြားစွာသော သူရဲကောင်းတို့၏ အကြောင်းကို သမိုင်းက မှတ်တမ်းတင်လေ့ရှိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လုပ်ရပ်တို့သည် ချီးကျူး ဖွယ် အမှန်စင်စစ်ဖြစ်ပေ၏။ သမိုင်းဝင်မော်

ကွန်းတင်ဖွယ်ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့သည် သတ္တိကို ထင်ထင်ရှားရှား ပြလိုက်ကြသူများဖြစ်သည်။ လူအပေါင်းကလည်း ‘သတ္တိ၏ သတ္တိ’ကို မျက်မြင်ဒိဋ္ဌဖြစ်လေသောကြောင့် အမှတ်ပြုကြသည်။

“သတ္တိ” သည် ကျယ်ပြန့်သော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်၏။ အထင်အရှားရှိသော “သူရသတ္တိ” (ရဲစွမ်းရည်)သည် သတ္တိ၏ တစ်ဘက်မျက်နှာမျှသာ ရှိသေးသည်။ အခြားမျက်နှာကို လူတို့ သတိမမဲ့လှ၏။ လမျက်နှာကဲ့သို့ပင် အခြားမျက်နှာသည် မှောင်မည်းနေသည်။ လူတို့ မမြင်မိ၊ အသိအမှတ်မပြုမိသည်က များ၏။

ထို အမှောင်တစ်ဘက်မျက်နှာ၌ သာမန်အမြင်အားဖြင့် သေးသိမ်သော သတ္တိအစိတ်အပိုင်းတို့သည် ရှိ၏။

ထိုသတ္တိ၏ ပိုင်ရှင်တို့သည်ကား ထွန်းတောက် ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်၊ သူရဲကောင်းဟု ခေါ်ခြင်းခံရသူများမဟုတ်၊ အညတရတို့သာတည်း။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သေးနပ်၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်လုပ်ငန်းတို့ကို တင့်တင့် တကုပ်ကုပ် လုပ်နေသူ အလုပ်သမားများ၊ သားသမီးတို့ကို လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အသုံးဝင်သော အဖွဲ့သားများဖြစ်လာစေရန် အငတ်ခံ အပင်ပန်းခံပြီး ပညာသင်ပေးနေသော မိဘများ၊ မည်သူကမျှ လိုလိုချင်ချင် မပြုစုလိုသော်လည်း မိမိတို့က အရင်းခံ စေတနာမှန်ဖြင့် လူအိုလူမင်းများ၊ လူနာများ၊ စိတ်ဝေဒနာရှင်များ၊ အနာကြီးရောဂါရှင်များ၊ ညဏ်တုံးနေသော ကလေးဝေဒနာရှင်များ စသည့်လုပ်ငန်းများကို ကျေနပ်ရွှင်လန်းစွာ ဆောင်ရွက်နေသော လူမှုရေးဝန်ထမ်းများ၊ တစ်ဘက်မှာလည်း ကု၍မရဟု

သတ္တိသည် စွမ်းရည်ဖြစ်၏။
သိပ္ပံပညာရပ်များတွင် အမျိုးမျိုးသော
ဒြပ်ပစ္စည်းများ၊ ဓာတ်များတို့၌
“သတ္တိ” ဟူသည် ရှိ၏။
သတ္တိမရှိသောအရာဟူ၍
သက်ရှိသက်မဲ့လောက၌ မရှိပေ။
သတ္တိဟူသည် အင်အား။
အင်အားသည် စွမ်းရည်ကို ဖြစ်စေ၏။

သတ်မှတ်ထားခြင်းခံရသော ဝေဒနာက သေမိန့်ချပြီးသား ဝေဒနာရှင်များ၊ သေရက်ကို တွက်၍ ရနိုင်မှန်း သိပါလျက်နှင့် လူ့ဘဝကို ဝေဒနာက ခွင့်ပြုသမျှ ပြုစုသူတို့ မငြိုငြင်ရအောင် ရွှင်လန်းစွာ နေကြသည့် ဝေဒနာရှင်များ၊ သူတစ်ပါးက အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို အာရုံမထားဘဲ လူ့ဘဝလူ့တာဝန်တို့ကို ရိုးသားစွာ အားကြိုး၍ ထမ်းဆောင်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ အသီးသီးတို့ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ သူတို့အားလုံးကို သိမ်းကျုံး၍ ခေါ်လိုက်လျှင် အညတရပုဂ္ဂိုလ်များ ဟူ၍ပင်တည်း။

သတ္တိသည် စွမ်းရည်ဖြစ်၏။ သိပ္ပံပညာရပ်များတွင် အမျိုးမျိုးသော ဒြပ်ပစ္စည်းများ၊ ဓာတ်များတို့၌ ‘သတ္တိ’ ဟူသည် ရှိ၏။ သတ္တိမရှိသောအရာဟူ၍ သက်ရှိသက်မဲ့ လောက၌ မရှိပေ။ သတ္တိဟူသည် အင်အား၊ အင်အားသည် စွမ်းရည်ကို ဖြစ်စေ၏။

သတ္တိနှင့် တွဲဖက်သည်မှာ အကြောက်တရားဖြစ်၏။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းသည်လည်း အင်အားပင်ဖြစ်သည်။ သတ္တိသည် အပြုအင်အား၊ ကြောက်ခြင်းသည် အဖျက်အင်အား။

လူ့ဘဝသည် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းများဖြင့် ပြည့်ဝလျက်ရှိ၏။ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း အဖျက်အဆီးတို့ကင်းသော လူ့ဘဝဟူ၍ မရှိပေ။ အကျပ်အတည်း အခက်အခဲကြုံသည့် အခိုက်အခါတွင် ကြောက်ခြင်းသည် ပေါ်လာ၏။ ကြောက်ခြင်းသည်လည်း သတ္တိပင် ဖြစ်သည်။ အများပြောဆိုနေကြသည်မှာ ကြောက်ရွံ့သူကို 'သတ္တိမရှိ' 'သတ္တိကြောင်းသည်' ဟူ၍ ပင်။ စင်စစ်အားဖြင့် 'သတ္တိမရှိခြင်း' သည် မဟုတ်။ အပျက်သတ္တိသည် ရှိ၏။ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်မှုတို့သည် အပျက်သတ္တိမှ ပေါက်ပွားလာခြင်းဖြစ်၏။ အကြောက်အင်အား၊ အကြောက်စွမ်းရည်သည် လူသားတို့၌ ပါလာသော မွေးရာပါပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိကိုမူ မွေးမြူယူရသည်။

အကြောက်သည် သတ္တိဝါတို့၌ ပါလာမြဲဖြစ်သည်။ မကြောက်သူဟူ၍ မရှိပေ။ မွေးစအရွယ်ကတည်းက အကြောက်သည် ပါလာ၏။ ငိုနေသောကလေးကို ခြောက်လိုက်လျှင် အငိုတိတ်သွားသည်။ ခြောက်လိုက်ပုံကို အသက်အရွယ်ကြီးပြင်းလာသည်အထိ စွဲမှတ်မိကြသည်သာ များ၏။ ထို့ကြောင့် အကြောက်သည် လူတို့၏ ပင်ကိုသတ္တိဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

လူတိုင်း ကြောက်သည်။ အသက်ကိုစွန့်

၍ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ဆောင်ရွက်သွားသူတို့၌ပင်လျှင် သေခြင်းတရားနှင့် အနီးကပ်ဆုံး ရင်ဆိုင်ရသည့်အခိုက်တွင် ကြောက်စိတ်ဝင်သည်ဟု စိတ်ပညာရှင်တို့က ဆိုသည်။ လူတို့၌ ဘဝကို ခင်မင်သော (ဘဝရာဂ)စိတ်သည် အမြဲရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူရသတ္တိနှင့် အပြည့်စုံဆုံး သူရကောင်းသည်ပင်လျှင် သေမင်းလက်သို့ မိမိ၏ ဘဝကို အပ်လိုက်ရတော့မည့်တစ်ခဏ၌ ကြောက်စိတ်မွန်သွားသည်ဟု ဆို၏။

ရဲစွမ်းသတ္တိဟူရာ၌လည်း သတ္တိနှစ်မျိုးရှိ၏။ မိမိ၏ကိုယ်ကာယနှင့် အသက်ကို စွန့်ရသော 'သူရသတ္တိ'အကြောင်းကို လူအများ သိကြသည်။ ထင်ရှားလှသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် 'လက်ရုံးရည်' ကို လူတိုင်း အသိအမှတ်ပြုသည်။ သူရသတ္တိ လုပ်ရပ်တို့သည် ထင်ရှား၏။ မြင်မြင်ထင်ထင်ရှိ၏။ ပြန်ပြောပြ၍လည်း ကောင်း၏။ စာဖွဲ့၍ အလွန်ကောင်းသည်။ သူရသတ္တိ မွေးမြူကြဖို့ ဆွဲဆောင်တိုက်တွန်းသော စာပေအရေးအသားတို့သည် နိုင်ငံတိုင်း၌ များပြားလှ၏။

တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတွင် လွန်ခဲ့သည့်တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က သူရကောင်းတစ်ဦး ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သာမန် တပ်မတော်သားကလေးဖြစ်သည်။ သူ၏ သူရသတ္တိလုပ်ဆောင်မှုသည် စစ်မြေပြင်

ပေါ်၌မဟုတ်၊ လူစည်ကားသော မြို့ကြီးလယ် ခေါင်မှာဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်က ခုတ်မောင်း လာသော မီးရထားအလာတွင် ရထားလမ်းပေါ် မှာ ကန့်လန့်ဖြစ်နေသည့် မြင်းရထားကို ထို သူငယ်က ဝင်၍ဆွဲထုတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် မီး ရထား မမှောက်တော့ဘဲ ခရီးသည်တို့၏ အသက်တို့ကို ကယ်လိုက်သည်။ သူ့အဖို့မှာ ကား သူ၏အသက်ကို ပြည်သူများစွာ အသက် တို့နှင့် လဲလှယ်လိုက်ရလေသည်။

ထိုတပ်သားကလေးသည် ရုတ်ချည်း သူရဲကောင်းဖြစ်လာသည်။ အကွက်ဆိုက်သည် မှာ ထိုအခိုက်အခါ၌ ပေါ်ပေါက်လာတော့မည့် 'ယဉ်ကျေးမှုအရေးတော်ပုံ' အတွက် ထိုသူငယ် ၏အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိသည် ထူးခြားထိ ရောက်သော ဝါဒဖြန့်စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာခြင်း ပင်တည်း။ 'အိုယန်ဟိုင်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ' သည် ရောင်းမလောက် စာအုပ်ဖြစ်သွားလေတော့ သည်။

တစ်ဘက်၌ရှိသော အညတရတို့၏ စွမ်း ရည်သတ္တိအကြောင်းကို ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ်၊ ကဗျာ တို့၌ ပါရှိပါ၏။ သို့သော် ဖတ်သူတို့က ထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို သူရဲကောင်းဟု အမှတ်မပြုကြ ချေ။ သူတို့အကြောင်းကို ဖတ်ရှုပြီးလျှင် သူတို့ ကို သနားချင်သနားမည်၊ အထင်တော့ မကြီး ကြချေ။

“အကယ်၍ အကြောင်းအလှည့်သင့်သည့် အလျောက် သူရဲကောင်းသမိုင်းအစစ်ကို ရေး ရမည်ဆိုလျှင် လူ့လောက မှောင်ရိပ်ထဲမှာ သွင်း ထားခဲ့သော မျက်နှာသစ်တို့သည် လက်ရှိ သူရဲကောင်းတို့၏ မျက်နှာများနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ တဲကလေးများထဲမှသော် လည်းကောင်း၊ ကျဉ်းကျပ်သော အိမ်ခန်းများ

ထဲမှသော်လည်းကောင်း၊ ကြမ်းတိုက်နေသော သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားကြီးများ၊ လယ်သမား ကြီးများ၊ စာရေးစာချီများ၊ သားသမီးအတွက် အနစ်နာ အပင်ပန်းခံရသော မုဆိုးမကြီးများ၊ မိဘအတွက်ဖြစ်စေ၊ ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေတို့ အတွက်ဖြစ်စေ ဘဝအဆုံးခံရသော လူကြီး လူငယ်များ အားလုံးသည် ထွက်ပေါ်လာကြပေ မည်” ဟု အမေရိကန် စာပေပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သော ဒေါက်တာ ဒါဂိုးဘတ်ရွန်းက ဆို သည်။

တိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုး၏ လုံခြုံရေး၊ ပြည် တွင်းပြည်ပရန်တို့ကို နှိမ်နင်းရသော၊ တရား သော စစ်ရေးတို့အတွက် သူရဲသတ္တိ ဖွံ့ဖြိုးရေး သည် ကြီးမား၍ အထူးလိုအပ်သော အရေးဖြစ် သည် မှန်ပေ၏။ လူ့လောက၌ လူ့အဖွဲ့အစည်း ကို မှန်ကန်စွာ တည်ဆောက်၍ လူမှုရေးရာ အဖြာဖြာ၌ တိုးတက်မှု ရရှိရေး၌လည်း 'အခြား သတ္တိ' ကို မွေးမြူ၍ ဖွံ့ဖြိုးစေရန် လှုံ့ဆော် အားပေးကြရပေဦးမည်။

သတ္တိ၌ လိုအပ်သော စာရိတ္တနှင့် စိတ် ဓာတ်ခိုင်ကျည်ရေးကို စာပေလုပ်သားများနှင့် အခြားသော အနုပညာရှင်များက လူငယ်တို့ အား ထိုသတ္တိ မွေးမြူတတ်လေအောင်၊ ပေါ် ထွန်းလာသော ထိုသတ္တိ ဖွံ့ဖြိုးလေအောင် ဆွဲ ဆောင်လှုံ့ဆော်မှု ပြုကြရပေလိမ့်မည်။ ပညာ ဗဟုသုတဖြင့် ပြည့်စုံ၍ လောကအမြင်၊ ဘဝ အမြင်တို့၌ မှန်ကန်ရင့်သန်သည့်အလျောက် တာဝန်သိစိတ်ဓာတ် ခိုင်ကျည်သော လူမျိုး သည်သာလျှင် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်ကို ခိုင်ခံ့ အောင် မိမိတို့ လူမျိုးကို တည်တံ့ တိုးပွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပေမည်သာတည်း။ ♦

စာပေလုပ်သားမဂ္ဂဇင်း (ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၈၁)

ကံဆိုးတိုင်း ပိုးမပျောင်ပါ

အောင်သင်း

“ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး”ဟူသော တပည့်လူငယ်တို့ ညည်းသံကို ကြားလိုက်ရတိုင်း ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည် နိုင်ငံရေးအခြေအနေအရ မငြိမ်မသက်ဖြစ်သည့် အခါများကို ကြုံရတတ်သည်ကို အားလုံးအသိဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဒေသအနေအထားအရ စာသင်ကျောင်းကြီးကျောင်းငယ်တို့ ခေတ္တပိတ်ထားရတာမျိုးကိုလည်း ကြုံရတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျောင်းသားလူငယ်တို့ “ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး”ဟု ညည်းတွားလေ့ရှိတတ်ပါသည်။

တကယ်ဆိုတော့ သူတို့ကြုံကြရသည့် ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုများမှာ ကျွန်တော်တို့ လူလားမြောက်စအရွယ်က ကြုံရသလောက် ခက်ခဲလှသည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ကြုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာတွင်ပင် မနေနိုင်ကြဘဲ တောအုံကျေး

လက်များဆီသို့ ပြေးလွှားခိုလှုံ ပုန်းအောင်းခဲ့ရသည်။ ဖြစ်သလို နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ကြရသည်။ ဂျပန်ခေတ်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန် မဟာမိတ်လေတပ်က ဗုန်းတွေချ စက်သေနတ်တွေနှင့် ပစ်သောကြောင့် အိုးအိမ်တွေ မီးလောင်၊ လူတွေ သေကြကျေကြဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း အပေါင်းအသင်းတွေ နေ့မြင်ညပျောက် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ ထိုအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြရင်း တပည့် လူငယ်များကို အားပေးစကား ဆိုမိတတ်ပါသည်။

× × ×

ကျွန်တော့်ဖခင်က သခင်ညီမောင်ဖြစ်သည်။ တောင်တွင်းကြီး တို့ဗမာအစည်းအရုံးကို သူနှင့်သခင် ခင်မောင်ဦးတို့ စတင်တည်ထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်

ကျောင်းမှာမထား။ ဘုန်းတော်ကြီး ဦးစန္ဒိမ တည်ထောင်သော မိုးထိအထက်တန်းကျောင်း မှာထားသည်။ ထိုကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာကို တစ်ပတ်မှာတစ်ချိန် စတီလောက်သာ သင်ပေး သည်။ အဘိဓိန္ဒနှင့် နာမည်တွေဖတ်တတ်ရုံ ရေးတတ်ရုံလောက်သာရှိသည်။ စာမေးပွဲတွင် လည်း မပါသောကြောင့် ထိုအင်္ဂလိပ်စာချိန်ကို မတက်လျှင်လည်း အရေးမကြီးဟု ဆိုပါစို့။

စစ်ကြီးပြီးလို့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ ပြန်ရောက် လာသောအခါ တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် နိုင်ငံရေးတိုက်ပွဲမှာ တခဲနက် ပြင်းထန်လာ သည်။ ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့မှာ အကြီးဆုံး သော အင်အားစုကြီး ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် လည်း ပြည်သူ့တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာလေ တော့သည်။ ဤသို့အားဖြင့် နိုင်ငံရေးဘက်တွင် ရေစုန်မျောရင်း ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်အဖြစ် ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ အခြေခံ သဘောတရား နှစ်လသင်တန်းကို ရေနံချောင်း တွင် သွားတက်ခဲ့ရသည်။ အဆင့်မြင့် သုံးလ သင်တန်းကို ရန်ကုန်တွင် သွားတက်ခဲ့ရသည်။ ထိုသင်တန်းများပြီးသော် သရက်မြို့သို့ ခရိုင် စည်းရုံးရေးအဖြစ် စေလွှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံရေးသမားကောင်းတစ် ယောက် မဖြစ်နိုင်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၏ စရိုက်သွင်ပြင်များကို စိတ်တိုင်းမကျမကျေနပ်။ ထို့ကြောင့် သရက်မြို့မှာပင် နိုင်ငံရေးမှ သုံး လေးလ အပြင်ထွက် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ကုန် ကုန်ပြောလိုက်ရလျှင် အစည်းအဝေးများကိုပင် မတက်တော့။ ထိုသုံးလေးလတွင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်နေသည်ထင်သနည်း။

ထိုအခါက သရက်မြို့တွင် “ပညာမြှင့် တင်ရေး အဖွဲ့” Education Uplift Associa-

tion (EUA) စာကြည့်ပိဋကတ်တိုက်ဆိုတာ ရှိ သည်။ ပညာတတ် မြို့မိမြို့ဖလူကြီးများက ဦးစီး တည်ထောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အဆောက် အဦးကအစ စာကြည့်တိုက်မှူးကအစ အင်္ဂလိပ် -မြန်မာ စာကြီးပေးကြီးများကအစ စာနယ်ဇင်း ဟုသမျှအဆုံး ထိုမျှကောင်းမွန်ပြည်စုံသော စေတနာစာကြည့်တိုက်မျိုး တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူး ပါချေ။ အင်္ဂလိပ်စာဖတ်ချင်သည်မှာလည်း မပြောပါလေနှင့်တော့။ (လွန်ခဲ့သော လေးငါး နှစ်ခန့်က သရက်မြို့သို့ စာပေဟောပြောပွဲ အတွက် ရောက်သွားခဲ့ရာ ထိုစာကြည့်တိုက် မရှိ တော့ကြောင်းကို သိရသောကြောင့် နှမမြာဝမ်း နည်းခြင်း ဖြစ်ခဲ့မိပါသေးသည်။)

ကျွန်တော် အချိန်ဟူသမျှကို ထိုစာကြည့် တိုက်တွင် ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ စာနယ်ဇင်းတွေ ကို ဖတ်ပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်စာ မဖတ်တတ်သေး သောကြောင့် မြန်မာ စာပေကျမ်းဂန်ကြီးများ ဆီသို့ လှည့်ပါလေတော့သည်။ ကတ်ထုဗလာ စာအုပ်ကြီးတစ်စုနှင့် မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ တွေကို ကူးယူမှတ်သားသည်။ မိလိန္ဒပဉ္စဂ၊ စွယ်စုံ ကျော်ထင်၊ ကဝိလက္ခဏာဒီပနီ၊ ဩကာသဒီပနီ၊ မဏိရတနာပုံကျမ်း စသည်စသည်အားဖြင့် လက် လှမ်းမီသမျှတွေကို ဖတ်ခဲ့မှတ်ခဲ့သည်။ နောင် အခါ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ တက္ကသိုလ် ဆရာဖြစ်လာခဲ့ရာတွင် ထိုဖတ်ခဲ့သမျှ မှတ်ခဲ့ သမျှတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ကောင်းစွာခံစားခဲ့ ရပါသည်။

များမကြာမီမှာပင် ပြည်တွင်းသောင်း ကျန်းမှုက ကြီးမားပြင်းထန်လာခဲ့ရာ သရက်မြို့ ကို ရောင်စုံသူပုန်များက သိမ်းပိုက်လိုက်လေ သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အနေမထိုင် မှန်ခဲ့လေသောကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဘာမျှ အစစ်

အဆေး အမေးအမြန်းမရှိခဲ့ပါ။ လွတ်လပ်စွာပဲ ထားကြပါသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ ဆင်း လျှင်လည်း ဆင်းခွင့်ပြုမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က နိုင်ငံရေးကို စိတ်ပျက်နေပြီဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်ဌာန ချုပ်သို့မဆင်းတော့ဘဲ တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြန် လာခဲ့သည်။ တောင်တွင်းကြီးကိုတော့ ရဲဘော် ဖြူများက သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးထားသည်။ ကျွန် တော်က တောင်ပြင်ရပ်ထဲရှိ ကျွန်တော်၏ မွေးစားမိဘများဖြစ်ကြသော ဦးလေးနှင့် အဒေါ် အိမ်တွင် အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် ရဲဘော်ဖြူများက ကျွန်တော့်ကို ခဏလိုက်ခဲ့ပါဟု ခေါ်သော ကြောင့် လိုက်သွားရသည်။ စုရပ်သို့ ရောက် သောအခါ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာမဟုတ် သခင်ကျော်စိန်၊ ဦးစောမောင် စသည့် နိုင်ငံရေး သမားများကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ခဏကြာ တော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ထောင်ကြီး ထဲသို့ ပို့လိုက်ပါတော့သည်။

ရက်စွဲကို သေချာမမှတ်မိတော့သော် လည်း ထောင်ထဲရောက်၍ မကြာမီမှာပင် သင်္ကြန်ကျသောကြောင့် ၁၉၄၉ ခု၊ ဧပြီလ ပထမပတ်ထဲလောက်တွင်ဖြစ်ကြောင်းကိုကား သတိရနေမိသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ခဏတစ် ဖြုတ်လောက်သာ ထောင်သွင်းအကျဉ်းထား မည်ဟု ထင်မှတ်ထားသော်လည်း လွတ်ပေး မည့် အရိပ်အယောင် ပေါ်မလာတော့ချေ။ သောင်းကျန်းမှုကလည်း ဘယ်တော့မှ ဆုံးခန်း တိုင်မည် မခန့်မှန်းနိုင်။ သို့နှင့် တစ်နေ့တွင်တော့...

“ကိုကျော်စိန်...ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်ဟု သင်ချင်တယ်ဗျာ၊ သင်ပေးစမ်းပါ”

သူ့ကို သခင်ကျော်စိန်ဟု လည်းကောင်း၊

ဦးကျော်စိန်ဟုလည်းကောင်း အများကခေါ်ကြ သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်နီးနားချင်း အဖြစ် သူ ကာလသားကြီးဘဝ ငယ်စဉ်ကပင် ကိုကျော်စိန် နှုတ်ကျိုးနေခဲ့သောကြောင့် ထိုသို့ ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အေးလေကွာ...မင်းသင်ချင်ရင် သင်တာ ပေါ့”

ဦးကျော်စိန်က စစ်ကြီးမဖြစ်မီကပင် ဆယ်တန်းကို ‘က’စာရင်းနှင့် အောင်ခဲ့ပြီးသူဖြစ် သည်။ တက္ကသိုလ်ကိုတော့ ဆက်မတတ်ခဲ့။ သို့သော်လည်း စာအလွန် ဖတ်သည်။

သင်ရပ်ကို ပြောရပါဦးမည်။

ဦးကျော်စိန်တွင် လိုရမယ်ရ ယူလာသော

အချိန်ကို တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်ဟု
ဆိုလေ့ရှိကြပါသည်။
မသုံးလျှင် ဘာတန်ဖိုးမျှမရှိပါ။
သုံးတတ်မှသာ တန်ဖိုးရှိပါသည်။
သေချာအသုံးချလိုက်သောအချိန်သည်
တစ်ချိန်ချိန်တွင်
ပြန်လည်အကျိုးပြုလေ့ရှိပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ပါလာသည်။ "Burma Economics Life" တဲ့။ “ဗမာ့စီးပွား ရေးပြဿနာ”ပေါ့။ ထိုစဉ်အခါက တက္ကသိုလ် ဘောဂဗေဒဌာနတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသောစာအုပ် ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူက နိုင်ငံရေး ဝါသနာပါသူဖြစ်လေတော့ စီးပွားရေးရာတွေကို ပါ လေ့လာသည်။ သူက ကျွန်တော့်လို အူတူတူ မဟုတ်။ ရဲဘော်ဖြူက ဖမ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ထောင်ထဲတွင် ဖက်ရှ လေ့လာနိုင်ရန် ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်စာသင်မည်ဆိုလျှင် ကံတော့ ထို စာအုပ်မှတစ်ပါး တခြားအင်္ဂလိပ်စာအုပ် ဘာ တစ်ခုမျှမရှိ။ သို့သော် ထောင်ဝါဒါများအား မှာကြားအဝယ်ခိုင်းလျှင် ဗလာစာအုပ်တော့ဖြင့် ဝယ်လိုရသည်။ ကျွန်တော်၏ ဇာတ်လိုက်ဖြစ် သော "ရိုတကူး" ကလည်း ထောင်ဝါဒါဖြစ်နေ သောကြောင့် ဆဲဟာဆိုဟာနှင့်ပင် ခိုင်းလို့ရ သေးသည်။

သည်တော့ အင်္ဂလိပ်စာဝါကျဖွဲ့နည်း ဘာညာ ဆိုတာတွေကို Burma Economics Life စာအုပ်ကြီးထဲကပဲ ထုတ်ပြီး သင်ကြရ သည်။ ကျွန်တော် ခုထက်တိုင် မှတ်မိနေတာ တစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ကြည့်ပါဦး။

Many locomotives were destroyed by the British Army during their evacuation.

(ဗြိတိသျှတပ်များ ဆုတ်ခွာစဉ်က မီး ရထား ခေါင်းတွဲပေါင်းများစွာကို ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ သည်)ပေါ့။

ကျွန်တော်က ထိုဝါကျကို active voice to passive voice လား၊ passive to active voice လား ပြောင်းပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်း ကောင်း မမှတ်မိတော့။

အတိုချုပ်ပါရစေ။ ကျွန်တော် ဤသို့အား ဖြင့် ဆယ့်လေးငါးရက်လောက်နှင့်ပင် Rela- tive pronoun ထိအောင် နားလည်သွားခဲ့ရ သည်။ ဝါကျအခြေခံ သဘောတွေကို ရိပ်စား မိလာပါပြီ။ ခက်နေသည်က ဖတ်စရာစာအုပ် မရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ဦးကျော်စိန်က ထောင်ပိုင်ကြီးထံ တွင် မေတ္တာရပ်ခံတော့ ထောင်ပိုင်ကြီး၏ သားသမီးတွေကလည်း ကြီးရင့်ကြပြီဖြစ် သောကြောင့် (အငယ်ဆုံးသားကပင်လျှင်

တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ရောက်နေလေပြီ)။ အငယ်တန်းသင်စာအုပ် မရှိတော့ပြီ။ ထောင် ပိုင်ကြီးက ဦးကျော်စိန်ကို အားနာသောအားဖြင့် တောင်ရှာမြောက်ရှာလုပ်တော့ သူ့သားအငယ် ဆုံး ဆယ်တန်းတွင် ကိုင်ခဲ့သော "Brigadier Gerard" ဟူသော စာအုပ်ကို သွားတွေ့သည်။ အဲဒါလေးကို လာပေးရှာသည်။

ဦးကျော်စိန်က-
“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ဆယ်တန်းပဲ ခုန်တက်လိုက်ကြတာပေါ့”တဲ့။

ထိုသို့ပြောရုံသာမက “မောင်အောင်သင်း ဆယ်တန်းတက်ပြီ”ဟု ကြေညာလိုက်သေး သည်။ သည်တော့ ဘေးကလူများက-

“ဟ...အင်္ဂလိပ်စာသင်တာ နှစ်ပတ် လောက် ရှိသေးတယ်၊ ဆယ်တန်းရောက်သွား ပလား၊ ခင်ဗျား ကျောင်းက တယ်ကောင်းပါ လား”ဟုပြောပြီး ရယ်ကြ မောကြသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ် ယောက်ကတော့ ရယ်ရင်းမောရင်းပင် စာဆက် သင်နေကြသည်။

သင်ရပုံကို ပြောရပါဦးမည်။ စာအုပ်က တစ်အုပ်ထဲရှိလေတော့ ဦးကျော်စိန် စီမံလိုက် ပုံက ဗလာ စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ဝယ်၊ ကျွန်တော် သင်ယူရမည့် အင်္ဂလိပ်စာတွေကို ညာဖက် စာမျက်နှာတွင် ကူးရေးထားရသည်။ ဝဲဘက် တွင် မသိသော ဝေါဟာရတွေကို မှတ်ထား။ ပြီးမှ သူက ပုံနှိပ်မှုရင်းကိုကိုင်။ ကျွန်တော်က ကိုယ်ကူးရေးထားသည့် ဗလာစာအုပ်ကိုကိုင်ပြီး စာသင်ကြရသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ပထမဆုံး စာသင်သည့်နေ့မှာ ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရ သည့်စာကြောင်းက ခုထက်တိုင် အလွတ်ရ နေသည်မို့ ပြောလိုက်ရပါဦးမည်။

Although I was in full command of a brigade when the wars came to an end တဲ့။

Although ကစပြီး မသိတော့တာပါပဲ။ ဗလာ စာအုပ်မှာ မျဉ်းကြောင်း ၂၁ ကြောင်းပါသည်။ ဘယ်ဘက်မျက်နှာမှာ မသိတဲ့စာလုံးတွေကို ရေးလိုက်တာ စာမျက်နှာမလောက်လို့ ရှေ့တစ်မျက်နှာက ဘယ်ဘက်ချမ်းကို လှမ်းကူးလိုက်ရသေးသည်။ စိတ်ဓာတ်ကျချင်လိုက်တာလည်း ပြောမနေပါနှင့်တော့။ သို့သော် သည်လိုနှင့်ပင် တက်လှမ်းခဲ့ရာ လက်ဝဲဘက်တွင် ရေးမှတ်ထားရသည့် ဝေါဟာရ meaning တွေ လျော့သွားခဲ့သည်။ တစ်လုံးမှမရှိသော လက်ဝဲစာမျက်နှာတွေ များစပြုလာသည်။ ကျွန်တော်အလွန်ပျော်ခဲ့သည်ကို ယခုထက်တိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။

ဘရစ်ဂေးဒီးယားဂရက် စာအုပ်တွင် စွန့်စားခန်း ဝတ္ထု ၆ပုဒ်လောက်ပါသည်။ ပထမနှစ်ပိုဒ်လောက် သင်ပြီးသောအခါ နောက်ဝတ္ထုများကို ကိုယ့်ဘာသာ ရှေ့တိုးဖတ်သည်။ အတော်လေးကို နားလည်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကျော်စိန်မှာလည်း သင်ပေးရတာ အလွန်သက်သာသွားသည်။

အတိုချုပ်လိုက်ပါတော့မည်။

ကျွန်တော်တို့ကို မကွေးထောင်သို့ ပြောင်းပို့သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့သားစာအုပ်ကို ပြန်တောင်းလိုက်သောကြောင့် ပြန်ပေးခဲ့ရသည်။ မကွေးထောင်တွင် ဦးကျော်စိန်ကို ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သော ဆပွဲလှိုင်း (ထောက်ပံ့ရေး)အရာရှိ ဦးသောင်းတင်ကို အကူအညီတောင်းသောကြောင့် ၁၉၂၆ က ဆယ်တန်းတွင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဖူးသည့် အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာတစ်အုပ်ကို

ရပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်တော့ဖြင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အတော်လေး ဖတ်နိုင်နေပါပြီ။

ထို့နောက်တွင်တော့ အစိုးရတပ်မတော်ထိုးစစ်ကလည်း ခရီးတွင်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို တောင်တွင်းကြီးထောင်သို့ ပြန်ပို့သည်။ လူများလွန်းသောကြောင့် စာသင်ခွင့်မရခဲ့ပါတော့ချေ။ ထို့နောက်ပြည်ထောင်၊ သရက်ထောင်။ သရက်ထောင်ရောက်တော့ စာသင်ချိန်ရလာပြန်သည်။ ကိုကျော်စိန်က-

“ဒီလိုကွ အောင်သင်းရ...၊ ဆရာနဲ့တူညီဆိုတာ အဆင်ကလေး နည်းနည်းလေးသာကွာ

နေမှ စာသင်လို့ ကောင်းတာကွာ ခုတော့ မင်းက ငါ့လောက်နီးနီးဖတ်နိုင်လာပြီ။ ဒီတော့ ငါ့ထက် ပိုပြီးတတ်တဲ့လူဆိုကို ဆက်သင်ကြရအောင်။ ငါတောင်းပန်ပေးမယ်ကွာ”

ထို့နောက် သူက စက်ရှင်တရားသူကြီး ဦးခင်မောင်အေးထံ လက်ဆင့်အပ်ပေးသည်။ ဦးခင်မောင်အေးက M.A, B.L သူက အင်္ဂလိပ်စာကို အလွန်ဖတ်သည်။ တတ်လည်းတတ်သည်။ ကျွန်တော်အား အင်္ဂလန်ကထုတ်သည့် ရှိတ်စပီးယားပြဇာတ်များ၏ (ကမ္ဘာကျော် စကားပြေဝတ္ထု)များကို သင်ပေးသည်။ အတော်ကလေးကို ခက်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း သင်ပေးသည့် ဆရာကျေနပ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။ ထောင်ကိုဖောက်ပြေးတော့မည့် နေ့တိုင်အောင် တစ်ရက်မှ မပျက်ခဲ့ပါ။

ထောင်ထဲတွင် များသောအားဖြင့် အချိန်ကုန်အောင် ဖဲကစားကြသည်။ ကျားထိုးစစ်တုရင်ထိုးကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အင်္ဂလိပ်စာတစ်အုပ်နှင့်ပင်။

တစ်နေ့တော့ ဦးကျော်စိန်အပါအဝင် လူကြီးများ ဖဲကစားနေကြသည်။ တစ်ပဲတစ်မူး ပိုကာပိုင်းပါပဲ။

ကျွန်တော်က သူတို့အနီးခုတ်တစ်လုံးတွင် စာဖတ်နေသည်။ ဖတ်နေသည့်စာအုပ်က English Digest။

ထိုစာအုပ်တွင် Karens of Burma ဟူသော ဆောင်းပါးပါလာသည်။ မြန်မာပြည်ရှိ ကရင်လူမျိုးများသည် ဗြိတိသျှတို့အပေါ် အလွန်သစ္စာရှိကြောင်း ရေးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကေအင်ဒီအိုတွေကလည်း ပြင်းထန်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က ပိုကာဆွဲနေသော ဦးကျော်စိန်ကို-

“ကိုကျော်စိန်...ကိုကျော်စိန် ခဏနားထောင်စမ်း” ဟုပြောပြီး ဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြလိုက်ပါသည်။

ထိုသို့ဖတ်ပြလိုက်ရာ ဦးကျော်စိန်က ဘာမျှမပြောသေးခင် လက်ထောက်ခရိုင်ရဲဝန် (ဦးဘအေးဟု မှတ်မိသည်)က နောက်ဘက်လှည့်ပြီး-

“မောင်အောင်သင်း...မင်းဖတ်နေတာ ဘာစာအုပ်လဲ”

“ခင်ဗျာ...ခင်ဗျာ...English Digest ပါခင်ဗျ”

“အေး...ကောင်းပါလေ့ကွယ်၊ ငါတို့မျက်စိ အောက်မှာတင်ပဲနော်၊ ထောင်တစ်ခုလုံးမှာ မင်းက အမြတ်အထွက်ဆုံးပါပဲ”

ကျွန်တော် ထောင်ထဲတွင် ခုနစ်လ လောက်နေခဲ့ရသည်။ လေးလသာသာလောက် စာသင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မျှလောက်နှင့် ထိုမျှတတ်မြောက်ခဲ့သောကြောင့် လူတိုင်းက ကျွန်တော့်ကို ဉာဏ်ကောင်းသည်ဟု အံ့သြချီးကျူးကြသည်။ တခြားသူမဆိုထားနှင့် ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်စာသင်ပေးခဲ့သည့် ဦးကျော်စိန်ကပင်လျှင် ဤမျှလောက် လျင်မြန်စွာတတ်သည့် သူကို မကြုံစဖူး မကြားစဖူးဟု ပြောပါသည်။

ယခုနောက်ပိုင်းတွင် ပြန်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်၏ဉာဏ်မှာ အများသူငါထက် ထူးပြီး မကောင်းလှပါ။ သို့ဖြစ်လျှင် ဘာကြောင့် ဒီလောက် မြန်မြန်တတ်လာခဲ့သလဲ ဆိုသည်ကိုလည်း ပြန်သုံးသပ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ပထမအချက်က အင်္ဂလိပ်စာကို အလွန်ဖတ်တတ်ချင်သော ဆန္ဒက ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ကျွန်တော့်ကို မောင်းနှင်နေသည်။

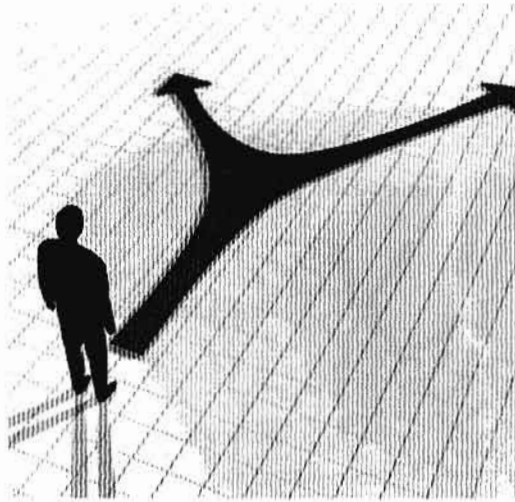
ဒုတိယအချက်က အသက်အရွယ်နှင့် အတွေ့အကြုံအရ ကလေးငယ်များကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ဦးနှောက်ရင့်ကျက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

တတိယအချက်က ဟိုက်စွ ဒီကီစွ သွားစရာ လာစရာ မရှိတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စတုတ္ထအချက်က အိမ်ထောင်မရှိသေးသည့် တစ်ကိုယ်ရောဘဝမို့ သောကဗျာပါဒကင်းစွာ တစ်ချောင်းထဲသောစိတ်နှင့် ဆည်းပူးလေ့လာနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ဉာဏ်ကောင်းသည်ဟု ချီးကျူးသည်ကို ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သာမန်ဉာဏ်ရှိသူ မည်သူမဆို ကျွန်တော့်အဖြစ်မျိုးကိုကြုံလျှင် ကျွန်တော့်လိုပဲ လျင်မြန်စွာ တတ်လာမည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ဦးကျော်စိန် ကျွန်တော့်ကို သင်ပေးစဉ်က စာအုပ် စာတမ်းမရှိသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါ စသည်တို့ကို ခြေခြေမြစ်မြစ် အသေးစိတ် သင်ပေးနိုင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။ သင်စရာစာအုပ်လည်း မရှိခဲ့ပါ။ ဖတ်နိုင်ရုံ အခြေခံတွေလောက်ကိုသာ အကြမ်းအားဖြင့် သင်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ အပြင်ရောက်မှ သဒ္ဒါအဘိဓာန်စသည့် စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုလေ့လာပြီး ဆက်လက်ဆည်းပူးခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော် ဘီအေ(ဝိဇ္ဇာ)တန်းကို 'မြန်မာဘာသာစကားနှင့်စာပေ' 'အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနှင့်စာပေ' ဘာသာတွဲယူပြီး အောင်ခဲ့ပါသည်။ မြန်မာစာရော အင်္ဂလိပ်စာပါကျွမ်းမှ ထိုဘာသာတွဲကို ယူဝံ့ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနှင့်စာပေကို ဥပစာတန်းတွင် အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့်အောင်မှသာ ယူခွင့်ပေးပါသည်။ ထိုနှစ်က ဤဘာသာတွဲနှင့် ဘွဲ့ရသူ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။

မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သောသူသာလျှင်
ဘဝတွင် အောင်မြင်မှုရနိုင်ကြောင်းကို
မမေ့သင့်ပါ။ လွန်လေပြီးခဲ့သောအချိန်ကို
ငိုကြွေး တမ်းတတောင်းခံ၍
မရနိုင်တော့ကြောင်း ယခုအချိန်က
သတိရနေသင့်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ မျက်မှောက်ဘဝအခြေအနေကို ဝင့်ဝါလိုခြင်းမရှိပါ။ သို့သော် သုညတစ်ခြမ်းပိန်က စခဲ့ရကြောင်းကိုတော့ဖြင့် ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်သောအခါ ထောင်ထဲသာ မရောက်ခဲ့လျှင် ဒီလိုအဖြစ် ဒီလိုအဆင့်သို့ရောက်နိုင်ပါမည်လားဟု မကြာခဏစဉ်းစားကြည့်မိဖူးပါသည်။

ထိတ်ခတ်ကြိုးချည် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချဆိုသည်မှာ ကံအကြောင်းမလှ၍ ကြုံကြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗေဒစကားနှင့်ပြောရလျှင် ထိုအခိုက် ထိုကာလ ဇာတာနိမိတ်ခိုက် ကံဆုံးခိုက်ဟု

ဆိုရပါတော့မည်။ “ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသည်” ဟုလည်း ဆိုတတ်ကြပါသည်။ ကံဆိုးလျှင် မိုးမှောင်လာတတ်သည်ပေါ့။

ကျွန်တော် “ကံဆိုး” ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် “မိုး မမှောင်” အောင် အားထုတ်ခဲ့ပါသည်။

အောင်သင်း

(၂၈-၁၂-၂၀၀၄)

တော်ဝင်ကြီး အထက(၁) မိမိရည်သန်များ ၂၀၀၅

x x x

အထက်ပါဆောင်းပါးမှာ ‘တောင်တွင်း ကြီးအထက စိန်ရတု’အတွက် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရပ်ဝေးမြေခြားရောက် မြန်မာ လူငယ်များအတွက် သင့်လျော်သည်ထင်သောကြောင့် ဤဆောင်းပါးကိုပင် ပေးလိုက်ပါသည်။

ယခု ‘ရွှေမြန်မာ’အတွက်ပေးရသည်က-

(၁) ရောက်လေရာတွင် အချိန်ကိုတန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုတတ်သည့် အလေ့အကျင့် ရစေလိုပါသည်။ အချိန်ကို တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်ဟု ဆိုလေ့ရှိကြပါသည်။ မသုံးလျှင် ဘာတန်ဖိုးမျှမရှိပါ။ သုံးတတ်မှသာ တန်ဖိုးရှိပါသည်။ သေချာအသုံးပြုလိုက်သောအချိန်သည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ပြန်လည်အကျိုးပြုလေ့ရှိပါသည်။

(၂) ရပ်ဝေးမြေခြားရောက်နေကြသော လူငယ်များသည် ကံကောင်းထောက်မ၍သာလျှင် ရောက်နေကြသည်ဟု သဘောပိုက်ထားလိုက်ပြီး မိမိတို့ တွေ့သမျှ ကြုံသမျှကို နီးနီးကြားကြား မှတ်သား ဆည်းပူးသင့်ပါသည်။ စာအုပ်စာတမ်း ဝယ်ယူရန်လွယ်ကူသောဒေသသို့ ရောက်နေသည်ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုလျက် တတ်အားသမျှ အချိန်ယူ စာဖတ်သင့်ကြပါ

သည်။

(၃) စာရေးဝါသနာ မပါစေဦးတော့ မိမိတို့ အတွေ့အကြုံများကို မှတ်တမ်းမှတ်စု ရေးထားသင့်ပါသည်။ နောင်အခါတွင် အလွန်တန်ဖိုးရှိလာနိုင်ပါသည်။

(၄) ရပ်ဝေးမြေခြားတွင် လုပ်ကိုင်စုဆောင်းရသည်မှာ (အချိန်ပိုစသည်အားဖြင့်) ပင်ပန်းလှကြောင်းကို ကြားသိရသည်။ ထို့ကြောင့် အားလပ်သောရက်များတွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး အချိန်ဖြုန်းတတ်သူများအကြောင်းကိုလည်း ကြားသိရဖူးပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အချိန်ကိုဖြုန်းလျှင် မိမိဘဝကို အချိန်က ပြန်လည်ဖြုန်းတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မမေ့သင့်ကြပါ။

(၅) မိဝေးဖဝေးနေကြရသောအခါ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်မည့်သူမှာ မိမိသာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ထားသင့်ကြပါသည်။ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သောသူသာလျှင် ဘဝတွင် အောင်မြင်မှုရနိုင်ကြောင်းကို မမေ့သင့်ပါ။ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သောသူနှင့် မေ့မေ့လျော့လျော့နေသောသူတို့သည် နောင် ၁၀ နှစ် ၁၅ နှစ်ကြာသောအခါ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာမှမဆိုင်လောက်အောင် ကွာခြားသွားမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါကျမှ လွန်လေပြီးခဲ့သော အချိန်ကို ငိုကြွေး တမ်းတတောင်းခံ၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း ယခုအချိန်က သတိရနေသင့်ပါသည်။

ရပ်ဝေးမြေခြားသားသမီးများ စွန့်စားသလောက် ပေါက်မြောက်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ရွှေမြန်မာမဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၁၁၊ ၂၀၀၆။

ဦးညာဏ

နိုင်ငံရေး ဝေရုမဟ်

နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ နိုင်ငံ၏ အရေးဟူ၍ ကျွန်ုပ်သိသည်။ နိုင်ငံ၏ အရေးဆိုသည်မှာ လည်း နယ်နိမိတ် သတ်မှတ်ထားသော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ၏ လူသားတို့၏ အရေးဟူ၍ ကျွန်ုပ် သိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကပင် နိုင်ငံရေးတွင် စိတ်ပါဝင်စား၍လာခဲ့သည်။ အများက ဝံသာနု တရားတည်းဟူသော အမျိုးသားချင်း ရိုင်းပင်း ရေးကို လှုံ့ဆော်သည့်အခါ ဗမာဖြစ် ပင်နီကို ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

မန္တလေး အိမ်တော်ရာထီးနှင့် ပုသိမ်ထီး ကို ဆောင်း၍ ယောလုံချည်ကို ဆင်ခဲ့သည်။

ဗမာနိုင်ငံရေး နိုးကြားလှုပ်ရှားလာအောင် လှုံ့ဆော်ဟောပြောတော်မူသော ဆရာတော် ဦးဥတ္တမအား ဗြိတိသျှအစိုးရက ဖမ်းဆီး၍ အစိုးရအကြည်ညိုပျက်မှုနှင့် ထောင်ချသော အခါ စွမ်းအားရှိသလောက် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အား အကြည်ညိုပျက်အောင် ပြောခဲ့သည်။

သီချင်းရေး၍ အလှူဧည့် ခံများနှင့် ညအခါ လမ်းတကာလျှောက်၍ အော်ဟစ်သီဆို ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် လူပါးမဝတဝအရွယ်က ယောင်ဝါးဝါးနှင့် စိတ်ဝင်စားလာခဲ့သော နိုင်ငံ ရေးသည် ကျွန်ုပ်အား နေရာတကာတွင် နိုင်ငံ ရေးရှုထောင့်မှနေ၍ ကြည့်၍ လုပ်အောင် အမြဲတမ်း သွေးဆောင်နေတော့သည်။

ရုပ်ရှင်ကိုလုပ်ချင်သလို ခြယ်လှယ်ခွင့်ရ သောအခါ ဘီအေမောင်၊ ကမ္ဘာနှင့်ဗမာ၊ ဗမာ့ ဝါဒ၊ အာဏာရှင်၊ သားကောင်းရတနာ၊ ငွေ လောက၊ ငွေတူရင်မှစ၍ နိုင်ငံရေးနှင့်ဆိုင်သည့်

ဇာတ်ကားများ၊ ဇာတ်ညွှန်းများကိုသာ ရေးခဲ့သည်။ ရိုက်ခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်သည် နိုင်ငံရေးကားကို ခြောက်သွေ့ပျင်းရိသဖြင့် ဇာတ်ကားထုတ်လုပ်သူတို့အား အကျိုးမပေးခဲ့သည်သာများသည်။

အလွန် မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်ပါသည်ဟု ဂုဏ်ပြုခြင်းခံကြရသော ကုမ္ပဏီရှင်များသော်မှ စွန့်စွန့်စားစား ရိုက်ကူးရမည့် နိုင်ငံရေးကားမျိုးကို မရိုက်စေလို...။

ကျွန်ုပ်ကလည်း နိုင်ငံရေးစိတ် ပြင်းထန်သည်။ သူတို့က ငွေရရေးစိတ် ပြင်းထန်သည်။ ဤပဋိပက္ခတွင် ကျွန်ုပ်သည်သာ အနစ်နာခံလာခဲ့ရသည်။

ဇာတ်ညွှန်းကိုတောင်းစေ၊ ဇာတ်ကားကိုရိုက်စေ၊ နိုင်ငံရေးမပါပါစေနဲ့ဟု အတန်တန်သတိပေးလေ့ရှိရုံမက ဦးညာဏရိုက်လျှင် နိုင်ငံရေးပါလိမ့်မည်ဟု စွဲလမ်းကြသည်အထိ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

နိုင်ငံ၏အရေးကို တွေးတောစဉ်းစား၍ ရေးသားခြင်း၊ ဒါရိုက်တာလုပ်ခြင်းဖြင့် စခန်းသွားနေသော ညာဏကို ခေတ်သစ်နိုင်ငံရေးသမားတို့က မိတ်ဆွေဖွဲ့လာကြသည်။ ဂုဏ်ပြုလာကြသည်။ သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရင်းနှီးလေလေ နိုင်ငံရေးစိတ်တွေ ရင့်သန်တိုးတက်လေလေဖြစ်ကာ နိုင်ငံရေးသမားတွေ ငတ်ပေါက်တိုးသလို နိုင်ငံရေး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအဖြစ် ငတ်ပေါက်တိုးလေတော့သည်။

စာရေးဆရာအဖြစ် အငတ်အမွှဲဒဏ်ကို ကောင်းကောင်းကြီး ခံစားလာခဲ့ဖူးသော ပါရမီရင့်ကျက်မှုကြောင့် နိုင်ငံရေး ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရင်ဆိုင်ရမည့် အငတ်ပြဿနာမှာ ကျွန်ုပ်

အဖို့ ကြီးကျယ်သော ပြဿနာ ဖြစ်လာခဲ့ချေ။

လွတ်လပ်ရေးမရမချင်း ကျွန်ုပ်၏ စာရေးခြင်းပညာနှင့် ရုပ်ရှင်ပညာကို နိုင်ငံ၏ အရေးအတွက်သာ ဦးစားပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆောင်ရွက်လာခဲ့ရာ လွတ်လပ်ရေးခေတ်တိုင် ရောက်လာခဲ့သည်။

လွတ်လပ်ရေးခေတ်ကြိုနှင့် ခေတ်ဦးတွင် နိုင်ငံရေးသတင်းစာဆရာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ အစိုးရဘက်တွင် မိမိ၏ရုပ်ရှင်ပညာ နိုင်ငံရေးအသိတရားနှင့် စိတ်ဓာတ်ကို အရင်းပြု၍ တတ်နိုင်သမျှ ဆောင်ရွက်လိုက်သေးသည်။

သို့သော် နိုင်ငံရေးသဘောတရား အယူအဆအမျိုးမျိုးနှင့် ပါတီဂိုဏ်းဂဏစိတ်တို့ ပြင်းထန်လာကြသည့်အခါ နိုင်ငံရေးထက် ပါတီရေး၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကို ဦးစားပေး၍ လုပ်ရမည့်အခြေသို့ ကျွန်ုပ်အား တွန်းထိုး ပို့ဆောင်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ လူထုအရေးကိုသာ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။ မည်သည့် နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခုသော်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသော်လည်းကောင်းအတွက် ဆောင်ရွက်ရမည့် နိုင်ငံရေးမျိုးကို ဇွတ်မှိတ်၍ဆောင်ရွက်ရန် မလိုလားသည့်နှင့် ရုပ်ရှင်လောကတွင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

လွတ်လပ်သောခေတ်တွင် ဗမာရုပ်ရှင်အနုပညာသည်တို့၏ စီးပွားရေး အခြေအနေအဆင့်အတန်း တိုးတက်လာသော်လည်း နိုင်ငံရေးပဋိပက္ခ လှိုင်းဂယက် ရိုက်ပတ်သည်နှင့်အမျှ ဗမာတစ်နိုင်ငံလုံး လှုပ်ရှားမငြိမ် အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်းလဲမှု၏ဒဏ်ကို ရုပ်ရှင်သည်လည်း ခေါင်းငုံ့၍ ခံနေရပြန်ရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရုပ်ရှင်အတွေးအခေါ်များမှာ ယိမ်းထိုး၍ကုန်သည့်

အခြေသို့ ရောက်သွားတော့သည်။

လွတ်လပ်ပြီးသည့် ဗမာနိုင်ငံ၌ နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးသစ် ထူထောင်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော ပန်းတိုင်ကိုလည်း မမြင်မိသေး။

တစ်ခုတည်းသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ချီတက်ရေးကိုလည်း တာရှည်မရသေး။

ဘယ်ဆီဘယ်လမ်း ဘယ်ကိုမှန်း၍ မလှမ်းနိုင် နှမ်းယိုင်ခိုင်ငေး နိုင်ငံရေးအရိပ်အာဝါသ၌ ရပ်တည်၍ မရသေးသော လူထုအား အဘယ်နိုင်ငံရေးဇာတ်ကားမျိုးဖြင့် သွေးထိုး၍ပေးရအံ့နည်း။

ပေးရအောင်လည်း ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မဟုတ်။ ခေါင်းဆောင်တာဝန်ယူထားသူလည်း မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးစီးပွား ကိုယ်ကျိုး တန်ခိုးအာဏာ ရာထူးရှာသူလည်း မဟုတ်ရကား ယနေ့ အခြေအနေအရ နိုင်ငံရေးကို ပြည်ဖုံးကားချ၍ ဝေရာမထိလုပ်ဖို့မှ တစ်ပါး

အခြားမရှိပြီ။

ကမ္ဘာနှင့်လူသားသည် စင်စစ်အားဖြင့် ရူးသွပ် ချောက်ချားစွာ သံသရာလည်နေကြသည်သာမဟုတ်လော။

ဤသို့ ရူးနေကြသော အရူးများဖြစ်၍လည်း အရူးတို့အစဉ်အလာအရ ရူးနေကြမှန်း မသိကြဘဲ ဦးရေး ထူးရေး၊ မြူးရေးကိုကား လူသတ္တဝါမှန်သမျှ၌ နှလုံးသွင်း ရှေးရှု၍နေကြသည်။

ကမ္ဘာကြီးဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ၊ ဗမာလည်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေ၊ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်လှိုင်းဂယက်အတွင်း မိမိတို့၏ ကျဉ်းမြောင်းသော ဘဝလှေငယ်ကို ချင်းနင်းလှော်ခတ်ရသဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နှစ်သိမ့်ဖွယ် ကင်းဝေးနေသော အရူး၊ အမြူး၊ အထူးသမားတို့အား ကျွန်ုပ်သည် ရူးသော၊ မြူးသော၊ ထူးသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမျိုးဖြင့် နှစ်သိမ့်မှုပေးထိုက်သည် မဟုတ်လော။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၉၊ ဇွန်လ။

ကတ္တီပါလက်အိတ် စွပ်ထားသည့် သံလက်သီး

လူအများကိုအုပ်ချုပ်ရန် အုပ်ချုပ်သည့် ကတ္တီပါလက်အိတ်စွပ်ထားသော သံလက်သီး ရှိရမည်။

လူတစ်ယောက်၏ မေတ္တာကို ခံယူနိုင်ခြင်းသည် သံလက်သီးကြောင့် မဟုတ်၊ မည်သည့်အချိန်အခါတွင် ကတ္တီပါလက်အိတ်ကို စွပ်သင့်သည် မစွပ်သင့်သည်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြား၍သိသော အသိဉာဏ်သာ ဖြစ်၏။

ထိုအသိဉာဏ်သာ လူထု၏ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နိုင်သော အရည်အချင်းပေတည်း။

ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မောင့်ဘက်တန်

၁၉၅၁ ဇွန်လ၊ ဇွန်လ၊ ၁၉၅၁ ဇွန်လ၊ ကတ္တီပါလက်အိတ်နှင့် သံလက်သီး

ကြောက်ရမှာကို ကြံပြီးမကြောက်နဲ့

မောရစ်ရှီပဲလယေး

[မောရစ်ရှီပဲလယေးမှာ ယခု အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် ကတည်းက ပြင်သစ်ပြည်၌ နာမည်ကျော်သော လူရွှင်တော်မင်းသား ဖြစ်သည်။ အသံထွက် ကားများပေါ်စက အမေရိကန် ရုပ်ရှင်မြို့တော် ဟောလီဝုဒ်သို့ခေါ်၍ ရုပ်ရှင်ကားပေါင်းများစွာ ရိုက်ကူးရသည်။ ထိုခေတ်က ဝင်ငွေအကောင်း ဆုံး ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်သည်။ သီချင်းဆိုရာ၌ လည်း နာမည်ကြီးသဖြင့် သူ့ကို လူကြိုက်များ

သည်။ သူ့ကို စွဲသူပေါင်း သန်းပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ အသက်ကြီးသွားသော်လည်း ယခု ထက်တိုင်အောင်ပင် ရုပ်ရှင်ထဲတွင် လိုက်နေရ လေးသည်။]

ကျွန်တော့်အဖို့ ကံကောင်းခဲ့ပေသည်။ စင်စစ် ကျွန်တော်မှာ ကမ္ဘာထိပ်သီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်က ကျွန်တော့်ကို ပဲရစ် မြို့ဇာတ်ရုံကြီးက တစ်နှစ်စာချုပ်၍ ငှားထား သည်။ ရုပ်ရှင်ကားလေး ကားလည်း တစ်ချိန်

တည်းတွင် ရိုက်နေရသည်။ မိတ်ကောင်းဆွေ
ကောင်းများလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော် အလွန်
ကံကောင်းသူတစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်ပါပေ
သည်။ သို့ရာတွင် ကံဆိုးကြုံတော့မည့် နိမိတ်
ကို ကျွန်တော် ကရမပြုမိပါ။

ကျွန်တော့်၌ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မည်ဟူသော
နိမိတ်လက္ခဏာမျိုး ပြုလျက်ရှိသည်။ အလွန်
ပင်ပန်းပြီး အအိပ်နည်းသောကြောင့် ထိုင်းရှိုင်း
လေးလံမှု တစ်ခါတရံ ဝင်၍လာသည်။ ကျွန်
တော်ကလည်း အခိုက်အတန့်ဖြစ်တာပဲဟု
အောက်မေ့ကာ အမှတ်တမဲ့နေလိုက်မိသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်သည် အစား
အသောက်လွန်သွားသဖြင့် နေ့ခင်းက အိပ်နေ
ပြီးမှ ထကာ ကျွန်တော်ကပြရမည့် အခန်းသို့
ရောက်သောအခါ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက်လေ
သည်။ ကပြသောအခါ တတိယခန်းမှာ ပြောရ
မည့်စကားများကို ပထမခန်းတွင် မှား၍ ပြော
မိသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် တွဲကနေသောသူက
မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် သူက
စကားဖြင့် ဖုံးကွယ်လိုက်သဖြင့် ပရိသတ်က
မရိပ်မိဘဲ ကိစ္စပြီးသွားပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကပြသော ကပွဲဝင်
များက ဤသို့ချွတ်ချော်မှုကို အမှတ်မထင် နေ
လိုက်ကြသော်လည်း ကျွန်တော့်အဖို့ အကြီး
အကျယ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ကိုယ်ပြောရ
မည့်စကားများကို မေ့သွားတတ်သော ဇာတ်
သမားသည် ကျဆုံးဖို့သာ ရှိတော့သည်ဟု
ကျွန်တော် ယုံကြည်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့်
နောက်နေ့တွင် ပြောရမည့်စကားတို့ကို ခပ်ဘေး
စောက် ကြိုတင်၍ ကျက်ထားပါ၏။ သို့သော်
ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ ထူပူ
နူးစေပြီးလျှင် ပြောစရာစကားများ အားလုံး

လိုလို မေ့ကုန်လေတော့သည်။ တစ်ခါတရံ
ကနေခိုက်၌ပင် ဘုံးဘုံးလဲကျသွားလေမလား
ဟုပင် အောက်မေ့မိပါသည်။

ဆရာဝန်များကို ပြသောအခါ ရောဂါမရှိ၊
အလုပ်ပင်ပန်းလွန်း၍သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ
သည်။ ဆေးအမျိုးမျိုး၊ ဓာတ်စာအမျိုးမျိုး စား
သော်လည်း မဟန်သဖြင့် ဆရာဝန်က ကျွန်
တော့်အား အနားယူရမည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်
တော်လည်း ငါတော့ ဇာတ်သမားဘဝဆုံးပြီဟု
စိတ်တွင် စွဲထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြင်သစ်ပြည် အနောက်
တောင်ပိုင်းရှိ ကျွန်တော့်ဇာတိဖြစ်သော ဆော
ရွန်ရွာကလေးသို့ သွား၍ အနားယူနေသည်။
ဆရာဝန်က ဆက်၍ကုနေသော်လည်း ကျွန်
တော့်အဖို့ မျှော်လင့်ချက်မထားတော့ပါ။ “ဆရာ
ဘယ်လိုပဲကုကု ကျွန်တော်တော့ သွားပါပြီ”ဟု
ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ကိုပြောသည်။ တောရွာ
ကလေးတွင် နားနေရသဖြင့် သဘာဝအလှဇာတ်
နှင့်နီးစပ်၍ လေကောင်းလေသန့် ရှုရှိုက်ရသော
ကြောင့် ကိုယ်လက်ကျန်းမာလာလေပြီ။ သို့ရာ
တွင် ကျွန်တော့်စိတ်၌ ချမ်းသာမှုမရှိခဲ့ချေ။
ကျွန်တော့်အဖို့ ဇာတ်ကခြင်းအမှု မပြုနိုင်စွမ်းပြီ
ဟု မိမိကိုယ်ကို အထင်သေးလျက် ရှိပါသည်။

တစ်ခါ၌ ရွာထဲတွင် ကပွဲတစ်ပွဲကျင်းပရာ
ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်ကို ဝင်ရောက်ကပြရန်
တိုက်တွန်းရာ ကျွန်တော်က အကျောက်အကန်
ငြင်းဆန်လေသည်။

“မောရစ်...မင်းကနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း
ပြန်ပြီး ဇာတ်ခုံပေါ်တက်နိုင်ပါပြီ။ အစွမ်းပြ
လိုက်စမ်းပါ”ဟု ဆရာဝန်က ပြောသော်လည်း
ကျွန်တော်မှာ အကြောက်ကြီး ကြောက်နေလေ
သည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်မှ ကြောင်ငှက်တက်

ဖြစ်နေရင်မခက်ပေဘူးလားဟု တွေးမိပါသည်။

“ဒါကတော့ ဘယ်သူ အာမခံနိုင်မှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက အရမ်းကြောက်နေတာကိုး၊ ကြောက်ရမှာကို ကြုံပြီးကြောက်မနေပါနဲ့”ဟု ဆရာဝန်ခူဗွိုင်းက ဆိုလေသည်။

“ကြောက်ရမှာကို ကြုံပြီးကြောက်မနေပါနဲ့” ဟူသော ဆရာဝန်ခူဗွိုင်း၏စကားကို ယခု အနှစ်သုံးဆယ်ခုနစ်နှစ် ကြာသွားပြီဖြစ်သော်လည်း နားထဲမှ မထွက်သေးပါ။

ထိုစဉ်က ထိုစကားကို နားမလည်၍ ကျွန်တော်က သူ့ကို အရှင်းခိုင်းရသည်။ “ဒါက ဒီလိုလေ၊ မင်းဟာ ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ရမှာ ကြောက်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုမင်း ငါတော့ ဇာတ်သမားဘဝ ဆုံးပြီလို့ထင်တယ်၊ ဇာတ်သမားဘဝ ဆုံးပြီဆိုပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့အကြောင်း မင်းမှာမရှိဘူး၊ မင်းက ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ရမှာ ကြောက်တာကို ဆင်ခြေပြပြီးနေတာ၊ သတ္တိရှိတဲ့ လူလည်း ကြောက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်တာကို ဝန်ခံပြီး ကြောက်လျက်နဲ့ ရှေ့တိုးပြီး စွန့်လုပ်တယ်” ဟု ဆရာဝန်က ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

သူ့စကားကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ ကျွန်တော်က သူတိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း ကပြပါမည်ဟု ဝန်ခံလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အခန်း ပြန်ရောက်သောအခါ ကြောက်ဖူးတုန်နေမိလေသည်။ ဆိုရမည့်သီချင်းကို အားသွန်ကြိုးပမ်း ကျက်ရပါတော့သည်။ ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်သွားသောအခါ မွန်ထူသွားပါသည်။ သို့သော် ဆရာဝန်ကြီး၏ “ကြောက်ရမှာကို ကြုံပြီးမကြောက်ပါနဲ့”ဟူသော ဩဝါဒကို သတိရသဖြင့် အမွန်ပြေသွားကာ သီချင်းဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ဆိုနိုင်ပါတော့သည်။

ဆိုပြီးသောအခါ ပရိသတ်က ဆူညံသွားအောင် ဩဘာပေးလိုက်သဖြင့် ဩဘာသံကို နားထောင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကို ကျွန်တော် အယုံအကြည် ပြန်၍ ရှိလာလေသည်။

ပဲရစ်မြို့သို့ပြန်ရောက်ပြီး နာမည်ပြန်ကြီးအောင်လုပ်ဖို့ မလွယ်လှပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပဲရစ်မြို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ်ကွာသော မြို့တစ်မြို့တွင်စ၍ ကပြသီဆိုပါသည်။ ဇာတ်ရုံမန်နေဂျာက ကျွန်တော် တောင်းသော အခမှာ နည်းလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်တော်က သူ့ကို နောက်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က နာမည်ပြန်ထွက်လာအောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုကာမှ အကြောင်းနားလည်သွားပြီးလျှင် သူနှင့်တွဲဖက်၍ ပြန်လည်ကျော်ကြားအောင် ဆောင်ရွက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဇာတ်ခုံပေါ်ရောက်၍ မွန်ထူသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် “ဘယ့်နယ် မင်းကြောက်သလား၊ ကြောက်တော့ကော ဘာဖြစ်ရဦးမှာလဲ”ဟုဆိုကာ စိတ်တင်းလေ့ရှိပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပဲရစ်မြို့ ဇာတ်ရုံကြီး၌ များလှစွာသော ပရိသတ်ရှေ့သို့ ပြန်ရောက်ရလေသည်။ ဆရာဝန်ခူဗွိုင်း၏ ဩဝါဒသည် ထူးခြားလှပေသည်။ အကြောက်သည် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်၏။ အကြောက်ကို ရဲရဲရင်ဆိုင်၍ ဇွတ်တိုးပါမူ အောင်မြင်မှုကို ရနိုင်သည်။ ကျွန်တော် လက်တွေ့ပြောရပါလျှင် အကြောက် လုံးဝကင်းမဲ့သည့်အခါဟူ၍ ဘယ်တော့မျှ မရှိပါ။ ကြောက်လျက်နှင့် စွန့်သွားလျှင် အောင်မြင်နိုင်ပေမည်။ ♦

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၉၊ အောက်တိုဘာလ။

ဘဝနေထိုင်နည်း

စိတ်ချမ်းသာနည်း သုံးနည်း

ရွှေလင်းသက်ဝေ

ဤနည်း သုံးနည်းသည် ကျန်းမာခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် အောင်မြင်ခြင်းလမ်းမပေါ်သို့ ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ရှိနေသော သင့်အား နေထိုင်မှုနှင့်စပ်၍ ထားရှိရမည်ဖြစ်သော အခြေခံသဘောထားများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်း များကို လိုက်နာရန် မလွယ်ကူလှသော်လည်း

ကြိုးစားမည်ဆိုလျှင် လုံလောက်စွာ လျင်မြန် တိုးတက်လာပါလိမ့်မည်။

သင့်ကိုယ်သင် အားကိုးယုံကြည်ပါ

လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ မိမိကိုယ်အတွက် ပြီးစီးအောင်မြင်ရန် လုပ်နိုင်စွမ်းသည့် ထူးခြား

သည့် အကြောင်းတစ်ချက်ကတော့ ရှိကြသည် ချည့်ပင်တည်း။ အကယ်၍ သင့်မှာရှိသည့် တစ်မူထူးခြားသော တန်ခိုးသတ္တိများကို အသုံးပြုလျှင် သင့်အား အထက်သို့ ထိုးတက်စေနိုင်သော တိုးတက်မှုအတွက် သင့်ထံ၌ အားအစွမ်းသတ္တိများ ရှိပါသည်။

လူတိုင်း လူတိုင်း အသီးသီးတို့မှာ ရုပ်နှင့် နာမ်ဟူ၍ ဖွဲ့ရှက်ပေါင်းစည်းထားသော မနုဿလူဇာတ်ချည့်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လူနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ကြည့်ပါ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခရေစေ့တွင်းကျ ချွတ်စွပ်တူသည်ဟူ၍ မရှိကြပေ။ တကယ် တူလှပါသည်ဆိုသော အမြွှာပူးများတောင်မှပင် မွေးဖွားခါစက ခွဲမရအောင် တူကောင်းတူနိုင်သော်လည်း အရွယ်ကလေး ရင့်ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူကြတော့ပေ။ ထိုအမြွှာပူးများမှာ ပို၍ ပို၍ ကျယ်ပြန့်စွာ ခြားနားသွားကြသလောက် သူတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် အလုပ်အကိုင်များလည်း ပို၍ ခြားနားဝေးကွာသွားကြပေသည်။

မိမိကိုယ်နှင့် အခြားသောသူများ မတူသော ထူးခြားချက်ကလေးများရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သတိပြုတတ်ရမည်။ ၎င်းအပြင် ထိုခြားနားချက်ကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သီးခြားအလိုပြည့်စုံမှု အောင်မြင်ရေးအတွက် သေချာရန် ယုံကြည်အားထားကြရန် ဖြစ်သည်။

“ဒီဟာ ငါအမြဲတမ်း ထင်သားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီတွေးဆချက်ကို ဘယ်တော့မှ ငါမထုတ်ဖော်ရဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီတွေးခေါ်ချက်က ထူးခြားနေတော့ သူများတွေက လှောင်ကြမှာမို့ပဲ” လို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယင်းကဲ့သို့ တစ်ခါတလေ မကြာခဏ ပြောဆိုမိခဲ့ကြဖူးပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဦးနှောက်မှ ထွက်သော ထင်မြင်ချက်များနှင့် ခံစားချက်များကို ယုံကြည်အားထားမိကြလျှင် ဘယ့်ကလောက်များ ပိုကောင်းကြမလဲ။

အားလုံးသော ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှုဟူသမျှတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ ယုံကြည်မှုရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှသာ ပေါက်

ဖွားလာတတ်ကြပေသည်။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်များတို့ သည် မိမိတို့ကိုယ်ပိုင် ယူဆချက်များကို လူအများက မလိုလားမှာကို လုံးဝ ဂရုစိုက်နေ သူများ မဟုတ်သည့်အပြင် မျက်မှောက် စံပြ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပြက်ရယ်ပြုခံရမည်ကိုလည်း နည်းနည်းကလေးမှ ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေကြ သူများ မဟုတ်ပေ။

ကောပါးနီကတ်စ်နှင့် ဂယ်လီလီယိုတို့ သည် ကမ္ဘာလုံးကြီးနှင့် အခြားသောဂြိုဟ် နက္ခတ်များ ကမ္ဘာကို ပတ်လည် လှည့်သွားနေ သည်ဆိုသော သဘောတရားများကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှ လှောင်ပြောင်တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရရှာကြလေသည်။ မာတင်လူသာသည် လည်း သူ၏ ဘာသာရေးတရားတော်များမှာ ထူထောင်ထားပြီးသည့် ဘာသာရေးဂိုဏ်းများ မှ တရားတော်များနှင့် ကွဲပြားနေသောကြောင့် နောက်ဆုံး ကွပ်မျက်ခြင်း ခံသွားရသည်။ ပတ် စချာဆိုသူမှာလည်း ဘက်တီးရီးယားရောဂါ ပိုးများကို ကာကွယ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ အယူအဆများကို သဘောမပေါက် လက်မခံ နိုင်ကြခင်အခါက ပြင်းထန်စွာ အတိုက်အခံ လုပ်ပြီး မထီမဲ့မြင်ပြုခြင်းကို ကြုံကြုံခံခဲ့ရသေး ၏။ ဂီတဆရာကြီး ဗီသိုဗင်သည်လည်း သူ၏ သံစုံရေးသားနည်းကို အလွန်ရိုင်းယုသည့် ဂါမ္ဗဒေါသသင့်သော ဂီတဟူ၍ ရှုတ်ချ ကဲ့ရဲ့ ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။ နယူတန်နှင့် အိန်းစတိုင်းတို့ သည်လည်း သူတို့၏ ခေတ်အသီးသီးဝယ် ၎င်းတို့နှင့် ခေတ်ပြိုင်ပေါ်ပေါက်သော သိပ္ပံ ဆရာကြီးများက နယူတန်နှင့် အိန်းစတိုင်း တို့၏ သိပ္ပံအယူ အဆများကို နားမလည်ကြဟု ဆိုကြသေးသည်။ ယေရှုခရစ် ကိုယ်တော်မြတ် သည်ပင်လျှင် ထူထောင်ပြီးသား သာသနာ

ဂိုဏ်းဝင် ပညတ်တော် ဝိနည်းဆိုင်ရာကို ရဲတင်းစွာမေးမိသောကြောင့် လက်ဝါးကပ် တိုင်၌ကပ်၍ ကွပ်မျက်ခြင်းခံရသေးသည် မဟုတ်လော။ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံးတို့မှာ မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ မြင့်မားစွာ အားထား ကြသူများပင်တည်း။ လူ့လောကကြီးကို အဖက် ဖက်မှ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ကြရာ၌ လမ်းပြ မီးရှူးမီးတိုင် ကြီးများသဖွယ်ဖြစ်ကြသော အားလုံး ထင်ရှားသည့် သိပ္ပံဆရာကြီးများ၊ အနုပညာသည်ကြီးများ၊ ကျောင်းဆရာများ၊ အားကစားသမားများနှင့် ရှာဖွေ စွန့်စားသွား

သင်တတ်မြောက်ထားသော
အရည်အချင်းများကို
အမျိုးအစားခွဲခြားပြီးနောက်
အကောင်းဆုံးကြီးစားပါ။ သို့သော်
သင်ကိုယ်သင် အားလွန်မသွားပါစေနဲ့။
အောက်ခြေလွတ်မသွားပါစေနဲ့။

လာကြသူများတို့ကို ယနေ့ထက်တိုင် မမေ့ ရက်နိုင်ကြသေးဘဲ လူတိုင်းလူတိုင်း အောက်မေ့ လျက်ရှိကြသေး၏။ အဘယ်ကြောင့် အောက် မေ့ကြနေကြသနည်းဆိုသော် ၎င်းတို့၏ ယုံ ကြည်ချက်သဘောတရားများကို အထက် အာဏာပိုင်များက မထီလေးစားပြု၍ ၎င်းတို့ကို ကွပ်မျက်သုတ်သင်ပစ်သည့်တိုင်အောင် မိမိ တို့၏ ယုံကြည်ချက် အယူဝါဒကို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ ရပ်တည်ဆုပ်ကိုင်ကာ မဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆထား ကြသော အရာများကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက ဖြစ် အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြသောကြောင့် လူတိုင်းမေ့၍

မဖြစ်သော လူထူးကြီးများ ဖြစ်လာကြ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ကဲ့သို့ အထွတ်အထိပ်သို့တိုင်အောင် ရောက် နိုင်ကြမည် မဟုတ်သော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နိုင်မြဲစွာ ယုံကြည်မှုရှိကြ လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ပိုင်အောင်မြင်ရေးအတွက် သဘောပေါက်နိုင်ကြပါသည်။

သင့်ကိုယ်ကို သင်သိပါ

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကို ကျွန်ုပ်တို့သိအောင် လုပ်နည်းမှာ မိမိ၏ အတွင်းအဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန် ထဲသို့ ပြန်လှန် စစ်ဆေးတွေးတောခြင်းဖြင့် လည်း သိနားလည်နိုင်ပါ၏။ ယခုခေတ်၌ “ထိုအတွင်းသို့ ကြည့်ရှုဆင်ခြင်သည့်နည်း” မှာ နာမည်ပျက်နေပါပြီ။ အဘယ်ကဲ့သို့ နာမည် ပျက်နေသနည်းဆိုသော် ၎င်းနည်းကို မကျန်း မာသဖြင့် မှိုင်တွေချရသောနည်းဟု ယူဆနေကြ သည့်အပြင် တစ်ခါတစ်ရံ ၎င်းနည်းကိုပင် လက်ရှိဘဝနှင့် ကင်းကွာနေသော အမှတ် အသားတစ်ခုဟု ယူဆခြင်း ခံရ၏။

ထိုနည်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သနား ပြီး အလွမ်းသည်နေမှုများ တွဲဖက်လိုက်ပါလာ ကြသည့်အပြင် ဘာမျှမလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင်ဘဲ အလိုမပြည့်ဖြစ်ကာ ကိုယ်ကျိုးကိုသာကြည့်ဖို့ စွဲလမ်းလာတတ်သောနည်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုဆို ထိုအတွင်းသို့ ဆင်ခြင် ကြည့်ရှုနည်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ လှုပ်ရှားပုံများ၊ အယူအဆများနှင့် ကြံရွယ်ချက်များကို ဉာဏ် နှင့်ယှဉ်၍ စစ်ဆေး သုံးသပ်သော ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်နည်းတစ်မျိုး ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းနည်း သည် အကျိုးရှိ ကောင်းမွန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများကဲ့သို့

အထွတ်အထိပ်သို့တိုင်အောင်

ရောက်နိုင်ကြမည်မဟုတ်သော်လည်း

ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခိုင်မြဲစွာ

ယုံကြည်မှုရှိကြလျှင်

ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ပိုင်အောင်မြင်ရေးအတွက်

သဘောပေါက်နိုင်ကြပါသည်။

ကိုယ်နှင့် စွမ်းဆောင်နိုင်မှု၊ စိတ်နှင့်စွမ်းဆောင် နိုင်မှု၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ လှုပ်ရှားပုံများနှင့် ယုံကြည် ချက်များကိုပါ စစ်ဆေးသုံးသပ်ခြင်းဖြင့် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သိအောင် လုပ်သင့်ကြပေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်း အားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ လုံးဝ ရိုးသားပွင့်လင်း လာကြမည်။ အကယ်၍ ယင်းသို့မှ မလုပ်ဘူး ဆိုက မိမိကိုယ်ကို မိမိစစ်တမ်း ထုတ်ကြည့်ရာ၌ အယောင်ဆောင်နည်းနှစ်မျိုးကို အသုံးပြုလာ နိုင်သည်။

ပထမနည်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် လျှို့ဝှက် လှည့်ဖြားသူ အယောင်ဆောင်သမားအဖြစ်နှင့် ကိုယ့်ကြံရွယ်ချက်များကို နဂိုရှိရင်းစွဲထက် ပို၍ ချီးမွမ်းဖွယ်ဖြစ်လောက်အောင် တွေးတောလာ နိုင်တတ်၏။ ယင်းသို့ တွေးတောလာနိုင်သည် နှင့် အခြားသူများ၏ ယူဆချက်များနှင့် အခြား သူများအား ဦးစားပေးမှုကို ပို၍ ဂရုစိုက်ပါ သည်ဟု ပါးစပ်ကပြောပြီး သူတစ်ပါးမနှစ် မြိုက်သော အယူအဆများနှင့် မိမိမူပိုင်ထွက် ပေါ်လာသော သဘောတရားများကိုမူ ရဲရဲ ရင့်ရင့် မထုတ်ဖော်ဝံ့တော့ဘဲ ကိုယ်၏ သူရဲ

အားလုံးသော ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုဟူသမျှတို့သည်
 မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့ ယုံကြည်မှုရှိသော
 ပုဂ္ဂိုလ်များထံမှသာ ပေါက်ပွားလာတတ်ကြပေသည်။
 ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ပိုင်ယူဆချက်များကို
 လူအများက မလိုလားမာကို
 လုံးဝဂရုစိုက်နေသူများ မဟုတ်သည့်အပြင် မျက်မှောက်
 စံပြပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပြက်ရယ်ပြောင်ရယ်ကိုလည်း
 နည်းနည်းကလေးမျှ
 ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေကြသူများမဟုတ်ပေ။

ဘောကြောင်မှုကို ယင်းသို့ ကျိုးကြောင်းပြု၍
 သက်သာအောင်လုပ်ဖို့ လွယ်ကူလာ တတ်လေ
 တော့သည်။

ဒုတိယနည်းမှာ ဤအလုပ်ကိုလုပ်လျှင်
 ပျော်၍သာလုပ်ရပါသည်။ ထိုအလုပ်ကိုလုပ်
 လျှင် မပင်ပန်းသောကြောင့်သာ လုပ်ရပါသည်
 ဟု ပြောဆိုကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရေသာခို
 အပြစ်တင်လွယ်တတ်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်၏။

ပြတ်ပြတ်သားသား မိမိကိုယ်မိမိ ဝေဖန်
 ခြင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်လှန်၍ အသံ
 တရားရှာရာ၌ မလုပ်လျှင် မဖြစ်သော ပဓာန
 အချက်ပင်ဖြစ်၏။ ၎င်း အဓိကအချက်ကို မိမိ

ဘဝ လှုပ်ရှားတိုးတက်မှုဖြစ်လာစေနိုင်လောက်
 အောင် ကိုယ့်အခြေအနေကိုလည်း ရိပ်မိ သိရှိ
 နိုင်စေရန် အဆိုပါ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်လှန်ဝေဖန်
 နည်းကို ချဉ်းကပ်သုံးစွဲကြရမည်။ အောက်ပါ
 မေးခွန်းများဖြင့်လည်း သင့်ကိုယ်သင် စစ်တမ်း
 ထုတ်ပါ။ ၎င်းအချက်များကို အချိန်ယူစဉ်းစား
 ပါ။ အဖြေရေးချနိုင်လျှင် ပို၍ အကျိုးရှိနိုင်ပါ
 သည်။

ငါ၏ တကယ်စစ်မှန်သော ရည်မှန်းချက်
 က ဘယ်လိုလဲ၊ ငါဘဝမှာ တကယ်အမှန်လုပ်
 ချင်တာက ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးလဲ။

ဘာသာရေး၊ အနုပညာ၊ ဂီတ၊ နိုင်ငံ
 ရေးနှင့် ကမ္ဘာ့ရေးရာများနှင့် စပ်ပြီးတော့ ငါ၏
 ရိုးသားပွင့်လင်းသော ယူဆချက်များက ဘာ
 တွေလဲ။

ငါ အကောင်းဆုံးလုပ်နိုင်တာနဲ့ လုပ်ကိုင်
 ၍အများဆုံးပျော်ရွှင်တာက ဘာအလုပ်ပါလိမ့်။

အပေါ်ယံလွှာက သိရုံမျှမဟုတ်ဘဲ တကယ်
 တမ်း ခြေခြေမြစ်မြစ်သိတာ ငါ့မှာဘာရှိသလဲ။

ငါ့ရဲ့ လက်ရှိအလုပ်နဲ့ကော ကျေနပ်တဲ့
 လား။

ငါနဲ့ ငါ့ရဲ့ အိမ်ထောင်စုနဲ့ ဆက်သွယ်ရေး၊
 အလုပ်ခွင်မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနဲ့ ဆက်ဆံ
 ရေး နေ့စဉ် တွေ့ဆုံနေရသော လူများနဲ့
 ဆက်ဆံရေးတွေမှာကော အဆင်ပြေရဲ့လား။

အကယ်၍ ၎င်းမေးခွန်းများကို မှန်မှန်
 ကန်ကန်နှင့် ဂရုစိုက်ဖြေကြားလျှင် သင့်အတွက်
 ရှေးအခါက မသိ နားမလည်ခဲ့သေးသော
 အကြောင်းအရာများက မည်မျှ၊ ဝိုးတဝါးသာ
 ရိပ်မိသိရှိလာခဲ့သည်များက အဘယ်မျှလောက်
 ပင်ဆိုသည်ကို သင့်ကိုယ်သင် အံ့ဖွယ်ကောင်း
 လောက်အောင် သိမြင်လာပါလိမ့်မည်။

သင့်မှုနှင့်သင်ဖြစ်ပါစေ

မိမိ၏ ထူးခြားသောစွမ်းရည်များကို ပြည့်စုံစေရန် ဖြည့်စွက်ခြင်းဖြင့် အသက်ရှင်နေထိုင်ရသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်နောက် ၎င်းစွမ်းရည်များကို ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်မှုရှိထားကြရမည်။ ၎င်းနောက် မိမိကိုယ်ကို မိမိစစ်ဆေးခြင်းအားဖြင့် ငါ့မှာရှိသော အစွမ်းသတ္တိများသည် ဘာဖြစ်ကြသည်ဆိုကြောင်းကို သဘောပေါက်လာပြီးလျှင် ၎င်းနောက်မှ မိမိနေထိုင်သောဘဝကို အကောင်းဆုံး အသုံးချရန် အဆင်သင့်ဖြစ်စေသင့်ပါသည်။

ဘယ်တော့မှ ဟန်မဆောင်ပါနဲ့။

ဘယ်တော့မှ သူတစ်ပါးကို မကြုံစေပါနဲ့။

ဘယ်တော့မှ အတုမခိုးပါနဲ့။

သင်တတ်မြောက်ထားသော အရည်အချင်းများကို အမျိုးအစားခွဲခြားပြီးနောက် အကောင်းဆုံးကြိုးစားပါ။ သို့သော် သင့်ကိုယ်သင် အားလွန်မသွားပါစေနဲ့။ (ဝါ) အောက်ခြေလွတ်မသွားပါစေနဲ့။ သွားသင့်သည်ထက် ပို၍ အရှိန်လွန်သွားခြင်းသည် အကြောအခြင်များ ယွင်းပါးပျက်စီးတတ်စေသည်။ များလှစွာသော

အကြောအခြင်များ တိမ်းပါးချွတ်ချော်သော ရောဂါ ဟူသမျှတို့သည် ကိုယ်နှင့်မသင့်လျော်သော အလုပ်ကိုလုပ်ရန် ကြိုးစားကြသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိ တို့လုပ်နိုင်သည်ထက် ပိုလုပ်ရန် အားထုတ်ကြသောကြောင့် လည်းကောင်း ထိုရောဂါများ ဖြစ်ပေါ်တတ်ပေသည်။

“သင်ရဲ့ ပင်ကို ဇာတိမူအတိုင်း မှန်ကန်ပါစေ၊ သင်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို လိမ်တု၍လုပ် မရနိုင်”

ပိုလိုနီးယတ်စ်ဆိုသော ပညာရှိကြီးက သူ့သားအား အထက်ပါစကားများဖြင့် ဆိုဆုံးမခဲ့၏။ ၎င်း သြဝါဒကထာတို့ကလေးသည် အကျဉ်းအားဖြင့် ရိုးတာလှသော်လည်း လေးနက်စွာ နှလုံးဝိုက်ပြီး စဉ်းစားထိုက်သော စကားများ ဖြစ်သည်။ ၎င်းအပြင်လည်း ထိုသြဝါဒကထာလေးက ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေအား အကောင်းဆုံးသော အကြံဉာဏ်များကို ပေးစွမ်းနိုင်သော လည်ဆွဲပုလဲရတနာ အလှကလေးများပင်တကား။

"Three Rules Happiness"

H.A. Carter From Psychology.

သွေးသောက်မှုငှင်း ၁၉၅၅၊ အောက်တိုဘာလ။

ဖိနပ်မစီးရ

ရောဘတ်တစ်ယောက် တိုက်ကွမ်ဒိုမှာ ခါးပတ်နက်ရတာကြောင့် အခမ်းအနားနဲ့ အသိအမှတ်ပြုခံယူရပါမယ်။ အစီအစဉ်အရ ရောဘတ်က အရင်သွားပြီး ဝန်းဂျန်နဲ့ ကလေးသုံးယောက်က နောက်မှ လိုက်မှာပါ။ ရောဘတ်သွားပြီး သိပ်မကြာမီ ဂျက်နက်တိုသားအမိ လိုက်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ အငယ်ဆုံးသားရဲ့ ဖိနပ်ပျောက်နေတာကြောင့် တစ်အိမ်ငှား လိုက်ရှာနေပါတယ်။ ဖိနပ်ပြန်တွေ့တော့မှ ဂျက်နက်နဲ့ သားသုံးယောက် ခါးပတ်နက်ချီးမြှင့်မယ့်အခမ်းအနားကို ကသောကပြောနဲ့ လိုက်သွားကြပါတယ်။ ဟိုရောက်တော့ အခန်းထဲဝင်မယ်အလုပ် တံခါးမှာကပ်ထားတဲ့ စာတန်းကြောင့် ဂျက်နက်မှာ ငိုရမလို့ ရယ်ရမလို့ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသတဲ့။ တံခါးဝမှာ ရေးထားတာက “ညည်းသည်များ အခန်းထဲမဝင်” တိုက်ကွမ်ဒိုအားကစားနည်းရဲ့ ထုံးစံအရ ဖိနပ်များကို အပြင်မှာ ချွတ်ထားခဲ့ရပါမယ်” တဲ့။

ကျန်းမာသုတ

နှလုံးခုန်သံ ကြားနေရတယ်

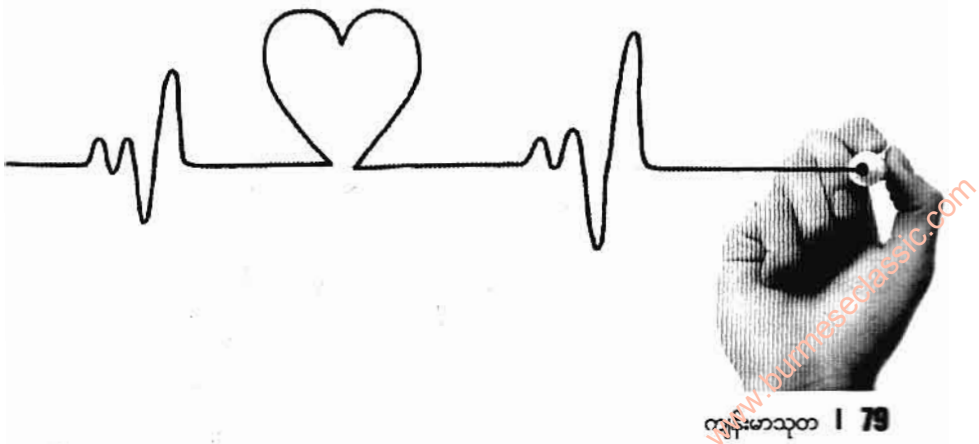
သုတေသီတစ်ဦး

လူနာရဲ့ပြောပြချက်

ကာလီဖိုးနီးယားက အသက် ၄၆ နှစ် အရွယ် ကလေးသုံးယောက်မိခင် ကာရီအက် ကင်ဟာ နှလုံးခုန်သံကို သူမရဲ့နားထဲမှာ အမြဲကြားနေရတဲ့အတွက် စိတ်ဆင်းရဲတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားရတယ်။ သူမရဲ့အဖြစ်အပျက် ကို ယခုလို ပြောပြပါတယ်။

တစ်မနက် ကျွန်မ အိပ်ရာကနိုးတော့

ကျောင်းသွားမယ့်ကလေးတွေအတွက် ပြင် ဆင်ပေးဖို့ ထလိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်မမျက်လုံး တွေဟာ ဝါးပြီး တစ်ခန်းလုံး ပတ်ချာလည် သွားတော့တယ်။ မတ်တတ်ရပ်ဖို့ ကြိုးစား ပေမယ့် မရဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့တစ်နေ့ လုံး အိပ်ရာထဲ လှဲနေရတယ်။ တစ်ပတ်လုံး မထနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မ ဘယ်ဘက်နား က မကြားရတော့ဘူး။ ကျွန်မခင်ပွန်းက

ဆေးရုံအရေးပေါ်ဌာနကို ခေါ်သွားတယ်။ ဆရာဝန်က ကက်စကင် ရိုက်ယူပါတယ်။ နောက်ပြီး ဗိုင်းရပ်စ်ပိုးတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်လို့ စမ်းသပ်ရှာဖွေကြည့်တဲ့အခါ ဘာမှမတွေ့ရကြောင်း ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိမ်ပြန်လာပြီး ကျွန်မတို့အမြဲပြတဲ့ ဆရာဝန်ဆီ သွားပြပါတယ်။ ဆရာဝန်က ကျွန်မကို ရှေ့တည့်တည့် လျှောက်ခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်မမလျှောက်နိုင်ပါဘူး။ ဒီအခါ ဆရာဝန်က သိပ်မကောင်းလှဘူးလို့ပြောပြီး နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်းဌာနကို သွားပြဖို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သွားပြတဲ့အခါ ဆရာဝန်က စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ကျွန်မ နားနှစ်ဖက်စလုံးဟာ အကြားအာရုံပျောက်နေပြီလို့ ပြောပါတယ်။ သူက ဆင်းနက်စိတ်လိုခေါ်တဲ့ နှာခေါင်းနဲ့ ဦးခေါင်းဆက်သွယ်တဲ့ လမ်းကြောင်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလို့ ပြောပါတယ်။ နောက်ထပ် (CAT Scan) ကက်စကင် ရိုက်ကြည့်ဖို့ ပြောတယ်။ ရိုက်ကြည့်တဲ့အခါ ဘာမှမတွေ့ရပါဘူး။ ပုံမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့ ဟန်ချက်ကို စမ်းကြည့်တဲ့အခါ မှာလည်း ကောင်းပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ သုံးလလောက်အကြာမှာ တစ်မနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။ ဘယ်ဘက်နားက နှလုံးခုန်သံကို ကြားနေရတာပါပဲ။ 'ဘွမ်း...ဘွမ်း...ဘွမ်း'ကို အတိုင်းသားကြားနေရပါတယ်။ နှလုံးခုန်သံကို စည်းချက်ညီညီ ကြားနေရတယ်။ တိဇွီကို အသံကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး နားထောင်တော့လည်း ကြားနေရတာပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲဆိုတော့ စည်ပိုင်းထဲခေါင်းစိုက်ပြီး စကားပြောတဲ့အခါ ကြားရတဲ့အသံလိုပါပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်မ ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘူး။ တစ်ခုခုကို

တစ်မနက် အိပ်ရာကနိုးတော့
ကျွန်မ တုန်လှုပ်သွားပါတယ်။
ဘယ်ဘက်နားက
နှလုံးခုန်သံကို ကြားနေရတာပါပဲ။
"ဘွမ်း ... ဘွမ်း .. ဘွမ်း" ကို
အတိုင်းသားကြားနေရပါတယ်။ နှလုံးခုန်သံကို
စည်းချက်ညီညီ ကြားနေရတယ်။

စားတဲ့အခါလည်း ပါးစပ်ကဝါးတာကို ကြားနေရတယ်။ ဥပမာ-အာလူး ကြော်ဝါးတာမျိုး။ အသံမြည်တဲ့ အစာတစ်ခုဝါးတာမျိုးပါ။ ဒီလိုကြားတာဟာ ရိုးရိုးကြားတာမဟုတ်ဘူး။ သေနတ်ပစ်သံကို ကြားလိုက်ရသလိုမျိုးပါ။ အိမ်ထဲက ထွက်ရမှာကိုတောင် ကျွန်မကြောက်နေမိတယ်။ အမြဲလိုလိုလည်း ငိုနေမိတယ်။ ကလေးတွေ ကျွန်မကိုကြည့်နေတာကိုလည်း မုန်းပါတယ်။ ဒီလိုအကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်တာကို ကျွန်မ မခံစားနိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့မိသားစုပြနေကျ ဆရာဝန်ထံ သွားပြတယ်။ အဲဒီကနေ နား၊ နှာခေါင်း ဆရာဝန်ထံ ပြတယ်။ အရေးပေါ်ဌာနလည်း ရောက်တယ်။ ဆရာဝန်က ဘာမှသေချာမပြောနိုင်ပါဘူး။ အရေးပေါ်ဌာနက ဆရာဝန်တွေဆိုရင် အလက်ဂျစ်တစ်ခုခုဖြစ်နေတာလို့ ပြောတယ်။ အာရုံကြောတစ်ခုခု ဖြစ်နေတာလို့လည်း ပြောတယ်။ ဆေးတွေပေးပါတယ်။ ENT (နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်း) ဆရာဝန်တွေကဆိုရင် အကြားအာရုံ ထိန်းချုပ်တဲ့ စက်တစ်ခုခု ဝယ်တပ်ဖို့ ပြောတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လကုန်တဲ့အခါမှာ ကျွန်မ စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျဆင်းနေပါပြီ။ အသံကုန် အော်မိ

တယ်။ ချုံးဖွဲ့ချင်းမိတယ်။ ဘုရားသခင်ကို
ကယ်ပါဦးလို့လည်း တိုင်တည်မိတယ်။

ဒီလိုနဲ့ လေးလလောက်အကြာမှာ နား၊
နာ ခေါင်း၊ လည်ချောင်း ဆရာဝန်တစ်ဦးနဲ့
ထပ်ကုပါတယ်။ သူက နားအထူးကုဆရာဝန်
တစ်ယောက်ဆီ သွားပြဖို့ လမ်းညွှန်တယ်။
လော့စ်အိန်ဂျလီမှာရှိတဲ့ ကာလီဖိုးနီးယား
ဆေးရုံက နားအထူးကုဆရာဝန်ကို သွားပြဖြစ်
ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ အနာနဲ့ဆေး တွေတော့
တာပါပဲ။ ဒီဆရာဝန်က ကျွန်မဘဝကို ပြောင်း
လဲပေးလိုက်တာပါပဲ။

ဆရာဝန်ရဲ့ပြောပြချက်

UCLA ဆေးကျောင်းမှ ဦးခေါင်းနှင့်

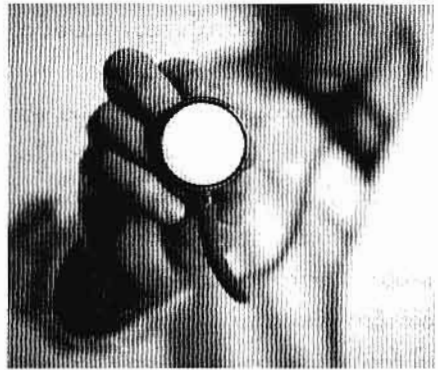

လည်ပင်း ခွဲစိတ်ဆရာဝန် လက်ထောက်
ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ကွင်တွန်ဂိုပင်ရဲ့ ပြော
ကြားချက်ကတော့-

“ကာရီ၊ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတဲ့အခါ
ကျတော့ တော်တော်ကို စိတ်ဓာတ်ကျနေတယ်။
သူမကိုယ်ကို အစိုးမရဖြစ်နေတယ်။ မစားနိုင်
မသောက်နိုင်နဲ့ ကိုယ်အလေးချိန်ကလည်း
ကျနေတယ်။ သူမ အကြားအာရုံက တော်တော်
ကို ပျက်စီးနေတယ်။ အသံမျိုးစုံကို ကြားနေ
ရတဲ့ အခြေအနေပါပဲ။ သူမဟာ အမြဲတမ်း
မူးနေသလို သူမနည်းနက်သံကိုလည်း ကြားနေ
ရတဲ့အကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါ အဲဒီအခြေအနေ
ကိုတွက်ပြီး ကျွန်တော်က စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီလို
အခြေအနေမျိုးက ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နားအတွင်း
ပိုင်းမှာ ပင်အုပ်ခေါင်းလောက် အပေါက်လေး
တစ်ခု ရှိနေနိုင်တယ်လို့ တွက်ကြည့်တယ်။
သူမကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်ပါတယ်။
အကြားအာရုံက ပျက်နေတာကိုး။ ဒီလိုဖြစ်
တတ်တဲ့ လူနာတွေဟာ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက
အသံတွေ၊ အစာ ချေဖျက်တဲ့ ဝမ်းခေါင်းထဲက
အသံတွေကိုလည်း ကြားရပါတယ်။ တချို့
ဆိုရင် သူတို့မျက်လုံးဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက်လုပ်
တဲ့အခါ မျက်လုံးက ညစ်လိုက်တဲ့အသံကို
လည်း ကြားရပါတယ်။ ဒီလိုအဖြစ်ကို ၁၉၉၀
ခုနှစ်တွေ နှောင်းပိုင်းက လူနာတချို့ ခံစားရ
တာကို တွေ့ဖူးပါတယ်...”

ကာရီကို ကက်စကင်ရိုက်ကြည့်တော့
လည်း ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့
နားကို အသေအချာကြည့်တဲ့အခါ နားနောက်
မှာ အပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရ
တယ်။ မှန်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ခွဲစိတ်ဖို့ ပြင်
ဆင်ကြပါတယ်။ မြူရီဆာဂျင်လိုနီတဲ့ အာရုံ

ကြော့ခွဲစိပ်တဲ့ ဆရာဝန်နဲ့အတူ နားအထက်ပိုင်း ဦးခေါင်းခွံကို ခွဲစိပ်ကြည့်ကြတယ်။ ဦးနှောက်ရဲ့ အောက်မှာ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် ဖောက်ထားလိုက်တယ်။ နားအတွင်းပိုင်းမှာ လုပ်တာပါ။ နောက်ပြီး အဲဒီနေရာကို သပ်သပ် ရပ်ရပ် ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ခွဲစိတ်မှုက အောင်မြင်သလို ရောဂါလည်း ပျောက်ကင်းသွားပါတယ်။”

ကာရီရဲ့ ပြန်ပြောချက်

ခွဲစိတ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ စက်ကိရိယာ သံတွေ၊ နက်စိမတွေရဲ့ စကားပြောသံတွေကို ကြားလာရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ နှလုံးခုန် သံကိုတော့ မကြားရတော့ဘူး။ ကျွန်မ ဝမ်းသာ လွန်းလို့ ငိုလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မ အရင် အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ပြန်ရပြီဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားပါတော့ တယ်။

ဆေးရုံမှာ ကျွန်မ လေးရက်လောက် နေရ တယ်။ ခေါင်းလည်း ကြည့်လာတယ်။ ပေါ့ပေါ့

ပါးပါးလည်း ဖြစ်လာပါတယ်။ အသံတွေ ပျောက်သွားသလောက် ကျွန်မရဲ့ စိတ်ချမ်းသာ မှုကလည်း တိုးတိုးလာပါတယ်။ အခုဆို ကျွန်မ ဘာကိုမှ မကြောက်တော့ပါဘူး။ စားချင် သောက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာပြီး ထမင်း စား ချင်တယ်လို့ ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါတယ်။ စားတဲ့ အခါ ခံတွင်းလည်းတွေ့တယ်။ မွတ်မွတ်သိပ် သိပ်လည်း စားဖြစ်တယ်။ အရင်ကဘဝကို ပြန်ရခဲ့ပါပြီ။ ကလေးဘဝက ရေကူးရသလို၊ စကိတ်စီးရသလိုပဲ ကျွန်မ အလွန်ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့နေပါတော့တယ်။ ♦

Ref; R.D, June. 2013.

ပူပန်ခြင်းသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်၏။
ကြောက်ရွံ့ခြင်းဟူသမျှသည်
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကို ဖြစ်စေသည်ချည်းပင်။
ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို ယယ်ဖျောက်နိုင်သောသူအဖို့၊
နေ့စဉ်ဘဝ၌ ကြုံတွေ့နေရသော
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ
အများအပြားပင် ပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။

ဘာထရန် ဂျပီဆဲလ်

ကျန်းမာရေး

ရောဂါကာကွယ်သေးတွေ ထိရောက်အောင်

ဆရာဝန်လေးတင်

နှစ်နှစ်ဖြိုက်ဖြိုက် အိပ်ရေးဝတဲ့ တစ်ညကို
ပျက်ကွက်လိုက်တာနဲ့ သင့်ခန္ဓာကိုယ်
ခုခံအားကို ထိခိုက်စေမယ်

အိပ်ရေးပျက်ပါများလာတဲ့အခါ စိတ်
ဓာတ်ကျတဲ့ ရောဂါနဲ့ အဝလွန်ရောဂါတွေလို
ရောဂါတွေ တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်းကြီး ဖြစ်လာ

တော့မယ်ဆိုတာ သိနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။
အခုလည်း အိပ်ချိန်ကိုလျှော့လိုက်ရင် ထိုး
ထားတဲ့ ကာကွယ်ဆေးဟာလည်း စွမ်းအား
လျော့နည်းသွားမယ်လို့ သုတေသီတွေက
တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

လုံလောက်တဲ့ အိပ်ချိန်မရတဲ့သူတွေကို

အသည်းရောင်ဘီရောဂါကာကွယ်ဆေး သုံး
ကြိမ်ထိုးပေးမယ့် ရောဂါကိုကာကွယ်ဖို့ ကိုယ်ခံ
အားနည်းလာတယ်လို့ အမေရိကန် သုတေသီ
တွေက တွေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကာကွယ်ဆေး
သုံးကြိမ်ထိုးပြီးလို့ ၆ လအကြာမှာ တစ်ညကို
၆ နာရီမပြည့်အောင် အိပ်တဲ့သူတွေဟာ တစ်
ညကို ခုနစ်နာရီကျော်ကျော်အိပ်တဲ့သူတွေ
ထက် ရောဂါကာကွယ်စွမ်းအား ၁၁ ဆ ကျ
ဆင်းသွားတယ်လို့ လေ့လာမှုကို ဦးဆောင်နေ
တဲ့ ဒေါက်တာ အယ်ရစ် ဖရာသာ (Aric
Prather) ကဆိုပါတယ်။ အိပ်စက်နားနေခြင်း
ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်း
မာရေးအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်ပါတယ်။
အဆိုပါလေ့လာချက်အရ အိပ်ရေးပျက်ပါများ
ရင် နောက်အကျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ကူးစက်တတ်
တဲ့ ရောဂါတွေလည်း ရလာမယ်ဆိုတာ သက်
သေကောင်းကောင်း ပြလိုက်နိုင်ပြီ။ ရောဂါ
ကာကွယ်ဆေးစွမ်းအား အဆိုးအကောင်းကို
လွှမ်းမိုးနေတဲ့ အချက်တွေထဲမှာ အိပ်စက်နား
နေခြင်းလည်း ပါဝင်နေပါတယ်။

တုပ်ကွေးရောဂါ ကာကွယ်ဆေး ထိုးဖို့ အချိန်ဆွဲမနေပါနဲ့

ဒီနှစ်မှာလည်း တုပ်ကွေးရောဂါကာကွယ်
ဆေးထိုးဖို့ အချိန်ဆွဲမနေပါနဲ့လို့ တုပ်ကွေး
ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဒေါက်တာ
အယ်လန်ဟဲန့်ဆန် (Alan Hampson) က ဆို
ပါတယ်။ တုပ်ကွေးရောဂါဟာ မြောက်ကမ္ဘာ
ခြမ်းဘက်ကို စောစောလည်း ရောက်လာတယ်။
ပြင်းပြင်းထန်ထန်လည်း ဖြစ်ပွားစေပြီး မြန်မြန်
ဆန့်ဆန့်လည်း ကူးစက်ပြန့်ပွားနိုင်တယ်လို့
သူက ဆိုပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ တခြားနေရာတွေမှာ

အိပ်ရေးပျက်ပါများရင်
နောက်အကျိုးဆက်ဖြစ်တဲ့ ကူးစက်တတ်တဲ့
ရောဂါတွေလည်း ရလာမယ်ဆိုတာ
သက်သေကောင်းကောင်း ပြလိုက်နိုင်ပြီ။
ရောဂါကာကွယ်ဆေးစွမ်းအား
အဆိုးအကောင်းကို လွှမ်းမိုးနေတဲ့
အချက်တွေထဲမှာ အိပ်စက်နားနေခြင်းလည်း
ပါဝင်နေပါတယ်။

လည်း ဒီအတိုင်းဖြစ်ပွားနိုင်တယ်လို့ သူက ဆိုပါ
တယ်။ အာရှတိုက်ရဲ့ အပူပိုင်းဒေသ စင်ကာပူ
လို နိုင်ငံမှာဆို တစ်နှစ်ပတ်လုံးဖြစ်နေတဲ့
အတွက် မုတ်သုံရာသီ မရောက်ခင် တုပ်ကွေး
ရောဂါကာကွယ်ဆေးကို ကြိုထိုးထားရင်
ကောင်းတယ်လို့ သူကဆိုပါတယ်။

အသက် ၆၅ နှစ်နဲ့အထက် သက်ကြီး
ရွယ်အိုများ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးများ၊
နာတာရှည် ရောဂါရှိနေတဲ့သူတွေနဲ့ သူတို့ကို
ပြုစုနေတဲ့သူတွေပါ တုပ်ကွေးရောဂါ ကာကွယ်
ဆေး မထိုးရသေးရင် ထိုးလိုက်ဖို့ သူက တိုက်
တွန်းပါတယ်။

ကာကွယ်ဆေးထိုးပြီးလို့ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်

တုပ်ကွေးရောဂါကာကွယ်ဆေး ထိုးပြီးလို့
အား ကစားရုံမှာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင်လည်း
ကာကွယ်ဆေးရဲ့ စွမ်းအား ပိုကောင်းလာတယ်
လို့ သိပ္ပံသုတေသီတွေက ဆိုပါတယ်။ ကာကွယ်
ဆေးထိုးပြီးနောက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရင် ခန္ဓာ
ကိုယ်ခံစွမ်းအား နှစ်ဆတိုးလာမယ်လို့ အမေ
ရိကန်နိုင်ငံ၊ အိုင်အိုအာပြည်နယ် ဟာက္ကသိုလ်

(Iowa State University) မှ သိပ္ပံသုတေသီတွေက သက်သေပြနိုင်ပါတယ်။

ဩစတြေးလျနိုင်ငံ သုတေသီတွေကလည်း သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကို အလားတူသုတေသနလုပ် ကြည့်ကြပါတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးလာတဲ့အတွက် နဂိုကိုယ်ခံစွမ်းအားဟာ ၃၀ မှ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိ ကျဆင်းသွားတယ်လို့ လေ့လာမှုကို ဦးဆောင်နေတဲ့ ဒေါက်တာ ခိတ်အက်ဒဝပ်စ် (Kate Edwards)က ဆိုပါတယ်။

အဆိုပါ သုတေသနပြုတဲ့နည်းဟာ လူငယ်လူရွယ်တွေနဲ့ ကျန်းမာတဲ့လူတွေမှာ ကာကွယ်ဆေးစွမ်းအားတိုးလာတာကြောင့် တုပ်ကွေးရောဂါကို ပိုကာကွယ်နိုင်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြပြီးပါပြီ။ တုပ်ကွေးရောဂါ ကာကွယ်ဆေးလိုအပ်နေတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို ကာကွယ်

ဆေးထိုးလိုက်ပေးမယ့်လည်း ရလာတဲ့ အကျိုးဆက်ကတော့ အသက်ငယ်တဲ့လူတွေနဲ့ မတူကွဲပြားတဲ့ရလဒ်ကိုပဲ ရရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒီဖြစ်လာတဲ့ ရလဒ်က တုပ်ကွေးရောဂါကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မကာကွယ်နိုင်တော့တာပါ။

Reader's Digest
June 2013.

ည ထပ်ပညာကို ရှာ၍နေသောသူသည် မင်္ဂလာရှိ၏။ အကြောင်းမူကား ပညာကုန်သွယ်ခြင်းသည် ငွေကုန်သွယ်ခြင်းထက် သာ၍ကောင်း၏။ ပညာကုန်သွယ်၍ ရသော အမြတ်လည်း ရွှေစင်ထက်သာ၍ ကောင်း၏။ ပညာသည် ပတ္တမြားထက် သာ၍ အဖိုးထိုက်ပေ၏။ နှစ်သက်ဖွယ်သမျှသော အရာတို့သည် ထို ရတနာကို မမြင်နိုင်ကြ။ သူ၏လက်ျာလက်၌ အသက်တာရှည်သောကာလ၊ လက်ဝဲလက်၌ စည်းစိမ်နှင့် ဂုဏ်အသရေရှိ၏။ ပညာလမ်းတို့သည် သာယာသောလမ်း၊ ပညာလမ်းခရီးရှိသမျှတို့သည် ငြိမ်ဝပ်လျက်ရှိကြ၏။ ပညာကို ကိုင်ဆွဲသော သူသည် အသက်ပင်ကိုရပြီ၊ လက်မလွှတ်သောသူသည် မင်္ဂလာရှိ၏။

သုတ္တံကျမ်းမှ ဆရာယုဒသန် မြန်မာပြန်

စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်

ဟိဂျိဂျီးမား

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

BURMESE
CLASSIC

အာရုံသစ်များ ပြောင်းလဲသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မျက်လုံးနှင့်နှားမှာ စွမ်းအား ထက်သန်လာကာ အားကောင်းလာကြလျက် စိတ်သည်လည်း ထူးကဲစွာ တည်ငြိမ်လျက် ရှိလေတော့၏။

နေ့ရောင်ခြည်သည် ပန်းရင့်ရောင်ဆိုး ခြယ်ထားသော အခန်းထဲသို့ ပြုဝင်းလာလေ ၏။ ကျွန်မသည် ရဲရဲနီနေသော ဆိုဖာကုလား ထိုင်ပုကလေးပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက် ရှိ၏။ အသစ်ချပ်ချွတ် ပစ္စည်းတစ်ခုကို သေသေချာချာ ကိုင်စမ်းကြည့်နေသကဲ့သို့ မျက်မှောက်၌ ပြောင်းလဲနေသော နေ့သစ်၊ နေရာသစ်၊ အာရုံအသစ်များကို တစ်ခုစီ တစေ့စေ့ ကွေ့ထိ သုံးသပ်ကြည့်နေမိလေ၏။

ဂျပန်ပြည်၊ ဟိုကျိုမြို့၏နံနက်ဦးသည် ဂျွန်မ၏ နေ့သစ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မရောက် လာသော ဒိုင်အီးချီ ဟိုတယ်သည်လည်း နေရာသစ်ဖြစ်၏။ ဟိုတယ်ခန်းထဲ၌ ဂျပန်ဖြစ် ပရိဘောဂ အသုံးအဆောင်များနှင့် အဝေး အနီးမှ ထွက်ပေါ်နေသော အသံဗလံများပါ မကျန် အစခပ်သိမ်းသော အရာဝတ္ထုတို့သည်

အသစ်ချပ်ချွတ် ဖြစ်နေကြသည်။

ဂျပန်ပြည်သို့မထွက်ခင် မြန်မာပြည်၌ အလုပ်များ၊ သောကများလျက် ပင်ပန်းနွမ်း နယ်လာသော ကိုယ်နှင့်စိတ်သည် ယနေ့ နံနက်မှပင် ရပ်တည်ရာ ရပ်နားရာ ရသွား တော့ကာ လတ်ဆတ် ကြည်လန်းလာသလို ရှိမိသည်။

စားပွဲခုံပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းသံ မြည်ထွက် လာလေ၏။

“ဂျပန်ကောင်စီက မစ္စတာဆာဝေး စကားပြောနေပါတယ်။ ၁၂ နာရီခွဲမှာ ခင်ဗျား ကို ကျွန်တော် လာခေါ်မယ်။ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်ရေး အထူးဆပ်ကော်မတီ အစည်း အဝေး ခင်ဗျား တက်ရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ပစ္စည်းများ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားပါ။ အစည်းအဝေးအပြီး ဟီးရီးရှီးမားကို ညရထား နဲ့ သွားကြရမယ်။ ဒီကနေ တန်းပြီး ဘူတာရုံ ဆင်းမယ်”

အမေရိကန်သံဝဲဝဲဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောနေသည်။ သူ့စကားလုံးကို ကြိုတင်အောင် ဂရုစိုက် နားထောင်ရသည်။ ကျွန်မကို ဟိုကျို

လေယာဉ်ဆိပ်၌ သူဝဲလာကြိုဆိုသည်။ အဇာမြူ
ပုံးဆန့်ကျင်ရေး ဂျပန်ကောင်စီမှ ပြန်ကြားရေး
တာဝန်ခံမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဇာမြူပုံး ဆန့်ကျင်
ရေးကောင်စီဟာ ဝိုက်ဆံပေါများတဲ့ အဖွဲ့
အစည်းမဟုတ်ပါဘူး။ လူတိုင်းဆီက အလှူငွေ
ခံပြီး ညီလာခံကွန်ဖရင့်ကြီးကို မဖြစ်ဖြစ်အောင်
ကျင်းပကြရပါတယ်။ ဝိုက်ဆံ တတ်နိုင်တဲ့
ကိုယ်စားလှယ်များ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် တည်းခို
ကြဖို့ မေတ္တာရပ်တဲ့အတွက် အချို့စောစော
ရောက်နေတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်များတော့ သူတို့
စရိတ်နဲ့ သူတို့ တည်းနေကြပါပြီ။ ခင်ဗျား
အတွက်တော့ ဂျပန်ကောင်စီက ဒိုင်အီးချီ
ဟိုတယ်မှာထားဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

မစ္စတာဆာဝေးသည် တိုကျိုလေယာဉ်
ကွင်း၌ ဝဲတဲဝဲနှင့် ဆီးကြိုပြောဆိုကာ ဒိုင်
အီးချီဟိုတယ်သို့ ကျွန်မကို လာပို့ထားသူ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်

ကာ ပြတင်းပေါက်မှ လမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်
လိုက်သည်။ စစ်အပြီး ၁၉၅၀ ခုနှစ်က ဂျပန်
ပြည်သို့ ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က မြင်
တွေ့ရသော ဂျပန်ပြည်နှင့် ၈နှစ် အကြာ ပြန်
တွေ့ရသော ဂျပန်ပြည်၏ ပြောင်းလဲမှုမှာ
အဘက်ဘက်၌ပင် ဆန်းသစ် တိုးတက်ပြောင်း
လဲလျက်နေလေ၏။ လမ်းမကြီးပေါ်၌ ပျား
ပန်းခပ် လူးလာဖြတ်သန်း လျှောက်သွားနေကြ
ကုန်သော ဂျပန်အမျိုးသမီးထုကြီးကို မျက်စိ
စူးသွားသည်။ ဂျပန်မတွေ့မှ ဟုတ်ပါလေစဟု
ထင်မှတ်ရသည်။ သူတို့သည် အနောက်နိုင်ငံ
အထူးသဖြင့် အမေရိကန်သူတွေနှင့် တစ်ပုံ
တည်း တူအောင်တူကာ ဝတ်စားဆင်ယင်
လျှောက်သွားနေကြလေ၏။

ဟိုတယ်ပေါ်မှ မျှော်မှန်းကြည့်မြင်တွေ့
ရသော လမ်းပန်းအဆောက်အဦတွေလည်း
ပြောင်းလဲကုန်လေပြီ။ နယူးယောက်မြို့တော်
ကြီးကဲ့သို့ မိုးထိလှ မြင့်မားလှသော အထပ်
ပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် အန်စာကဲ့သို့ လေးထောင့်

ရည်လမျောပုံမျိုးတွေ အများအပြား တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်မမှာ စစ်မဖြစ်ခင်က စစ်တိုက်ချင်သော ဂျပန်၊ စစ်အတွင်းတစ်လျှောက်လုံး စစ်တိုက်နေသော ဂျပန်၊ စစ်ပြီးစ စစ်ရှုံးသော ဂျပန်နှင့် ယခုမျက်မှောက် စစ်နှင့်ကင်းဝေးနေသော ဂျပန်ကို နှိုင်းယှဉ်ခန့်မှန်း ကြည့်မိသည်။ စစ်မတိုက်ရ၍ စစ်မဖြစ်၍သာ သူတို့ ဂျပန်လူမျိုးတွေ ဒီလို ဖောဖောသီသီ ဝတ်နိုင်စားနိုင် တိုးတက်နိုင်တာပဲဟု တွေးကြည့်မိသည်။

ဤအတွေးဖြင့် တစ်ဆက်တည်း ဂျပန်ပြည်သို့ လာခဲ့သောကိစ္စကို ဆက်တွေးလိုက်သည်။ ဂျပန်ပြည်၊ တိုကျိုမြို့တွင် ကျင်းပမည့် အဏုမြူဗုံးပိတ်ပင်ရေး၊ အဏုမြူဗုံး မစမ်းသပ်ရေး၊ နိုင်ငံအချင်းချင်း ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေး စသော စစ်ဆန့်ကျင်ရေး နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ညီလာခံကွန်ဖရင့်ကြီးသို့ တက်ရောက်ရန်၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကွန်ဂရက် မြန်မာနိုင်ငံမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရွေးချယ်စေလွှတ်လိုက်သူဖြစ်သောကြောင့် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့အတွက် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ဖြစ်ထွန်းစေမည့် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်း ရပ်ကြီးကို လုပ်ဆောင်ရန် ဂျပန်ပြည်သို့ လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ကောင်းသောလာခြင်းပဲဟု စိတ်ထဲ၌ တစ်မိမ့်မိမ့်နှစ်သိမ့်သွားသည်။

(၂)

ဟီးရီးရီးမားမြို့သို့ နံနက် ၇ နာရီခွဲတွင် ရထားဆိုက်သည်။

ရထားပေါ်မှ တိုက်တာအဆောက်အဦသစ်များ ပြည့်ညပ်လျက် စည်ကားနေသော မြို့

ကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အဏုမြူဗုံးကျခဲ့သော အရိပ်အငွေ့ မတွေ့ရတော့ဘဲ မြို့သစ်ကြီးတစ်မြို့ ပြန်လည် ထူထောင်ပြီးလေပြီ။

အလံကြီးကို လွှင့်ထားသော လူနှစ်ယောက် ဘူတာရုံ၌ ဆင်းကြုံနေသည်။ “လူအုပ်ကြီး တွေ့ရမလားမှတ်တယ်၊ တယ်ခြောက်သွေ့ပါလား”ဟု ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်က ပြောလေသည်။

ကားပေါ်သို့တက်ကြကာ ဟီးရီးရီးမားဟိုတယ်သို့ တန်းသွားကြသည်။ ဟီးရီးရီးမားမြို့တွင်း၌ မြစ် ၇ မြစ် ဖြတ်ထားသည်။ မြစ်ကူးတံတားတွေပေါ်၌ ကားဖြတ်သွားတိုင်း စကားပြန်က “ဒီတံတားတွေကို ငြိမ်းချမ်းရေးတံတား”လို့ ခေါ်တယ်ဟု ပြောပြသွားသည်။

“အဏုမြူဗုံး ကျပေါက်ကွဲပြီး မြို့ကြီးပျက်သွားပြီးတဲ့နောက် အမေရိကန်စစ်တပ်က ဒီမြို့ကို ဘေးမဲ့ပေးလိုက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးမြို့တော်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ စစ်တပ် စစ်သား ဒီမြို့မှာ မထားဘူး၊ မရှိဘူး”

ကျွန်မမှာ တစ်မြို့လုံး ဈေးဆိုင်များ ပြည့်နှက်နေသော မြို့သစ်ကြီးကို စူးစိုက်လျက် ကြည့်လာရင်း “အဏုမြူဗုံးကျတဲ့ အထိမ်းအမှတ်တစ်ခုခု ပြမထားဘူးလား”ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မကြာဘူး ခင်ဗျား မြင်ရလိမ့်မယ်။ အဏုမြူဗုံး တိုက်ရိုက်ကျတဲ့ အဆောက်အဦကြီး ရှိတယ်။ ဒီအတိုင်းပဲ ပြထားတယ်”

မကြာမြင့်မီ တစ်ခြမ်းပဲ့နေသော မြင့်မားသည့် အုတ်တိုက်ပျက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ယခင်က ဤ အဆောက်အဦကြီးမှာ ဂျပန်စက်မှုလက်မှု ပြတိုက်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤအဆောက်အဦပေါ်သို့ အဏုမြူဗုံး တိုက်ရိုက်

ကျသော်လည်း အဆောက်အဦကြီး တစ်ခြမ်းသာ ပျောက်သွားလျက် တစ်ခြမ်းကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ယင်းအဆောက်အဦ၏ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးမှာမူ ပြာအတိဖြစ်အောင် လောင်ကျွမ်းပျက်စီး ကြေမှုန့်သွားလေ၏။

ကွက်လပ်ကြီးတစ်ခုအနီးတွင် ခြေတံတို တစ်ထပ်တိုက်ပြန်ကြီးနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ဟီးရီးရီးမား ဟိုတယ်သို့ ရောက်ကြသည်။ ဟိုတယ်မှာ နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ အလျားရှည်ရှည်နှင့် ဖြူးပြန့်လျက် အုတ်ထပ် ပါးပါးလွှာလွှာနှင့် ခေတ်ဆန်ဆန် ဆောက်ထား၏။

အားလုံး အခန်းရကြသည်။ ကျွန်မနေရမည့် တစ်ယောက်ခန်းမှာ မအားလပ်သေးသဖြင့် နေ့ ၁ ချက် အထိ စောင့်ရမည်ဟု လာပြောသည်။ ကျွန်မမှာ တစ်ညလုံးမအိပ်ခဲ့သဖြင့် မူးနေကာ ဧည့်ခန်းဆိုဖာပေါ်တွင် မှီထိုင်နေစဉ် လောဟနံက ကိုယ်စားလှယ်က ထမင်းစားရန် လာခေါ်သည်။

“ဒီနေ့အစီအစဉ် ခင်ဗျားသိပါလား။ အခု ထမင်းစားပြီးရင် ရေလယ်ကျွန်းသွားမယ်။ ကျွန်းကအပြန် အဏုဖြူပုံးသင့်တဲ့ လူနာတွေထားတဲ့ ဆေးရုံသွားကြည့်ရမယ်။ ဆေးရုံက အပြန် အဏုဖြူပြတိုက်သွားရမယ်။ ပြတိုက်က အပြန် ညမှာ ဒီဟိုတယ်မှာပဲ အဏုဖြူ ဒုက္ခသည်တွေနဲ့တွေ့ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ထားတယ်”

ရေလယ်ကျွန်းသို့မလိုက်ဘဲ အခန်းရလျှင် နားနေမည်ဟု စိတ်ကူးသေးသည်။ သို့ရာတွင် ထမင်း စားပြီးသည်အထိ အခန်းမရသေးသဖြင့် ရေလယ် ကျွန်းသို့သွားမည့်ကားပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်လေ၏။

စိမ်းပြာသော ပင်လယ်ကမ်းနဖူးမှ ဖြတ်သွားရသော ကားလမ်းမှာ သာယာလှသည်။

ငါးဖမ်းနေကြသော တင်ငါးလှေများ ဆိုက်ထားသည့် လှေဆိပ်များကို ဖြတ်ကျော်သွားတိုင်း ညီဟောင်သွားသည်။ လမ်းတွင် တိုက်တာ အိမ်သစ်များကြားထဲမှာ အမိုးကော့ ရှေးဂျပန် အိမ်ဟောင်းများ ပြောက်တိပြောက်ကြား မြင်သွားရ၏။

ပင်လယ်ကမ်းနဖူး၌ ကားဆိုက်ကာ မော်တော်ဘုတ်စီးလျက် ရေလယ်ကျွန်းသို့ သွားကြရ၏။ ကျွန်းသို့တက်သောအခါ မျှော်မဆုံးနိုင်သော လမ်းဘေး နှစ်ဖက် ဈေးတန်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ ဈေးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး လမ်းနှစ်ဖက်ခွဲလျက် နေပြောက်မထိုးအောင် ပိတ်ဖြူများဖြင့် မျက်နှာကြက်သဖွယ် မိုးကာထားလေ၏။ ဈေးတန်းဆုံးလျှင် ဇရပ်နီကြီး တွေ့ရသည်။ ကျောင်းဆောင်ထဲတွင် ရွှေရောင်အတိပုံးနေသော ဝေါကြီးတစ်ခု ချထားသည်။

ပင်လယ်လေညင်းသုန်သုန်နှင့်ရှိသော ဇရပ်မှာ ရေစပ်သို့ ထိုးထွက်နေပေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းရေလယ်၌ တိုင်နီကြီး နှစ်လုံးစိုက်လျက် အမိုးကော့ကြီးတင်ထားကာ မုခ်ပေါက်သဏ္ဌာန် ပြုလုပ်ထားသည်။ ဤ ကျောင်းနီကြီးမှာ မေရာဂျီမာပတ်မှ အင်ဆူကူရီးမား ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ကျောင်းဆောင်နီ၏ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွင် ဂျပန်ရှေးဟောင်းလက်ရာများ မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားလေ၏။

ရေလယ်ကျွန်းမှအပြန် ဟီးရီးရီးမား မြို့တော်ဝန်၏ ရုံးခန်း၌ မြို့တော်ဝန်နှင့် မိတ်ဆက် တွေ့ဆုံကြပြီး အဏုဖြူပုံးသင့်သော လူနာများတစ်ဝက်၊ ရိုးရိုးလူနာ တစ်ဝက်ထားသောဆေးရုံသို့ သွားကြသည်။ အမေဇွန်ကန်အကူအညီဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကြက်

ခြေနီဆေးရုံကြီး ဖြစ်သည်။

ဆေးရုံ၌ ဒုတိယဆေးရုံအုပ် မစ္စတာ ဖူဂျီ မိုတိုနှင့် အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းဆောင်တွင် အရင် တွေ့ရ၏။ သတင်းစာတိုက်များမှ သတင်း ထောက်များ၊ ဓာတ်ပုံဆရာများ စုရုံးရောက်ရှိနေ ကြ၏။ “၁၉၅၆ ခု၊ စက်တင်ဘာလတွင် ဒီ ဆေးရုံဖွင့်ပါတယ်”ဟု ဆေးရုံရာဇဝင်နှင့် အဏုမြူဗုံးကျ၍ အဏုမြူရေဒီယို ဓာတ်ပြာ ဓာတ်ငွေ့သင့်သော လူနာများအကြောင်းကို ဆရာဝန်က အသေးစိတ် ရှင်းပြောပြသွား သည်။ ဓာတ်ငွေ့ဓာတ်ပြာ အဆိပ်သင့်သော အပြင်လူနာ ၁၄,၈၀၀၊ အတွင်းလူနာ ၅၄၅ယောက် ဆေးရုံဖွင့်ပြီးမှ ကုသပေးရ ကြောင်း ပြောသည်။ ၅၄၅ ယောက်အနက်မှ ကိုယ်တွင်းရောဂါ၊ အဓိနီယာ၊ နှလုံးရောဂါ၊ သွေးယုတ်လျော့သောရောဂါ၊ ဦးနှောက် ရောဂါ၊ လူနာ ၄၀၀ ရှိပြီး အရေးပေါ်လူနာ ၁၄၅ ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဒီနှစ်မှာ အပြင်လူနာ ၇၄ ယောက်၊ အတွင်း လူနာ ၈၀ ရှိပါတယ်။ အဏုမြူ ဓာတ်ငွေ့ တစ်မိုမိုမိုသင့်ပြီး သွေးမသန့်တဲ့ ရောဂါသည်တွေ သိပ်များလာပါတယ်။ ဒီလို ရောဂါဆိုးတွေဟာ အဏုမြူဗုံးကျပြီး ၁၀ နှစ်နောက်မှာ တစ်စစပေါ်လာတဲ့ ရောဂါဆိုး တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟီးရိုးရီးမား အဏုမြူရောဂါ ဆိုင်ရာ ဆေးသုတေသနအဖွဲ့ချုပ်က လေ့လာ စမ်းသပ်ကြပါတယ်။ ရေဒီယိုဓာတ်ပြာ ဓာတ် ငွေ့ဟာ အမျိုးစဉ်ဆက် ကူးစက်တတ်တာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီဓာတ်ပြာတွေရဲ့ သက်တမ်း ဟာ အနှစ် ၃၀ အထိ တန်ခိုးသတ္တိရှိတုန်းပါပဲ။ အမျိုးစဉ်ဆက် ကလေးများပါ မကူးစက်စေရ အောင် အမေရိကန်ဆေးသုတေသနအဖွဲ့ကပါ ကုသပေးနေပါတယ်”

ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ထဲက ဆရာဝန်ကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း မေးခွန်းများ ဝိုင်းမေးကြ သည်။ “အဏုမြူဗုံးကျပြီး ၁၀ နှစ်ကြာမှ ပေါ်

လာတဲ့ ဝေဒနာဆိုးတွေကို ကုသ၍မရဘဲ သေဆုံးတဲ့ လူနာများ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”ဟု ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ်က မေးလေ၏။

“ဒီနှစ် ဇန်နဝါရီလနဲ့ ဩဂုတ်လအတွင်း မှာပဲ ဓာတ်ပြာသင့်ပြီး ကုမရဘဲ ၁၅ ယောက် သေဆုံးသွားပါတယ်”ဟု ဆရာဝန်က ဖြေလေ၏။

ဒေါက်တာအင်ဒါးသည် ကျွန်မကို လက်တို့လိုက်သည်။ “မိန်းကလေး အဏုမြူပုံးကျတာ ကျုပ်တို့ဖြင့် မေ့သလောက်ရှိပြီ။ ဗုံးကျတုန်းက တောင်ပုံရာပုံထပ်ပြီး သေလို့မပြီးကြဘဲ မသေလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေကတစ်ဆင့် မျိုးစဉ်ဆွေဆက် ကူးစက်ပြီး နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း အမျိုးပြုတ်အောင် တတိတိ အဆစ်လိုက်သေနေကြတာ ကျုပ်ဖြင့် ကြက်သီးထလိုက်တာ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူ့ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သွက်သွက်လှုပ်လိုက်ကာ မျက်နှာရှုံ့လျက် မျက်လုံးများ မှိတ်ထားလေ၏။

ဖဲကြိုးပန်းပွင့်ကြီးများချည်ကာ လတ်ဆတ်သော ပန်းသီးခြင်းများ ဆွဲကိုင်လျက် သူနာပြုဆရာမလေးများ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က လူနာများကို သစ်သီး လက်ဆောင်ပေးရန် စီစဉ်ကြရာ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၏ကိုယ်စား မြန်မာပြည်မှ ကျွန်မက ပေးဝေရန် ကျွန်မကို ရွေးချယ်လိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်မမှာ ပန်းသီးခြင်းများဆွဲလျက် ရှေ့က ဝင်ရ၏။ ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေကြသော အမျိုးသမီး လူနာများမှာ ထထိုင်ကြသည်။ ခူးပေါ်တွင် လက်ကလေးတွေတင်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။ အခန်းထဲတွင်

လူနာလေးယောက်ထားရှိရာ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့၊ ဆရာဝန်၊ ဆရာမ၊ ဓာတ်ပုံဆရာ၊ သတင်းထောက်များနှင့် ပြည့်ကျပ်သွားလေ၏။

မစ္စရိုရှိမူရာဆက်ဆုကိုခေါ် အသက် ၂၅ နှစ်ရှိ အမျိုးသမီးလူနာ ခုတင်ဘေးတွင် ကျွန်မရပ်လိုက်၏။ ဆရာဝန်က အမျိုးသမီး၏ ဝေဒနာကို ရှင်းပြနေစဉ် လူနာ၏မျက်လုံး၌ မျက်ရည်များ ဝဲလာလေ၏။ ဗုံးကျပြီး ၁၀ နှစ် နောက်ပိုင်းမှ ရေဒီယိုဓာတ်ပြာကြောင့် သွေးယုတ်လျော့ခန်းလာသော ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတက် ကုသနေရ၏။

“ခုလို ကျွန်မတို့ အဏုမြူလူနာ ဒုက္ခသည်တွေကို လာကြည့်ကြတာ ဒီဆေးရုံမှာရှိတဲ့ လူနာတွေရဲ့ကိုယ်စား အထူးပဲ ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ တစ်ဆွေတစ်မျိုးလုံးဟာ ဗုံးကျပြီး သေဆုံးကုန်ကြပါပြီ။ ကျွန်မမှာ ကံအားလျော်စွာ အသက်မသေဘဲကျန်ခဲ့ပြီး၊ အသက်ချမ်းသာခဲ့ပြီး အခုမှ ဒီဝေဒနာဆိုးလာပြီးပေါ်လာတယ်။ ဒီဝေဒနာဆိုးဟာ ကျွန်မအသက်ကို ရှင်ခွင့်ပေးမှ ပေးပါ့မလား မသိပါဘူး။ စစ်ကြီးပြီးသွားပေမယ့် အဏုမြူပုံးငွေ့ ဓာတ်ပြာသင့်ပြီး အခုအချိန်အထိ ဝေဒနာခံစားရတုန်း ခံစားရဆဲရှိကြသေးတဲ့ အဏုမြူစစ်ဘေးဒုက္ခသည်တွေရဲ့ကိုယ်စား ရှင်တို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နဲ့ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတွေကို ကျွန်မ ပန်ကြားချင်ပါတယ်။ အဏုမြူပုံး၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးတွေကို တားဆီးပိတ်ပင်ပေးကြပါ။ ကမ္ဘာလူထုကြီးက ဝိုင်းဝန်းတားဆီးအော်ဟစ် ပိတ်ပင်ကြတဲ့ အသံနဲ့ ဒီဗုံးတွေကွယ်ပကုန်ပါစေရှင်”

ကျွန်မတို့ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အား လူနာရှင်က ပြောပြနေစဉ် သတင်းထောက်များသည်

လူနာပြောသောစကားကို ရေးသားမှတ်ယူစရာ မလိုဘဲ အသံဖမ်းစက်ကြီးကို လွယ်ထားကြကာ လူနာပါးစပ်နားတွင် ဓာတ်ခွက်ကပ်ပေးထားလေ၏။ မီးရောင်များ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လင်းသွားကာ ဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ် ရိုက်နေကြသည်။ သွေးရောင်မရှိဘဲ ဖျော့ဖြူနေသော လူနာမှာ အသံတုန်တုန်နှင့်ပြောပြီး မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

“အဏုမြူဗုံးဒဏ်သင့်တဲ့ ဟီးရိုးရှီးမား မြို့ကို ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် သိချင်လှတာကြောင့် မြန်မာပြည်မှ ကျွန်မ ကြိုးစားပြီး လာခဲ့ရပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဂရက် မြန်မာပြည်အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်းကို ကျွန်မ တတ်အားရှိသလောက် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသော ကျွန်မရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်ဟာ စစ်တားဆီးရေးလုပ်ငန်းကြီးပါပဲ။ စစ်ကြီး ပြီးသွားပေမယ့် စစ်မပြီးသေးပါကလားဆိုတဲ့အသိဟာ ဒီဆေးရုံပေါ်မှာ အထူးသဖြင့် ရှင်နဲ့တွေ့ဆုံရတာမှာ ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပိုမို နာကျင်လှစေပါတယ်။ အခုလာတဲ့ ကျွန်မတို့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဟာ အပြည်ပြည်က ဖြစ်ကြတဲ့အလျောက် အယူအဆ အမျိုးမျိုး၊ ဘာသာအယူအမျိုးမျိုး ရှိကြပေမယ့် အဏုမြူလက်နက်ပိတ်ပင်ရေး၊ စစ်တားဆီးရေးဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းရပ်ကြီးမှာ မည်သူမှ သဘောကွဲလွဲမှု မရှိကြပါဘူး။ ဒုက္ခသည်တစ်ဦးအနေနဲ့ တောင်းပန်တဲ့ ရှင် ပန်ကြားချက်ဟာ အခုရောက်လာကြတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ အားလုံးရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ အသီးသီး မြှုပ်နှံခံယူသွားကြပါပြီ။ အဏုမြူဗုံးပိတ်ပင်ရေး၊ အဏုမြူလက်နက် မစမ်းသပ်ရေးကို ကမ္ဘာလူထုကြီးနဲ့ အတူ ကျွန်မတို့ ဝိုင်းဝန်းတားဆီး ပိတ်ပင်ကြ

ပုံးကျတုန်းက
တောင်ပုံရာပုံထပ်ပြီးသေလို့မပြီးကြဘဲ
မသေလို့ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူတွေကတစ်ဆင့်
မျိုးစဉ်ဆွေဆက် ကူးစက်ပြီး
နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အမျိုးပြုတ်အောင်
တတိတိ အသစ်လိုက်သေနေကြတာ...

ဖို့ရာ ဆထက်ထမ်းပိုး ကြိုးစား အားထုတ်ဆောင်ရွက်ကြပါမယ်။ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ရဲ့ ကိုယ်စား ကျွန်မပေးအပ်မယ့် သစ်သီး လက်ဆောင်များကို လက်ခံစေလိုပါတယ်”

ကျွန်မက အဖွဲ့ကိုယ်စား ပြန်ကြားနေစဉ် ကျွန်မ ပါးစပ်နား၌ ဓာတ်ခွက်လာတွေကပ်ပေးထားလေ၏။ ကျွန်မကပြောပြီး လူနာလက်ထဲသို့ သစ်သီးခြင်း အပ်လိုက်သည့်အခါ မျက်စိများ ကျိန်းစပ်သွားလောက်အောင် ဓာတ်ပုံပိုင်းရိုက်ကြသော မီးရောင်များ ဝင်းထိန်လက်သွားလေသည်။

ကျွန်မလက်ထဲမှ သစ်သီးခြင်းကြီးကို ယူငင်ပေးပို့က်လျက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောရာတွင် သူ့အသံမှာ ငိုသံပါနေပေသည်။

သူနှင့်ယှဉ်လျက် တစ်ဖက်၌ရှိသော အမျိုးသမီး လူနာမှာ ထမထိုင်နိုင်ဘဲ ပက်လက်လှန်နေ၏။ လက်အရေပေါ်တွင် အဏုမြူဓာတ်ပြာသင့်သော အရေပေါ် အနာပေါ်လာ၍ အရေကို ဆုတ်ပြီးလျှင် တင်ပါးမှအရေနှင့် အရေခွံအသစ် လဲပစ်ရန် တင်ပါးအသားနှင့် ပူးကပ် ချုပ်ထားလေ၏။ အသက် ၂၀ လောက်ပင်ရှိသေးသည်။ ဒီနှစ်မှ ဒီရောဂါပေါ်လာ၍ ဆေးရုံတက်ရသည်။ ကျွန်မတို့ဝင်လာကြသည့်တစ်ချိန်လုံး ခုတင်ပေါ်၌ မျက်ရည်တရွဲနှင့် ငိုနေရှာလေ၏။

ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဝင်များ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ နားပင်းသူ၊ ဆွံ့သူ၊ မျက်လုံးကန်းသူ၊ အသက်ကြီးလာသော်လည်း လူကောင်မကြီးထွားဘဲ ခါးနှင့်ပန်းသားကြီးလျက် သက်ကြီးပုကလေးလို ကြည့်ရှု မကောင်းအောင် မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသူ၊ ဦးနှောက်ထိခိုက်သူ၊ နှလုံးထိခိုက်သူ၊ အရေခွံတွေ တွန့်ရှုံ့နေကြသော လူနာများကို အခန်းတိုင်း၌ တွေ့ရ၏။

ညနေစောင်းလာသဖြင့် ပြတိုက်ပိတ်သွားမည်စိုး၍ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ကြည့်ရသည်။ စကားပြန်မှာ ပြတိုက်ပိတ်လိမ့်မည် မြန်မြန်လုပ်ပါဟု တဖွဖွ သတိပေးနေလေ၏။

အဏုမြူဗုံးအထိမ်းအမှတ် ပြတိုက်ကြီးမှာ ကျွန်မတို့ တည်းခိုကြသော ဟီးရိုးရီးမားဟိုတယ်နှင့် ကပ်နေသော ခြေတံတို တစ်ထပ်တိုက်ပြန် အဆောက်အဦကြီး ဖြစ်သည်။

ပြခန်းကြီးထဲ၌ ရှေးဦးစွာ မြင်ရသော ပုံကြီးမှာ အဏုမြူဗုံးပေါက်ကွဲပြီး သုံးမိနစ်အကြာ ပြာဖြစ်သွားသောမြို့ကြီးကို ပုံစံအတုတည်ဆောက် ဝိုင်းပြထားသည်။ မီတာလေး

ထောင်ပတ်လည် တစ်ခုလုံး အဆောက်အဦများ ပြာဖြစ်နေသော၊ ပြာပုံထဲတွင် အသားအရေများမှာ ဖွာလန်စုတ်ပြတ်လျက် သေဆုံးနေကြသော အလောင်းပုံတွေကို ဓာတ်ပုံကြီးနှင့်ပြထား၏။ အဏုမြူဗုံးကျသည့်အချိန်၌ နာရီစက်ရပ်သွားသော နာရီတွေလည်း ချိတ်ပြထား၏။ မီတာလေးထောင်အဝေး၌နေသော ကလေးလေးတစ်ယောက် ဆံပင်တွေ ကျွတ်ထွက်သွားကာ ခေါင်းရေလန်သွားသော ပုံကားလည်း မြင်ရ၏။ ဗုံးကျပြီး တစ်လအတွင်း ရိုက်ထားသော မြို့ပျက်ပုံကြီးကို အကြီးချဲ့ချိတ်ထားသည်။

မှန်မီရိုတစ်ခုထဲတွင် ဗုံးပေါက်ကွဲစဉ်က ခံစားရသည့် ဝေဒနာပုံစံနှင့် ၎င်းတို့ကိုယ်၌ ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ပြထားသော လူတစ်ရပ်လောက်ရှိသည့် ရုပ်လုံးကြီးများ ထည့်ပြထားလေ၏။

ကျွန်မမှာ မှန်မီရိုရှေ့၌ရပ်ကာ မြင်ဝံ့ကြည့်ဝံ့စရာ မရှိသော အရပ်ကြီးတွေကို စိုက်ကြည့်လျက် ရင်ထဲ၌ ဖိုလိုက်နေလေ၏။ မိန်းမယောက်ျားပုံ ရုပ်လုံးထုပြထားသည်။ မသာမယာသော မျက်နှာတွေနှင့် ယိုင်နွဲ့ခွေလဲတော့မည့်ဟန် မချိတ်ရိပ်ကို ပေါ်အောင်ထုထားသည်။ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ ကျွတ်ထွက်လုလုနှင့် အင်္ကျီလက် မောင်းမှအဝတ်များ စုတ်ပြနေသည့် အကြားမှ ပေါ်နေသော လက်၏ အသားမှာလည်း အဝတ်စုတ်ကဲ့သို့ အမြွှာမြွှာ စုတ်ဖွာလန်ကျနေလေ၏။ ဘဲပေါင်၊ ကြက်ပေါင်မှ အသားကို သွားနှင့်တိုက်ဖဲ့ဝါးစားထားသည့် အခါ၌ အရိုး၌ အရေစ အသားစများ အမျှင်သဖွယ် အစအန ဖွာလန်တွယ်ကပ်ကျန်နေကာ ပဲ့ကြဲနေသော အရိုးအချောင်းအတိုင်း လူ၏ လက်တံတောင်ဆစ် လက်ချောင်းရိုးတို့မှ အရေနှင့်

အသားမှာ ရွှေပေါ်တိုက် စားထားသကဲ့သို့ ထောင်သည့်အစက ထောင်ကာ လန်သည့်အစက လန်နေလျက် ပဲ့ကြဲနေသော လက်ချောင်းရိုးကြီးမှာ ငေါထွက်နေကြ၏။ အချို့လက်များမှာမူ လက်ရိုး၊ လက်ဆစ်များ ကွေးကောက်သွားကာ အသားနီလန်လျက် လက်ချောင်းကလေးများမှာ အတွင်းသို့ ကောက်ကွေးခေါက်ဝင်နေကြလေ၏။

အရပ်ကြီးတွေ၌ဝတ်ပေးထားသော အဝတ်များမှာ ထိုစဉ်က ဝတ်ထားကြသော ပကတိအဝတ်အစားများ ဖြစ်သည်။ တင်ပါးနေရာ၊ လက်ပြင်နေရာ၊ စသည်တို့၌ လူအသားနှင့် အဝတ် တစ်ပြိုင်တည်း ရိကျသွားပုံကို အဝတ်ပါ မြင်စေ၏။ အရပ်ကြီးများကို လူအသားနှင့် တူအောင် တစ်ဖုံတည်းထုထား၍ ဝေဒနာ ခံစားနေရသော ဒုက္ခသည်တွေမှာ အသက်ထင်ရှားမတ်တတ်ရပ်ပြနေသကဲ့သို့ စိတ်ထဲ၌ ထင်ရ၏။ အရောင်အဆင်းပျက်ကာ ဆွေးမြည့်စုတ်ပြတ်လျက်ရှိသော ဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီ၊ ကီမိုနိုစသော အဝတ်အစားများနှင့်အတူ အသားအရေညိုမည်းဆွေးမြည့် စုတ်ပြတ်သတ်နေသော လူရုပ်တွေမှာ စေ့စေ့ကြည့်လေ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလေဖြစ်သောကြောင့် မျက်လုံးလွှဲလိုက်ရသည်။ ဗီရိတစ်ခုထဲတွင် အနောက်ဘက်ဌာနချုပ်မှ စစ်သားများ၏ အဝတ်အစားများဟု ကမ္မည်းထိုးပြထား၏။ မီးလောင်ပေါက်ကြီးများဖြင့် မီးကျွမ်းကာ ဟိုတစ်ကွက်၊ ဒီတစ်ကွက် စုတ်ပြတ်ဖွာ နေလေ၏။

လူတစ်ကိုယ်လုံး၏ အရေခွံသာ အဝတ်၌ ကပ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်ပုံကို ပြထားသည်မှာ အသည်းယားစရာ ကောင်းလှသည်။

ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့၌ သွားတွေ့သော

အလယ်တန်းကျောင်းသားလေး၏ အဝတ်အစားဟု မှန်ဘောင်နှင့် သွင်းပြထားသည်။ ဘောင်းဘီမှာ အညိုရောင်တစ်ခြမ်း၊ မီးသွေးရောင်တစ်ခြမ်း အရောင်ပျက်နေ၏။

နေရာတစ်ခု၌ ဘူတာရုံစောင့် ဟာရီမိုတို၏ ဓာတ်ပုံကို ချိတ်ပြထားသည်။ ဗုံးကျဲ၍ မိုင်ဝက်ခန့် သူပြေးသွားရာ လူမှာ အစအနပျောက်သွားလျက် သူဝတ်ထားသော အဝတ်တွင် ခဲနေသောသွေးခဲကြီးသာ တွေ့ရပုံ ပြထားသည်။

ဟီးရီးရီးမားမြို့ကို မြစ် ၇ မြစ်ဖြတ်ထားရာ ဗုံးကျဲပြီးနောက် အသားအရေတွေ ပူးရောင်ပွလာကာ ပူလောင်လွန်းလှ၍ မြစ်တွေထဲသို့ ခုန်ဆင်းချကြလေသည်။ မြစ်ထဲမှ ရေများမှာ ရေခွေးကျိုက်ကျိုက် ဆူနေသည်ထက် ငါးဆတိုးပူနေလေ၏။ ပူလှသောမြစ်ရေမှ ပြတ်သတ်လိုက်သော လူသေကောင်များမှာ အလောင်းပေါင်း မြောက်မြားစွာထပ်လျက် မြစ်ထဲ၌ မျောနေကြသည်။

ဂျပန်အိမ်များမှ အမိုးကော့ အုတ်ကျိုးအုတ်ပုံများလည်း စီရိပ်ထား၏။ အဏုမြူဓာတ်ပြာသင့်၍ အရောင်အဆင်းပြောင်းပုံကို ပြသည်။ လက်တွေ့ပြတ်ကာ အဝတ်မကပ်နိုင်ဘဲ ပူလောင်လွန်းပုံ၊ အသားမရှိသော ခြေထောက်ကလေးတွေ အရိုးချည်းကျန်သည့်ပုံအတိုင်း အဝတ်အစားမကပ်ဘဲ ပြေးနေပုံတို့မှာ ရဲရဲပင် မကြည့်ပုံချေ။

ဆိုင်တစ်ခုမှ ပုလင်းတွေ ထပ်ခဲ စုပျော်သွားပုံ၊ ပုလင်းအထွေးလုံးကြီး တွေ့ရ၏။

အလယ်တန်းကျောင်းမှ ၁၄ နှစ်သားကလေး၏ အဖြစ်အပျက်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ အဆင့်ဆင့်ပြထား၏။ ဗုံးကျဲစဉ်က မိတာ

၁၂၀၀ ဝေးသော သူ့အိမ်ပြင်၌ သူရှိ၏။ ကယ်ဆယ်ရေးစခန်းတွင် သူ့ကိုထားရာ ရှစ်ရက်၊ ရှစ်ညအတွင်း လက်သည်း ခြေသည်းခွဲတွေ ကျွတ်သွားပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံးမှ အရေခွံတစ်ခုလုံး ကျွတ်ထွက်သွားကာ အသားတွေ ကြွေကြွေပြီး သေရပ်ကို အဆင့်ဆင့်ဓာတ်ပုံရိုက်ပြထားလေ၏။

ဘီယာပုလင်းအခွံတွေ စုပြီး တစ်ပုံကြီး စုနေပုံလည်း ပြထား၏။

ဗုံးကျပြီး ချက်ချင်းမသေကြဘဲ ကယ်ဆယ်ရေး စခန်းတစ်ခု၌ စုနေကြသော ဒုက္ခသည်တွေ၏ ပုံကားများကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မမှာ ကျောရိုးထဲမှ ချမ်းစိမ့်လာလေ၏။ အသားကြွေသူ၊ ကျောက အရေကြီး စုတ်သွားသူ၊ ခြေထောက်အရိုးပဲ ကျန်သူ၊ မျက်စိကျွတ်ထွက်သူ၊ ကိုယ်တွင် တင်ပါးနှင့်ပေါင်တို့၌ ဖူးရောင်ရှည်လျား ကားထွက်သွားသူ၊ အရိုးအဆစ်များ ကောက်ကွေးတွန့်လိမ်ကုန်ကာ လူ့ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးမှာ ဖျာလိပ်ကဲ့သို့ ခေါက်လိပ်လျက်နေရာသူ။

ကျွန်မမှာ တစ်ပုံစီ စေ့စေ့လျှောက်ကြည့်လျက် မကြာခဏ သက်ပြင်းချရကာ ရင်ထဲ၌ တင်းကျပ်လာလေ၏။

တစ်နေရာတွင် မှန်မီရီထဲ၌ ဆံပင်တွေ အထွေးလိုက် ပြထားသည်။ ဗုံးကျသည့်နေရာနှင့် မိတာလေးထောင်အပြင်တွင် နေကြသော သူများ အထိအခိုက် ဘာမျှမရှိဘဲနှင့် ခေါင်းက တစ်ခေါင်းလုံး ကျွတ်ထွက်သွားကြသော ဆံပင်များဖြစ်လေ၏။

မိတာတစ်ရာလောက်တွင် သွားတွေ့သော ဘိုင်စကယ်တစ်စီး ထောင်ပြထားသည်။ သံချောင်းတွေ ကွေးကောက်လျက် ကိုယ်ထည်

တစ်ပိုင်းသာရှိကာ ဘိုင်စကယ်ပေါ်မှလူမှာ အစအန ရှာမရချေ။ ဟီးရိုးရိုးမားမြို့၌ ဗုံး မကျမီက လူဦးရေ လေးသိန်းကျော်ခန့် ရှိသည်။ ဗုံးကျပြီး အသက်ရှင်သူ၊ ဝေဒနာ ဒဏ်ရာရသူတို့၏စာရင်းကို ကောက်ယူရာ မသေဘဲ ကျန်ရစ်ကြသည့် စာရင်းမှာ ယောက်ျားကလေး၊ လူကြီး ၈၁,၅၉၃ ယောက်နှင့် မိန်းမကလေး၊ လူကြီး ၇၉,၅၈၆ ယောက်သာ ကျန်ရစ်၍ လူနှစ်သိန်းကျော် မိနစ်ပိုင်း နာရီပိုင်းအတွင်း မရှုမလှ သေဆုံးသွားကြကုန်သည်။

“ဟီးရိုးရိုးမားမြို့မှာ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် မြေအောက် သုံးတောင်လောက်တူးလိုက်ရင် လူရိုးတွေ ထွက်လာတာပဲ”

စကားပြန်က ပြော၍ တစ်မြို့လုံး သုသာန်တစ်ပြင်ကြီးပါလားဟု စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်နေသည်။

အဏုမြူဗုံးဒဏ်ဖြင့် သေဆုံးသောသူများ၏ အသားအရေများကို ပုလင်းကြီးထဲ ထည့်ကာ ဆေးစိမ်ပြထားသည်။ အဏုမြူဓာတ်ငွေ့ဓာတ်ပြာသင့်သော သစ်ပင်များမှာ ပင်လုံးတိုးလျှိုပေါက်၊ အချို့လည်း ကိုင်းကောက်တွန့်လိမ်လျက် ခံစားရပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပြထားသည်။ တစ်နေရာတွင် ဝါးလုံးတွေ စုထောင် ထား၏။ ဝါးလုံးများမှာ ရှေးယခင်က ပြာကြောင့် တစ်ခြမ်းဖြူဆွတ်သွားကြသည်။

ပြခန်းကြီးနံရံနှင့် ကပ်ပြထားသော သံရက်မကြီးတစ်ခုနှင့် သံတံတားကြီးတစ်ခုမှာ တွန့်လိမ်ကွေး ငိုက်ကျလျက် သံများ ဖယောင်း ကဲ့သို့ အရည်ပျော်ကျပြီး တစ်နေရာတွင် ရှုံ့တွ ပျစ်ထူနေလေ၏။

ပြတိုက်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းလာကြသောအခါ လေသည် ကွင်းလယ်ခေါင်မှ တဟူးဟူးဖြတ် တိုက်လျက်နေ၏။ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာထဲ၌ အဏုမြူလက်နက်များ ဖောက်ခွဲစမ်းသပ်နေ ကြဆဲရှိသေး၍ အတားအဆီးမရှိ ပျံ့လွင့်နေ သော ရေဒီယိုဓာတ်ပြာတွေသည် လေထဲမှာ ပါချင်ပါမှာဟု ယောင်ယမ်းတွေးမိကာ လေ တိုက်ထဲ ဖြတ်လျှောက်နေသော ကျွန်မမှာ အသက်မရှုဘဲ အောင့်ထားလိုက်မိသည်။

ဟိုတယ်သို့ပြန်ရောက်လျှင် ကျွန်မ အခန်း ထဲသို့ ဂျပန်စကားပြန် ဝင်လာသည်။ နက်ဖြန် ကျင်းပမည့် ဟီးရိုးရီးမား အထိမ်းအမှတ်ပွဲ ကြီးအပြီး လူထုအစည်း အဝေးပွဲကြီး၌ မိန့်ခွန်း ပြောဖို့ရန် ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ထဲမှ မြန်မာ ပြည်မှကိုယ်စားလှယ်ပြောရန် ရွေးချယ်လိုက် ကြောင်း အကြောင်းလာကြားလေ၏။

ညက တစ်ညလုံး ရထားပေါ်၌ တမေးမျှ မအိပ်ခဲ့ရဘဲ ပင်ပန်းလာခဲ့ကာ ယနေ့လည်း တစ်နေ့လုံးလုံးပင် တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာသို့

သွားနေရပြီးနောက် ဟိုတယ်သို့ နေဝင်မှ ပြန် ရောက်လာပြီးလျှင် ကမန်းကတန်း မိန့်ခွန်း ထိုင်ရေးရလေ၏။ အကြမ်းရေးပြီး ဟိုတယ် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

အဏုမြူဒုက္ခသည်တွေနှင့် တွေ့ဆုံသော ဆွေးနွေးပွဲကို ဟိုတယ်ပြင်ဘက် မြက်ခင်းကြီး အနီး၌ ကျင်းပသည်။ လှပသော ပန်းပွားတပ် မီးပုံးများ စီရီဆွဲချိတ်ထားလေ၏။ မီးပုံးများမှ ဖြာလင်းနေသော မီးနီရောင်သည် ဖျော့ဖျော့ ကလေး နီရီနေသည်။ နီကျင်ကျင် ဖျော့မှိန်နေ သော မီးရောင်များအောက်၌ စားပွဲခုံရည်ကြီး တစ်ခုတွင် လူတွေ ဝိုင်းထိုင်ကြကာ ဆွေးနွေးပွဲ စနေကြလေသည်။

အသက် ၃၀-၄၀ ခန့်ရှိ အဏုမြူဒုက္ခ သည် မိန်းမနှစ်ယောက်၊ ယောက်ျားသုံးယောက် နှင့် ဟီးရိုးရီးမား အနုမြူဆန်ကျင်ရေး ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်း ပါမောက္ခ နှင့် အဖွဲ့ဝင်များ၊ သတင်းထောက်များ၊ စကား ပြန်များက စားပွဲတစ်ဖက်၌ ထိုင်သည်။ နိုင်ငံ ခြားကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က စားပွဲတစ်ဖက်၌ ထိုင်ကြသည်။ နိုင်ငံခြား ကိုယ်စားလှယ်သစ် များ ဟီးရိုးရီးမားသို့ နောက်ထပ်ရောက်လာကြ သည်။ အိန္ဒိယပြည်၊ ဘုံဘောမြို့မှ အမျိုးသမီး ဆရာဝန်မတစ်ဦး ပါလာရာ အမျိုးသမီးအဖော် ရသွားသည်။

အဏုမြူဒုက္ခသည် မစ္စတာ ကီယိုးချီးက ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ကို စပြောနေသည်။ နဖူးကျယ်ကျယ် ဆံပင်ဆံတိုနှင့် အသက် ၄၀ ခန့်ရှိမည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ညိုနေလျက် အမည်းကွက်ကြီးများ ပြောက်ကျားနေ၏။ ဘယ်ဘက်လက်တစ်ဖက် ကွေးကွေးကန်နေ ၏။

“နံနက်ခင်း သာယာနေတဲ့အချိန်မှာ ချီခနဲ အသံ ကြားလိုက်ရပြီး ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ဟာ မီးနံ့ကပ်လိုက်ရ သလိုပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဖခင်အိမ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်မိန်းမ ရောက်နေကြ တယ်။ ကျွန်တော့်ဖခင်ဟာ အရေခွံတွေ ကွာ လန်ကျပြီး ကျွန်တော်တို့အနား ပြေးလာတာ ကျွန်တော့်အဖေမှန်းတောင် မမှတ်မိဘူး။ အပူ ဒဏ်ခံရလွန်းလို့ လူးလိုမ့်ပြီး ရေပဲ တွင်တွင် တောင်းနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်မှာ မီးလောင်ဖုကြီးတွေ ထလာပြီး ဒဏ်ရာရနေတာ မသိသေးဘူး။ အဖေက တစာစာ ရေပဲ တောင်း နေလို့ ဘောင်းဘီကို ရေခွတ်ပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲ ရေစက်ချပေးရတယ်။ အိမ်ကို မီးလုံးကြီးက ဟပ်ဝါးနေတယ်။ မီးခိုးမှောင်ဝထဲမှာ လူတွေ ဟာ မြစ်ထဲခုန်ချနေကြတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေ က သူ့ကိုထားခဲ့တော့ ပြေးတော့လိုပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လမ်းပေါ်ကိုပြေးတာ။ မြေကြီးကို ခြေမနင်းရဘူး။ မီးတွေကို နင်းပြေးရတယ်။ လမ်းပေါ်မှာ မသေသေးဘဲ လဲနေတဲ့လူတွေ ဟာ မီးတောက်ကြီးတွေကြားက ရေပဲ အော် တောင်းနေကြတာပဲ။ တော်တော်ကလေးပြေး မိတော့ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်မှာ အဝတ်အစား မကပ်တော့ဘူး။ စစ်တပ်က ကယ်ဆယ်ရေး စခန်းလုပ်ပြီး နေရာချတဲ့ဆီ စုကြတယ်။ ကျွန် တော့်ဒဏ်ရာတွေကို အဏုမြူဆေးရုံမှာ ခြောက် နှစ် ကြာအောင်ကုရတယ်။ ခြောက်ခါ ခွဲစိတ်ပြီး အရေခွံ အသစ်တွေ လဲထည့်ရတယ်။ ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီး အဏုမြူဒုက္ခသည်များ ခံား ချက်ကို တင်ပြဖို့ရန် အဏုမြူဒုက္ခသည်အသင်း ဖွဲ့စည်းပါတယ်။ အသင်း ဖွဲ့စည်းစဉ်တုန်းက ကွန်မြူနစ်တွေလို့ တစ်ဖက်က ဝါဒဖြန့်ခံရပြီး

အင်မတန် အဖိအနှိပ်ခံရပါတယ်”
သူသည် ပြောပြီး အင်္ကျီချွတ်လိုက်ကာ သူ့ကျောကုန်းကို လှည့်ပြလေ၏။ ကျောပေါ်မှ အရေကြီးတစ်ခု ခြုံလွှမ်းထားဘိသကဲ့သို့ ကျော ပေါ်၌ ပိုးထားသော အရေခွံမှာ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ရှုံ့တွန့်တွလျက် ပတ်ကြားအက် လျက်နေသော ကြားထဲ၌ အဖြူကွက် အနက် ကွက်များ ပျစ်ထူနေသဖြင့် လူ့ကျောကုန်းနှင့် မတူဘဲ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကောင်ကြီးနှင့် တူနေ တော့သည်။

အရပ်ပုပု ခပ်ပိန်ပိန်ဒုက္ခသည် အမျိုးသမီး က ပြောပြရာတွင် သူ့ယောက်ျားနှင့် သား အကြီးမှာ ဗုံးကျသည့်နေ့က သေကြပြီး သမီး နှစ်ယောက်မှာ တစ်လအတွင်း သေသွားကာ နောက်ဆုံးသမီးမှာ ဗုံးကျပြီး ခြောက်နှစ်နောက်

၂၄ နာရီကာလပတ်လုံး တဟုန်းဟုန်း
လောင်ကျွမ်းသွားသည့်အခြားမဲ့၌
ဟီးရီးရီးမားမြို့ကြီးသည်
မြို့သေကြီးဖြစ်သွားလေတော့၏။

မှ ကိုယ်ရေပေါ် ရောဂါပေါ်လာကာ သေလေ သည်။ သူ၏ ညာဘက်ကိုယ်လုံးမှာ သေး သိမ်နေလျက် နားတစ်ဖက် ပင်းနေ၏။

မျက်စိနှစ်ကွင်းစလုံးကွယ်သူ ဒုက္ခသည် ယောက်ျားတစ်ဦးက သူ့ကိုယ်တွေ့အဖြစ် အပျက်ကို ပြောပြနေစဉ် ဟိုတယ်မှတီးမှုတ်နေ သော တေးသံများ လွင့်လာလေသည်။ မီးပုံး များ တွဲလောင်းကျနေသော မြက်ခင်းကြီးထဲ၌ လှပသော ထီးကြီးများအောက်တွင် ကျောသန့် ကြိမ်ကုလားထိုင်များဖြင့် အေးအေးလူလူ ထိုင်

နေကြသော လူများကို လှမ်းတွေ့ရ၏။ ပြန်လည် တည်ဆောက်ပြီးကုန်သော အဝေးရှိ တိုက်တာ အဆောက်အဦကြီးတို့၌ ရောင်စုံမီးများသည် ဆင်းလိုက် တက်လိုက်ဖြင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေကြသည်။

“ဒီဟိုတယ်တစ်ဝိုက်ဟာ ဗုံးကျတဲ့နေရာနဲ့ ကပ်နေတော့ ဟောဒီဟိုတယ်တစ်ဝိုက်မှာ နေကြတဲ့ လူနစ်သောင်းလောက်ဟာ တစ်ယောက်မှ အသက်မရှင်ကြဘူး။ အားလုံးနာရီပိုင်းအတွင်း လောင်ကျွမ်းသေကုန်ကြတယ်”

နိုင်ငံအသီးသီးမှ ကိုယ်စားလှယ်တွေက မေးခွန်းများ ဖြတ်ထိုး ဝိုင်းမေးနေကြလေ၏။

ပျိုနုသော ညဦးဆည်းဆာချိန်ဖြစ်၏။ ဟိုတယ်တစ်ဝိုက်၌ တင့်တယ်လှပစွာ ဖိတ်ဖိတ်ကြိုးအောင် တောက်မြူးလျက်ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးနှင့် ငြိမ်ညောင်းသာယာသော ချိုတေးသံတို့သည် မျက်မှောက် တစ်ခဏ ဆိတ်သုဉ်းကွယ်လျှိုးသွားကုန်လေကာ လူနစ်သောင်းကျော် ထပ်ပုံနေသော တောင်ပုံရာပုံ အလောင်းပုံကြီးတွေကို မြင်ယောင်လိုက်မိသဖြင့် ကြက်သီးမွေးညင်း ထသွားမိသည်။

အဏုမြူဒုက္ခသည်များနှင့် ဆွေးနွေးပွဲအပြီး ဒေါက်တာအင်းဒါနှင့် ကျွန်မက ဒုက္ခသည်များကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်းနှင့် နှစ်သိမ့်အားပေးစကား ထပြောကြရသည်။

ညစာစားပြီး ဟိုတယ်အောက်ထပ်၌ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ စည်းဝေးထိုင်ကြ၏။ နံနက်ပိုင်း အစီအစဉ်များကို ဆွေးနွေးပြင်ဆင်သည်။ အဖွဲ့ကိုယ်စား ကျွန်မ ပြောရမည့် မိန့်ခွန်းကို တင်ပြအတည်ပြုကြလေသည်။

(၃)

ဤနေ့သည် ၁၉၅၈ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၆

ရက်နေ့ ဖြစ်သည်။

လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် လူသံသုသံ ညံလာသော ဟီးရီးရီးမား၏ နံနက်သည် လင်းလာလေ၏။ မိုးမလင်းမီက ဟိုတယ်ရှေ့ကွင်းပြင်ကြီးထဲ၌ အထိမ်းအမှတ်ပွဲကြီးအတွက် စားပွဲကလားထိုင်များ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်နေကြသော အသံများ၊ တစ်ချက်တစ်ချက် အသံချဲ့စက်မှ အော်သံများနှင့် လူသွားလူလာတို့၏ အသံများသည် နေစထွက်ချိန်၌ ပဲ့တင်ထပ် ညံစပြုလာလေသည်။

လူနစ်သောင်းကျော် ပုံထပ်သေသွားသည့် ကျွန်မအိပ်နေသော ဟိုတယ် သုသာန်မြေပေါ်မှ မရဏ ရှင်သေမင်းသည် ခေါင်းထူ၍ ကြည့်လေသတည်း။

အဏုမြူဗုံးထက် အဆများစွာ ပြင်းထန်သော ဟိုက်ဒရိုဂျင် ငရဲမီးဗုံးကို မျှော်လင့်စောင့်စားရင်း ဤ တစမြေအပြင်မှ တရေးတမော အိပ်စောင့်လျက်ရှိစဉ် ဆူညံသော အသံများကြောင့် ဟိုက်ဒရိုဂျင် အသုဘပွဲတော်ကြီးလောဟု ခေါင်းထူ၍ကြည့်လေသည်။ မျှော်မှန်းချက်နှင့်လွဲလျက် လွန်ခဲ့သော ၁၃ နှစ်က ဤနေ့ ဤနံနက်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်ဆိုးကို ပြန်လည် အထိမ်းအမှတ်ပြုရန် ပြင်ဆင်နေသော လူအုပ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလျှင် သူ့ရင်တွင်း၌ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းအတိဖြစ်ကောင်းကင်သို့ မျှော်မော့ကြည့်လေပြီးနောက် စောင့်လင့်တောင့်တလျက်နေရသော ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဗုံးကျင်ကို တခေါ် ညည်းဆိုကာ မရဏရှင်သေမင်းသည် သူ့ ဦးခေါင်းကို မြေပေါ်သို့ ပြန်ချလျက် မျက်လုံးပိတ်ကာ မှိန်းလေ၏။

ကျွန်မသည် အိပ်ရာမှ နိုးနိုးခြင်း တောင်တွေး မြောက်တွေးဖြင့် ရင်ထဲ၌ တလင်းလှုပ်ဖြစ်လာကာ မျက်လုံးကို တဖြည်းဖြည်း ဖွင့်လိုက်

သည်။

အား...ဒီအချိန်ဆိုးကြီး...။

ကျောင်းသူကလေး မစွပ်အက်ဆုကို ဆူဂျီ အိုကာ၏ အသံလေးသည် ကျွန်မနားထဲသို့ စိမ့်ဝင်သွားလေ၏။

“တစ်ခါတည်းရှင် ကျွန်မကျောကို ဝန်းခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်ပြီးတော့ ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ဆီပူ ထဲကို ပစ်ထည့်လိုက်သလို ကျွန်မခံစားလိုက်ရ ပြီး ကျွန်မဟာ ပုံလဲမေ့သွားတယ်။ ကျွန်မ ပြန်သတိရတော့လေ အရပ် ရှစ်မျက်နှာစလုံးမှာ ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်မည်းမှောင်နေတဲ့ မီးခိုးလုံး ကြီးတွေ တွဲလွဲဆိုင်းနေကြတာကို မြင်လိုက်ရ တာ ကျွန်မဟာ အိပ်မက်နေသလို ဖြစ်နေ တယ်။

မြေပေါ်မှာ ကျွန်မအပ်ထားတဲ့ရင်ကို မြေ ကြီးက စုဆုပ်ဖျစ်ညှစ်ထားသလိုပဲ။ ရင်ထဲက နာကျင်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ ကျွန်မ ပါးစပ်က အမေ၊ အဖေ၊ အမေတို့၊ အဖေတို့ ရေလို၊ တစာစာ တမ်းတခေါ်နေသော်လည်း အမေနဲ့အဖေဆီက အသံဆိုလို့ ဘာသံမှ မကြား ရဘူးရှင်။ ပူလွန်းလို့လေ လူးလိုမ့်ပြီး ခံစား နေရတဲ့အခိုက်မှာ သေသွားတဲ့ ကျွန်မညီမလေး တစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးမျက်နှာလေးကို သွား မြင်ယောင်လိုက်မိတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မ သတိ ပြန်ရလာပြီပေါ့။

ကျွန်မနားဝမှာ အမှောင်ထဲကနေပြီး အဖေ၊ အမေတွေကို တမ်းတအော်ဟစ် ခေါ်နေ ကြတဲ့ကလေးသံတွေဟာ အဆက်မပြတ် အော် နေကြတဲ့ ပုရစ်သံတွေလိုပါပဲရှင်၊ နားဝမှာ စိစိ စိစိနဲ့ ကြားနေရတယ်။

မီးခိုးလုံးတွေကြားထဲက လူတွေ အဝေး ပြေးနေကြတာ မျက်စိထဲမှာ ဝိုးတိုးဝါးတား

မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်မလည်းလေ တတ်နိုင် သမျှ ခြေထောက်ကို ထထောက်ပြီးတော့မှ ဘယ်မှန်းညာမှန်းမသိ၊ သူတို့တွေ သွားရာ နောက်ကို စွပ်လိုက်ပြေးလေတော့တာပဲ။

စူရှူးမီးတံတားကြီးအနားကို ရောက်သွား တဲ့အခါမှာ မီးဖုတ်ထားသလို ရဲရဲနီနေတဲ့ ကြေးနန်းကြိုး ခွေတွေဟာ ကျွန်မခြေထောက် က ခြေမျက်စိနှစ်ဖက်စလုံးနဲ့ငြိပြီး ခွေပတ်နေ ကြတယ်။ ကျွန်မ ခြေထောက်မှာ လာငြိပတ် ရှုပ်ခွေကုန်တဲ့ ဒီမီးလောင်ကြိုးတွေကို ဘယ်လို လုပ်ပြီးများ ကျွန်မဖြုတ်လိုက်မှန်း၊ ဖယ်လိုက် မှန်းကို ကျွန်မ ပြန်မပြောတတ်သလောက် ပါပဲရှင်။ တံတားကို ကျွန်မရောက်သွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာဆိုရင် အဏုမြူမီးခိုး အဖြူလုံး ကြီးတွေဟာ အဆုပ်လိုက် အခိုင်လိုက် လေး ဘက်လေးတန်စလုံးမှာ တွဲလောင်းဆိုင်းဖုံးအုပ် နေကြတယ်။

ဒီနေ့မနက် ကျွန်မ အိမ်ကထွက်လာပြီး အပျော်တမ်းတပ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ သွားအလုပ်လုပ်ကြရတဲ့ နေရာနဲ့ တနာကာမာ ချီလမ်းမကြီးဟာ အဏုမြူဖုံးကျတဲ့အရပ်ရဲ့ မိတာ ၆၀၀ ဝေးတယ်။ ကျွန်မဟာ ဒီနေ့မနက် ဒီတံတားကြီးအနီးက ထောင့် ချိုးလေးမှာ သေသေချာချာ အလုပ်လာလုပ်တာပါ။ သို့ သော်လည်း အံ့သြစရာကောင်းတာက ကျွန်မ ဟာ မြောက်ဘက်ကို စင်ထွက်သွားတာကြောင့် တခြားတစ်နေရာ ပြောင်းရောက်သလိုလို စိတ်က ထင်ရတယ်။

တံတားအနီး မြေကြီးအောက်မှာ တည် ဆောက်ထားတဲ့ ရေလှောင်ကန်ကြီးရဲ့ ခြေရင်း မှာရှင် မရှုမလှနဲ့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျနေတဲ့ မိခင်တွေကို သွားတွေ့ရတယ်။ တချို့အမေတွေ

ဟာလေ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်တုံးလုံး ကလေးလေးတွေကို ပွေ့ပိုက်ချီပြီး မီးလောင်ထားလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲတောက်နီနေတဲ့ ကလေးလေးတွေကို ဟိုဘက်လှန်ကိုင်လိုက် ဒီဘက်လှန်ကိုင်လိုက် လုပ်နေကြတယ်။ တချို့အမေတွေကြတော့လည်း ပါးစပ်က သွေးရူးသွေးတန်းတွေ အော်ဟစ်ပြီး မီးလောင်ကျွမ်းထားတဲ့ ရင်အုံကြီးကနို့နဲ့ ကလေးတွေကို ယောင်ယမ်း တိုက်ကျွေးနေကြတယ်။

ရေထဲခုန်ချကြတဲ့ ကျောင်းသားကလေးတွေကတော့ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ လက်အုပ်ကလေးချီပေါ်နေပြီး မမြုပ်မချင်း တစ်ချိန်လုံး အဖေ၊ အမေတွေ အော်ခေါ်ရှိခိုးဆုတောင်းနေကြပါတယ်။

သူတို့ကို ကယ်ဖို့ရာ၊ အကူအညီပေးဖို့ရာ ဘယ်လိုလူမျိုးမှ မသွားနိုင်ကြပါဘူး။ လူရှိရှိသမျှ အားလုံးဟာ မချီမဆုံ မီးလောင်ကျွမ်းထားကြပြီး မီးလောင်ဒဏ်ရာကြီးတွေနဲ့ ရှေ့ဆက်သွားကြဖို့တောင် မစွမ်းနိုင်ကြတော့ဘူး။

ဒုက္ခသည်တွေတိုင်းရဲ့ သူတို့ခေါင်းက ဆံပင်တွေဟာ ဖြူဆွတ်သွားပြီး ရှုံ့တွန့်ကောက်လိမ်လို့သွားကြတဲ့အပြင် ဖုတ်တွေ ဖုန်တွေ လူးနေကြတယ်။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ လူနဲ့ နည်းနည်းမှ မတူကြတော့ဘူး။ သဘက်ကြီးတွေနဲ့ တူနေကြတယ်။

ဒီမြင်ကွင်းကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်ရတဲ့ အခါမှာ ကျွန်မလက်နှစ်ဖက်ကို ကျွန်မ ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မလက်တွေဟာ သွေးတွေ ရွှဲနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်စလုံးမှာလေ ဂုန်နီအိတ်စုတ်က ဖွာထွက်နေသလိုပဲ။ လက်မောင်းက အသားတွေ၊ အရေတွေ အမြွှာမြွှာ ဖွာလန်ကျနေကြတာဟာ တချို့

အရောင်က ဖြူလို့၊ တချို့အရောင်က နီရဲလို့၊ အချို့အရောင်က နက်မည်းလို့ စုံရွဲနေကြတယ်။

ကျွန်မဖြင့် နာကျင်တာထက် အံ့အားကြီးသင့်ပြီး အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါကို ထုတ်ယူဖို့ လက်နှိုက်လိုက်တော့ ပိုပြီး အံ့အားသင့်သွားရတာက လက်ကိုင်ပဝါလည်း မရှိဘူး၊ အိတ်ဆိုတာလည်း မရှိဘူး၊ လက်ကိုင်ပဝါရော၊ အိတ်ရော ပေါင်အောက်မှာကပ်ပြီး ပြာဖြစ်နေကြပြီ။

ကျွန်မမျက်နှာမှာ ဖူးရောင်ကားလာပြီး ပူဖိန်းနေတာကို ကျွန်မ ခံစားသိရတယ်။

ဒီဝေဒနာတွေကို ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ၊ ဒီလိုပဲ ခံစားနေရတယ်။

လူအုပ်ထဲမှာပါတဲ့ ကျွန်မမိတ်ဆွေက မြို့ပြင်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်မအိမ်ကို ကျွန်မပြန်ဖို့ တိုက်တွန်းပြောဆိုနေတယ်။

ကျွန်မတို့ ကျော်ဖြတ်ပြေးလာကြတဲ့ လမ်း
ဘေး နှစ်ဖက်စလုံးမှာ တောက်လောင်ပင့်ဟပ်
နေကြတဲ့ မီးညွန့်မီးတောက်ကြီးတွေဟာ
ပြေးနေရင်း ကျွန်မ ကျောပြင်ကို လာဟပ်ကြလို့
ဘယ်လောက်ပူလောင်လှတယ်ဆိုတာ ပြောမပြ
တတ်ပါဘူးရှင်။

မီးတောက်ကြီးတွေကြားထဲက ဟိုက
သည်က အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းနေကြ
တဲ့ အသံဗလံတွေဟာ အချိန်အနည်းငယ်ပိုင်း
အတွင်းမှာပါပဲ အရှိန်ပြင်းလှတဲ့ မီးတောက်
ကြီးက ဝါးမျိုပစ်လိုက်တာနဲ့ပဲ အသံတွေက
တိတ်သွားကုန်ကြတယ်။

ခြောက်နှစ်သားလောက်ရှိမယ့် ကလေး
လေးဟာ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေ ရွှဲလိမ်းကျံ
နေပြီး သံအိုးတစ်ခုကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်
ပြီးတော့ သူ့ရှေ့က တဟုန်းဟုန်း လောင်ကျွမ်း
နေတဲ့အိမ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အသံကုန် ကုန်းအော်
နေတော့တယ်။ ကျွန်မမှာ ဒီ ကလေးကို အကူ
အညီပေးနိုင်ဖို့ဝေးစွ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ
မချီမဆုံဖြစ်နေတော့ သူ့ကို ဖြတ်ကျော်သွား
ဖို့မှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးရှင်။

မီးလောင်ပြိုကျနေတဲ့ အိမ်တွေရဲ့အောက်
မှာ ပိနေကြတဲ့ လူသားတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ကယ်ဆယ်လို့ ရမလဲလို့ ကျွန်မက တွေးလိုက်
မိတယ်။

ကျွန်မနဲ့ အဖော်လေးယောက်စလုံးဟာ
အိပ်မက်ထဲမှာလိုပဲ၊ ဗုံးကျတဲ့နေရာကို ဗြန်းခနဲ
ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ မြို့ကလူတွေ
ရှောင်တိမ်းနေကြတဲ့နေရာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဖြစ်တယ်။ အိမ်ပြန်ချင်တဲ့ ဇောက် မွန်နေတာ
ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်။

အင်နာရီကချီး တံတားရောက်သွားကြ

တော့ မြစ်ကူးတံတားကြီးဟာ မရှိတော့တဲ့
အတွက် မြစ်ကို ဖြတ်ပြေးစရာ လမ်းမရှိတော့
ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဒီနေရာက ဖူတာဘာရားမ
တောင်ကို ပြန်လှည့်ပြေးကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။
ကျွန်မတို့ တောင်ခြေရင်းနားကို ရောက်သွားကြ
တော့ ကျွန်မဟာ နာကျင်လှတဲ့ဝေဒနာတစ်
ဖက်နဲ့ အားကုန် အမောဆိုသွားပြီး ရှေ့ကို
တစ်လှမ်းတိုးလှမ်းဖို့တောင် မတတ်နိုင်တော့
တဲ့အခြေဆိုက်နေတယ်။

“ကျွန်မကို ခဏလေးမှ မစောင့်နိုင်ဘူး
လား၊ ခဏလေးလေ ခဏလေးရယ်”လို့ ကျွန်မ
အဖော်တွေကို ပြောမိသေးပေမယ့် ကျွန်မ
အားခဲပြီး တောင်ခြေရင်းကို အရောက်သွားခဲ့
ပါတယ်။

အဏုမြူဒုက္ခသည်မကလေး မစ္စအတ်ဆူ
ကာဆူဂျီ၏ သူ့ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်သည်
ကျွန်မရင်ဘတ်ပေါ်၌ ပိတင်နေလေ၏။ ညက
ဟိုတယ်အောက်ထပ်၌ စည်းဝေးအပြီး ကျွန်မ
အခန်းထဲသို့ ကိုင်ယူလာခဲ့သော “စ နာရီနဲ့ ၁၅
မိနစ်အချိန်”ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ထားသည့်
စာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း ရင်ပေါ်တင်ကာ အိပ်ပျော်
သွားသည်။ ဤစာအုပ်မှာ ဟီးရီးရီးမား ငြိမ်း
ချမ်းရေးကော်မတီအဖွဲ့မှ စုဆောင်းထုတ်ဝေ
သော စာအုပ် ဖြစ်သည်။

နံနက်လင်း၍ ခုတင်ပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း
မျက်လုံးဖွင့်လိုက်သောအခါ၌ ညက စာဖတ်
ရင်း မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားသောကြောင့်
မပိတ်မိဘဲ လင်းနေသော မီးလုံးကို ရှေးဦးစွာ
သွားမြင်လိုက်သည်နှင့်ပင်လျှင် ရင်ပေါ်၌ တင်
ထားသောစာအုပ်ကို အမှတ်ရကာ စာအုပ်ထဲမှ
အဏုမြူဒုက္ခသည် ကျောင်းသူကလေး အတ်ဆူ
ကိုဆူဂျီအိမ်ကား၏ ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်

များသည် ကျွန်မမျက်စိရှေ့၌ ဇာတ်ခင်းလျက် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး ပြန်မြင်နေတော့လေသည်။ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံးသာမက သူ့အသံကလေးကိုပင် သူပြောနေ၍ နားထဲ၌ ကြားရတော့သလိုလို စိတ်ထဲ၌ မှတ်ထင်နေမိသည်။

သူသည် စစ်ကာလအတွင်း၌ မပါမနေရအတင်းအကျပ် ဖွဲ့စည်းထားသော(ဘော်လံဒီယာ) အပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့၏လုပ်ငန်းမှာ စစ်အတွင်း မီးမလောင်ရန် အိမ်များလိုက်ဖျက်ရသော အိမ်ဖျက်အဖွဲ့ဖြစ်လေ၏။ လူစုလူဝေးနှင့် တံတားတစ်ခုနားတွင် သူတို့လုပ်ငန်းကို စတင်လုပ်နေကြချိန်တွင် အဏုမြူဗုံးကျကာ သူ့ကြုံရသော သူ့အဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ထားလေသည်။

ကျွန်မသည် ခုတင်ပေါ်မှ တော်တော်နှင့် မထသေးဘဲ ရင်ပေါ်၌ ခေါက်ထားသောစာအုပ်ကို ယူလိုက်ကာ ထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်မရင်ထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြေကွဲလာလေသည်။ “သည်နေ့သည် မနက်ပေါ့” ဟု တွေးလိုက်မိသော အတွေးမှ ဆက်လက်၍ ခေါ်ဆောင်သွားသော အတွေးများသည် ကြောက်

မက်ဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင် ရုပ်လုံးပေါ်လာကြလေ၏။

သည်ပုံသည်နည်းဖြင့် ထိုအချိန်တုန်းက အဏုမြူဒုက္ခသည်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာတို့၌ မီးလောင်ကျွမ်းထားသော အသားအရေတို့သည် နီလန်လျက် အခွံအမြွှာမြွှာ ကွာကျနေကြပုံများသည် ငရဲပြည်က ငရဲသားတွေနှင့် တစ်ပုံတည်းတူနေတော့သည်။

ဝေဒနာကို မရှုမလှ မချီတင်ကံ ခံစားလျက်ရှိကြကုန်သော ဒုက္ခသည်တို့သည် အသံကုန်ဟစ်လျက် သူတို့စိတ်ထဲရှိသော နာမည်အမျိုးစုံကို ကြုံးအော်နေကြလျက်ရှိတော့သည်။

အချို့သော ကလေးသူငယ်များသည် မီးလောင် ပြိုကျသွားသော မီးမှတ်ထားသလို ရဲရဲနီနေသည့် သံရက်မချောင်းကြီးအောက်၌ ပိနေကြလေရာ အဘယ်လူသား၏ လက်နှင့်မျှ သံရက်မကြီးများကို မထိကိုင်နိုင်။ မရွေ့ဖယ်နိုင်ကြချေတကား။

မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောက်နေသော မီးတောက်တွေထဲတွင် မိခင်လုပ်သူသည် အိပ်ရာခုတင်ပေါ်တွင် လောင်ကျွမ်းသေဆုံးနေလေလျက် ခုတင်ကို ပတ်ချာလည် ပြေးနေသော ကလေးငယ်ကို မီးတောက်တွေကြားထဲမှ မြင်ရ၏။

ရာပေါင်းမက၊ ထောင်ပေါင်းမကသော ယောက်ျား မိန်းမအုပ်ကြီးသည် မီးနှင့်လွတ်ရာ လွတ်ကြောင်းဖြစ်သော ကယ်ဆယ်ရေးစခန်း၊ မြို့ပြင်၊ သို့မဟုတ် တောင်တို့ကို တငမ်းငမ်း လိုက်ရှာကြပုံများမှာ မိမိရှေ့၌ အလျှဉ်းညှိုးတဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်လျက်ရှိနေသော မီးပုံကြီးကို တိုးဝင်ဖြတ်ကျော်၍ ရှာဖွေကြရသည်အထိ ဖြစ်တော့၏။

၂၄ နာရီကာလပတ်လုံး တဟုန်းဟုန်း လောင်ကျွမ်းသွားသည့် အခြားမဲ့၌ ဟီးရီးရီးမား မြို့ကြီးသည် မြို့သေကြီး ဖြစ်သွားလေတော့ ၏။

အသက်ချမ်းသာဖို့ရန် မျှော်လင့်ချက် ကင်းဝေးလျက် အားကုန်ခန်းကျသွားသော သူတို့သည် မော်တော်ကား လမ်းမကြီးပေါ်၌ ကားလမ်းကို ခေါင်းအုံးပြီး ပစ်လွဲကြလေ၏။

လမ်းပေါ်တွင် ရပ်နေသော မော်တော်ကား ကြီးများသည် အထဲ၌ ဘာမျှမကျန်ရှိဘဲ မီး ဖုတ်ထားသည့် သံမဏိခဲကြီးအဖြစ် ရဲရဲနီလေ ကာ။ မီးတရဲရဲနီနေသော သံတွေကြားထဲတွင် လူရိုးတွေ စုထပ်လျက်ရှိကြတော့သည်။

လမ်းပေါ်၌ ပြေးနေသော ဓာတ်ရထား များ၌လည်း ခရီးသည်တို့သည် တိုးဝှေ့လှဆင်း ပြေးကြရန် ကြံရွယ်ကြပုံပေါက်သည်မှာ မီး ကျွမ်းနေသော ဓာတ်ရထားပြင်ဘက်၌ တစ်ပိုင်း တစ်စ တွဲလောင်းထွက်ကျလျက်ရှိသော မီး လောင်ကျွမ်းထားသည့် များလှစွာသော လူ ခြေထောက်များသည် အရိုးချည်းအတိုင်း တသီ တတန်းကြီး တိုးလို့တွဲလောင်း ချိတ်နေကြကုန် သည်။

(ကျောင်းသူကလေး အတ်ဆူကိုဆူဂျီအို ကာကဲ့သို့) မပါမနေရ အတင်းအကျပ် ဖွဲ့စည်း ထားသော အိမ်ဖျက်တပ်ဖွဲ့မှ ကျောင်းသားလူ ငယ် လူမမည် ကလေးတို့သည်ကား မီးလောင် ကျွမ်းသွားသော ခန္ဓာကိုယ်တို့ဖြင့် အဖ၊ အမိ တို့၏ အမည်များကို အသံသဲ့သဲ့လေးနှင့် တခေါ် ငိုညည်းလျက် ရှိကြတော့သည်။ အချို့ သော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားကလေးများမှာ မူ ပြင်းပြစွာ ပူလောင်လွန်းလှသဖြင့် မခံမရပ် နိုင်၍ ပူလောင်ခြင်းမှအေးစေရန် မြစ်ထဲသို့

ခုန်ချနေကြလေသည်။

မြစ်ထဲက မြစ်ရေသည် ရေခွေးဆူနေသော အပူရှိန်ဒီဂရီထက် ငါးဆတိုး၍ ကျိုက်ကျိုက် ပွက်ဆူနေလေရာ သူတို့သည် မပြန်လမ်းသို့ ရောက်သွားကြတော့၏။

ယင်းသို့ အဏုမြူဖုံး၏ ရှုကွင်းကြီးကို ရုပ်လုံးပေါ်အောင် တစေ့စေ့မြင်နေရသော ကျွန်မမှာ ရင်ထဲ၌ ဆိုကျပ်လာသဖြင့် မျက်လုံး များကို ပြန်မှိတ်ထားမိသည်။ ကျွန်မ ခုတင် ပေါ်မှ ဆင်းရပ်လိုက်သည့်အခါ၌ အားအင် နည်းနေသော လူမမာတစ်ယောက်လိုပင် ကတုန်ကရီ ဖြစ်နေလေသည်။

ဟိုတယ်ရှေ့၌ ကျင်းပမည့် အထိမ်းအမှတ် ပွဲ တက်ရမည်ကြောင့် အချိန်မီရန် ရေချိုးခန်း ထဲ၌ ကပျာကယာ မျက်နှာသစ်နေစဉ်တွင် သေသူတို့၏ ဝိညာဉ်များ မြှုပ်နှံထားရာ ပေါင်း မိုးဂူကြီးရှေ့၌ ဂျပန်ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ ဆုတောင်းရွတ်ဖတ်နေကြသော အသံများနှင့် အတူ ကြေးစည်သံလေးပါ လွင့်လာလေသည်။

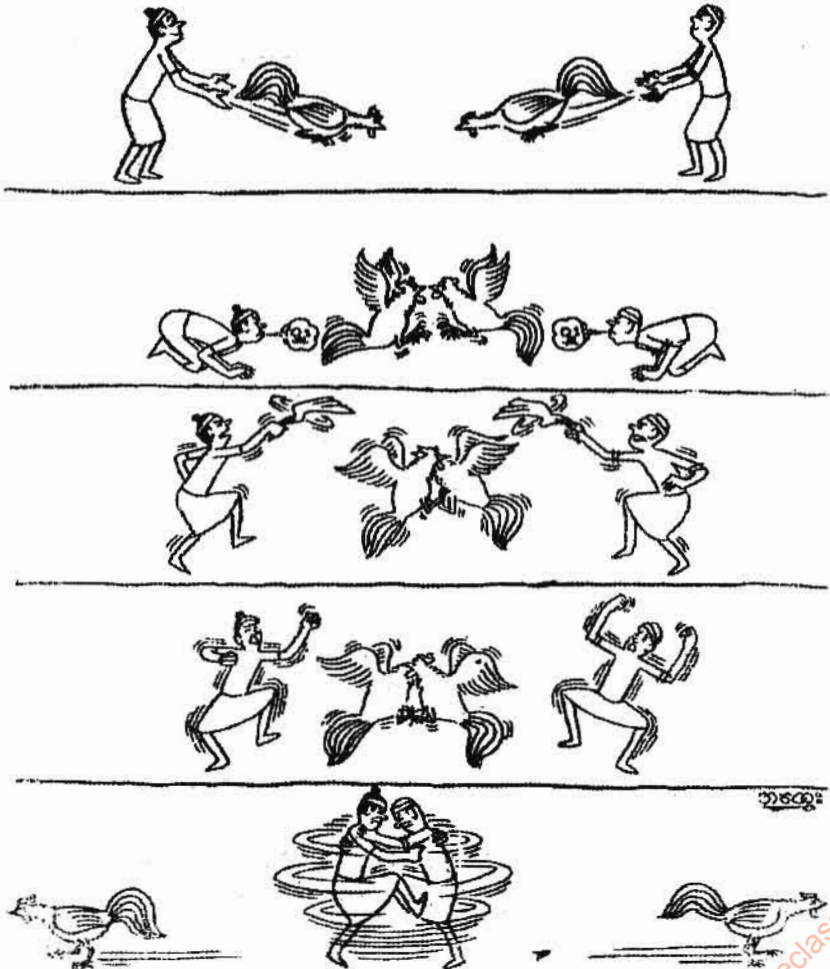
ကျွန်မသည် မျက်နှာသစ်နေရာမှ ကြားရ သော ကြေးစည်သံလေးကို စိုက်လျက် အာရုံပြု နေခိုက် စိတ်ထဲ၌ စစ်တားဆီးရေး၊ ကမ္ဘာငြိမ်း ချမ်းရေးလုပ်ငန်းကြီးကို ရှေ့တိုးလုပ်ဆောင် နိုင်ရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုလျက် နေမိလေ၏။

၁၉၅၈ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်။ ဤနေ့၊ ဤနံနက်တွင် ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးထဲ၌ ဝဲကာဝေကာ မြည်ကျူး ရိုက်ခတ်လျက် ရှိနေ သော ကြေးစည်သံကလေးကို ကျွန်မ အသက် ထက်ဆုံး အောက်မေ့ သတိရလျက်နေပေဦး တော့မည်။

ရွှေဝမဂ္ဂဇင်း၊ အမှတ် (၁၃၇)၊ အတွဲ (၁၂)၊
အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၅၈။

ကာတွန်း

ကြက်တိုက်ပွဲ ဆက်မိုက်ဆဲ

လူများ
ဘဝများ
သတိုးများ

သော့အပ်ခဲ့တယ်

(ဆရာတော်ကိုသို့ ကန်ဆော့ပန်း)

တစ်မိုး

မိုးဦးကျ ဘာရဲညနေ
စိန်ပန်းတွေ ရှိပေမယ့်တစ်
နေ့ရောင်လင်းစွာ ပြတပြ
မိုးစက်တွေလည်း မကျတော့
တစ်မျိုးလှ တစ်မျိုးသစ်နေတဲ့
ချစ်စရာ ညနေခင်းမှာ ...
အဘိုးအိုရဲ့ အိမ်ကုန်းပေါက်
ငါ သွားလို့ခေါ်တဲ့ခွဲတယ်။
ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်
'ဘယ်သူလဲ' ...
အထဲက တိုးတိုးအသံ
တုံ့ပြန်လာတယ်။
အားနည်းနွမ်းလျှ
မရုဏ်နိုင်သို့ ကူးအံ့ဆဲဆဲ
လဲပြီလှလှ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့
ထွက်လာတယ်။
'ကျွန်တော်တို့ပါ ...
အဘိုးရဲ့ သားမြေးတွေပါ။
အဘိုးရဲ့ အမေ့စား အမွေခံတွေပါ'
အဘိုးဟာ အပြုံးရိပ်နဲ့
ခေါင်းကလေးညှိတ်ပြီး
ပုတီးစိပ်တာ ရပ်လိုက်တယ်။
ကျွန်တော်တို့ကို လက်ခံစတာ
ပြောတယ်။

အဘိုးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ
တောက်ပ စူးရှနေတယ်။
ဧရာတရားတောင်
အံ့အားသင့်နေရတယ်။
သူ့မှာ
ပြည့်ဝတဲ့ အသံဉာဏ်တွေ
နူးညံ့တဲ့ စိတ်စေတနာတွေ
မညီရင်နေတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ

မွှေးခိုင်သိမ်မွေ့ မင်္ဂလာပြည့်ဝစွာ
သူ့စကားသံက
မာန်မာန် မပါလို
သွားလာတိုးညှင်းနေတယ်။
အတိတ်ကလုပ်ရပ်တွေကို
သုံးသပ်စေဖန်ပြတယ်။
ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ
မမှိတ်သော မျက်စိနဲ့
သူ ကြည့်နေတယ်။
ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ အားမာန်ကိုလဲ
ထိုက်ထိုက်တန်တန်
အသိအမှတ်ပြုတယ်။
အနာဂတ်မှာ
စာပေအနုပညာရဲ့ အလားအလာ
ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာမယ်လို့
ခန့်မှန်းပြနေတယ်။
အဘိုးအိုရဲ့ စာဆိုဉာဏ်စွမ်းဟာ
လောင်ခမန်း လျှပ်ရောင်ပါပဲ။

စာဆိုကပို ပညာရှိကြီးဟာ
ခံစားမှုအသိနဲ့ ကဗျာဖွဲ့ခဲ့တယ်။
သဒ္ဒါလင်္ကာရ
အတ္ထာလင်္ကာရဆိုတဲ့
အလင်္ကာရတွေကို ရှေ့တန်းမတင်
တန်ဆာဆင်မှုတွေကို ကိုယ်ရှိန်သတ်
ကြားတတ်ဝါတတ်တဲ့ စကားအသုံး
ကြွေးလုံးပြ စာလုံးတွေကိုရှောင်ခွာ
စေတနာသက်ရာကို
တေးဖွဲ့ခဲ့တယ်။
စကားပရိယာယ်တွေ
အကြွေးသတ်ဆွယ်ပြီး
တကယ်တမ်း ဥဒါန်းဖြစ်တဲ့
တေးသစ်တွေကို ဖွဲ့ဆိုခဲ့တယ်။
သူ့ခေတ်မှာ သူ့လမ်းဖောက်ပြီး
ရဲရဲကြီး လျှောက်ခဲ့တယ်။
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်တွေကို သူမူ
အတုအယောင်တွေကို ဂရုမထား
သူ့တရားနဲ့ သူ့ကဗျာ
သူ့အစဉ်အလာသစ် ထွင်ခဲ့တယ်။

ကျွန်မကြောင်း ဆင်ခြင်တဲ့နဲ့
အာရုံခံစားမှုအသိ
ဂီတကြိုးညှိပြီး သတ်နှံစခန်းသွား
လမ်းဖောက်ရှောင်ကွင်း
စာခေတ်သစ် အမှောင်ခွင်းခဲ့တယ်။
လက်ခုပ်တီးတိုင်း သူမမြောက်
နောက်လိုက်မရှိတိုင်း သူမကြောက်
ထွန်းတောက်တဲ့ ကဗျာမီးတိုင်နဲ့
နိုင်ငံရဲ့အတွေးသစ်ကို
အုတ်မြစ်ခိုင်ခိုင် ချဲ့ခဲ့ပါတယ်။

အဘိုးအိုဟာ ကျောက်စာတိုင်။
အဘိုးအိုဟာ မီးရှူးတိုင်။
နိုင်ငံရဲ့ တန်ဆောင်ဆီမီးပါ။
သည်ဆီမီးဟာ ဆီခန်းစပြုပါပြီ။
ဘဝဆည်းဆာ ညနေတာဟာ
မလွှဲမသွေ လာနေပြီ။
အရွယ်အသက်တွေကလည်း
ကြွေရွက်လို တဖြတ်ဖြတ်နဲ့
နီရုံးချပ် အချိန်နီးပါပြီ။
မီးစာလဲကုန် ဆီလဲကုန်တဲ့
ညနေမှန် အချိန်ကလဲ
မှေးမှိန်တဲ့ အရောင်ပြနေပြီ။
မကြာခင်
နီကျင်ကျင်မီးရောင်တန်းကလေးကို
အမှောင်လွှမ်းတော့မယ်လေ။

အေး ... အေး ...
ပြန်ကြတော့တဲ့
ကရုဏာသနဲ့ ခွင့်ပြုတဲ့
အနုဆုံးလေးသနဲ့
အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။
ကျွန်တော်တို့ဆီကို
လောက သော့တံ အပ်ထားခဲ့တယ်။
ဖွင့်ကြည့်ပေါ့ မင်းတို့ဘာသာ
မင်းတို့ ရှာတဲ့လမ်းမှာ
ကြိုက်တဲ့ပန်း စိုက်ကြကွားလို့
မှာထားနေသလိုပါပဲ။

(ဆရာတော်ကိုသို့ အလေးပြုခွင့် ခွင့်အပ်သည်)
စံပယ်ဖြူ (မိုင်က-အူက)

Photosection

ဓာတ်ပုံ - ငြိမ်းချမ်းစိမ်းလန်း

Photosection

Photosection

ကဗျာနှင့်လူသား

ခါလီလီ ကျီဘရုန်းရဲ့ စကားပြေကဗျာ (၄)

မြင့်စိုးလှိုင်

TO MY
OPPRESSED FRIEND

O you who were born on the bed of misery, nourished at
the breast of debasement, who played as a child in the houses

of tyranny, you who eat your stale bread with sighs and drink your muddy water mixed with bitter tears.

O soldier ordered by the unjust laws of men to leave his wife, his small children, his friends, and enter the arena of death for the sake of ambition, which they call 'necessity.'

O poet who lives as a stranger in his homeland, unknown among those who know him, who desires only to live on crumbs and of the vanities of the world asks only ink and paper.

O prisoner thrown into darkness because of a small offense made a great crime by those who requite evil with evil, banished by the wise who would establish the right by means of the wrong.

And you, O unfortunate woman, to whom God has given beauty. A faithless youth saw it and followed you, beguiled you, overcame your poverty with gold. When you submitted to him, he abandoned you. You are like prey trembling in the talons of debasement and wretchedness.

And you, my humble friends, martyrs to the laws of man. You are wretched, and your wretchedness is the result of the outrages of mighty, of the injustice of the judge, of the tyranny of the rich, and of the selfishness of the slave to his desires.

Do not despair, for beyond the injustices of this world, beyond matter, beyond the clouds, beyond the aether, beyond all things is a power which is all justice, all kindness, all tenderness, all love.

You are like flowers that grow in the shadow. Soon gentle breezes will blow and carry your seeds into the light of the Sun where they will live a life of beauty.

You are like the naked trees weighed down with the snows of winter. Soon the spring shall come to clothe you with green and succulent leaves.

Truth shall rend the veil of tears concealing your smiles.
Brethren, I welcome you and despise your oppressors.

အဖိနှိပ်ခံ သူငယ်ချင်းသို့

ဆင်းရဲမွဲတေမှု အိပ်ရာထက်မှာ မွေးဖွား၊ နိမ့်ကျနံ့ချာမှု ရင်နှို့ကို သောက်စို့၊ ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် နှိုင့်ထက်ကလူပြုမှု အိမ်ပေါက်ဝတွေမှာ ဆော့ကစား၊ ပေါင်မုန့်အသိုးကို သက်ပြင်းချရင်းစား၊ နောက်ကျိကျိရေကို နာကျည်းမှုမျက်ရည်တွေနဲ့ရောပြီး သောက်ခဲ့ရတဲ့ အို...သူငယ်ချင်း-

လူလုပ်တဲ့ မတရားဥပဒေတွေက အမိန့်ချလို့ ကိုယ့်ဇနီးမယား၊ သမီးသားလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေကို စွန့်ခွာ၊ ရည်မှန်းချက် အောင်ဖို့၊ သူတို့အခေါ် 'မရှိမဖြစ်လိုအပ်ချက်'မို့ ဆိုပြီး သေခြင်းစစ်မြေ တလင်းဆီ ရောက်ရှိလာတဲ့ အို...စစ်သည်-

ကိုယ့်မွေးရပ်မြေမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်လို နေထိုင်၊ ကိုယ့်ကို သိသူတွေကြားမှာပဲ လူမသိသူမသိ ဖြစ်လိုဖြစ်၊ သေးနပ်တာတွေနဲ့ပဲ နေချင် စိတ်ရှိပြီး၊ ပကာသနလောကထဲကနေ စာရွက်နဲ့ မင်ကိုသာ တောင်းဆိုတဲ့ အို...ကဗျာဆရာ-

မကောင်းမှုကို မကောင်းမှုနဲ့ လက်တုံ့ပြန်ချင်သူတွေက ငယ်တဲ့ အမှု ကြီးအောင်လုပ်ချင်ကြလို့၊ အမှားကို လှေကားထောင်ပြီး အမှန်ရောက် အောင် တက်တဲ့ ပညာရှိတွေက မောင်းထုတ်ကြလို့၊ အမှောင်ထုထဲ ကျရောက်နေရတဲ့ အို...အကျဉ်းသား-

ပြီးတော့ မင်းပေါ့၊ ကံအကြောင်းမလှတဲ့ အို... မိန်းမသား- ဘုရားသခင်က အလှနဲ့ ဆင်ယင်ပေးခဲ့၊ သစ္စာမရှိတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က အဲဒီအလှကိုမြင်ပြီး မင်းနောက် တကောက်ကောက်လိုက်၊ မင်းကို ပျော် အောင်လုပ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝက လွတ်အောင် ရွှေတွေဆင်ပေး၊ မင်းကလည်း သူ့ကို အလျှော့ပေးရော သူက မင်းကို ပစ်ထားခဲ့ပါလေရော။ မင်းအဖြစ်က စိတ်ဆင်းရဲမှုနဲ့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှု စွန့်လက်သည်းတွေကြားမှာ သိမ့်သိမ့် တုန်လှုပ်နေရတဲ့ သားကောင်တစ်ကောင်လိုပါပဲလား။

ပြီးတော့ ရိုးရိုးမှတ်မှတ်နေတတ်ကြတဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်း မင်းတို့တွေ-

လူဥပဒေတွေကို အာခံတဲ့ အာဇာနည်တွေ- မင်းတို့တွေ ဒုက္ခ ရောက်ကြတယ်။
မင်းတို့ရဲ့ ဒုက္ခသုက္ခက အားကြီးသူရဲ့ ရက်စက်ရမ်းကားမှု၊ တရားသူကြီးရဲ့
မတရားစီရင်မှု၊ ချမ်းသာသူရဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုမှု၊ လောဘ ကျေးကျွန်ရဲ့
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု ရလဒ်သာဖြစ်တယ်။

စိတ်မပျက်ကြနဲ့။ ဒီလောက မတရားမှုတွေရဲ့ ဟိုမှာဘက်၊ ရုပ် ဝတ္ထုရဲ့
ဟိုမှာဘက်၊ တိမ်တိုက်တွေရဲ့ ဟိုမှာဘက်၊ လေထုလွှာရဲ့ ဟိုမှာဘက်၊
အရာခပ်သိမ်းရဲ့ ဟိုမှာဘက်ရောက်ရင် အလုံးစုံ တရားမျှတမှု၊ အလုံးစုံ
ကြင်နာမှု၊ အလုံးစုံ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု၊ အလုံးစုံ ချစ်ခြင်းဆိုတဲ့ တန်ခိုးစွမ်းအား
တစ်ခု ရှိတယ်။

မင်းတို့ဟာ အရိပ်ထဲမှာပွင့်တဲ့ ပန်းတွေနဲ့တူတယ်။ မကြာခင်
လေပြည်သွေးလာပြီး မင်းတို့ရဲ့ ဝတ်မှုန်ဝတ်ဆံတွေကို သူတို့ဘဝလှပစေမယ့်
နေမင်းရဲ့ အလင်းရောင်ဆီ သယ်ဆောင်ကြလိမ့်မယ်။

မင်းတို့ဟာ ဆောင်းနှင်းပွင့်တွေ လေးလံတဲ့ခိုနေတဲ့ အဝတ်မဲ့ သစ်ပင်
တွေနဲ့တူတယ်။ မကြာခင် မင်းတို့ကို စိမ်းလဲ့ရွှန်းစိုတဲ့ သစ်ရွက်တွေနဲ့
ဝတ်ဆင်ပေးမယ့် နွေဦးရောက်လာလိမ့်မယ်။

မင်းတို့အပြီးတွေပေါ် ဖုံးကွယ်ထားတဲ့ မျက်ရည်ဇာပဝါကို သစ္စာ
တရားက ဆုတ်ဖြုတ်လိမ့်မယ်။

ညီအစ်ကိုတို့- မင်းတို့ကို ကြိုဆိုပါတယ်၊ မင်းတို့အပေါ် ဖိနှိပ်
သူတွေကိုတော့ ရွံရှာစက်ဆုပ်မိပါရဲ့။

ကဗျာသည် အထူးအကျိုးသက်ရောက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်စေရန်အတွက်
သက်တုံး၏ အလင်းစပ်အဆင်းများကို အသုံးပြုသော်လည်း
လိုရင်းအရာဝတ္ထုကိုမူ သစ္စာတည်းဟူသော
အသန့်ဆုံးအလင်းရောင်အဖြူအဆင်းထဲ၌ အမြဲပင်ထား၏။

ဟုမ္မိစ်

(၁၈၄၁-၁၉၃၅)

ကူညီခြင်း

စိတ်ထားတတ် ပြတ်ပါတယ်

မင်းအိမ်စည်

လူ့ဘဝမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စလေးတွေမှာလည်း ကူညီတတ်တဲ့လူ၊ လျစ်လျူတတ်တဲ့လူ ဆိုတာတွေ ရှိပါတယ်။ သူတစ်ပါးကို ကူညီတယ်ဆိုတာ ကိစ္စအကြီး အငယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ တုန်တုန်ချီချီနဲ့ လမ်းပေါ်လျှောက်နေတဲ့အခါ သူတို့ကို တွဲခေါ်တာမျိုး၊ ကားလမ်းကူးပေး တာကလည်း အသေးအဖွဲ့ဖြစ်ပေမယ့် ကူညီ တာပါပဲ။ အားနည်းတဲ့သူကို ကူညီရတာဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ ပရဟိတအလုပ်တစ်ခုဖြစ်တယ်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ နေရာမရလို့ မတ်တပ်ရပ်နေရရင် နေရာရတဲ့ လူငယ်တွေက နေရာပေးတာမျိုး၊ ကိုယ်ဝန် ဆောင်သည်တွေကို မိမိ နေရာထဲပေးတာမျိုး တွေကလည်း ကောင်းမွန်တဲ့ အလုပ်တွေပါပဲ။ စားစရာမရှိလို့ ရှိတဲ့ထမင်းကို ကျွေးတာဟာ လည်း ကူညီတာပါပဲ။ ကုသိုလ်ရဖို့ မျှော်လင့် ချက်နဲ့ လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တချို့က မှတ် တမ်းတင်လောက်တဲ့ အကူအညီတွေ မဟုတ် ပေမယ့် ကာယကံရှင်တွေအဖို့ အမြဲ မမေ့စရာ

အဖြစ်အပျက်တွေပါပဲ။ ခလုတ်တိုက်တဲ့သူကို တွဲထူပေးတာမျိုး၊ လဲကျတဲ့ကလေးကို ထူပေးတာမျိုးတွေပါ။ ရေနစ်တဲ့သူကို အသက်စွန့်ဆင်းကယ်တာ၊ မီးလောင်အခန်းထဲ ပိတ်နေတဲ့အခွားအိုကို အသက် ပဓာန မထားဘဲ ဝင်ကယ်တာမျိုးကလည်း အကူအညီပေးတာပါပဲ။ အဲဒီလို ကူညီတာက အကြီးအမားဖြစ်ပြီး ခလုတ်တိုက်သူကို တွဲထူတာက အသေးအဖွဲ့လို၊ ပြောလို့မရပါဘူး။ အားလုံး ကူညီတာချည်းပါပဲ။ ဒုက္ခရောက်သူကို ကျောခိုင်းသွားတာထက် အကူအညီပေးတာက မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ယခုအဖြစ်ဟာ ဟယ်လင်ဘရက်ဖို့ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ဆေးရုံမှာ သူမ တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ သာမန် ရိုင်းပင်း ကူညီမှုလေးတစ်ခုကို ရေးထားတာပါ။ ဒါက အရေးမကြီးဘူးလို့ ထင်ရပေမယ့် ကာယကံရှင်အဖို့ ကူညီတဲ့သူကို သတိတရ ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်ကလေးမို့ ရေးလိုက်ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ရဲ့ သားအငယ် ဘင်ဂျမင်ဟာ (၇)နှစ်သားပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တစ်နေ့တော့ သူ ဖျားပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာဟာ သာမန် ကိုယ်ပူပြီး ဖျားတာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးဟာ နုံးချိပြီး ဘာမှ မစားဘဲ ကွေးနေတော့တာပဲ။ ခေါင်းကိုက်တယ်လို့ ပြောပြီး အပူချိန်ကလည်း အလွန်ကို မြင့်နေပါတယ်။ နောက်ပြီး အန်လည်း အန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မတို့ ကလေးကို ဆေးခန်း ခေါ်သွားပါတယ်။ ဆေးခန်းက ကလေးကို စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ဆေးရုံတင်ပေးမယ်၊ အိမ်မှာကုလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်။

ကျွန်မတို့ အိမ်နဲ့အနီးဆုံး ဆေးရုံက တစ်

နာရီလောက် သွားရတယ်။ သားနဲ့ ကျွန်မတို့ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးပြီး အိမ်မှာလည်း သားအကြီးကျန်နေတာကြောင့် ကျွန်မ ခင်ပွန်းက ပြန်သွားပါတယ်။ ကျွန်မနဲ့ ဘင်ဂျမင်ဟာ အိမ်မဟုတ်တဲ့နေရာ၊ ဆေးရုံမှာ ရောက်နေတယ်။ တွေ့ရတဲ့လူတွေအားလုံးဟာ မျက်နှာစိမ်းတွေချည်းပါပဲ။ မြင်တွေ့နေကျ မြင်ကွင်းမဟုတ်ဘဲ ဆေးရုံတက်တဲ့လူတွေ၊ လူနာစောင့်တွေကိုလည်း အစုံတွေ့ရသလို ဆေးရုံစောင့်တွေ၊ သန့်ရှင်းရေးသမားတွေကိုလည်း တွေ့နေရတယ်။ ဆေးရုံအဝတ်အစားတွေ၊ နားကျပ်တွေနဲ့ အားလုံးဟာ ယဉ်ပါးနေကျ အတွေ့အမြင်မဟုတ်တော့ဘူး။ ပျော့ခွေနေတဲ့ ဘင်ဂျမင်ကို ဆေးရုံက စမ်းသပ်ကြည့်တဲ့အခါ ဦးနှောက်အမြှေးရောင်ရောဂါမဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်မပေးပါဘူး။ ဒီတစ်ညတော့ ဆေးရုံမှာအိပ်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဘင်ဂျမင်ရဲ့ တစ်ဖက်ခွဲတင်မှာတော့ သူ့အရွယ် ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ ယောက်ျားလေးပါပဲ။ သူကတော့ လက်ကျိုးသွားတဲ့အတွက် ခွဲစိတ်ပြီး အရိုးကျိုးတာကို ပြန်ဆက်သွားအောင် ကုသဖို့ တင်ထားတဲ့ လူနာပါ။ ခုတင်ကပ်လျက်ဖြစ်တော့ အဲဒီကလေးရဲ့အမေနဲ့ ကျွန်မ အဖွဲ့ကျသွားကြပါတယ်။ ကလေးအမေက ကလေးလက်ကျိုးတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြသလို သူတို့မိသားစုအကြောင်း၊ သူတို့အိမ်အကြောင်း စတဲ့ ရောက်တတ်ရာရာတွေ ပြောသလို ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ သားတွေအကြောင်း၊ သူတို့အဖေအကြောင်းတွေပြောရင်း မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပါတယ်။

ကလေးအမေက အိမ်ပြန်သွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မကတော့ အဖျားမကျသေးတဲ့ ဘင်ဂျမင်ကို တစ်ညလုံးစောင့်ပြီး ကြည့်နေရပါတယ်။ ဘာရောဂါဖြစ်တယ်၊ ဘာကြောင့် အဖျားတွေ တက်နေတယ်ဆိုတာကို အခုထိ စမ်းသပ်လို့ မရသေးပါဘူး။ သူနာပြုတွေ ရှိပေမယ့် ကျွန်မကတော့ စိုးရိမ်ပြီး တစ်ညလုံး စောင့်နေတယ်။ ဆေးရုံမှာတော့ လူနာစောင့်ဆိုတာ အိပ်စရာ ခုတင်၊ စောင့် ဘယ်မှာရှိမှာလဲ။ ဒါကြောင့် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ သားကို ထိုင်စောင့်ရင်း ငိုက်နေရတာပေါ့။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မိုးလင်းလာတဲ့အခါ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိပြီး ရိုက်ထားသလို ပါပဲ။ မနေ့ကတည်းက ကလေး ကိုယ်ပူနေတဲ့ အတွက် ဘာမှလည်း မစားရ၊ ရေလည်း မချိုးရဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပေနေတဲ့အပြင် ဆေးရုံတင်ရမယ်ဆိုပြီး ကမန်းကတန်း ထွက်လာတဲ့ အတွက် ဘာအဝတ်အစားမှ ပါမလာဘူး။ ဘင်ဂျမင်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ဖြစ်နေတော့ ဘာမှ သတိမရတော့ဘူး။ ကျွန်မ ကလေးရဲ့ ဘေးခုတင်က ကလေးအမေကတော့ မနက်ကျမှ ပြန်လာပါတယ်။ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန်တွေ၊ သူနာပြုတွေ ရှိတာပဲ။ ကလေးကို သူတို့နဲ့ ထားခဲ့ပြီး သူ့အိမ်မှာ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲဖို့ ကျွန်မကို လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဘေးခုတင်က ကလေးအမေနဲ့ အတူ သူတို့အိမ်ကို ကျွန်မ လိုက်သွားပါတယ်။ အိမ်မှာ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲနဲ့ လိုအပ်တာတွေအကုန်လုံး အဲဒီအမျိုးသမီးက ကျွန်မကို ကူညီပါတယ်။ ခေါင်းလျှော်ခိုင်းတယ်၊ မိတ်ကပ်လည်း လိမ်းခိုင်းပါတယ်။ ကျွန်မကို အိမ်မှာ ထားပြီး သူကတော့ ဆေးရုံ ပြန်သွားပါ

တယ်။ ကျွန်မ ရေနွေးနဲ့ ရေချိုးလိုက်ပါတယ်။ ညက ကောင်းကောင်းလည်း မအိပ်ခဲ့ရတော့ ရေနွေးနဲ့ ရေချိုးလိုက်တဲ့အခါ လန်းဆန်းသွားပါတယ်။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ အဲဒီအိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ အစားအသောက်ကို စား၊ ကော်ဖီသောက်နဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးလည်း ပြန်ရောက်လာတယ်။ နောက် ကျွန်မတို့ ဆေးရုံကို ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ဒါက သာမန်အကူအညီတစ်ခုပါပဲ။ ကူညီတဲ့သူအဖို့ ဘာမှ ဝန်ကြီးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လို့ ထင်စရာရှိပေမယ့် အကူအညီရတဲ့သူအဖို့ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ ရေဆာနေတဲ့သူကို ရေတိုက်သလို ရေချိုးချင်တဲ့သူကို ရေချိုးခွင့်ပေးတာမျိုး၊ ဆာနေတဲ့သူကို အစားအသောက်ပေးတာမျိုးပါပဲ။ ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ဘက်ခုတင်က ကလေးရဲ့ အမေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အခုမှ ဆေးရုံမှာတွေ့တဲ့သူတွေပါ။ မျက်နှာစိမ်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအမျိုးသမီးဟာ သူ့အိမ်ကို ကျွန်မကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ခေါ်သွားပြီး ရေချိုးခိုင်းတယ်။ ကျွန်မကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အိမ်မှာလည်း တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တယ်။ အဲဒီလို လူမျိုးက အလွန်လည်း ရှားပါတယ်။ အဲဒီကျေးဇူးကို ကျွန်မ လုံးဝ မမေ့ပါဘူး။ ဆေးရုံရောက်တဲ့အခါ ဘင်ဂျမင် ဘယ်လိုဖြစ်နေပါသလဲ။ သူ့ကို ဆရာဝန်တွေက နောက်ဆုံး စမ်းသပ်ကြည့်တဲ့အခါ စကားလက်ဖီဗာဆိုတဲ့ အဖျားရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိရတယ်။ အနာသိ ဆေးရှိဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ကလေးလည်း ရောဂါနဲ့ ဆေး တွေ့ပြီး ပြန်နေထိုင်ကောင်းလာပါတယ်။

Ref; R.D (July 2013)

ဖြတ်သန်းမှု

“လဲနေသူကို တွဲထူပါ” နယ်လ်ဆင် မင်ဒဲလားနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်

ထက်မြက်

တောင်အာဖရိက ပြည်သူတွေက အလွန် ချစ်ခင်လေးစားတဲ့ နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလားကို သူ့မျိုးနွယ်တွေခေါ်တဲ့အတိုင်း အားလုံးက “မာဒီဘာ” ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ တောင်အာဖရိက နိုင်ငံအဖို့ မာဒီဘာသည် နွေးထွေးပြီး ဉာဏ်ပညာကြွယ်ဝသော ဖခင်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် မှတ်ယူထားကြသည်။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်သာမက တောင်အာဖရိကပြည်သူများ ချစ်ခင်လေးစားရသော နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ၁၉၁၈ ခုနှစ်က မွေးဖွားခဲ့သည်။ သင်မိသူ မျိုးနွယ်စု၏ ခေါင်းဆောင်၊ တော်ဝင်မိသားစုအဖြစ် သူ့ကို သတ်မှတ်ကြသလို ထို တော်ဝင်မျိုးနွယ်စုမှ ပေါက်ဖွားသော သားတော်တစ်ပါးအဖြစ်လည်း အသိအမှတ်ပြုကြပါသည်။ မင်ဒဲလား တက်ခဲ့သော ကျောင်းများမှာ ဗြိတိသျှစနစ်အတိုင်း သင်ကြားပို့ချသည့် ထင်ရှားသော ကျောင်းများဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ “အသား
မည်း အင်္ဂလိပ်လူမျိုး”
တစ်ယောက်အဖြစ် သင်
ကြား တတ်မြောက်ခဲ့ရ
သည်ဟု နောင်အခါ သူ
ကပြောပြသည်။ လူမည်း
တောင်အာဖရိကလူမျိုး
တစ်ယောက်အဖြစ် သူ
၏ လွတ်လပ်မှုများမှာ
တင်းကျပ်စွာ ကန့်သတ်
ခံခဲ့ရ၏။ တက္ကသိုလ်မှ
ပညာ သင်ကြားပြီးသည့်
အခါ လူငယ်ရှေ့နေတစ်
ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။

**ပြည်သူလူထုက ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ
မှန်ပါတယ်။ အကြမ်းပက်တဲ့လမ်းကြောင်းကို
ရွေးရင်လည်း ရွေးလို့ရတယ်။ ဒါကို မှန် မမှန်
ဦးစားရမယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးရချင်ရင် ငြိမ်းချမ်း
တဲ့ လမ်းကို ရွေးချယ်ရမယ်။**

နောက် အာဖရိက အမျိုး
သား ကွန်ဂရက်(ANC)
ထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ
လွတ်လပ်ရေးနှင့် အသား
အရောင် ခွဲခြားမှု ဆန့်
ကျင်ရေးတို့ကို ငြိမ်းချမ်း
စွာ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့ပါသည်။ တောင်အာဖရိကတွင် အသားအရောင်
ခွဲခြားမှုမှာ လူမျိုးခွဲခြားမှုအရ ပေါ်ပေါက်လာ
သည်။ တောင်အာဖရိကတွင် အာဏာရ လူဖြူ
များက ဒေသခံလူမည်း တောင်အာဖရိက လူမျိုး
များကို အုပ်ချုပ်ရာမှ အဖြူ၊ အမည်း အသား
အရောင် ခွဲခြားမှုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။
အုပ်စိုးသူနှင့် အုပ်စိုးခံများအဖို့ အသားအရောင်
ခွဲခြားမှု ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများ ကြုံတွေ့လာ
ရသည်။ ထို့ကြောင့် အုပ်စိုးသူများက အုပ်စိုးခံ
များအပေါ် ရက်ရက်စက်စက် ဖိနှိပ်လာခဲ့ကြ
သည်။ မင်ဒဲလားသည် ANC အဖွဲ့ထဲတွင်

ပါဝင်ပြီး လက်နက်ကိုင်
လူငယ်အဖွဲ့အစည်းတွင်
လည်း ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့
၏။ လပေါင်းများစွာ
ANC ပါတီ အတွက်
မြေအောက် လှုပ်ရှားမှု
များလည်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ
၁၉၆၂ တွင် သူ အဖမ်းခံ
ရလေသည်။ နောက် ၂
နှစ်အကြာတွင် သူ့ကို
ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထား
ရာမှနေ နိုင်ငံတော် ပုန်
ကန်မှုဖြင့် သူ့ကို ရုံးတင်
တရားစွဲခဲ့၏။ ထို့နောက်
တရားရုံးက သူ့ကို တစ်
သက်တစ်ကျွန်း ပြစ်ဒဏ်
ချမှတ်လိုက်လေတော့
သည်။

ကိတ်တောင်းမြို့၏
အပြင်တွင်ရှိသော ရော်
ဘင်ကျွန်း၌ လုံခြုံရေး

တင်းကျပ်စွာ ချထားသော အကျဉ်းထောင်တွင်
သူ့ကို ထားရှိလေသည်။ မင်ဒဲလားအနေဖြင့်
ထိုကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် ဖိနှိပ်ထားမှုအပေါ်
စိတ်ဓာတ်ကျသွားနိုင်သော်လည်း သူသည်
ခိုင်မာသော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် စိတ်ဓာတ်အကျမခံဘဲ
သူ၏ နိုင်ငံရေးယုံကြည်ချက်ကို ရပ်တည်ခဲ့ပါ
သည်။

၁၉၉၀တွင် မင်ဒဲလား ထောင်မှ လွတ်
မြောက်ခဲ့သည်။ “မင်ဒဲလား ထောင်မှလွတ်ပြီ”
ဆိုသော သတင်းကြားသည့်နှင့် တစ်ကမ္ဘာလုံး
က သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။

ထောင်ထဲတွင် သူ ၂၇ နှစ်နေခဲ့ရ၏။ ထောင်ဘူးဝမှနေ သူ ထွက်လာပြီးနောက် ANC ပါတီကို သူဦးဆောင်ခဲ့ပါသည်။ နောက် တောင်အာဖရိက အစိုးရနှင့် တွေ့ဆုံကာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် စေ့စပ်ညှိနှိုင်းမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံပြီးနောက် တောင်အာဖရိက တစ်နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ရွေးကောက်ပွဲများကို ကျင်းပခဲ့သည်။ ANC ပါတီက ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ကာ ၁၉၉၄ တွင် မင်ဒဲလားက ANC ကိုယ်စားပြု ပထမဆုံး လူမည်းသမ္မတအဖြစ် ရွေးကောက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။ ဆယ်စုနှစ်များကြာ အောင် အုပ်ချုပ်ခဲ့သော လူဖြူအုပ်ချုပ်မှုလည်း အဆုံးသတ်သွားသည်။ တောင်အာဖရိကတွင် ဒီမိုကရေစီကို စတင်ကျင့်သုံးခဲ့ပြီး ယခင် အတိတ်က ဒဏ်ရာများကို ကုစားခဲ့သည်။ တောင်အာဖရိကနိုင်ငံသားတို့သည် သူတို့ နိုင်ငံ၌ လူမျိုးခွဲခြားမှု၊ အသားအရောင် ခွဲခြားမှု မရှိဘဲ တန်းတူခြင်း၊ တရားမျှတစွာရှိခြင်းတို့ကို ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။ လူနည်းစု အုပ်ချုပ်မှုမှနေ အသားအရောင် ခွဲခြားမှုမရှိဘဲ လူများစု အုပ်ချုပ်မှုကို ကူးပြောင်းခဲ့သည်။ နယ်ဆင်မင်ဒဲလားသည် ထို အသွင်ကူးပြောင်းမှုကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူအဖြစ် ပိုမိုထင်ရှားခဲ့ပါသည်။ မင်ဒဲလားသည် သမ္မတအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရပြီးနောက် ပထမ ၅ နှစ် သက်တမ်းသာ တာဝန်ယူသည်။ ဒုတိယသက်တမ်းကို အရွေးမခံတော့ပေ။ ရီးဒါးဒိုင်ဂျက် (RD) မဂ္ဂဇင်းနှင့်အင်တာဗျူးစဉ်က သူ အသက် ၈၆ နှစ်သာ ရှိသေးပြီး ယခု အသက် ၉၅ နှစ် ရှိပေပြီ။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်လောက်က အင်တာဗျူးခွဲခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး နိဗ္ဗာန်ဆုရှင်လည်းဖြစ်၊ တောင်အာဖရိက ပြည်သူများ

၏ နိုင်ငံခေါင်းဆောင်ကြီးလည်းဖြစ်သော နယ်ဆင်မင်ဒဲလားမှာ ယခု ဆေးရုံတွင် အဆုတ်အားနည်း၍ ဆေးဝါးများသွင်းကာ ရောဂါဖိစီးမှုဒဏ်ကို ခံနေရသည်။ သူ၏သက်တမ်း တစ်ဝက်ခန့်တွင် အကျဉ်းထောင်ဘဝ၊ နိုင်ငံရေးသမားဘဝများအဖြစ်နှင့် တောင်အာဖရိက ပြည်သူများ၏ လွတ်လပ်မှုအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ သူ ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်မှုရော၊ ကြေကွဲမှုပါ မျှဝေခံစားခဲ့ရသည်။ သူ၏သား မက်ဂါကို မှာ AIDS ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။

မေး။ ■ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချုပ်ထား ချပြီးတော့မှ လွတ်မြောက်လာတဲ့အခါမှာ ပြည်သူလူထုက သမ္မတကြီးကို သူတို့ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ သမ္မတအဖြစ် တင်မြှောက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သမ္မတကြီးရင်ထဲ ဘယ်လိုခံစားရပါသလဲ။ အဲဒီလို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တင်မြှောက်တဲ့အခါမှာ အမျိုးသား ညည်းလုံးညီညွတ်ရေးအတွက် ငြိမ်းချမ်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်ပို့ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ သမ္မတကြီး ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုး၊ ဘယ်လိုအပြင်မျိုးနဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိချင်ပါတယ်။

ဖြေ။ ■ ပြည်သူလူထုက ကျွန်တော့်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ အကြမ်းဖက်တဲ့လမ်းကြောင်းကို ရွေးရင်လည်း ရွေးလို့ရတယ်။ ဒါကို မှန် မမှန် စဉ်းစားရမယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေး ရချင်ရင် ငြိမ်းချမ်းတဲ့လမ်းကို ရွေးချယ်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ နိုင်ငံနဲ့ လူမျိုးကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်စေချင်တယ်။ တိုင်းပြည်ရဲ့ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုကို တည်ဆောက်တဲ့လမ်းစဉ်ကို ရွေးချယ်ရမှာပဲ။

မေး။ ■ သမ္မတ တစ်ယောက်အနေနဲ့ တစ်ခါတစ်ရံ သမ္မတကြီး မိန့်ခွန်းပြောတဲ့အခါ ခိုးဒီဒီနဲ့နက်ထဲက

အကြောင်းအရာတွေကို ရည်ညွှန်းပြောလေ့ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် သမ္မတကြီး နှစ်သက်တဲ့ ဆောင်းပါးတွေအကြောင်းပါ။ ဒုက္ခတွေ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ ကြံ့ခိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့။ သမ္မတကြီး ရောဘင်ကွန်းမှာ အကျဉ်းကျစဉ်က ရိုးဒါး ခိုင်ဂျက်ကို ဖတ်ပါသလား။

မြေ ။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီမဂ္ဂဇင်းထဲက အကြောင်းအရာတွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ကနေဒါက တယ်ရီပေါက် ဆိုတဲ့လူငယ်လေးအကြောင်းလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ ဒီလူငယ်လေးက သူ့ခြေတစ်ဖက်မှာ ကင်ဆာဖြစ်နေတယ်။ သူက ဆရာဝန်တွေရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ခြေထောက်ဖြတ်ပစ်တယ်။ ခြေထောက်ဖြတ်ပြီးချိန်မှာ သူ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ဘူး။ အခန်းထောင့်မှာ သူ ထိုင်ပြီး ငိုကြွေးနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ အတ္တလန္တိတ်ကနေ ပစ်ဖိတ်အထိ ခြေတစ်ဖက်တည်းနဲ့ ပြေးဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်။ ခိုင်ဂျက်က စာဖတ်သူကို စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစေတဲ့ စာတွေ ဖော်ပြပေးပါတယ်။ ဒီမဂ္ဂဇင်းက ရောဂါဖြစ်နေတဲ့သူဟာ နောက်ဆုံးအခြေအနေရောက်နေတဲ့တိုင် ဘဝကို အစွမ်းပေးဖို့ ရေးထားတယ်။ ဘဝကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဖြတ်သန်းပြီး ဘဝကို အန်တုစိန်ခေါ်နိုင်ဖို့ ရေးတဲ့စာတွေကို ဖတ်ရပါတယ်။

မေး ။ ။ သမ္မတကြီးက ကလေးဘဝက မက်သဒစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကနေ ကြီးလာခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဘာသာရေးဟာ သမ္မတကြီးဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့ အခန်းကဏ္ဍမှာ ရှိခဲ့ပါသလား။

မြေ ။ ။ ဘာသာရေးက အရေးကြီးတဲ့

ကဏ္ဍမှာတော့ ရှိတာပေါ့။ ဘာသာရေးယုံကြည်မှုက ရန်လိုမှုကို မဖြစ်စေပါဘူး။ လူ့အဖွဲ့အစည်းမှာ ဘာသာရေး ယုံကြည်မှုက အရေးကြီးပါတယ်။ ခရစ်ယာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိန္ဒူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မွတ်ဆလင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာသာတိုင်းဟာ ရန်လိုမှုကို အလိုမရှိဘဲ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလားတာချည်းပါပဲ။ ဘာသာရေးယုံကြည်တဲ့သူတွေဟာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး လေးစားတယ်။ ဘာသာတရားတိုင်းဟာ ငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ အပြန်အလှန်လေးစားမှုကို စောင့်ထိန်းကြတာချည်းပဲ။ လူ့လောကမှာ ဘာသာတရားကို ယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ၊ မယုံကြည်သည်ဖြစ်စေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ယှဉ်တွဲနေထိုင်ဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် အထီးကျန်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှုမရှိဘဲ၊ အပြန်အလှန် လေးစားမှုမရှိဘဲ နှိမ်ချစော်ကားမယ်ဆိုရင် ကျန်သူတွေနဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက အဲဒီလို ဖောက်ဖျက်သူအပေါ် ယုံကြည်လေးစားမှု ရှိမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ လူသားနဲ့ အဲဒီလူသား ယုံကြည်တဲ့ ဘုရားသခင်ဟာ အပြန်အလှန် ဆက်နွယ်နေကြတာပါပဲ။ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး လေးစားမှု၊ ယုံကြည်မှုမရှိဘဲ နေမယ်ဆိုရင် လူ့လောကထဲမှာ ရပ်တည်လို့ မရဘူး။ လူသားရဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ ငြိမ်းချမ်းပြီး တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး စာနာမှု ရှိရပါမယ်။

မေး ။ ။ HIV/AIDS ရောဂါဟာ လူထုကျန်းမာရေးအတွက် အကြီးမားဆုံး စိန်ခေါ်ချက်ဖြစ်တယ်။ လူ့လူနာမှာ အဆိုးဝါးဆုံးနဲ့ လူသားမျိုးနွယ်ကို အထိခိုက်ဒုက္ခရောက် ဖြစ်တယ်လို့ သမ္မတကြီး ပြောဆိုလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်

ဒီရောဂါကို တိုက်ဖျက်ဖို့ အခု လုပ်ဆောင်နေတာထက် ပိုပြီး လုပ်သင့်တယ်လို့ ထင်ပါသလား။
 ပြေ ။ ။ မှန်ပါတယ်။
 ဒီရောဂါဖြစ်ပေါ်လာမှု ဟာ တော်တော်ဆိုးဝါးတဲ့ အမည်းစက်ကြီးပါပဲ။
 ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက ဒီ ရောဂါဖြစ်တဲ့သူတွေကို ဖေးမကူညီဖို့ လိုတယ်။
 ကျွန်တော် မှတ်မိတာက ဒိုင်ယာနာမင်းသမီးပါပဲ။ သူက HIV ရောဂါကုသ တဲ့ ဆေးရုံကိုသွားတယ်။
 ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ လူနာရဲ့ ခုတင်ပေါ် ထိုင်တယ်။
 လူနာရဲ့ လက်ကို ဆွဲယူ ဆုပ်ကိုင်တယ်။ ရောဂါရှိ နေသူတွေလို မဟုတ်ဘဲ သာမန်လူတစ်ယောက် လိုပဲ ဆက်ဆံတယ်။ အဲဒါ ကို ခင်ဗျားတို့ လုပ်နိုင်ပါ သလား။ အခန်းတစ်ခန်း ထဲမှာ AIDS ရောဂါဖြစ်နေတဲ့သူနဲ့ နေနိုင် လား။ အဲဒါကို အတုယူရပါမယ်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ်က ကျွန်တော်ဟာ တောင်အာဖရိက နိုင်ငံ တောင်ပိုင်းမှာရှိတဲ့ လင်ပိုဝိုပြည်နယ် ကို သွားရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီက ကျေး လက် စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်ပွဲကို သွားတာပါ။ အဲဒီက ပြည်သူတွေနဲ့ ကျွန် တော် စကားပြောဖြစ်တယ်။ အဲဒါက အိမ် တစ်အိမ်ဆိုရင် မိဘ နှစ်ပါးစလုံး သေဆုံး

တစ်ဦးစာပေါ်တစ်ဦး စလေးစားမှု၊ ယုံကြည် မှု မရှိတာနဲ့မယ်ဆိုရင် လူ့လောကထဲမှာ ရပ်တည်လို့မရတူး။ လူသားရဲ့ ယုံကြည်မှု ဟာ ငြိမ်းချမ်းပြီး တစ်ဦးစာပေါ်တစ်ဦး စာနာမှု ရှိရပါမယ်။

သွားကြတယ်။ ကလေး တွေပဲ ရှိတော့တယ်။ အကြီးဆုံးကလေးက ခန့်စဲ ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန် တော်က အဲဒီကလေးတွေ ကို လိုက်ကြည့်လို့ မရ တူးလားဆိုတော့ သူတို့ က ဝမ်းပန်းတသာနဲ့ ခေါ် သွားကြတယ်။ အဲဒီလို လာကြည့်တာကို သူတို့ ဝမ်းသာနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်း စပ် ဆိုထားတဲ့ သီချင်းကို သံပြိုင်လည်း သီဆိုကြ တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီ အိမ်ထဲဝင်ပြီး ၂၅ မိနစ် လောက်နေခဲ့တယ်။ အပြင် မှာ လူအုပ်ကြီးက စောင့် နေတာပေါ့။ ဒီနောက် သူတို့ဟာ ကျွန်တော့်နား ကနေ ထွက်ပြေးသွားကြ တယ်။ ပထမ ကျွန်တော် က ရိုးရိုးပဲ ပြေးတယ် ထင်တာ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ဖြေလှမ်း ခပ်သွက်သွက်နဲ့ လိုက်တယ်။ သူတို့က လည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဝေးရာကို ပြေးသွားကြ ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှ ကျွန်တော် သူတို့ပြေး တာကို သဘောပေါက်သွားတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နောက် မလိုက် တော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကားဆီကို ထွက်လာခဲ့ ပါတယ်။

Ref; R.D (July 2013)

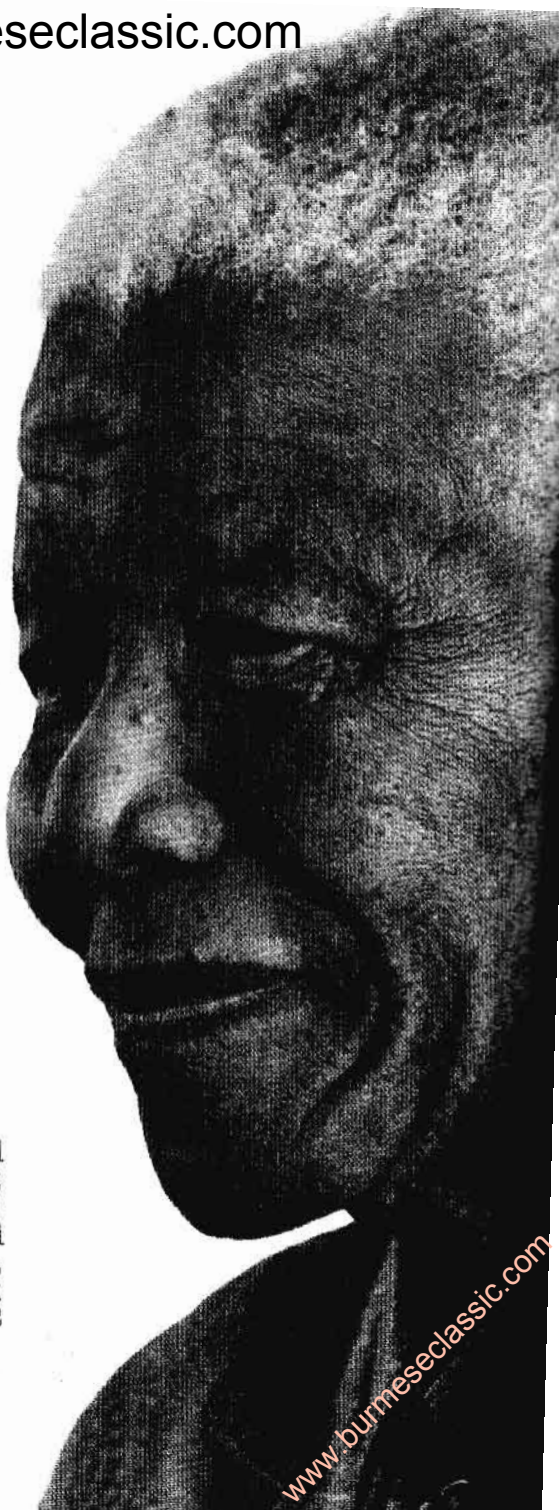
ဘဝစာမျက်နှာ

၇ မည်သူမဆို အသားအရောင် ကွဲပြားလို့၊
 အမုန်းခံရမယ်ဆိုပြီး မွေးလာကြတာမဟုတ်ဘူး။
 မည်သူမဆို သူ့ရဲ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်
 အကောင်းအဆိုးပေါ်မှာ
 အမုန်းခံရလို့ မွေးလာတာမဟုတ်ဘူး။
 မည်သူမဆို ဘာသာအယူဝါဒမဟုတ်ဘူး။
 အမုန်းခံရမယ်ဆိုပြီး မွေးလာတာ မဟုတ်ပါဘူး... ၇

နယ်လ်ဆင် မင်ဒီလား၏ အမှတ်တရများ

မောင်ရိုး

သမိုင်းမှာ လူပုဂ္ဂိုလ်အရ လေးစားဂုဏ်ပြု
 ခံရသောသူများ ရှိပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို
 ကမ္ဘာကလည်း အလေးထားကြသလို ဂုဏ်ပြု
 ကြိုဆိုကြသည်။ သူတို့၏ စကားများ၊ ပြုမူ
 ဆောင်ရွက်ချက်များကို အလေးထားဖော်ပြကြ
 ပါသည်။ ထိုကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင်

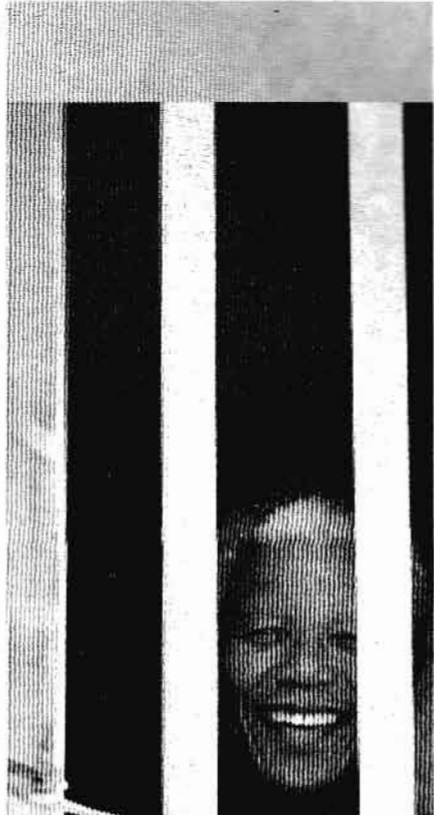

မင်ဒဲလားမှာ အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ယခုနှစ် ဇူလိုင်လ (၁၈)ရက်ဆိုလျှင် သူသည် အသက် ၉၅ နှစ်တင်းတင်းပြည့်ပေပြီ။ သူ့ဘဝမှာ မှတ်သားစရာများအပြည့်နှင့်ဖြစ်၏။ သူ၏ ရဲရင့်မှု၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှု၊ အမှန်တရားအပေါ် ယုံကြည်မှု၊ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအဖြစ် အကျဉ်းထောင်ထဲ ၂၇ နှစ်ကြာ နေခဲ့ရမှုတို့ကြောင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူ့ကို လေးစားကြည်ညိုကြလေသည်။ မင်ဒဲလားကို သူ့နိုင်ငံမှ ပြည်သူများက ရော ကမ္ဘာခေါင်းဆောင်များကပါ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လက်ခံကြိုဆိုကြ၏။ ထောင်မှထွက်လာပြီး အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာပင် သူ့အပေါ် တင်းမာခဲ့သော ရန်သူများကို သူက ရင်းနှီး ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သူ လျှောက်လှမ်းခဲ့သောလမ်းမှာ မေပျောက်မရနိုင်သော ခရီးလမ်းဖြစ်ပေသည်။

မင်ဒဲလား၏ အမှတ်တရစကားများ

“မည်သူမဆို အသားအရောင် ကွဲပြားလို့ အမုန်းခံရမယ်ဆိုပြီး မွေးလာကြတာမဟုတ်ဘူး။ မည်သူမဆို သူ့ရဲ့နောက်ကြောင်း ရာဇဝင် အကောင်းအဆိုးပေါ်မှာ အမုန်းခံရဖို့ မွေးလာတာမဟုတ်ဘူး။ မည်သူမဆို ဘာသာအယူဝါဒ မတူလို့ အမုန်းခံရမယ်ဆိုပြီး မွေးလာတာမဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေကို မုန်းတီးရမယ်လို့ သင်ကြားပေးရင် မုန်းလာကြမှာပဲ။ လူတွေကို ချစ်ရမယ်လို့ သင်ကြားပေးရင် ချစ်လာကြမှာ ဖြစ်တယ်။ မေတ္တာဆိုတာ သဘာဝအရက်က လူသားရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိပြီးဖြစ်တယ်။ ဆန်ကျင်ဘက် အမုန်းတရားထက် မေတ္တာတရားက ပိုပြီး ရှိရမှာပါပဲ”

“အကျဉ်းထောင်တိုက်ခန်းက သင့်ရဲ့

အကျဉ်းထောင်တိုက်ခန်းက
သင့်ရဲ့ နေ့စဉ်နေထိုင်မှုအားလုံးကို
သုံးသပ်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးလိမ့်မယ်။
မကောင်းစိတ်နဲ့ မကောင်းမှုကို
အောင်မြင်ကျော်လွှားနိုင်သလို
သင့်စိတ်ဓာတ်ကောင်းမြတ်အောင်လည်း
ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။

နေ့စဉ်နေထိုင်မှုအားလုံးကို သုံးသပ်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးလိမ့်မယ်။ မကောင်းစိတ်နဲ့ မကောင်းမှုကို အောင်မြင်ကျော်လွှားနိုင်သလို သင့်စိတ်ဓာတ်ကောင်းမြတ်အောင်လည်း ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိတယ်။ တိုက်ခန်းထဲမှာ နေ့စဉ်တရားထိုင်တာမျိုး၊ အာရုံစူးစိုက်တာမျိုးကို အမြဲလုပ်ရတယ်။ တစ်နေ့ကို ၁၅ မိနစ်မှန်မှန်လုပ်ရင် သင့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်စေတယ်။ ပြောင်းလဲစေတယ်။ ဒီလို တစ်ယောက်တည်း အာရုံငြိမ်အောင်လုပ်တာဟာ စိတ်ဓာတ်ကို နိုင်မာစေပါတယ်။ အာရုံကို စုစည်းပြီး စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ အခက်အခဲတွေ့ တွေ့စေပါတယ်။ သင့်ဘဝမှာ မကောင်းတာတွေကို ပြန်တွေးမိစေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မကောင်းတာတွေ၊ အမှားတွေကို ဆင်ခြင်ပြီး ငါ ဘယ်လိုကောင်းအောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားရတယ်။ အဲဒီလို စိတ်တည်ငြိမ်လာတာနဲ့အမျှ အထီးကျန်မှုကို မိမိက အနိုင်ရတွေ့တာပါပဲ။ သူတော်စင်ဆိုသူဟာလည်း အပြစ်ကင်းတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးဆို

တာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့။ သူတော်စင်ဖြစ်ဖို့ သူ ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ရပါတယ်။”

နယ်စပ်ဒေသခံ

မိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိ ကောင်းပြုခြင်းစာအုပ်မှ—

× × ×

ထိုစာအုပ်ထဲတွင် ပါရှိသော စာများမှာ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ (၁)ရက်နေ့၌ ခရင်စတက်ထောင်မှနေ ဝင်နီမင်ဒဲလားထံ ပေးသော စာတစ်စောင်ထဲမှ စာများဖြစ်သည်။

“လွတ်မြောက်မှုဆိုတာ လူတစ်ယောက်မှာ ချုပ်နှောင်ခံထားရတဲ့ သံကြိုးတွေကနေ ရုန်းထွက်နိုင်တာတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူး။ တခြားသူတွေကိုလည်း လွတ်မြောက်မှုရှိအောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရတယ်”

× × ×

လွတ်မြောက်ရေးအတွက် သရုပ်ချီတက်ခြင်း

“ပညာရေးဟာ အင်အားအကောင်းဆုံးလက်နက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီလက်နက်ကို အသုံး

ပြုပြီး ကမ္ဘာကြီးကို ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်”

၂၀၀၃ ခုနှစ်တွင်
ဂျီဟန်နွယ်က ပြောကြားသောအခန်းမှ

× × ×

“ခရီးဝေးပြေးလာတာနဲ့အမျှ အရာရာဟာ
ပိုပြီး ကောင်းမွန်လာလိမ့်မယ်”

တိုင်းမဟုတ်ဘဲ

× × ×

“လူတွေကို လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်
ဆောင်၊ တွေးစရာရှိတာတွေ တွေးအောင်၊ အဲဒီ
အတွေးတွေကလည်း သူတို့ကိုယ်ပိုင်အတွေး
တွေဖြစ်အောင် စည်းရုံးနိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒါ
ညဏ်ပညာရှိတာပါပဲ”

တိုင်းမဟုတ်ဘဲ

× × ×

အလုပ်လုပ်လျှင် မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု အမြဲထင်နေလေလိမ့်မည်
လူမျိုးကြီးဝါဒီတစ်ယောက်အဖြစ်ကို
ကျောခိုင်းနေလိုက်ပါ။ ထောင်ထဲမှာထိုင်ပြီး
စာဖတ်နေတဲ့အခါမှာ မသိသေးတာတွေအပြင်
ဘဝ အကြောင်းတွေကို သိနားလည်လာလိမ့်
မယ်။ ဒီလို စာဖတ်တာဟာ အကျဉ်းထောင်ထဲ
နေရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးပဲ။ ရသစာပေတွေလည်း
ဖတ်လို့ရတယ်။ သင့်စိတ်ကိုလည်း ဖွင့်ထားလို့
ရတယ်။ အတိတ်တုန်းက ပြုမူခဲ့တာတွေ တွေး
တောခဲ့တာတွေဟာ လုံးဝမှားတယ်ဆိုတာ
လည်း သိမြင်နိုင်တယ်။

မင်းသိန်း

The Authorist Portrait စာအုပ်မှ

× × ×

လွတ်မြောက်မှုဆိုတာ လူတစ်ယောက်ဟု
ချုပ်နှောင်ခံထားရတဲ့ သံကြီးတွေကနေ
ရုန်းထွက်နိုင်တာတစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘူး။
တခြားသူတွေကိုလည်း
လွတ်မြောက်မှုရှိအောင်
ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရတယ်...

မင်းဒဲလား၏ နာမည်များ

ရီလီဟာလာဟာလာ - မင်းဒဲလား မွေးစဉ်က သူ့အဖေပေးထားသော နာမည်ဖြစ်သည်။ တောင်အာဖရိကရှိ အိုင်ဆီဇိုဆာ ဘာသာဖြင့် ထိုနာမည်ကို ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းကို ဆွဲယူခြင်း' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သို့သော် ဘန်းစကား အဖြစ် 'ဒုက္ခပေးသူ' ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်လာ၏။

နယ်လ်ဆင် - သူ၏ ပထမဆုံး ဆရာမဖြစ်သူ မစ်အန်ဒင်ဂန်က အင်္ဂလိပ်လို ပေးလိုက်သော နာမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းကို စရောက်စဉ်က ထိုနာမည်ကို ပေးလိုက်လေသည်။

မာဒီဘာ - မင်းဒဲလား၏ လူမျိုးစုနာမည်ဖြစ်၏။ ဆိုလိုသည်မှာ သူ့တိုးဘေးများသည် 'မာဒီဘာ' မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသည်ဆိုသည့်ကို ဂုဏ်ပြုသည့် ထိုနာမည်ကို ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ၁၈ ရာစုနှစ်က ထရန်စကေးကို အုပ်ချုပ်သော သန့်ဘူခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်၏ နာမည်လည်း ဖြစ်သည်။ မျိုးနွယ်တစ်ခု၏ နာမည်ကို ယူထားခြင်းသည် အလွန်ပင် ယဉ်ကျေးသည်ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

တာတာ - တာတာဆိုသည်မှာ အိုင်ဆီဇိုဆာ စကားလုံးဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'အဖေ' ဖြစ်ပါသည်။ တောင်အာဖရိကလူမျိုးအားလုံးက မင်းဒဲလားကို အဖေဟု ချစ်ခင်စွာ ဂုဏ်ယူခေါ်ဆိုကြသည်။

ဟူးလူး - မင်းဒဲလားကို မကြာခဏ ခေါ်တတ်သော နာမည်ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကြီးမြတ်

သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် အိုင်ဆီဇိုဆာ စကားအရ 'အဖိုး' ဟုလည်း အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။

ဒါလစ်အန်းဂါး - မင်းဒဲလား အသက် ၁၆ နှစ်က ပေးထားသော နာမည်ဖြစ်၏။ ဇိုဆာရိုးရာအရ ထိုသို့ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ လူကြီးဖြစ်လာလျှင် ထိုသို့ နာမည်များ ပြောင်းပေးတတ်ပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ 'ကောင်စီအဖွဲ့ကို တည်ထောင်သူ၊ ဖန်တီးသူ' ဖြစ်သည်။ 'စကားပိုင်းကို ဆော်ပြသူ' ဟုလည်း အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ မင်းဒဲလားကို ကြိုဆိုသည့်အခါတွင် ထိုနာမည်ကို အသုံးပြုတတ်ကြပါသည်။

x x x

မင်ဒဲလားအပေါ် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ၏
ပြောကြားချက်များ

“နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလား အခန်းထဲဝင်လာ
ပြီဆိုရင် သူက ကျွန်တော်တို့ထက်ပိုပြီး နည်း
နည်းလေး ကြီးနေသလားလို့ ခံစားရတယ်။
ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲမှာ အလိုအလျောက် မတ်
တပ်ရပ်ကြိုချင်စိတ်လည်း ပေါ်လာတယ်။ သူ
ကို ဂုဏ်ပြုချင်လာတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုရင် သူ
ကို ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုလိုက်ရတဲ့နေ့ဟာ အကောင်း
ဆုံးနေ့လို့ ဆိုချင်တာကြောင့်ပါ”

အမေရိကန်သမ္မတဟောင်း
ဘီလ်ကလင်တန်

× × ×

“တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူ့ကို အရပ်သား သူ
တော်စင်တစ်ယောက်လို့ ယူဆကြတယ်”

ရန်ဒရစ်စတင်ဒါး

(ပိုင်မီမဂ္ဂဇင်းမှ အုပ်ချုပ်မှုအယ်ဒီတာ)

× × ×

“၁၉၉၅ ခုနှစ်က အဲလစ်ပတ်စ်ကွင်းမှာ
ကမ္ဘာ့ရပ်ဘီ ဗိုလ်လုပွဲ ကျင်းပခဲ့တယ်။ လူမည်း
ကစားသမားတွေအားလုံး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ကြ
တယ်။ အဲဒီမှာ စပရင်းဘော့ အသင်းလည်း
ပါပါတယ်။ မင်ဒဲလားဟာ အဲဒီပွဲကို ကြည့်ဖို့
ကွင်းထဲကို ဝင်လာတယ်။ သူဟာ စပရင်းဘော့
အားကစားအင်္ကျီကိုဝတ်လာတယ်။ ကျောမှာလည်း
အဲဒီအသင်းရဲ့ ကပ္ပတိန်ဖရန် ကွိုက်ပီနာဝတ်
ရဲ့ နာမည်ကို ရေးထားပါတယ်။ သူ ကွင်းထဲ
အဲဒီအားကစားအင်္ကျီဝတ်ပြီး ဝင်လာတာကို
ပရိသတ်အားလုံးက ‘နယ်လ်ဆင်၊ နယ်လ်ဆင်’
လို့ သံပြိုင်အော်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။ ဒီပွဲကို
လာကြည့်တဲ့ ပရိသတ်အများစုက အာဖရိကန်

သူက ကျွန်တော်တို့ထက်ပိုပြီး နည်းနည်းလေး
ကြီးနေသလားလို့ ခံစားရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲမှာ အလိုအလျောက်
မတ်တပ်ရပ်ကြိုချင်စိတ်လည်း ပေါ်လာတယ်။

သူ့ကို ဂုဏ်ပြုချင်လာတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုရင်

သူ့ကို ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုလိုက်ရတဲ့နေ့ဟာ
အကောင်းဆုံးနေ့လို့ ဆိုချင်တာကြောင့်ပါ။”

နာတွေချည်းပဲ။ (တောင်အာဖရိကရှိ လူဖြူများ
က သူတို့ကိုယ်သူတို့ အာဖရိကန်နာ Afri-
kaner ဟု ခေါ်ကြသည်။) တကယ်တော့
စပရင်းဘော့အသင်းကို တောင်အာဖရိကမှာ
ရှိတဲ့ လူမည်းတွေအားလုံးက ဆန့်ကျင် ကန့်
ကွက်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ အသားအရောင်
ခွဲခြားတဲ့ အားကစားအသင်းဖြစ်လို့ပဲ။ ဒီ
အသင်း ကစားလို့ရှိရင် လူမည်းတွေဟာ အား
ပေးမှု မရှိကြဘူး။ ဒီအသင်းဝတ်စုံကို မင်ဒဲလား

က ဝတ်လာတာဖြစ်တယ်။ လူဖြူတွေအားလုံး
က မင်ဒဲလားကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြုလိုက်ကြတာပါပဲ”

ဘုန်းတော်ကြီး အိမ်ထောင်အိမ်စွန့်တူ (နယ်တိုင်းဆန်းဆေးဆောင်)

x x x

“တရားမျှတမှုမရှိခြင်း၊ ပဋိပက္ခကို ဖော်
ဆောင်ခြင်း၊ လူများ ဆင်းရဲပြီး ရောဂါဘယ
ထူပြောအောင်လုပ်ခြင်း စတဲ့ လုပ်ရပ်တွေကို
ပြုလုပ်တဲ့သူနဲ့မတူဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ရှိတဲ့လူ
ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးဖြစ်မလဲလို့ ကျွန်တော့်ကို
မေးကြတယ်။ အဲဒီအခါ နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလား
လို ရဲရင့်တဲ့လူ၊ ဇွဲရှိတဲ့လူ၊ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးတဲ့လူ၊
သဘောထားကြီးတဲ့လူမျိုးပေါ့လို့ ပြန်ဖြေခဲ့ပါ
တယ်”

ကိုအာနန်း (ကုလသမဂ္ဂအထွေထွေဆွေးနွေးချွေးချွေကော်မစ်)

x x x

ဒီအကြောင်းတွေကို သင် သိရဲလား

မင်ဒဲလားရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ
ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ဂုဏ်ပြုတဲ့ဆုပေါင်း ၆၉၅ ဆု
ကို ရရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီထဲမှာ ၁၉၆၃ ခုနှစ်က
ချီးမြှင့်တဲ့ နိုဗယ်ငြိမ်းချမ်းရေးဆုနဲ့ ၁၉၉၈ က
ချီးမြှင့်တဲ့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကွန်ဂရက်
ဆုတံဆိပ်တွေ ပါဝင်ပါတယ်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်တွေက တောင်အာဖရိကမှာ
လူဖြူတွေနဲ့ နီးကပ်အောင် ဆက်ဆံဖို့ကို သူ
ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ လူဖြူတွေ
ကို ဆက်ဆံဖို့အတွက် သူတို့ရဲ့ ဘာသာစကား
ကို လေ့လာခဲ့တယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ အာဖရိ
ကန်ဘာသာစကားနဲ့ သူတို့သမိုင်းကြောင်းကို
လေ့လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို လေ့လာခဲ့တဲ့

အတွက် သူတို့အကြောင်းကို ပို သိလာတယ်။
အဲဒီလို သိလာတဲ့အတွက် သူ ထောင်ကျတဲ့
အခါ ထောင်စောင့်တွေအကြောင်းကို ပိုပြီး
နားလည်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တန်ဖိုးရှိတာပါပဲ။

ပင့်ကူမျိုးစိတ်တစ်ခုကို ဆင်ဂါဖူတိုက်ဂါ
မင်ဒဲလားမျိုးစိတ်လို့ ကိတ်တောင်းနားမှာရှိတဲ့
အဲဒီ မျိုးစိတ်တွေကို တွေ့သူက နာမည်ပေးခဲ့
ပါတယ်။

၁၉၇၇ ခုနှစ်က စင်ကာပူနိုင်ငံကို မင်ဒဲ
လား သွားရောက်လည်ပတ်စဉ်က စင်ကာပူ
ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ထဲမှာရှိတဲ့ သစ်ခွမျိုးတစ်မျိုး
ကို ပါရာဗန်ဒါနယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလား သစ်ခွလို့
နာမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။

တောင်အာဖရိကလေကြောင်းလိုင်း ဖြစ်တဲ့
SAA က ပထမဆုံး အဲယားဘတ်လေယာဉ်
အေ ၃၄၀-၆၀၀ လေယာဉ်ကြီးကို နယ်လ်ဆင်
မင်ဒဲလားလို့ နာမည်ပေးလိုက်တယ်။ ၂၀၀၃
ခုနှစ် သူ့ရဲ့ ၈၅ နှစ်မြောက် မွေးနေ့မှာ သူ့ကို
ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အဲယားဘတ်လေယာဉ်ကြီး
ကို နာမည်ပေးလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ ♦

Ref; R.D (July-2013)

သုတမူခင်း

ကမ္ဘာလုပ်ကြံမှုများ

မြေနီကုန်း ဖိုးလုံး

ဆီတမုသည် ကနေဒီအတိ

လူသတ်ဝါဒကို ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူမျိုးတိုင်းက ရွံမုန်းကြသည်။ စက်ဆုပ်ကြသည်။ ရှုတ်ချပြစ်တင်ခဲ့ကြသည်။ လူသတ်ဝါဒ ချေမှုန်းကြရန် ကမ္ဘာအနှံ့ ကြွေးကြော်ခဲ့ကြသည်။ လူသမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်လေ့လာသည့်အခါတွင် သမိုင်းတင်နိုင်သည့် အချိန်ကစ၍ လူသားတို့သည် လူသတ်ဝါဒကို မလိုလားခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိကြရမည်ဖြစ်သည်။ သို့တစေ လူသတ်ဝါဒသည် ကမ္ဘာပြည်သူလူထုတစ်ရပ်လုံးက ရှုတ်ချပြစ်တင် ဆန့်ကျင်နေသည့်ကြားမှပင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရှိနေခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ပထမဆုံး လူသတ်ဝါဒကြောင့် လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကမ္ဘာ

သမိုင်း၌ အလွန်ထင်ရှားခဲ့သူ ရောမဘုရင်ကြီးလည်းဖြစ်၊ နိုင်ငံရေးသမားကြီးလည်းဖြစ်၊ ကျော်ကြားသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်းဖြစ်သည့် ဂျူးလီးယက်ဆီဇာပင် ဖြစ်သည်။

ဆီဇာအကြောင်းကိုကား လူတိုင်းလိုလိုပင် သိကြပြီးဖြစ်သည်။ ဆီဇာသည် ရောမလွှတ်တော်တွင် တစ်ချိန်က ရောင်းရင်း သွေးသောက်ရဲဘော်များဖြစ်ကြသည့် ကလိုဒ်ဘာ၊ ဘရူးတပ်စ်၊ ကက်စီးယပ်စ်၊ ကတ်စကနှင့် အပေါင်းအပါတို့၏ ဓားနှင့် ထိုးသတ်လုပ်ကြံမှုကြောင့် မတ်လ ၁၅ ရက်၊ ဘီစီ ၄၄ ခုနှစ်တွင် ကျဆုံးခဲ့ရသူဖြစ်ပေသည်။

ရောမတို့ ခေတ်ကောင်းစဉ်အတွင်း၌ ဂျူးလီးယက်ဆီဇာနည်းတူ လူသတ်ဝါဒကြောင့် လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည့် ဘုရင်နှစ်ဦး ရှိခဲ့သေးသည်။

တစ်ဦးမှာ စိတ်မနု်သူဟု အမှတ်အသားပြုခြင်း ခံရသည့် ရောမဘုရင်ကြီး ကလီဂူလာဖြစ်ပြီး အေဒီ ၄၁ ခုနှစ်တွင် ကိုယ်ရံတော်တပ်မှ အရာရှိတစ်ဦး၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်ဦးမှာ အေဒီ ၅၄ ခုနှစ်တွင် စတုတ္ထဗိမ္ဗရာဇ်ဖြစ်သူ အဂရီပီနာ၏ အဆိပ်ခပ် လုပ်ကြံမှုကို ခံလိုက်ရသူ ရောမဘုရင် ပထမ မြောက် ကလောဒီးယပ်စ် ဖြစ်သည်။ ဗိမ္ဗရာဇ် အဂရီပီနာ၏ ယခင်အိမ်ထောင်ဖြင့် မွေးခဲ့သည့် သားဖြစ်သူ နီရိုကိုဘုရင်ကြီးက ထီးမွေဆက်ခံခွင့်ပေးပြီးနောက်တွင် ယင်းသို့ အဆိပ်ခတ်သတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဆိုပါ ရောမဘုရင်ကြီး ၃ ဦးကဲ့သို့ပင် ရောမခေတ်ကို လွန်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့သည့် ဘုရင်အတော်များများသည် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကို ခံခဲ့ကြရကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ကြရသည်။ နိုင်ငံရေးအာဏာ၊ လူမှုရေးမကျေနပ်ချက်၊ ဘာသာရေးအယူသည်းမှုများကြောင့် လုပ်ကြံမှုများ ဖြစ်ခဲ့ရသည်ကိုလည်း အမှတ်အသားပြုမိခဲ့ပါသည်။

၁၅၈၉ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်ဘုရင် တတိယမြောက် ဟင်နရီ လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည်။ လုပ်ကြံသူမှာ ပြင်သစ်ဘုန်းတော်ကြီး ဂျက်ကွီးကလီးမင့်ဆိုသူ ဖြစ်သည်။ ကက်သလစ်ဘာသာရေးအတွက် အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည့်ဘုရင်ဖြစ်သည်ဆိုကာ လုပ်ကြံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုပေသည်။

ဟင်နရီဘုရင်ကြီးကဲ့သို့ပင် ဘာသာရေးမကျေနပ်ချက်ဖြင့် အသတ်ခံခဲ့ရသူမှာ အခြားပြင်သစ်ဘုရင်တစ်ဦးဖြစ်သူ စတုတ္ထမြောက် ဟင်နရီဖြစ်သည်။ ၁၆၁၀ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် ဘာသာရေးအယူသီးသမားတစ်ဦးဖြစ်သူ ဖရန်စစ်ရဗေးလက်ဆိုသူ၏ လုပ်ကြံ

ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ပထမဆုံး
လူသတ်ဝါဒကြောင့်
လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ
ကမ္ဘာ့သမိုင်း၌ အလွန်ထင်ရှားခဲ့သူ
ရောမဘုရင်ကြီးလည်းဖြစ်၊
နိုင်ငံရေးသမားကြီးလည်းဖြစ်၊
ကျော်ကြားသော
စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်းဖြစ်သည့်
ဂျူးလီးယပ်စ်ဇာဗပ်စ် ဖြစ်သည်။

သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

၁၇၆၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ရုရှားနိုင်ငံမှ ဇာဘုရင်ကြီး တတိယမြောက် ဝီတာ လုပ်ကြံခံရသည်။ လုပ်ကြံခံရချိန်တွင် ဘုရင်ကြီး ဝီတာမှာ နောင်တွင် ဒုတိယမြောက် ကက်သရင်းဘုရင်မအဖြစ် ထင်ရှားလာသည့် ဗိမ္ဗရာဇ်ကြီး၏ အတင်းအဓမ္မ အကျပ်ကိုင်မှုကြောင့် နန်းကျနေခိုက် အလက်ဆီအိုလေဘွယ်ဆိုသူ ဦးဆောင်သည့် အစောင့်တပ်သားများက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့လေသည်။

လုပ်ကြံခံရသည့် အခြားဇာဘုရင်တစ်ဦးမှာ ပထမမြောက် ပေါဘုရင်ကြီးဖြစ်သည်။ မျိုးကြီးမတ်ကြီးများက ပေါဘုရင်ကြီးကို စိတ်မနု်

တော့ဟု ယူဆပြီး အတင်း နန်းစွန့်ခိုင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရင်က လက်မခံဘဲရှိနေသဖြင့် ၁၈၀၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၄ ရက်နေ့တွင် တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့ရပေသည်။

ဇာဘုရင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဒုတိယမြောက် အလက်ဇန္ဒားမှာ ၁၈၈၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ရုရှားအကြမ်းဖက်သမားတစ်စု၏ လုပ်ကြံမှုကို ခံခဲ့ရသည်။

အလားတူပင် ဟန်ဂေရီဘုရင်မလည်းဖြစ်၊ ဩစတြီးယား ဧကရာဇ်ဘုရင်မကြီးလည်းဖြစ်သည့် အဲလစ်ဇဘက်မှာ ၁၈၉၈ ခုနှစ်တွင် အီတလီ မင်းမဲ့ဝါဒီတစ်ဦး၏ လုပ်ကြံမှုဖြင့် ဂျီနီဗာတွင် အနိစ္စရောက်ခဲ့ရသည်။

၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် အီတလီဘုရင် ပထမမြောက် ဟန်းဘတ်မှာ ဂီတာနိုဘရက်ဆီ ဆိုသူ၏ လုပ်ကြံမှုခံခဲ့ရသည်။ ပထမအကြိမ်၊ ဒုတိယအကြိမ် လုပ်ကြံရန် ကြစည်မှုတွင် လွတ်မြောက်ခဲ့သော်လည်း တတိယအကြိမ်တွင် ကား လူသတ်သမား၏ သားကောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပေသည်။

၂၀ ရာစုနှစ်တွင်ကား ဘုရင်တို့ လုပ်ကြံခံရမှု နည်းသွားခဲ့သည်။ ဘုရင်အုပ်စိုးသည့် နိုင်ငံအရေအတွက် လျော့ပါးသွားပြီး ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံများ တိုးတက်များပြားလာခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၂၀ ရာစုအစပိုင်းတွင် ဆားဘီးယားဘုရင်နှင့် မိဖုရားတို့သည်လည်းကောင်း၊ ပေါ်တူဂီဘုရင်၊ ဂရိဘုရင်တို့သည်လည်းကောင်း လုပ်ကြံခံခဲ့ရပြီး ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ယူဂိုဆလပ် ဘုရင် လုပ်ကြံခံရသည့် ဖြစ်ရပ်များသာလျှင် ရှိခဲ့ပေသည်။

ဆာဘီးယားဘုရင် အလက်ဇန္ဒားမှာ

၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် လုပ်ကြံခံရပြီး ပေါ်တူဂီဘုရင် ပထမမြောက် ကာလို့စ်မှာ ၁၉၀၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည်။ ဂရိဘုရင် ပထမမြောက် ဂျော့မှာ ၁၉၁၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၈ ရက်နေ့တွင် လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည်။ ၂၀ ရာစုနှစ်များအတွင်း နောက်ဆုံးလုပ်ကြံခံရသည့် ယူဂိုဆလပ်ဘုရင် အလက်ဇန္ဒားမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်လည်ပတ်စဉ် မာဆေးမြို့တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး လူဝီဘာတိုနှင့် အတူ ၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၉ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်အကြမ်းဖက်သမားတစ်စု၏ လုပ်ကြံမှုကို ခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

လုပ်ကြံမှုသမိုင်းစဉ်ကို လေ့လာသည့်အခါတွင် ဘုရင်တို့ လုပ်ကြံခံရသည့် အရေအတွက် ထက် အခြားနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ အစိုးရအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များ လုပ်ကြံခံရသည့် အရေအတွက်က ပို၍ များပြားခဲ့သည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များအနက် အစောဆုံး လုပ်ကြံခံရသူမှာ ဒတ်ချ်လူမျိုးတို့၏ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သူ ဝီလျံသည် ဆိုင်းလင့်ဖြစ်သည်။ ၁၅၈၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်လူမျိုး ကက်သလစ်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

နောက်တစ်ဦးမှာ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသမားကြီးဖြစ်သူ ဂျင်ပေါမရတ်ဖြစ်သည်။ မရတ်မှာ ၁၇၉၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် ပြင်သစ်ပြည်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော စက်တင်ဘာလူသတ်ပွဲဟု သမိုင်းတွင် ထင်ရှားသည့် လူသတ်ပွဲကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သွယ်ဝိုက်စွာ တာ

ဝန်ရှိခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မရတ်ရှိနေခြင်းမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံအတွက် အကျိုးယုတ်ဖွယ်သာဖြစ် မည်ဟု ယုံကြည်သူ ချားလော့ကော့ဒေးဆိုသူ ၏ လုပ်ကြံမှုဖြင့် ၁၇၉၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

လုပ်ကြံခံရသည့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် များအနက်မှ အထင်ရှားဆုံးတစ်ဦးမှာ အမေ ရိကန်နိုင်ငံ၏ ၁၆ ကြိမ်မြောက် သမ္မတဖြစ်သူ အောဘရာဟင်လင်ကွန်းဖြစ်သည်။ ၁၈၆၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဖို့ဒ် ဇာတ်ပွဲရုံ တွင် ပြဇာတ်ကြည့်ရှုနေစဉ် တောင်ပိုင်းသား အယူသီးသမား ဂျွန်ဝီလ်ကီဘုသ်၏ လုပ်ကြံ ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

အောဘရာဟင်လင်ကွန်း လုပ်ကြံခံရပြီး နောက်တွင် ဒုတိယမြောက်အဖြစ် လုပ်ကြံခံရ သည့် အမေရိကန်သမ္မတမှာ ဂျမ်းအာရမ်ဂါ ဖီးလ်ဖြစ်သည်။ ၁၈၈၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂ ရက် နေ့တွင် ချားလ်ဂျေဂီတော ဆိုသူ၏ သေနတ် ဖြင့် ပစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ပွဲချင်းပြီးမသေဘဲ ရရှိသည့်ဒဏ်ရာဖြင့် စက်တင်ဘာလကျမှသာ သေဆုံးခဲ့ရသည်။

တတိယမြောက် လုပ်ကြံခံရသည့် အမေ ရိကန်သမ္မတမှာ ဝီလျံမက်ကင်လေဖြစ်သည်။ ၁၉၀၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့တွင် မင်းမဲဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်သူ လီယွန်ဇိုးကို့စ်၏ သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပြီး ၈ ရက်အကြာ တွင် သေဆုံးခဲ့သည်။

တတိယမြောက် အမေရိကန်သမ္မတ မက် ကင်လေ လုပ်ကြံခံရပြီးနောက်တွင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ ရေးခေါင်းဆောင်များအနက် လုပ်ကြံခံရသူ တစ်ဦးမှာ ဂျပန်မင်းသားကြီး ဟိရူဘူမီအီတို ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်၊

ဝန်ကြီးချုပ်လည်းဖြစ်သူဖြစ်သည်။ ကိုရီးယား နိုင်ငံကို ဂျပန်နိုင်ငံ၏ အစောင့်ရှောက်ခံနိုင်ငံ အဖြစ် အတင်းအကြပ် စာချုပ်ချုပ်ပြီး ပြုလုပ်ခဲ့ သူဖြစ်သည်။ ကိုရီးယားအမျိုးသားတစ်ဦးက ၁၉၀၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်နေ့ တွင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုက်သည်။

လုပ်ကြံခံရသည့် အခြားနိုင်ငံရေးခေါင်း ဆောင်တစ်ဦးမှာ အစပျိုးလျက်ရှိနေသည့် ရုရှား တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှုကို နှိမ်နင်းရန် အကူ အညီရှာနေခဲ့သည့် ရုရှားဝန်ကြီးချုပ် အာကာ ဒီဗစ်ချ်စတိုလီပင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် လုပ်ကြံသတ် ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

စစ်တပ်၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှုကို ခံခဲ့ရ သည့် သမ္မတတစ်ဦးမှာ မက္ကဆီကိုသမ္မတ မက်ဒီရိုဖြစ်သည်။ ၁၉၁၃ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ လ ၂၃ ရက်နေ့တွင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

စစ်မဖြစ်ရေးအတွက် လှုံ့ဆော်မိခဲ့သဖြင့်

လုပ်ကြံခံရသည့် နိုင်ငံရေးသမားတစ်ဦးမှာ ပြင်သစ် ဆိုရှယ်လစ်ခေါင်းဆောင် ဂျင်အယ်ဂျီ ရေး ဆိုသူဖြစ်သည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ် အယူသီးမျိုးချစ် တစ်ဦး၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

အိမ်လျှံနံဇာပတာမှာ မက္ကဆီကို တော်လှန် ရေးသမားကြီးဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းကို မြန်မာရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်များက အမေ ရိကန် ရုပ်ရှင်ကားများမှတစ်ဆင့် အတော်သိ ပြီးကြပြီဖြစ်သည်။ ဇာပတာမှာ မက္ကဆီကို သမ္မတ၏ သူလျှံများ၏ လုပ်ကြံမှုကြောင့် ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် အသတ်ခံခဲ့ရသည်။

ဇာပတာနည်းတူ လုပ်ကြံခံရသည့် မက္က ဆီကို တော်လှန်ရေးသမားတစ်ဦးမှာ ပန်သျှို ဗီလာဟု ထင်ရှားသူ ဖရန်စကိုဗီလာဖြစ်သည်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် လုပ် ကြံခံရသည်။

လုပ်ကြံခံရသည့် တော်လှန်ရေးသမားများ တွင် အထင်ရှားဆုံးဟု ဆိုရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အိုင်ယာလန်တော်လှန်ရေးသမား မိုက်ကယ် ကောလင်းဖြစ်သည်။ မိုက်ကယ်ကောလင်းမှာ ၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ဆင်ဖိန်းဂိုဏ်းသားတို့၏ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ် ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီများအနက် ပထမဆုံး အသတ်ခံရသူမှာ အီတလီဆိုရှယ်လစ်ခေါင်း ဆောင် ဂီယာကိုမိုမက်တီယိုတီဖြစ်သည်။ ဖက် ဆစ်ဝါဒီတို့၏ လူငှားလုပ်ကြံမှုဖြင့် ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် သေဆုံးခဲ့ရ သည်။

မက္ကဆီကိုတွင် တော်လှန်ရေးသမားတို့ သာလျှင် လုပ်ကြံခံရသည်မဟုတ်၊ အစိုးရ

အကြီးအကဲ သမ္မတသည်လည်း လုပ်ကြံခံခဲ့ရ ပေသည်။ လုပ်ကြံခံရသည့် မက္ကဆီကိုသမ္မတ မှာ အယ်ဗရီ အိုဗရီဂွန်ဖြစ်သည်။ ၁၉၂၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် နောက်တစ်ကြိမ် သမ္မတတာဝန်မယူမီ အချိန်ပိုင်းအတွင်း ကက် သလစ်အယူသီးသမားတစ်ဦး၏ လုပ်ကြံမှုဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။

ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်များအနက် ပထမ ဆုံး လူသတ်ဝါဒကြောင့် လုပ်ကြံခံခဲ့ရသူမှာ ဆာဂျီမိုရိုနိုဗစ်ကီရော့ဖ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ် တွင် လီယိုနစ်နီကိုလယက်ဖ်၏ လုပ်ကြံသတ် ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

နာဇီပါတီဖြစ်သည့် ဂျာမန်အမျိုးသား ဆို ရှယ်လစ်ပါတီတွင် ဟစ်တလာနှင့်အတူ ခေါင်း ဆောင်ဖက်တစ်ဦးဖြစ်သူ အန့်စ်ရိုဟန်မှာ ဟစ် တလာ၏ ပထမဆုံး လုပ်ကြံရှင်းလင်းပစ်ခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။ ၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၃၀ ရက် နေ့တွင် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

အန့်စ်ရိုဟန်နှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အသတ် ခံရသည့် နာဇီခေါင်းဆောင်တစ်ဦးမှာ ဩစတြီးယားမှ အိန်ဂျယ်ဖက်ဒေါဖတ်စ် ဖြစ်သည်။ ဩစတြီးယားနိုင်ငံ အဓိပတိအဖြစ် တာဝန်ယူ နေခိုက် ၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဩစတြီးယား နာဇီတို့၏ သုတ်သင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် စတာလင်နှင့် သဘောထားချင်း မတူ၍ ၁၉၂၉ ခုနှစ်တွင် မက္ကဆီကိုမြို့သို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ရသူ လီယွန်ထရော့စကီးမှာ ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် လ ၂၁ ရက်နေ့တွင် စတာလင်၏ သူလျှံဆို သူ စပိန်အမျိုးသား ရာမွန်မာကေးဒါး၏ သတ် ဖြတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

အိဂျစ်နိုင်ငံမှ ပထမဆုံး လုပ်ကြံခံရသည့် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှာ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၂၄ ရက်နေ့တွင် သတ်ဖြတ်ခြင်းခံရသူ အာမက်မဟာပါးရှားဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ် အဖြစ် ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံများကို စစ်ကြေညာ လိုက်ပြီးနောက် လုပ်ကြံခံရသူဖြစ်သည်။

အိဂျစ်ဝန်ကြီးချုပ် လုပ်ကြံခံရပြီးနောက် တွင် ၁၉၄၆ ခုနှစ်၌ ဘိုလီးဗီးယားသမ္မတ ဂွါဘာတိုဗီလာရီး လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်မှစ၍ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးလောကတွင် နှစ်တိုင်းလိုလို လုပ်ကြံမှုများ ရှိခဲ့သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး၏ လွတ်လပ်ရေးဗိသုကာကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပြည်တွင်း အမျိုးသားသစ္စာဖောက်များနှင့် နယ်ချဲ့သမားတို့ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံမှုကြောင့် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်တွင် အာရှခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်၊ အိန္ဒိယ၏ မီးရှူးတန်ဆောင်လည်းဖြစ်သည့် မဟတ္တမဂန္တီ လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် လွတ်လပ်သော ပါကစ္စတန်နိုင်ငံ၏ ပထမဆုံးဝန်ကြီးချုပ် လီယာကွက်အလီခန်ကို မူစလင် အယူသီးသမားတစ်ဦးက သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၄ ခုနှစ်အထိ နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံမှုများ မရှိခဲ့ဘဲ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် ပနားမားနိုင်ငံသမ္မတဖြစ်သူ အင်တိုနီယိုရေမ္ဗန် လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် နီကာရာဂွါသမ္မတ အနာစတောဆီယိုတိုမိုဇာ လုပ်ကြံခံခဲ့ရပြီး ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် ဂွာတီမာလာ သမ္မတကားလို့စ်အာမာစ် လုပ်ကြံခံရသည်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် သီဟိုဠ်ဝန်ကြီးချုပ် ဆော်လမ္မန် ဘန်ဒါနာရကေကို အယူသီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးက လုပ်ကြံခဲ့သည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင်

ကွန်ဂိုနိုင်ငံ၏ ဝန်ကြီးချုပ် ပက်ထရစ်လူမ္ဗန်ဘာ၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အယ်ဂျီးရီးယား နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး မိုဟာမက်ခီမစ်စတီ သေနတ်ဖြင့် ပစ်သတ်လုပ်ကြံခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ထိုနှစ် နိုဝင်ဘာလထဲတွင် တောင်ဗီယက်နမ်သမ္မတ ဝိုင်ဒီယမ်းနှင့် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ၃၅ ကြိမ်မြောက် သမ္မတ ဂျန်အက်ဖ်ကနေဒီတို့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ဘူရွန်ဒီဝန်ကြီးချုပ် ဝင်ဒန်ဒူမွေ လုပ်ကြံခံခဲ့ရပြီး ထိုနှစ် ဇန်နဝါရီလမှာပင် အီရန်ဝန်ကြီးချုပ် ဟဆန်အလီမန်ဆော လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် တောင်အာဖရိကနိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ် ဟင်ဒရက်ဗားဒုဒ် လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည်။

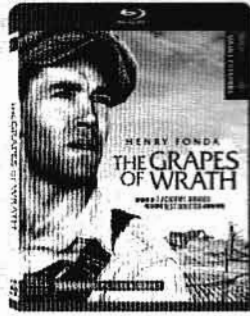
၁၉၆၈ ခုနှစ် အတွင်းတွင်ကား အမေရိကန် နီဂရိုး အခွင့်အရေးတိုက်ပွဲခေါင်းဆောင် မာတင်လူသာကင်းနှင့် အမေရိကန်သမ္မတလောင်း ရောဘတ်ကနေဒီတို့ လုပ်ကြံခြင်း ခံခဲ့ရပေသည်။

ယင်းလုပ်ကြံမှု သမိုင်းစဉ်ကိုကြည့်လျှင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး သည်မှာဘက်ပိုင်းတွင် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တို့ လုပ်ကြံခံရမှုမှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရှိခဲ့ပြီး အချို့နှစ်များတွင် တစ်နှစ်တည်း လုပ်ကြံမှု တစ်ကြိမ်မက ဖြစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ နိုင်ငံရေးအာဏာအတွက် လုပ်ကြံမှုပို၍ များလာသည်ဟု ဆိုနိုင်သလို အချို့သော လုပ်ကြံမှုမှာ လူမျိုးရေးနှင့် ဘာသာရေးအလိုမကျမှုများကြောင့် ဖြစ်ရသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ပင်ဖြစ်စေ လုပ်ကြံမှုဆိုသည် ရှိစကောင်းသည်ကား မဟုတ်ပါချေ။

မွေတာနီမူဂေး (ဇူလိုင်၊ ၁၉၆၉)

စာရေးဆရာ

ဂျွန်စတိုင်းဘတ်ရဲ့ စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး

သင့်နော်

ဂျွန်စတိုင်းဘတ်ကို 'ဒေါသမာန်' နဲ့ ကမ္ဘာက သိကြတယ်။ စာပေ နိဘယ်ဆုလည်း သူရခဲ့တယ်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ်တုန်းကပေါ့။ ပူလစ်ဇာဆုလည်း ရဖူးတယ်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်တုန်းကပေါ့။ ပူလစ်ဇာဆုကို The Grapes of Wrath (ဒေါသမာန်) နဲ့ ရတာ ...။

“... စာရေးဆရာကောင်းဆိုတာ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အိမ်စောင့်ခွေးပါပဲ။ စာရေးဆရာရဲ့ အလုပ်က လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ မိုက်မဲနဲ့ချာမှုတွေကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး ရယ်သွမ်းသွေးရမယ်။ ရယ်ပွဲဖွဲ့ရမယ်။ လျှောင်ပြောင်သရော်ရမယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ မတော်မတရားတာတွေကို ဆန့်ကျင်ပေးရမယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အပြစ်အနာအဆာတွေကို ဖော်ထုတ်ရေးသားရမယ်”

အဲဒါဟာ ဂျွန်စတိုင်းဘတ်ရဲ့ သဘောထားပေါ့။ သူက သူ့တစ်ဘဝလုံး လုပ်နေတဲ့ အဓိကအလုပ်ဟာ “လူသားအချင်းချင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး နားလည်သဘောပေါက်ရေး” ပါပဲတဲ့။

၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာမှာ စတိုင်း

ဘတ်ဟာ အဲသည်တုန်းက စစ်မြေပြင်ဖြစ်နေတဲ့ ဗီယက်နမ်ကို ရောက်သွားတယ်။ မဲခေါင်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ရေတပ်ကင်းလှည့်သင်္ဘောနဲ့ ဟိုဟိုသည်သည်ကို သူ လိုက်လိုက်သွားသလို၊ ကင်းထောက်လေယာဉ်တွေနဲ့လည်း အပေါ်စီးကနေ ဝဲပြီး လိုက်ကြည့်ခဲ့သေးတယ်။ ဟယ်လီကော်ပတာတွေနဲ့ တိုက်ပွဲဆင်နေတဲ့ ဆီကိုလည်း သူရောက်တာပဲ။ ဗီယက်ကောင်းတွေ စီးထားတဲ့ နယ်မြေထဲက အမေရိကန်ကင်းစခန်းတစ်ခုမှာလည်း တစ်ညဝင်အိပ်ခဲ့သေးရဲ့။ တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်လို့ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေကြတဲ့ ဗီယက်ကောင်းတွေဆီကိုလည်း သူ ရောက်အောင် သွားတွေ့သတဲ့။

စစ်မြေပြင်တွေထဲကို အရောက်သွားတယ်။ စစ်သုံ့ပန်း (P.O.W) တွေနဲ့ တွေ့တယ်။ စစ်ကြောင့် ပျက်သွားတဲ့ ရွာတွေဆီကို ရောက်တယ်။ ဒီလို စစ်ရဲ့အနိဗ္ဗာရုံတွေကို စတိုင်းဘတ်က ဖြတ်သန်းပြီးတဲ့အခါ သူ့ မျက်စိထဲမှာ ပုံဖော်ရမယ့် အနာဂတ်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။

မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို သူမြင်တယ်။

“... ဒီကမ္ဘာလောကမှာ သမားရိုးကျ မဟုတ်တဲ့ စစ်ပွဲတစ်မျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ တိုက်ပွဲဝင်နေကျ ပုံစံမျိုးမဟုတ်တဲ့ စစ်ပွဲမျိုးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တပ်သားတွေဟာ ဒီလိုတွေ နေကျမဟုတ်တဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်နေကြပါပြီ။ ဒီအတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ ...” တဲ့။

ဂျန်စတိုင်းဘတ်ပြောတဲ့ စစ်ပွဲအသစ်ဆိုတာက ကျေးလက်တောရွာတွေ စည်ပင်အောင် ပြန်ပြီး တည်ထောင်ရတဲ့ တိုက်ပွဲပေါ့။ ဗီယက်ကောင်းတွေ လွှမ်းမိုးထားတဲ့ နယ်မြေတွေကို သိမ်းပိုက်ပြီး စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေ တစ်ကျော့ပြန် ထူထောင်ပေးတာပါပဲ။ စီးပွားရေးအနေနဲ့ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးနိုင်တဲ့ အခြေခံတွေ တည်ဆောက်ပေးပြီး နိုင်ငံရေးအနေနဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒအရ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်တဲ့ ဒေသန္တရ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွေ ထူထောင်ပေးတာပါပဲ။ ဒါဟာ တိုက်ပွဲအသစ်ပေါ့။ မျှော်လင့်ချက်အပြည့်အဝရှိတဲ့ တိုက်ပွဲပေါ့။ အောင်မြင်မှုကလည်း လက်တစ်ကမ်းမှာပဲလေ။

ကမ္ဘာကျော် စာပေနိဘယ်ဆုရ စာရေးဆရာကြီးဟာ အသက်အရွယ်ကြီးလွန်းကျခါမှ တကယ့် ပြင်းထန်တဲ့ စစ်မြေပြင်ကို အရောက်သွားပြီး သူ မြင်သမျှ၊ ကြားသမျှ၊ ခံစားရသမျှ တွေအပေါ် သုံးသပ်ချက်တွေပေးပြီး ကမ္ဘာအနှံ့က စာနယ်ဇင်းအစောင် ၆၀ လောက်မှာ ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့တယ်။ စစ်ရဲ့ သဘာဝ၊ မိမိတို့ရဲ့ သဘောထား၊ နယ်မြေဒေသရဲ့ လုပ်ငန်း

အဝဝတိုင်း ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနဲ့ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးရေးဆိုတာတွေကို ရှေ့တန်းတင်တယ်။

“... ဒီစစ်ပွဲကြီးဟာ တကယ့်ကို ကြေကွဲစရာကောင်းတယ်။ သူ့မှာ ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာ၊ နောက်တန်း စစ်မျက်နှာရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ် ခွဲထားလို့ မရဘူး။ နေရာတိုင်းဟာ စစ်မျက်နှာချည်းပဲ...”

“... ဒီဗီယက်နမ်စစ်ပွဲက ခင်ဗျားတို့ တွေ့နေကျ၊ မြင်နေကျ စစ်ပွဲမျိုး လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ရန်သူဆိုပြီး တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး တွေ့ချင်မှ တွေ့မယ်။ တစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရသူပေမယ့် ရန်သူဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေတယ်”

“... ဗီယက်နမ်စစ်ဟာ စစ်ရေးစစ်ရာကို လေ့လာပြီးသား ဝါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေအတွက် တင် မဟုတ်ဘဲ စစ်သတင်းတွေကို အမြဲ နားစွင့်နေကြတဲ့ သာမန်အရပ်သားတွေအတွက်ပါ နားမလည်နိုင်အောင်ကို ရှုပ်ထွေးလွန်းနေတယ် ...”

ဒီစကားတွေဟာ ဗီယက်နမ်က ပြန်လာတဲ့ နိဘယ်ဆုရင် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး John Steinbeck က ကမ္ဘာမီဒီယာတွေကို ပြောခဲ့တာတွေထဲက ကောက်နုတ်ထားတာပါ။ စစ်ရဲ့ အတွင်းသရုပ်နဲ့ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်တွေအပေါ် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ သုံးသပ်ချက်တွေမို့ စိတ်ဝင်တစားရှိရင် သိကြရအောင်။

အခု သူ့အသက် ၁၁၁ နှစ်(၁၉၀၂-၁၉၆၈) ပြည့်တဲ့ အခါသမယမှာ အမှတ်တရ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ပြီး တင်ပြလိုက်ရကြောင်းပါခင်ဗျ။ ♦

(ကချင်စစ်ပြေငြိမ်းရေးကိုလည်း ရည်ညွှန်းပါရစေနဲ့)

* ကျမ်းကိုး ။ ။
လင်းရောင်ခြည် အတွဲ ၈၊ အမှတ် ၆၊ ၁၉၆၇။

လူငယ်

ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ခြင်္သေ့လေးများ

ရဲကောင်းထက်

၁၉၃၄ ခုနှစ်က ကျွန်တော်က ၄ နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့က နင်ညာနိုင်ငံမှာ နေပါတယ်။ တစ်နေ့ မိဘတွေက မြို့တော် နိုင်ရိဘိကနေ အိမ်ပြန်လာတဲ့ အချိန် သူတို့မှာ ခြင်္သေ့ပေါက်လေး ၂ ကောင် ပါလာပါတယ်။ အထီးတစ်ကောင်၊ အမတစ်ကောင်ဖြစ်ပါတယ်။ ခြင်္သေ့အထီးလေးကို ဆူတန်လို့ နာမည်ပေးလိုက်ပြီး အမလေးကို ဆန်ညာလို့ နာမည်ပေးလိုက်ပါတယ်။ မြို့တော်တိရစ္ဆာန်ရုံက ခြင်္သေ့အမေကြီး သေသွားတော့ ခြင်္သေ့ပေါက်လေး နှစ်ကောင်ကို ကျွန်တော့် မိဘတွေက တောင်းလာခဲ့တာပါ။ ခြင်္သေ့လေးနှစ်ကောင်ကို ခြံထဲမှာ ထားလိုက်တယ်။ သစ်ပင်တွေနဲ့ ခြံစည်းရိုးကာထားတော့ သူတို့အတွက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရပါတယ်။ ဒီခြံထဲမှာ ခြင်္သေ့ပေါက်လေး ၂ ကောင် ဆော့ဖို့၊ သွားဖို့လာဖို့ နေရာရနေပါတယ်။ မွေးကာစ ခြင်္သေ့လေးတွေဖြစ်တော့ ယိုင်တိယိုင်နဲ့နဲ့ လမ်းလျှောက်ကြသလို သူတို့ရဲ့ ခြေထောက်တို့တို့လေးတွေနဲ့ လျှောက်ဆော့ကြပါတယ်။

မကြာခင်မှာ သူတို့နှစ်ကောင် အိမ်မှာ

အခြေကျသွားကြတယ်။ အိမ်မှာက သူတို့ထက် အရင်ရောက်နေတဲ့ တယ်ရီယာခွေးလေး ဘွန်ဖိုက ရှိပြီးသားပါ။ ဘွန်ဖိုက အိမ်မှာ ဆရာကြီးပေါ့။ ခြင်္သေ့ ၂ ကောင်ကို သူက ဆရာလုပ်တယ်။ ခြင်္သေ့လေးတွေကို စလိုက်၊ ပြေးလိုက်နဲ့ သူက နည်းပေးလမ်းပြ လုပ်နေပါတယ်။ ခြင်္သေ့လေးတွေကို အစာကျွေးရင်လည်း ဘွန်ဖိုက အဲဒီအစာကို ခိုးပြီး စားတတ်တယ်။ ခြင်္သေ့ ၂ ကောင်ဟာ ထွားလာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နေသားကျလာတဲ့ ဆူလ်တန်နဲ့ ဆန်ညာဟာ ကျွန်တော်တို့အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ခွင့်ရသလို ဧည့်ခန်းထဲမှာလည်း ဆော့ခွင့်ရလာပါတယ်။ ညဘက်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ သူတို့ကို ရေချိုးခန်းထဲထည့်ပြီး တံခါးပိတ်ထားလိုက်ပါတယ်။ မနက်ဖက် ထမင်းချက် ရောက်လာတော့မှ တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်တာပေါ့။ မနက် ကော်ဖီ မသောက်ခင်လည်း သူတို့ကို ရေချိုးခန်းထဲက ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ သူတို့ကို ဧည့်ခန်းထဲ အိပ်ခိုင်းလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်နေမှာ အသေအချာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ နေ့ခင်းဘက် ဧည့်ခန်းထဲမှာ နေပေမယ့် ညကျရင်တော့ သူတို့ကို

နေခွင့်မပေးတော့ဘူး။ သူတို့လည်း အကျင့်ဖြစ် သွားတယ်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား အခန်းထဲမှာဖြစ်ဖြစ် ပိတ်ပြီး သော့ခတ်ထား လိုက်ပါတယ်။ သူတို့နှစ်ကောင်ဟာ တစ်နေ့ တစ်ခြား ကြီးလာသလို အိမ်နီးနားချင်းတွေက လည်း သူတို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောလာတာ ရှိ ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အိမ်မှာနေပေမယ့်လည်း တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေဖြစ်တယ်။ အိမ်နီးချင်း တွေရဲ့ အသက်အန္တရာယ်နဲ့ သူတို့မွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကိုလည်း ကိုက်သတ်မှာ စိုးတယ် လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပါတယ်။

အိမ်နီးချင်းတွေက သူတို့အသက်နဲ့ သူတို့ တိရစ္ဆာန်တွေအတွက် ထိတ်လန့်တာထက် အမေက ပိုပြီး ထိတ်လန့်တယ်။ အမေ ထိတ် လန့်တာက အသက်အန္တရာယ်အတွက်မဟုတ် ဘူး။ ဧည့်ခန်းမှာထားတဲ့ ဆိုဖာတွေအတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်တာပါ။ တစ်မနက်မှာတော့ အမေက အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ အိမ်က ဆိုဖာတွေကို ကိုက်ဖြထားတာ တွေ့ရ တယ်။ အောက်ခံမြို့တွေကို ကိုက်ထုတ်ပြီး သူတို့ နှစ်ကောင် ဆော့ကစားကြတာပေါ့။ အမေက လည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဆန်ညာနဲ့ ဆူလ်တန်မှာ သူတို့ ဘာမှမလုပ် သလို အခန်းထောင့်မှာ ကုပ်ကုပ်လေး လုပ် နေပါတယ်။ ဆိုဖာတွေကိုလည်း ကိုက်ဖြထား တာ စုတ်ပြီနေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် အမေက အိမ်နီးချင်းတွေထက် သူတို့ကို ပိုပြီး စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေတာပေါ့။ အမေက ဧည့်ခန်းထဲက ရောင်စုံဆိုဖာတွေပေါ် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းအဝတ်နဲ့ပဲ ဖုံးထားလိုက်တော့တယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ နှစ်ကောင် ဆိုဖာတွေကို ဆုတ်ဖြတာမျိုး မလုပ် နိုင်တော့ဘူး။

ဆူလ်တန်နဲ့ ဆန်ညာဟာ အေးစိမ့်တဲ့ ကျောက်တုံးကို သဘောကျကြတယ်။ ရေချိုး ခန်းထဲမှာက ကြမ်းပြင်နဲ့ နံရံတွေဟာ အေး စက်နေတာကြောင့် သူတို့က သဘောကျကြ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ရေချိုးခန်းထဲမှာ ပဲ နေလေ့ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ တောင် အာဖရိကက အမေ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ကို လာလည်ပါတယ်။ အိမ်မှာ ကော်ဖီ အတော်များများကို သောက်ပြီးတဲ့အခါ ထိုင် နေရင်း ရှေ့တည့်တည့်ကည့်လိုက်တော့ ရေချိုး ခန်းထဲက ခြင်္သေ့ခေါင်းတစ်လုံး ထွက်လာတာ ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ခြင်္သေ့ခေါင်းကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩနဲ့ လန့်သွားတယ်။ တခြားထောင့်တစ်ခုကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ နောက် ခြင်္သေ့ခေါင်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန် တယ်။ အမေ့သူငယ်ချင်းဟာ ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နဲ့ အော်တော့တာပဲ။ အခန်းထဲကနေ ပြေးထွက်သွားလိုက်တာ အိမ်ရှေ့တံခါးကြီးကို တောင် မဖွင့်နိုင်တော့ဘဲ ပြတင်းပေါက်ကနေ တွယ်ကပ်ပြီး ဆင်းသွားတယ်လို့ အဖေက ပြော တယ်။ အမေ့သူငယ်ချင်းဟာ နောက်က ခြင်္သေ့ တွေ လိုက်လာပြီအထင်နဲ့ ပြေးသွားတာ အိမ် မှာ ညမအိပ်တော့ဘဲ မနက်စောစောရထားနဲ့ ပြန်သွားပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး အမေဟာ သူ့ သူငယ်ချင်းကို ထပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး။

ခြင်္သေ့လေးနှစ်ကောင်နဲ့ ကျွန်တော်က တော့ မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့နဲ့ပဲ ဆော့ဖြစ်တယ်။ ခြံထဲမှာ သူတို့အမြီးကို ကျွန် တော် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကစားရတာကို သူတို့က သဘောကျကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် က စပြီး ထွက်ပြေးရင် သူတို့က လိုက်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကုတ်ပြီး စပါတယ်။ သူတို့

ကုတ်ခြစ်ရာတွေကြောင့် ကျွန်တော့်လက်တွေ၊ ပေါင်တွေမှာ ဒဏ်ရာတွေ၊ ခြစ်ရာတွေ၊ အနာ ရွတ်တွေ ဖြစ်ကျန်နေရစ်တော့တာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် အသက် ၅ နှစ်သား ရှိပါပြီ။ အမေ နဲ့ ကျွန်တော်က အိပ်ရာပေါ်မှာ ဆော့လေ့ရှိ တယ်။ ခုတင်အောက်ကို ကျွန်တော်က ပုန်းပြီး အမေက လိုက်ရှာတဲ့အခါမျိုး၊ အမေက ပုန်းပြီး ကျွန်တော်က လိုက်ရှာတာမျိုး ကစားတယ်။ ရှာတွေ့တဲ့အခါ ဝါး ဆိုပြီး ပုန်းလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီအခါ ဆူလ်တန်က လာကစားပါတယ်။ ခုတင်အောက်မှာ ပုန်းနေရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာ နဲ့ ဆူလ်တန်ရဲ့ မျက်နှာ ကပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းက ဆူလ်တန်ပါးစပ်နား ရောက်နေတယ်။ အဲဒီအခါ သူက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှာ ကျွန်တော် တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နှပန်းလုံးပြီး ကစားကြတယ်။

ဆူလ်တန်က ကျွန်တော်တို့လုပ်သမျှကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတတ်ပါတယ်။ အမေ သိုးမွေးထိုးတာကိုလည်း ကြည့်နေတတ်တယ်။ သိုးမွေး တစ်ချက်ချင်းထိုးတာကို ကြည့်ပြီး အမေက သိုးမွေးတံကို ခဏချထားရင် သူက အဲဒီသိုးမွေးတံကို ဝင်ထိုးတတ်ပါတယ်။ တင်း နစ်ကစားရင်လည်း သူ ကြည့်နေပါတယ်။ တင်းနစ်ဘောလုံး ဟိုဘက်ဒီဘက် ရောက်နေ တာကို လိုက်ကြည့်တယ်။ ဘောလုံးက ဘေး ကို လွင့်သွားရင် သူက ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ပြီး ယူ လာပေးပါတယ်။

တစ်နေ့တော့ ဆန်ညာဟာ နေထိုင် မကောင်းဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကိုတိုက်ဖို့ ဆေး မရှိ ဘူး။ အနီးအနားမှာတော့ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုတဲ့

ဆေးခန်းရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သွားဖို့ ၂ နာရီ လောက် ကြာမှာပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် အဘွားက ဘရန်ဒီပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး ပုလင်း တစ်ဝက်လောက်ကို ဆန်ညာရဲ့ ပါးစပ်ထဲ လောင်းထည့်ပါတယ်။ အရက်တိုက်လိုက်တဲ့ အခါ ဆန်ညာလည်း မူးပြီး လဲသွားတယ်။ အကောင်ကလည်း တော်တော်ကြီးနေပြီ။ မူးလဲ နေတဲ့ ဆန်ညာကို လူ ၄ ယောက်က ခြေနဲ့ လက်ကို မချီပြီး သူတို့အိပ်တဲ့ အိပ်ရာပေါ် တင် လိုက်ရတယ်။ ၄ နာရီလောက်ကျတော့ ဆန် ညာဟာ အိပ်ရာကနေ ဒယ်ဒယ်နဲ့ ထလာပြီး အဖျားကလည်း ကျသွားကာ နေပြန်ကောင်း နေပါတော့တယ်။

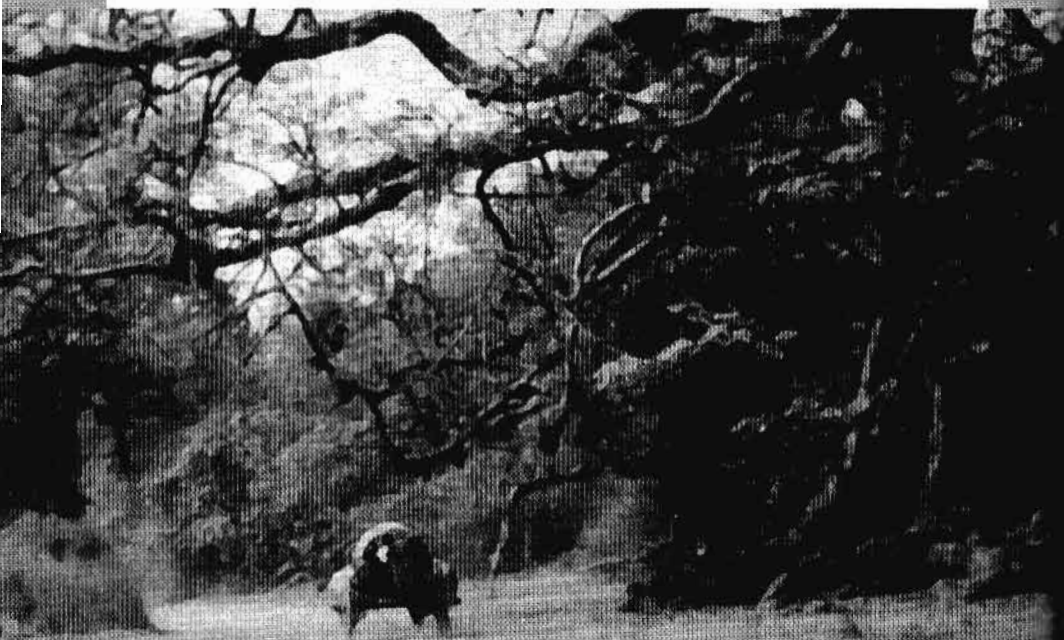
ဒီလို ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ရတဲ့ အချိန် ကာလလေးဟာ နောက်ဆုံးတော့ ဝမ်းနည်းစွာ နဲ့ ခွဲခွာရတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ကင်ညာကနေ ပြောင်းရပါတော့မယ်။ ပြောင်း တဲ့အခါမှာ ဆူလ်တန်နဲ့ ဆန်ညာကို ခေါ်သွား လို့ မရဘူး။ သူတို့ကို တိရစ္ဆာန်ရုံမှာ ထားခဲ့ရ တော့မယ်။ ကျွန်တော်က ငယ်သေးတော့ အဲဒီ အဖြစ်တွေကို သိပ်မခံစားရပါဘူး။ ခြင်္သေ့လေး နှစ်ကောင်ကို တိရစ္ဆာန်ရုံ ပို့တော့မယ်ဆိုတော့ အမေက ချုံးပွဲချ ငိုနေပါတယ်။ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျပြီး လယ်သမားကြီး ၂ ယောက်က ခြင်္သေ့လေးတွေကို ကားပေါ်တင်နေ တဲ့အချိန် အမေ လှည့်မကြည့်တော့ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ဆူလ်တန်နဲ့ ဆန်ညာကို ထားရစ်ခဲ့ရ တယ်။ အသက်ကြီးလာတော့ ပြန်စဉ်းစားတဲ့ အခါ ငယ်စဉ်က ရင်းနှီးခဲ့ရတဲ့ ခြင်္သေ့ပေါက် လေးနှစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ ဆူလ်တန်နဲ့ ဆန်ညာကို အမြဲ သတိရနေပါတော့တယ်။

Ref: R.D (July 2013)

ဘဝခရီး

နှစ်ငါးဆယ်က အညာရုပ်ပုံလွှာများ

မောင်ခင်မင်(ဓနုဖြူ)

(၁)

တောင်သာမဂ္ဂဇင်းအတွက် စာမူရေးမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်နှင့် “တောင်သာဆိုတာ အထက်အညာဒေသတစ်ခုပဲ” ဟူသော အတွေးနှင့်အတူ ကျွန်တော့်အာရုံသည် လွန်ခဲ့သော နှစ် (၅၀)က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အညာရုပ်ပုံလွှာများဆီသို့ ရောက်သွားပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မှာ ၉ နှစ်သားအရွယ် လူမမည်မျှသာဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အညာရုပ်ပုံလွှာများသည် ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ပျောက်ပျက်မသွားသေးပါ။ ဝေဝါး၍ပင် မသွားသေးပါ။ ဆေးရောင်လွင်လွင်နှင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

(၂)

အင်းကန်ရွာကြီး ...

ကျွန်တော် မှတ်မိနေသော အမှတ်အသား အရ ဖော်ပြရလျှင် နတ်မောက်ဒီစကြိတ်၊ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့အပိုင်၊ အင်းကန်ရွာကြီးဟု ဖော်ပြရပါလိမ့်မည်။

အချိန်က ၁၉၄၉ ခုနှစ် ဝန်းကျင်ကာလဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းမငြိမ်သက်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံရသည်။ ဇာတိဖြစ်သော ရွာလည်းပျက်၊ ဖခင်လည်း ကွယ်လွန်၊ စီးပွားလည်း ပျက်သွားသည်။ မုဆိုးမဘဝ ရောက်ရသောအမေသည် လူမမည်သားနှစ်ယောက်နှင့် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် အထက်အညာဒေသမှ ဆွေမျိုးများဆီ စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွားနေဖို့ စိတ်ကူးပေါ်လာသည်။ အင်းကန်ရွာမှ သူကြီး ဦးဒီပ၏ဇနီး ဒေါ်မမကြီးမှာ အမေညီမ တစ် ဝမ်းကွဲဖြစ်သည်။ ဒေါ်လေး မမကြီးက အမေကို အလည်အပတ်လာဖို့ စာရေးပြီး ဖိတ်ခေါ်ဖူးသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် ဟင်္သာတမှ ရေနံချောင်းသို့ သွားမည့် 'ဆာကဆော့' ခေါ် သင်္ဘောကြီးနှင့် အညာခရီးကို ဆန်တက်ခဲ့ကြပါတော့သည်။ အမေရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုရယ်၊ အမေရဟန်းခံထားသော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးရယ် ... အားလုံး (၄)ဦး ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် သင်္ဘောဆိုက်သည့် မြို့များတွင် ဈေးတက်ဝယ်ကြ၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ၊ ဘုရားတွေ တက်ဖူးကြနှင့် (၅)ရက်လောက်ကြာသောအခါ ရေနံချောင်းဆိပ်ကမ်းသို့ ချောချောမောမော သင်္ဘောဆိုက်သည်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျွန်တော်တို့မိတ်

ဆွေ ကိုရွှေက အသင့်ကြိုနေသည်။ ရွာမပျက်ခင်က ရေနံချောင်းမှ ကိုရွှေ၊ ကိုသုန်၊ ကိုမြခဲဆိုသော လူငယ်(၃)ယောက် ကျွန်တော်တို့ရွာအလည်အပတ်ရောက်လာပြီး အိမ်မှာ တည်းခိုနေထိုင်ရင်း ခင်မင်သွားသည်။ သူတို့ဆီ အလည်လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ အညာသွားကားနီး ကြိုပြီး စာရေးထားသည့်အတွက် လာကြိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုရွှေက ကျွန်တော်တို့ကို ဝမ်းသာအားရ သူ့အိမ်ခေါ်သွားသည်။ သူ့အိမ်က မြေနီခင်ရပ်ကွက်မှာ ရှိသည်။ သူ့မိဘတွေက ဦးအေးဘော်နှင့် ဒေါ်အေးမယ်။ ရေနံတွင်း ပိုင်ဆိုင်သူများဖြစ်သည်။ ကိုရွှေမှာ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေလည်း ရှိသည်။ မိသားစုအားလုံး သဘောကောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပျူပျူငှာငှာ ဆီးကြိုဇည့်ခံသည်။ ကိုရွှေတို့အိမ်မှာ (၂)ပတ်လောက် တည်းခိုခဲ့ရသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်မှာ ထိုစဉ်က ရေနံချောင်းမှာ ဗိုလ်ကျားဟုခေါ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ခေါင်းဆောင်သည့် ပြည်သူ့ရဲဘော်များ အုပ်ချုပ်နေသည်ဆိုသော အချက်ဖြစ်သည်။ ကိုရွှေမှာ ထိုအဖွဲ့အစည်းတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ရုံးသို့ပင် ခေါ်သွားဖူးပါသေးသည်။

နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ရေနံချောင်းမှ ကျောက်ပန်းတောင်းသို့ ကားနှင့်သွားကြသည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းမှာ အမေ၏ အစ်မနှစ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်စမ်းမေကို စုံစမ်းကြည့်ရာ ဒေါ်စမ်းမေကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ခင်ပွန်းနှင့် သမီး ကျန်ခဲ့သည်။ သူတို့အိမ်မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် တည်းခိုပြီး အင်းကန်နှင့် အသက်အသွယ်လုပ်ရသည်။ ဒေါ်လေးမမကြီးတို့ဆီ

အကြောင်းကြားပြီး လှည်းလမ်းခရီးဖြင့် အင်းကန်သို့ သွားရသည်။ တောင်ကြိုတောင်ကြား အနိမ့်အမြင့်များကို ဖြတ်သန်းမောင်းနှင်သော လှည်းကြီးကိုစီးကာ အိပ်ငိုက်ပြီး လိုက်ရသည်မှာ စည်းစိမ်ရှိလှသည်။ လှည်းဆရာပြောပြ၍ တောင်ခမောက်တို့ တောင်မျောက်ကြီးတို့ဆိုသော တောင်နာမည်တွေကိုပါ မှတ်မိသွားသည်။ ဒေါ်လေးတို့အိမ်ရှေ့ လှည်းဆိုက်တော့ မိုးချုပ်နေပါပြီ။ ထမင်းပွဲပြင်ပြီး အသင့်စောင့်နေသော ဒေါ်လေးတို့မိသားစုက ထွေးထွေးနွေးနွေး ကြိုဆိုကြပါသည်။ အင်းကန်ရွာရောက်ပါပြီ။

လက်ဆောင်အဖြစ် အဝတ်အထည်များ၊
လွယ်အိတ်များ၊ ထန်းလျက်များ
စသည်တို့ကို မသယ်နိုင်လောက်အောင်
လာပေးကြသည်။
လှည်းထွက်လာတော့လည်း
အချို့က ရွာထိပ်ရောက်အောင်
ခြေလျင်လျှောက်ကာ
လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။

(၃)

ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာတော့ ဦးလေး ဦးဒီပ ရွာသူကြီးတာဝန် မယူတော့ဟု ထင်ပါသည်။ ရပ်မိရပ်ဖအဖြစ် ဘုရားအလုပ်၊ တရားအလုပ် လုပ်နေသည်။ ဒေါ်လေးမမကြီးက အေးချမ်းသိမ်မွေ့သည်။ “ဒေါ်ခင်ခင်” ဆိုသော သမီးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့က မမခင်ခင်ဟု ခေါ်သည်။ မမခင်ခင်က ကျွန်

တော်တို့ကို ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်။ အင်းကန်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ရွာသူရွာသားများ၏ ခင်မင်တတ်သော၊ ရိုင်းပင်းကူညီတတ်သော၊ ရင်းနှီးဖော်ရွေသော စရိုက်သဘာဝများကို တွေ့လာရပါသည်။ “...အောက်ပြည်က ဧည့်သည်တွေ လာတယ်ကြားလို့” ဆိုပြီး အိမ်ရောက်လာကာ ပြောဆိုမိတ်ဆက်ကြ၊ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ထမင်းဖိတ်ကျွေးကြ၊ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြသည်မှာ ဝမ်းသာစရာလည်းကောင်း၊ အားနာစရာလည်းကောင်းလှပါသည်။

အင်းကန်ရွာက အိမ်ခြေသုံးလေးရာရှိသည့် ရွာကြီးဖြစ်သည်။ ယာလုပ်ငန်း၊ ထန်းလုပ်ငန်း၊ ရက်ကန်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကြသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပင့်လာသော ဦးပဉ္စင်းကို အုတ်ဖိုကျောင်းဆရာတော် ဦးဥတ္တမထံ အပ်နှံပြီး သီတင်းသုံးစေပါသည်။ မင်းကျောင်းတို့၊ သရက်တောကျောင်းတို့လည်း ရှိသည်။ အုတ်ဖိုကျောင်းမှာ ဦးကာဟု ခေါ်ကြသော ဦးပဉ္စင်း ဦးကလျာဏက လောကုတ္တရာစာပေများ သင်ကြားပို့ချပေးသည့်အတွက် ရောက်ပြီးမကြာမီမှာပင် ဦးကလျာဏထံမှာ ပညာဆည်းပူးရပါသည်။

အမှတ်ထင်ထင်တစ်ခုမှာ ဦးပဉ္စင်းထံတွင် စာတက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ အုတ်ဖိုကျောင်းမှာ ခြေတံရှည်ကျောင်းကြီးဖြစ်သည်။ ကျောင်းအောက်ထပ်မှာ ဦးပဉ္စင်းက စာသင်သည်။ ဦးပဉ္စင်းနားမှာ အလျား ၂ ပေ၊ ၃ ပေလောက် ရှိသော လေးထောင့်သစ်သား သင်ပုန်းတွေ အစီအရံရှိနေသည်။ ကျောင်းသားတွေက ကိုယ့်သင်ပုန်းကိုယ်ယူ၍ မီးသွေးနှင့် ထမင်းရည် ရောပြီး စေးနေအောင် ပွတ်တိုက်ကာ နေပူလှန်း

ရသည်။ ခြောက်သွားလျှင် စာရေး၍ ရပါပြီ။ ကျောက်တံတို့၊ ကံ့ကူဆံတို့ဖြင့် ဖြောင့်တန်းနေအောင် လက်ရေးလှလှရေးရသည်။ ဦးပဉ္စင်းတက်ပေးသည့် လောကနီတိ၊ ပရိတ်ကြီး၊ သင်္ဂြိုဟ် စသည့် သင်ခန်းစာများကို ကူးရေးရခြင်းဖြစ်သည်။ သင်ပုန်းပြည့်အောင်ရေးပြီး ထိုသင်ခန်းစာကို အလွတ်ရအောင် ကျက်ရသည်။ ရပြီဆိုလျှင် ဦးပဉ္စင်းရှေ့မှာ လက်အုပ်ချီပြီး စာကို အလွတ်ပြန်ရသည်။ မထစ်မငေါ့ပြန်နိုင်လျှင် ဦးပဉ္စင်းက သင်ခန်းစာအသစ် ထပ်တက်ပေးသည်။ သင်ပုန်းမှာ အသစ်ထပ်ရေးရန် ရေးပြီးသားစာကို ရေဆေး၍ဖျက်ပြီး မီးသွေးတို၊ ထမင်းရည်တို့နှင့် ထပ်မံပွတ်ချေရပြန်သည်။ “သင်ပုန်းချေတယ်” ဟုခေါ်ကြောင်း သိရပါသည်။ စာသင်ချိန်ကုန်လျှင်တော့ သင်ပုန်းများကို စနစ်တကျ သိမ်းရသည်။ သင်ပုန်းထိပ်တစ်ဖက်မှာ သင်ပုန်းခေါင်းချွန်ချွန်ကလေးလုပ်ထားသည်။ ခေါင်းအလယ်မှာ အပေါက်ဖောက်ပြီး ကြိုးကွင်းကလေး တပ်ထားသည်။ ထိုကြိုးကွင်းကလေးကို နံရံက သံငုတ်မှာ ချိတ်ပြီး သိမ်းထားလိုက်ရုံပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်ကို ဦးပဉ္စင်းထံမှာ ကျေညက်အောင် တက်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ ပင်လာသော ဦးပဉ္စင်းဦးရာဇိန္ဒ ဦးဆောင်ပြီး မူလတန်းကျောင်းကလေးဖွင့်ကာ ဘာသာစုံ သင်ပေးသည်။ ရပ်ရွာကလည်း အားပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝမှ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝ ရောက်သွားပါတော့သည်။

(၄)

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကြုံရသော အမှတ်

တရတစ်ခုမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးများ၏ စည်းကမ်းသေဝပ်မှုဖြစ်ပါသည်။ ဆွမ်းစားချိန်ရောက်လျှင် ဆွမ်းစားကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားများ စုဝေးပြီး ဝေယျာဝစ္စဆောင်ရွက်ရသည်။ ဆရာတော်နှင့် ဦးပဉ္စင်းများ၊ သာမဏေများ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေစဉ် ကျောင်းသားများက ဘေးမှာ ညီညီညာညာ တန်းစီထိုင်ပြီး ရတနာသုံးပါးဂုဏ်တော်များက စ၍ သုံးဆယ့်နှစ်ကောဋ္ဌာသလင်္ကာ၊ ရက်ရာဇာရွေးနည်း၊ ပြဿဒါးရွေးနည်း၊ လာဘ်နေ၊ နတ်နေ၊ နဂါးလှည့် စသည့်လင်္ကာများကို ညီညီညာညာ ရွတ်ဆိုနေကြရသည်။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က မတ်တပ်ရပ်ပြီး “ကိုကျောင်းသားတို့ ထမင်းသုံးဆောင်ဖို့ ကြွကြပါခင်ဗျာ” ဟု ဖိတ်ခေါ်ရသည်။ ထိုအခါမှ စားပွဲမှာ စည်းကမ်းတကျ ဝင်ထိုင်ပြီး သေသေဝပ်ဝပ် စားကြရသည်။ ကျောင်းသားကြီးများက မျှမျှတတဖြစ်အောင် ကြပ်မတ်ပေးသည်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ဆရာကြယ်နီ၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဝတ္ထုတိုထဲက တောင်ကျော်လို ထမင်းပိုင်းမှာ

လုယက်စားရင်း ရန်ဖြစ်တတ်သော ကျောင်းသားမျိုးနှင့် မကြုံခဲ့ရတာ ကံကောင်းသည်ဟု တွေးမိပါသည်။

ကျောင်းသားကလေးတွေက ကျွန်တော်နှင့် ရွယ်တူ တန်းတူတွေဖြစ်သည်။ အတော်များများက ခေါင်းမှာ သျှောင်ပေစူးကလေးတွေနှင့်ဖြစ်သည်။ သျှောင်ပေစူး မမြင်ဖူးသော ကျွန်တော်က ရောက်စမှာ သူတို့ကို မိန်းကလေးတွေဟု ထင်နေသည်။ ရွာထဲမှာလည်း မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားလေးကို ရုတ်တရက် မခွဲတတ်။ ခါးတောင်းကျိုက်ပြီး ခြင်းလုံးခတ်နေတာ၊ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေတာ၊ သစ်ပင်တက်နေတာမြင်မှ “အော် ... ဒါ ယောက်ျားလေးတွေပဲ” ဟု သဘောပေါက်သွားပါသည်။ မကြာမီ သူတို့အားလုံးနှင့် ခင်မင်သွားပါသည်။

(၅)

ထန်းရည်ချိုနှင့် ထန်းလျက်ဒယ်အိုးသည်လည်း ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သောအရာများ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက ထန်းပင်တွေမှာ ထန်းတက်နေသူတွေက “ဟေ့ကောင်လေး ... ထန်းရည်ချိုသောက်ကြည့်စမ်း” ဟု ဆိုပြီး အပင်ပေါ်က ချလာသည့် ထန်းရေမြူအိုးကို လက်ကမ်းတိုင်း အိုးလိုက်မော့ပြီး ထန်းရည်ချို သောက်ရသည်။ ထန်းလျက်ချက်နေသော အိမ်များသို့ ရောက်လျှင် မီးဖိုပေါ်က ဒယ်အိုးကြီးထဲမှာ တပွက်ပွက်မြည်ပြီး ထန်းလျက်အဖြစ် ခဲစပြုနေသော ထန်းလျက်ဖြစ်ခါစကို ထန်းရွက်ပြားကလေးနှင့် ကော်ယူပြီး စားရသည့် အရသာကလည်း ထူးခြားလှပါသည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ထန်းလျက်အမျိုးမျိုးနှင့် ရင်းနှီးသွားပါသည်။ ကိုက်လိုက်လျှင် ဒေါင်ခနဲ

မြည်သွားသည်အထိ မာကျောသော ထန်းလျက်ခဲများ၊ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းရှိသော ထန်းလျက်ဖြူဆုပ်များ အားလုံး အရသာတွေ့ပါသည်။

အိမ်နားမှာ ရက်ကန်းရက်သော အိမ်တစ်အိမ်ရှိနေသည့်အတွက် ထိုအိမ်သို့ သွားကစားရင်း ရက်ကန်းလုပ်ငန်းတွေကိုလည်း အနီးကပ်မြင်ရပါသည်။ ဝါဖတ်တာ၊ ဗိုင်းငင်တာ၊ ချည်ဆေးဆိုးတာ၊ ရက်ကန်းရက်တာ၊ ရက်ကန်းစင်မှာ လက်ခတ်သံတည်ညံ့နှင့် ရက်ကန်းရက်တာတွေကို မြင်ရ တွေ့ရသည်။ လွန်းတို့၊ ယဉ်သွားတို့၊ ရက်ဖောက်တို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးရသည်။ ရက်ကန်းရက်နေသူက ခြေနှင့်ကွက်တွေကို တစ်လှည့်စီ နင်းနေစဉ် ပေါ်ချည်ဖောက်ချည်တွေကြားမှာ လွန်းကလေးက ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သွားနေပုံ ကြည့်နေရင်းမှာပင် ချည်မျှင်တွေက အဆင်အကွက်ပေါ်ပြီး အထည်ဖြစ်သွားပုံတို့ကို မြင်ရသည်မှာ အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။

(၆)

အုတ်ဖိုကျောင်းနားမှာ စေတီတစ်ဆူရှိသည်။ ပင်း၊ နတ်မောက်၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ သုံးမြို့ဝန်တည်သော စေတီဟု သိရပါသည်။

ပင်းမြို့နှင့်ပတ်သက်သည့် အတွေ့အကြုံတစ်ခုလည်း ရှိပါသည်။ အင်းကန်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ရွှေပန်းတောဆိုသောရွာရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ထိုရွာသို့ သွားလည်စဉ် အသိအကျွမ်းဖြစ်သွားသော အမျိုးသမီး တစ်ဦးက အလည်ခေါ်သည့်အတွက် သင်ပန်းတောဆိုသော ရွာသို့ ရောက်ရသည်။ အိမ်ရှင်က “ပင်း-ရွှေညောင်တော်” ဟု ပြောသော အဓိကရ

ညောင်ပင်ကြီးသို့ လိုက်ပို့ပေးသည်။ ညောင်တော်ဘွဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ်ပင် မှတ်သားလိုက်ရပါသေးသည်။ စာသားအပြည့်အစုံ မမှတ်မိတော့ပါ။ “ကြည့်ညိုသည် နောင်သော်မြင့်ရန်ဖို့ သီဟိုဠ်ပြည် ညောင်တော်ပင့်စဉ်က” ဟူသော အဖွဲ့အရ သီဟိုဠ်မှ ပင့်လာသော ညောင်တော်ဟု သိရပါသည်။ “ထူးသနော် နောင်သော်မှတ်ရန်ဖို့ ဦးကတော် တောင်တော်မြတ်ဆီက လည်ပတ်ကာ တစ်ထပ်ကာ၍ ဌာန်ဌာန်မှာ နတ်ပြည်ပေါင်းတို့ကို နှိုင်းရန်ဖို့ကောင်း” ဟု အဆုံးသတ်ထားသည်ကိုတော့ မှတ်မိနေပါသည်။

“မီးနဂါးဟုလည်းခေါ်သော မီးကြာလှည့်ပွဲ” ကိုလည်း အညာရောက်မှ မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သီတင်းကျွတ် မီးထွန်းပွဲအချိန်မှာ ပြုလုပ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ နဂါးရုပ်ကြီးသဏ္ဌာန် တည်ဆောက်ထားသော ဝါးများ၊ သစ်သားများပေါ်တွင် မီးများ အစီအရီ ထွန်းညှိလိုက်သောအခါ အမောက်ကားကားနှင့် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသော မီးနဂါးကြီးပုံ ပေါ်လာပါသည်။ ကိုယ်လုံးကို အရှည်ကြီး လုပ်ထားသည်။ ရပ်သူရွာသားများက တန်းစီ ကိုင်ဆောင်ပြီး ရပ်ထဲရွာထဲ လှည့်သောအခါ မီးများ ထိန်လင်းနေသော နဂါးကြီးသည် အမောက်ကြီး ညိတ်ကာညိတ်ကာ လှုပ်ရှားနေပါတော့သည်။ အိုးစည်ဗုံမောင်းများဖြင့် တန်းစီ လှည့်လည်ကြသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။

အင်းကန်မှာနေရင်း အနီးအနားရွာတွေကို ရောက်ဖူးရသည်။ လှည်းနှင့် သွားရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ခြေကျင်သွားရသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ရွာအပြင်မှာ သဲချောင်းကလေးရှိသည်။ ရေရှိသည့်အချိန်ဆိုလျှင် ဖြတ်ကူး၍

ရသည်။ “ရေကတော့ ခါးတောင်းကျိုက်လွတ်ရုံလောက်ပါပဲ” ဟု ပြောကြသည်ကို ကြားရဖူးပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေကတော့ ရေထဲဖြတ်ကူးရတာ ပျော်ပါသည်။

အင်းကန်မှာနေစဉ် ရေနံချောင်းသို့လည်း မကြာခဏ ရောက်ပါသည်။ ရေနံချောင်းမှာ ဒေါ်လေးတို့ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဦးနိုင်ဦး မိသားစုရှိသည်။ ဦးနိုင်ဦးက အင်းကန်သို့ မကြာခဏ လာတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရေနံချောင်းသွားလျှင်လည်း ဦးနိုင်ဦးအိမ်မှာ တည်းသည်။ မြို့လယ်က သုံးထပ်တိုက်တစ်လုံးမှာ ဦးနိုင်ဦးနှင့် ညီမများ၊ တူ တူမများ နေသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။ ဒေါ်မိလေးတို့ ဒေါ်တင်အေးတို့က ဦးနိုင်ဦး၏ ညီမများ ဖြစ်သည်။ တူ တူမများဖြစ်သော မောင်ကျော်ဝင်းတို့ မြင့်မြင့်တို့နှင့် ကစားရသည်ကိုလည်း မှတ်မိနေပါသည်။

မြင်းခြံဘက်မှာ မိတ်ဆွေတွေရှိကြောင်း အမေက ပြောသည်။ မြင်းခြံဘက်တော့ မရောက်ဖူးပါ။ တစ်နေ့မှာတော့ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုနှင့် ကြုံရပါသည်။ ထိုစဉ်က ထိုဒေသဝန်းကျင်မှာ တာဝန်ယူနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စု အင်းကန်သို့ ရောက်လာသည်။ ခေါင်းဆောင်မှာ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တာဝန်ဖြင့် လှည့်လည်သွားလာရင်း အင်းကန်သို့ ခေတ္တဝင်ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးလေး ဒေါ်လေးတို့မှာ ရပ်မိရပ်ဖဖြစ်သည့်အတွက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို ဧည့်ခံရသည်။ ခေါင်းဆောင် အမျိုးသမီးက အသက် ၂၀ ဝန်းကျင် လောက်သာ ရှိမည်ထင်ပါသည်။ ခြောက်လုံး ပြူးကို ခါးမှာထိုးထားသည်။ ပြောပုံဆိုပုံ သွက်လက်သည်။ သူ့ကို အများက စိတ်ဝင်စားနေ

ကြသည်။ သူ့နာမည် ခင်ရဲမြင့်ဟု သိရသည်။ စကားပြောကြရင်း မြင်းခြံဇာတိဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့်အတွက် အမေက “မြင်းခြံမှာ အဒေါ်မိတ်ဆွေတွေ ရှိတယ်။ ဦးချစ်ခိုင်၊ ဒေါ်မယ်တဲ့။ သိများ သိမလား” ဟု မေးကြည့်ရာ ထိုအမျိုးသမီးက အံ့အားသင့်သွားပြီး “ဦးချစ်ခိုင်နဲ့ ဒေါ်မယ်က ကျွန်မအဘိုးနဲ့ အဘွားပါ” ဟု ဝမ်းသာအားရ ပြောပါသည်။ “သူတို့သား ကိုစံဖြိုးကော ရှိသလား” ဟု ထပ်မေးသောအခါ “ဟာ ... ဦးစံဖြိုးက ကျွန်မ ဖေဖေပေါ့” ဟု ပြန်ပြောရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ သူ့အဘိုး ဦးချစ်ခိုင်မှာ မငြိမ်မသက်ကာလတွင် လူဆိုးဓားပြများလက်ချက်ဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုဓားပြများကို ဖမ်းမိသည့်အတွက် သူကိုယ်တိုင် သုတ်သင်ကွပ်မျက်ပစ်ခဲ့ကြောင်း ထိုအမျိုးသမီးကလေးက ပြောပြပါသည်။ အတော်ကြာကြာ စကားပြောပြီးမှ သူတို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်မှာ ထိုဖြစ်ရပ်ကလေးကို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သဖွယ် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေရပါသည်။

(၈)

ကျွန်တော်တို့ မိသားစု အင်းကန်မှာ (၁၁)

လ နေခဲ့သည်။ ပြန်တော့မည်ဆိုတော့ အားလုံးက ဝမ်းပန်းတနည်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျောင်းဖွင့်ပေးသော ဦးပဉ္စင်းကို အများက ကြည်ညိုကြသည့်အလျောက် ဦးပဉ္စင်း အောက်ပြည်ပြန်မည်ကို မလိုလားကြ။ ပြန်ကြွခဲ့ဖို့ မှာကြားကြသည်။ အမေနှင့် ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကိုလည်း ခင်မင်ကြသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။ လက်ဆောင်အဖြစ် အဝတ်အထည်များ၊ လွယ်အိတ်များ၊ ထန်းလျက်များ စသည်တို့ကို မသယ်နိုင်လောက်အောင် လာပေးကြသည်။ လှည်းထွက်လာတော့လည်း အချို့က ရွာထိပ်ရောက်အောင် ခြေလျင်လျှောက်ကာ လိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ကြာခဲ့ပါပြီ။

နှစ် (၅၀) ရှိပါပြီ။

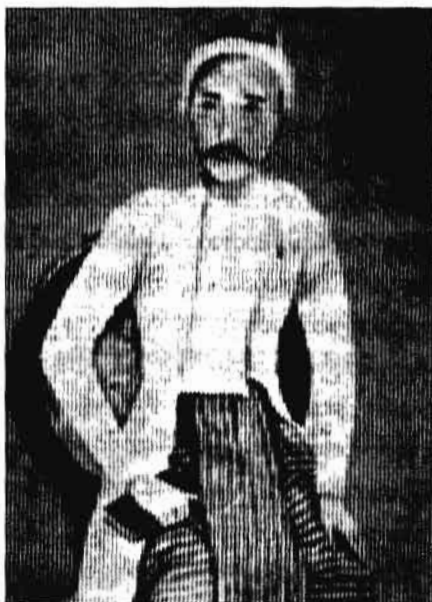
ရိုးသားသော၊ အေးချမ်းသော၊ စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်သန်သော၊ ရိုင်းပင်းကူညီတတ်သော အညာမိတ်ဆွေများကို အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ရသည်နှင့်အမျှ နှစ်(၅၀)က အညာရပ်ပုံလွှာများကိုလည်း မမေ့နိုင်အောင် ရှိနေပါတော့သည်။ ♦

တောင်သာမြို့နယ်မှူးမင်း ကျေးဇူးအကြိမ် (၂၀၀၀-၀၁)

လူပုဂ္ဂိုလ်

တိုးတက်သော အတွေးအခေါ်ရှိသည့် မြန်မာပညာရှင် ယောမင်းကြီးဦးဘိုးလှိုင်

ဒေါက်တာလှမြင့်

တိုးတက်ရေးအတွက် ပညာရှင်များသည် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုပညာရှင်များအနက် မြန်မာနိုင်ငံ၏ လိုအပ်ချက်ကို သဘောအပေါက်ဆုံး၊ အဖြည့်ဆည်းနိုင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရွှေပြည်ဝန်ကြီး၊ ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုကာလတွင် မြန်မာနိုင်ငံ၏ လိုအပ်ချက်မှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန်နှင့် နယ်ချဲ့တို့၏ အန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန်ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့တို့၏ အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်နေရသည့် မြန်မာနိုင်ငံသည် အချိန်တိုအတွင်း အလျင်အမြန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရန် လိုအပ်သည်။ သို့မှသာ မိမိထက် အင်အားကြီးမားသော နယ်ချဲ့သမားများကို ရင်ဆိုင်နိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်သူများ၏တာဝန်မှာ ခေတ်မီသော၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို အလျင်အမြန် တည်ဆောက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်သော မင်း၊ မင်းညီမင်းသား၊ မှူးမတ်၊ မင်းမှုထမ်းပညာရှင်များနှင့်

မြန်မာ့လူ့အဖွဲ့အစည်း ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုသမိုင်းတွင် ပညာရှင်များသည် အလွန်အရေးပါသောအခန်းမှ ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းပိုင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုး

မြန်မာပြည်သူများသည် မိမိပန်းပေါ် ကျရောက်လာသည့် သမိုင်းပေးတာဝန်ကို မလွှဲဖယ်ဘဲ တက်တက်ကြွကြွ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည်။

၁၂၄ ခုနှစ်တွင် မင်းတုန်းမင်း နန်းတက်ပြီးနောက် ကနောင်မင်းသားသည် အိမ်ရှေ့စံဖြစ်လာသည်။ အသက် ၂၃ နှစ်သာ ရှိသေးသော မောင်ဘိုးလှိုင်သည် ယောမြို့စား မင်းသားဟူ၍ ထင်ပေါ်ကျော်စောလာခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့စံကနောင်မင်းသားကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို ထက်မြက်စွာ ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ ဦးဘိုးလှိုင်သည် တိုးတက်သော အမြင်ရှိသည့် စွယ်စုံထူးချွန်ထက်မြက်သည့် ပညာရှင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကနောင်မင်းသားကြီးနှင့် တွဲဖက်၍ လှုပ်ရှားဦးဆောင်ခဲ့သည်။

ကနောင်မင်းသားကြီးသည် ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်နှင့် ပညာရှိမှူးမတ်များကို တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး သိပ္ပံပညာရပ်များကို သင်ကြားရန် ဥရောပနိုင်ငံများသို့ ပညာတော်သင်များစေလွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုပညာတော်သင်များ တတ်မြောက်လာသော ခေတ်မီသိပ္ပံပညာရပ်များကို အသုံးပြုကာ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများ တည်ဆောက်ခြင်း၊ ကာကွယ်ရေးလက်နက်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်သည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာသော ပညာတော်သင်များထံမှ သိပ္ပံပညာရပ်များကို လေ့လာပြီး သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ အတွေးအမြင်ဆိုင်ရာ ကျမ်းများကို ပြုစုရေးသားခဲ့သည်။ မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုသည့် သိပ္ပံပညာရပ်ဆိုင်ရာ ကျမ်းများ၊ သိပ္ပံပညာရပ်ကို မြန်မာရိုးရာပညာရပ်များဖြင့် ညှိနှိုင်းပေါင်းစပ်ပြီး ပြုစုရေးသား

အသက် ၂၃ နှစ်သာရှိသေးသော
မောင်ဘိုးလှိုင်သည် ယောမြို့စား
မင်းသားဟူ၍ ထင်ပေါ်ကျော်စောလာခဲ့ပြီး
တိုးတက်သောအမြင်ရှိသည့်
စွယ်စုံထူးချွန်ထက်မြက်သည့်
ပညာရှင်တစ်ဦးအနေဖြင့်
ကနောင်မင်းသားကြီးနှင့်တွဲဖက်၍
လှုပ်ရှားဦးဆောင်ခဲ့သည်။

ထားသော ကျမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။

“လီလာဝတီဂဏန်းကျမ်း”သည် ဂဏန်းသင်္ချာရပ်ဆိုင်ရာ ဘာသာပြန်ကျမ်းဖြစ်ပြီး ဘာသာပြန်သူ ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်သည် ဂဏန်းသင်္ချာအရာ၌ လျင်မြန်သော ဉာဏ်ပဋိဘာန်ရှိသည်ဟု ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်သည်။ “လောကဓာတ် ဆေးကျမ်းကြီး”နှင့် “ဓာတုပြ သံသဓာတ်ကျမ်းကြီး” (ပြင်သစ်အခေါ် ရှမိကျမ်း၊ အင်္ဂလိပ်အခေါ် ကင်မစ္စတြီကျမ်း)ကို ဖန်ချက်ဝန်နှင့် တွဲဖက်၍ မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။

“လိပိဒီပီကာကျမ်း” မြန်မာဗျည်းသရအရေအတွက်ကို လျှော့၍အသုံးပြုကာ အတိုနည်းဖြင့် ကြေးနန်းရိုက်ကြားနည်းကို ပြုစုရေးသားထားသည့်ကျမ်း ဖြစ်သည်။ ယောအတွင်းဝန်ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်တီထွင်ခဲ့သည့် နည်းစနစ်ဖြစ်သည်။ ထိုကျမ်းကို မေဂျာမက္ကမေဇာန်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး၊ ယောအတွင်းဝန်၏ တီထွင်တတ်သောဉာဏ်ကို ချီးကျူးထားသည့် “ကာယာနုပဿနာကျမ်း”သည် အီတလီ ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော အနာတမီခေါ် ခန္ဓာဗေဒကျမ်းကိုခိုး၍ ပြုစု

ရေးသားထားသောကျမ်း ဖြစ်သည်။

“ဥတုဘောဇန သင်္ဂဟကျမ်း”သည် အနောက်တိုင်း ဓာတုဗေဒနှင့် ဆေးသိပ္ပံဆိုင်ရာ ကျမ်းများ၊ မြန်မာ ဆေးပညာကျမ်းများ မှီငြမ်း ကိုးကားပြီး ရေးသားပြုစုခဲ့သော ကျမ်းဖြစ် သည်။ အနောက်နိုင်ငံသုံး ဓာတုဗေဒနှင့် ဆေး ပစ္စည်းမြောက်မြားစွာ၏ အမျိုးအမည်နှင့် အာနိသင်များကို ဖော်ပြထားသည်။ မြန်မာ့ ဆေးပညာကို သိပ္ပံနည်းဖြင့် တိုးတက်အောင် ကြံဆောင်လိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရေးသား ခဲ့သောကျမ်း ဖြစ်သည်။

ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်သည် မြန်မာ နိုင်ငံ၌ ရှိပြီးဖြစ်သော ရိုးရာပညာရပ်များ၊ ရိုးရာ အတွေးအခေါ်များကို တိုးတက်သောအမြင်ဖြင့် ဝေဖန်ဆန်းစစ်ပြီး မြန်မာလူငယ်များ လေ့လာ သိရှိနိုင်ရန် ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ရိုးရာပညာ ရပ်များနှင့် ရိုးရာအတွေးအခေါ်များတွင် ကောင်းရာမှန်ရာကို လက်ခံပြီး မှားသည်ကို ပယ်ရမည်ဟူသော အခြေခံမူဖြင့် ဝေဖန်ဆန်း စစ်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ယောမင်းကြီးသည် သိပ္ပံပညာရပ်များ၊ ရိုးရာပညာရပ်များကိုသာ ကျွမ်းကျင်သည် မဟုတ်။ စာပေကျမ်းဂန်များကိုလည်း နှံ့စပ်လှ သည်။ စာပေလင်္ကာ ကျမ်းဖြစ်သော “အလင်္ကာ နိဿယ”ကျမ်းသည် ဦးဘိုးလှိုင်၏ စာပေ ကျမ်းဂန် နှံ့စပ်မှုကို ဖော်ပြလျက်ရှိပြီး အခြား ပညာရှင်များ ပြုစုသော နိဿယကျမ်းများ ထက် ပို၍ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။

“အလင်္ကာနိဿယကျမ်း”တွင် စာပေဆိုင် ရာ သမားရိုးကျအယူအဆဟောင်းများကို ငြင်းပယ်ပြီး စာပေဆိုင်ရာ အယူအဆသစ်များ ကို ဖော်ပြထားသည်။ “ရှေးရိုးကျမ်းဂန်များ

တွင် မပါသော အကြောင်းအရာများကို ရေးသားလျှင် စာပေမမြောက်၊ စာကောင်း ပေကောင်းမဟုတ်ဟူသော အယူအဆဟောင်း ကို လက်မခံသည့် အယူအဆသစ်များကို ဖော်ပြထားသည်။ “ရှေးရိုးကျမ်းဂန်များတွင် မပါသောအကြောင်းအရာများကို ရေးသား လျှင် စာပေမမြောက်၊ စာကောင်းပေကောင်း မဟုတ်ဟူသော အယူအဆဟောင်းကို လက်မခံ နိုင်ကြောင်း၊ ရပ်ထဲရွာထဲရှိ အကြောင်းအရာ များမှအစ စာချုပ်စာတမ်းများအဆုံး လောကရှိ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာအားလုံးကို ဗန္ဓုတည်း ဟူသော ဖွဲ့နွဲ့ခြင်း၌ အောင်မြင်လျှင် စာပေမြောက်သည်၊ စာကောင်းပေကောင်း ဖြစ် သည်”ဟု ဖော်ပြပြီး အတွေးအမြင်သစ်များကို

ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်သည်
မင်းလိုလိုက်၍ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ခြင်းမပြုဘဲ
မိမိယုံကြည်ရာ အမှန်တရားကို
ရဲဝံ့စွာ ပြောဆိုတင်ပြလုပ်ကိုင်လေ့ရှိသဖြင့်
အချုပ်အနှောင်ခံရခြင်း၊
အကြိမ်ကြိမ် ရာထူးချ
အပြစ်ပေးခံရခြင်းများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

တင်ပြခဲ့သည်။

“ဝိမုတ္တိရသကျမ်း”သည် အတွေးအခေါ် ကျမ်း ဖြစ်သည်။ အနောက်တိုင်းနှင့် အရှေ့ တိုင်းရှိ ဘာသာရေး အယူအဆများ၊ အတ္တနှင့် အနတ္တဝါဒများ၊ ရှေး သူဟောင်းတို့၏ အယူ အဆကို ခေတ်အယူအဆနှင့် ညှိနှိုင်းထားသော များ၊ အရှေ့တိုင်းဝါဒများကို အနောက်တိုင်း ဝါဒနှင့် ချိန်ထိုး လေ့လာမှုများ ပြုလုပ်ထား

သည်။ ထိုကျမ်းတွင် ယောမင်းကြီး၏ တိုးတက်သော အတွေးအမြင်သစ်များကို ဖော်ပြထားသည်။

ယောအတွင်းဝန်ဦးဘိုးလှိုင်သည် မြန်မာလူငယ်များ အနောက်တိုင်း သိပ္ပံပညာရပ်များကို တတ်မြောက်ရေး၊ အတွေးအခေါ် တိုးတက်ရေးတို့ကိုသာ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ဒင်္ဂါးစက်ရုံ၊ ရက်ကန်း စက်ရုံ၊ မဲနယ်ချက်စက်ရုံ စသော စက်ရုံပေါင်း ၅၀ ကျော် တည်ဆောက်ရာတွင် ကနောင်မင်းသားကြီးနှင့်အတူ ဦးဆောင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကနောင်မင်းသားကြီး လုပ်ကြံခံရပြီးနောက် စက်ရုံများကို ဆက်လက်ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။

မင်းတုန်းမင်း၏ နိုင်ငံရေးအတိုင်ပင်ခံဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြားဆက်ဆံရေး၊ သံတမန်ရေး၊ သဿမေဓ အခွန်တော်ကောက်ခံသုံးစွဲမှုမှန်ကန်ရေး၊ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊ ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေး၊ တိပိဋက ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်ရေး၊ လူဠကရာမအုတ်ကျောင်းကြီး တည်ဆောက်ရေး၊ မဟာအတုလဝေယန်ကျောင်းတော်ကြီး တည်ဆောက်ရေး စသော အရေးတို့တွင် ဦးဘိုးလှိုင်အား အားကိုးခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ မြန်မာဘုရင်၏ အားကိုးခြင်းကိုခံရသော ယောအတွင်းဝန်ဦးဘိုးလှိုင်သည် မင်းလိုလိုက်၍ ပြောဆို လုပ်ကိုင်ခြင်းမပြုဘဲ မိမိယုံကြည်ရာ အမှန်တရားကို ရဲဝံ့စွာ ပြောဆိုတင်ပြလုပ်ကိုင်လေ့ရှိသဖြင့် အချုပ်အနှောင်ခံရခြင်း၊ အကြိမ်ကြိမ် ရာထူးချအပြစ်ပေးခံရခြင်းများကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

ကနောင်မင်းသားကြီး လုပ်ကြံခံရခြင်း၊ နန်းတွင်းအရေးတော်ပုံများ ပေါ်ပေါက်ခြင်း၊ မင်းညီမင်းသား အချို့ပုန်ကန်မှုများ ဖြစ်ပေါ်

ခြင်း၊ သဿမေဓ အခွန်အကောက်များမှ ရရှိသည့် ဘဏ္ဍာငွေများကို မင်း မိဖုရားသားတော် သမီးတော်တို့က သုံးဖြုန်းချင်တိုင်း သုံးဖြုန်းကြခြင်း စသည်တို့သည် မြန်မာဘုရင်အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်၏ ချို့ယွင်းအားနည်းချက်ဖြစ်သည်။ ထိုချို့ယွင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးအတွက် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားများ ဖြစ်လာတော့သည်။ မြန်မာဘုရင်အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲခြင်းမလုပ်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကို အောင်မြင်ရန်ဆောင်ရွက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်လျှင် နယ်ချဲ့တို့က မဖွံ့ဖြိုးသော မြန်မာနိုင်ငံကို ထပ်မံတိုးချဲ့သိမ်းပိုက်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာဘုရင်စနစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသည် မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး လှုပ်ရှားမှု၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ရပ်ဖြစ်လာတော့သည်။ ဦးဘိုးလှိုင်သည် “မဟာသမ္မတဝိနိစ္ဆယကျမ်း”ကို ရေးသားပြီး မင်းတုန်းမင်းကြီးထံ ဆက်သွင်းကာ မြန်မာဘုရင်စနစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန် ဖျောင်းဖျေခဲ့သည်။ ပြည်သူများက မိမိတို့က မဟာသမ္မတမင်းကို သဘောတူ တင်မြှောက်ကြပြီး မိမိတို့၏ အသက်အိုးအိမ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငံနန်းတို့ကို မင်းက စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် သဿမေဓအခွန်အခများ ဆက်သကြခြင်းဖြစ်သည်။ မဟာသမ္မတပင့်မြှောက်ခြင်းဝါဒဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဗုဒ္ဓသာသနာ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိလာသည်မှစ၍ ထိုဝါဒကို လက်ခံလာခဲ့ကြကြောင်းကို “မဟာသမ္မတ ဝိနိစ္ဆယကျမ်း”တွင် ရေးသားပြီး မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးကို ဆွဲဆောင်ဖျောင်းဖျေခဲ့၏။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး တီထွင်သော ဝေပုံကျ လေးဌာနခွဲ၍ ဝန်ကြီးလေးပါးအုပ်ချုပ်သောစနစ် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် သီပေါမင်း နန်းတက်သောအခါ ဝေပုံကျဌာန ဆယ့်လေးခုတို့ကို ပိုင်းခြား သတ်မှတ်နိုင်ခြင်းတို့သည် မြန်မာဘုရင် အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်ပုံသဏ္ဌာန်အရ တစ်စတစ်စ ပြောင်းလဲလာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ လွှတ်တော်စည်းဝေးပုံ စည်းဝေးနည်း ပြောင်းလဲလာရသည်။ လွှတ်တော်အစည်းအဝေးဥပဒေ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ သီပေါမင်းတရားက သက်ဆိုင်ရာဌာနအတွက် ဝန်ကြီးများခန့်အပ်ခြင်း၊ ဝန်ကြီးများ၏လစာခံစားခွင့်များကို သတ်မှတ်ပြဌာန်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်ကိုလည်း သတိုးဘွဲ့ပေးပြီး အကောက်ခွန်ဌာနကို ကြီးကြပ်ရသည့်ဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့သည်။

မြန်မာဘုရင် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်သည် ပုံသဏ္ဌာန်အရ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလာသော်လည်း အနှစ်သာရအရ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲလာခြင်း မရှိပေ။ ရွှေတိုက်ဌာနဟု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော်လည်း ထိုရွှေတိုက်ဌာနသည် ဘဏ္ဍာတော်ငွေကို ခန့်ခွဲသုံးစွဲရေး၌ အာဏာရှိပုံမရချေ။

ရွှေတိုက်ဌာနသည် အခွန်တော်ဝင်ငွေနှင့် အသုံးစရိတ်တို့ကို စာရင်းတင်ပေးရုံသာ ရှိလိမ့်မည်။ ရှင်ဘုရင်၊ မိဖုရား၊ သားတော်၊ သမီးတော်တို့သည် ဘဏ္ဍာတော်ငွေကို တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးတွင် မသုံးဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ စည်းစိမ်ခံစားမှုတို့တွင် စိတ်ကြိုက်သုံးဖြုန်းနေကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းပြည်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်တော့မည်မဟုတ်။ နယ်ချဲ့အန္တရာယ်ကိုလည်း ကာကွယ်နိုင်တော့မည်

မဟုတ်ပေ။

အစဉ်အလာ မြန်မာဘုရင်အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်ကို အမှန်တကယ် ပြောင်းလဲပစ်ပြီး ဥပဒေအရ အုပ်ချုပ်သော စည်းမျဉ်းခံဘုရင်စနစ်ကို ထူထောင်နိုင်မှသာ မြန်မာနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာမည်။ ဦးဘိုးလှိုင်သည် မိမိပုံစံပေါ် ကျရောက်လာသည့် သမိုင်းပေးတာဝန်ကို မရှောင်လွှဲဘဲ ထမ်းဆောင်တော့သည်။ ဦးဘိုးလှိုင်သည် မိမိ၏အသက်ကို မငဲ့ကွက်ဘဲ ဗြိတိန်အစည်းအဝေးတွင် “ရှင်ဘုရင်၊ မိဖုရားနှင့်သားတော်၊ သမီး တော်တို့ကို လခနှင့်ထားရန် ဝန်စု၊ မှူးစု၊ မှုထမ်း ရာထမ်းတို့ကိုလည်း လခနှင့်ထားရန် ဥပဒေပြုသင့်ကြောင်း၊ ပိုလျှံငွေကို ဘဏ်တိုက်ဖွင့်၍ ရန်ပုံငွေအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ထားသင့်ကြောင်း၊ သို့မှသာ အရေးကြုံလျှင် အလွယ်တကူ ထုတ်ယူသုံးစွဲနိုင်ကြောင်း” တင်ပြ ပြောကြားခဲ့သည်။

၁၂၄၀ ပြည့်နှစ်၊ နတ်တော်လဆန်း ၇ ရက်နေ့တွင် ဝက်မစွတ်မြို့စားဝန်ကြီး ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်သည် ဥပဒေဖြင့်အုပ်ချုပ်သော စည်းမျဉ်းခံဘုရင်စနစ်ကို တောင်းဆိုသည့် “ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်း”ကို ရေးသားစီရင်၍ သီပေါမင်းတရားအား ဆက်သလိုက်သည်။

“ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်း”ကို တင်ဆက်ပြီး ရက်ပေါင်း ၅၀ မျှကြာသော် ထိုကျမ်းပါစကားတို့ကို သည်းမခံနိုင်သဖြင့် သီပေါမင်းတရားသည် ကျမ်းပြုသူ နိုင်ငံရေးသုခမိန် ဝက်မစွတ်မြို့စား ဝန်ကြီး ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်ကို ရာထူးမှ အပြီးအပိုင် ချထားလိုက်တော့သည်။

ကရင်းသေတဲ့ ကိုတင်မောင်

လူထုဒေါ်အမာ

“ရွှေမန်းကိုတင်မောင် ဆုံးလိုတဲ့”ဆိုတဲ့သတင်းကြောင့် ၈၄ လမ်း လက်ဆည်ကန်မှာ လူတွေဟာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ကိုတင်မောင်တိုက်နဲ့ ကျွန်မတို့အိမ်နဲ့ ငါးအိမ်သာ ခြားတာမို့ ကြားကြားချင်းပဲ သူတို့တိုက်ဘက်ကို လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ “အရင်တစ်ခါ လိုပဲ တုံးကျော်တာဖြစ်ပါစေ၊ မဟုတ်ပါစေနဲ့၊ ဒီသတင်း မမှန်ပါစေနဲ့” လို့လည်း ဆုတောင်းလာခဲ့ရတယ်။

သူ့တိုက်ပေါ်မှာတော့ ဇနီးမသိန်းညွန့် မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ ဇေဝေါ မရေမရာကြီး စိုးရိမ်ပူပန်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ကိုတင်မောင်ရဲ့ ဇာတ်အဖွဲ့ကြီးက သရက်ခရိုင်ထဲက မဟာပိန္နဲဘုရားပွဲကို ကနေကြတာပါ။ ပွဲကရင်းသွေးတိုးရောဂါနဲ့ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်တော့ ဇာတ်အဖွဲ့နဲ့အတူပါသွားတဲ့ တူတော်သူက မန္တလေးအိမ်ကို လှမ်းပြီးဖုန်းဆက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဇနီးမသိန်းညွန့်က ကလေးတွေ ဆံပင်ညှပ်ပေးချင်လို့ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်မှာသွားနေတယ်။ ဒါကြောင့် တူမလေးတစ်ယောက်က ဖုန်းကို နားထောင်တယ်။ ဦးလေးမရှိတော့ဘူးလို့ စကားစပြီး သတင်းပေးတဲ့လူက သတင်းမဆုံးသေးဘူး။

သတင်းယူတဲ့လူက ငိုတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာမှ လိပ်ပတ်လည်အောင် မပြောနိုင် မကြားနိုင် လိုက်ဘူး။ ဒီကလေးမ သိတာက အလောင်းကို ယူလာပြီ။ အိမ်မှာ ဈာပနလုပ်ဖို့ အားလုံး အသင့် ပြင်ထားပါဆိုတာပဲ သိလိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် မသိန်းညွန့်မှာ သူလည်း ကိုယ်တိုင်မကြားရတဲ့ သတင်းအတွက် ဟုတ်သလိုလို မဟုတ်သလိုလို ဇေဇေဝါကြီး ဖြစ်နေတယ်။ အရင်တစ်ခါက သာစည်မှာ အသည်းအသန်မမာတော့ အိမ် ယူလာလို့ အိမ်က ဆီးပြီး ဆေးကုပေးခဲ့ရသေး လို့ အဲဒီလိုပဲဖြစ်တာထင်ပါရဲ့လို့လည်း အောက် မှနေတယ်။ သား မောင်ညွန့်ဝင်းရှိရာ ရန်ကုန် ကို လှမ်းပြီးဖုန်းဆက်တော့ မောင်ညွန့်ဝင်းတို့ က သူတို့သတင်းစုံ ကြားရပြီးပြီ" မန္တလေးကို နေ့ရထားနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်လို့ အကြောင်းပြန် သတဲ့။

ဒီအတောအတွင်းမှာ သတင်းက ချက် ချင်းပျံ့နှံ့ကုန်လေတော့ တယ်လီဖုန်းနဲ့ မေးကြ တာတွေက မစဲတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သတင်း တိတိကျကျ ရမလားလို့ ပေါင်းတည်ရဲဝန် ထောက်ဆီ ဖုန်းဆက်မေးရတယ်။ ပြည်က ကျားပျံမကောက်တို့ဆီ ဖုန်းဆက်မေးရတယ်။ ပြည်နဲ့ ပေါင်းတည်ကလည်း ဘာမှမပြောနိုင် ဘူး။ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ကိုတင်မောင်ရဲ့ ရုပ် အလောင်းက အောင်လံမြို့ကနေပြီး ကားနဲ့ သယ်ဖို့ စီစဉ်နေပြီကိုး။

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုတဲ့။ သရက်ခရိုင်ထဲက မဟာပိန္နဲဘုရားပွဲကို ကိုတင်မောင်တို့ဇာတ်က တစ်နှစ်ခြား လိုက်ကပေးနေတာ လေးကြိမ် ရှိပြီ တဲ့။ ဒီနှစ်လည်း ဘုရားပြုတာကို ပြုပြင်ချင်လို့ ဇာတ်ဆရာ လာကပေးပါဆိုတော့ ကနေကျ သံယောဇဉ်ကလေးနဲ့ ကိုတင်မောင်က အဲဒီပွဲကို

နိုဝင်ဘာ ၂၇ ရက်နေ့က ၃၀ ရက် နေ့အထိ လေးညကပေးဖို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကပြီးရင် ပေါင်းတည်မှာကမယ်၊ ပေါင်းတည် က လက်ပံတန်းကူးမယ်၊ လက်ပံတန်းကပြီးရင် ရန်ကုန် ကမ္ဘာအေးမှာ ကမှာ၊ ပြီးတော့ ဗိုလ် တထောင်မှာ ကမယ်၊ ပြီးတော့ လွတ်လပ်ရေးပွဲ ရန်ကုန်မှာကမယ်ပေါ့။

ဒီအစီအစဉ်အတိုင်း မဟာပိန္နဲပွဲမှာ ကတော့ လူသိပ်စည်လာတဲ့ တတိယည (၂၉- ၁၁-၆၉)မှာ ပထမဆုံး 'သေလပတ္တပြဇာတ်' ကို ကတယ်။ အဲတာက ပြီးတော့ 'အိပ်မက်လေ လား ပုံပြင်လား' ဆိုတဲ့ အော်ပရာကို သားလေး ဆန်းဝင်းနဲ့ ကတယ်။ အဲဒီအခန်းပြီးတော့ ကိုတင်မောင်က နှစ်ပါးသွား ထွက်တယ်။ ခါတိုင်းလိုပဲ လှလို့၊ ပလို့၊ မြူးလို့၊ ရွှင်လို့။ နေမကောင်းဘူးရယ်လို့လည်း မပြောဘူး။ အဲဒီနေ့က ထမင်းလည်း စောစော ၄ နာရီက စားထားတယ်။

နှစ်ပါးသွားထွက်လို့ သီချင်းနှစ်ပိုဒ် ဆို အပြီးကျတော့ ငါ့မျက်စိတွေ ဘာဖြစ်မှန်း မသိ ဘူး။ မျက်လုံးထဲ မီးပွင့်သွားသလိုပဲ ပြာလာ တယ်ဆိုတာနဲ့ ကနေရင်း တန်းလန်း မင်းသမီး တွေနဲ့ လူပြက်တွေက ကိုတင်မောင်ကို ဝိုင်းတဲ့ တော့ သူက ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကို လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ခဲ့ပြီး ကားကြားထဲ ဝင်လာတယ်။ ဇာတ်ခုံထောင့်မှာပဲရှိတဲ့ သူ့အလှပြင်တဲ့နေရာ ကို ရောက်တော့ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေက တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ဝိုင်းနှိပ်ကြ နယ်ကြတယ်။ တိုနာဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတဲ့ လူကပြောတော့ ကိုတင်မောင်က မဟုတ်ဘူးလို့ လက်ဝါးကာပြသေးတယ်။ သည့်နောက်တော့ ဘုရား...ဘုရားလို့ လက်အုပ်ချီ ဘုရားတရင်း

သတိမရဘဲ ဖြစ်သွားပါတော့တယ်။

မဟာပိန္နဲဘုရားဟာ ဆရာဝန်ရှိတဲ့အရပ်
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆေးမှူးကို ပွဲခင်းက
အသံချဲ့စက်ကနေပြီး ခေါ်ရတယ်။ ဆေးမှူး
လာတော့ ဒီဝေဒနာက ကြီးပါတယ်။ ဆေးရုံ
တင်ပါလို့ ဆိုသတဲ့။ ဆေးရုံတင်မယ်ဆိုရင်
အောင်လံဆေးရုံသွားရင် မြစ်ဆန်ရမယ်။ သရက်
ဆေးရုံသွားရင် မြစ်စုန်ရမယ်။ အောင်လံနဲ့
သရက်၊ သရက်က ဆေးရုံ ပိုကြီးတယ်ဆိုပြီး
မော်တော်တစ်စီးနဲ့ ကိုတင်မောင်ကို ပွေ့ခေါ်
လာကြတယ်။ တကယ်ကတော့ ဇာတ်ခုံပေါ်
မှာပဲ မနက် ၃ နာရီ သာသကတည်းက
အသက်မရှိတော့ပါဘူး။ သွေးတိုးရောဂါနဲ့
ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး ဆုံးရှုပါပြီ။
သရက်မရောက်ခင်လမ်းမှာ အသက်ကုန်တာ၊
သိပ်သေချာနေလို့ ဆက်မသွားတော့ဘဲ မော်
တော်ကို ပြန်လှည့်လာခဲ့ကြတယ်။

ပြီးတော့ ရှေ့ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာကို
တိုင်ပင်ကြတယ်။ တချို့က မဟာပိန္နဲမှာ အနိစ္စ
ရောက်တာမို့ မဟာပိန္နဲမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ရမလား
စဉ်းစားသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မန္တလေး သူ့အိမ်ကို
အလောင်းပြန်ယူမှ ကောင်းမယ်လို့ အများ
သဘောကြိုက်ညီကြတာကြောင့် ကိုတင်မောင်
အလောင်းကို အောင်လံဘက် ပြန်လှည့်ပြီး
မော်တော်ကို ဆန်လာခဲ့တယ်။

ဇာတ်သူ ဇာတ်သားတွေကိုတော့ ဇာတ်
ဆရာ ရုတ်တရက် အနိစ္စရောက်တာနဲ့ ဇာတ်
ခေါင်းမကွဲသေးဘူး။ ဒါကြောင့် ဇာတ်ပစ္စည်း
တွေကို လူလေးယောက်က တာဝန်ယူပြီး
ရန်ကုန်ပို့၊ ဇာတ်သူဇာတ်သားတွေ အားလုံး
ကားတွေငှားပြီး မန္တလေးဇာတ်ဆရာ ဈာပန
ရှိရာကို လိုက်ခဲ့ကြလို့ စိစဉ်ရတယ်။ သူတို့

ပွဲကြည့်သူတွေကို ရယ်အောင်၊ ငိုအောင်၊
သာယာကြည်နူးအောင်၊ ဆွေးအောင်၊
လွမ်းအောင် အမျိုးမျိုးဇာတ်ခုံပေါ်ကနေပြီး
ပြုစားလာတဲ့ သံသရာမှာ အနှစ်(၄၀) နီးပါး
ကျင်လည်ခဲ့ရတော့ ဒီဘဝက နားပိုချိတာကို
သူကစဉ်းစားမရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
သူ့ကျန်းမာရေး ချိတ်လာတဲ့ကြားက
မနားနိုင်ဘဲ ကာ ကရင်သဲ သူ့ဘဝကို
နိဂုံးချုပ်သွားတာ...

ဇာတ်ဆရာအလောင်းကိုတော့ လော်လီကား ကြီးတစ်စီးငှားပြီး အောင်လံက မန္တလေး အရောက် ဆောင်ကြဉ်းလာပါ တော့တယ်။

လမ်းမှာ သတင်းကြားကြားသမျှက သူ တို့ချစ်တဲ့ ရွှေမန်းကိုတင်မောင်ရဲ့ ရုပ်အလောင်း ကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေ ကြည့်ပါရစေလို့ တားကြတာ အနေရာရာကပဲ။ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာ ရုပ်သူတွေရဲ့အလိုကို မပြည့်နိုင်တော့ဘဲ မန္တလေး ကို အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ယူလာပါတယ်။

ကိုတင်မောင်ရဲ့ ရုပ်အလောင်းဟာ သူ့ အိမ်ကို မနက် ၄ နာရီမထိုးခင် ဆိုက်ရောက်လာ ပါတယ်။ သူ့ခမျာ ဇာတ်ခုံပေါ် ကနေရင်း ရုတ် တရက် ဖြစ်ပွားရတာမို့ ဇာတ်အဝတ်အစား တွေအတိုင်း ပုဆိုးရော၊ ထိုင်မသိမ်းရော၊ ဝတ် လျက်၊ မိတ်ကပ်များလိမ်းလျက်၊ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီဆိုးလျက်ပဲ။ ဒါကို ပြင်ဆင်မယ့်လူများက ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စားတွေ ချွတ်ပစ်ပြီး အလောင်း ပြင်ရပါတယ်။ အမရပူရ ပိုးပုဆိုးအဝါနဲ့ အဝါ ရင့်ချိတ်ကို လွှမ်းထားတဲ့ ရုပ်ကလာပ်ဟာ ကနေရာမှာ သူ့ပွဲကြည့်မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျ အတိုင်းပါပဲ။ ဖြိုးဖြိုး၊ လိမ်းလိမ်း၊ လှလှပပမို့ ကြည့်လိုက်ရင် သေတယ်လို့လည်း မထင်ရ၊ သေတာပဲဆိုတော့လည်း ကြည့်ရက်စရာမရှိ ပါဘူး။

အလောင်းရောက်လာမှ သေမှန်း တိတိ ကျကျသိရှာတဲ့ ဇနီးဒေါ်သိန်းညွန့်ကတော့ သူ့ခင်ပွန်း ကရင်း ဆိုရင်း ဇီဝိန်ချုပ်ရမှာကို စိုးနေတယ်။ “သားရေ...မောင်ဆန်းဝင်း၊ အမေ့ ပြောစမ်း၊ နင့်အဖေသေခါနီး ဘာမှာသလဲ၊ ဘာပြောနိုင်သလဲ၊ ကရင်း အသက်ကုန်တာ လား”လို့ သနားစရာ တစ်လုံးချင်း မေးကြည့်နေ တယ်။

သူ့သားကြီး မောင်ညွန့်ဝင်းနဲ့ မောင်ဝင်း ဗိုလ်ကတော့ သူတို့အဖေ အနုပညာထမ်းပိုး မချွတ်ဘဲ သေသည်အထိ ကပြသွားတဲ့အဖြစ် ဟာ အဖေကြိုက်တဲ့အဖြစ်ပဲဆိုပြီး နှစ်သိမ့်ကြ တယ်။

ကိုတင်မောင်ရဲ့ ကျန်းမာရေး နည်းနည်း ချို့တဲ့လာတာကြာပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဇနီးနဲ့ သား သမီးတွေက မကစေချင်တော့ဘူး။ နို့ပေမယ့် သူ့ကို မကပါနဲ့တော့ ပြောလို့မရကြဘူး။ တစ်ခါကတော့ မသိန်းညွန့်က “အစ်ကိုရယ်... အမေမြိုင်လည်း လူကျန်းမာတုန်း ပရိသတ်က ချစ်တုန်းမှာ ဇာတ်သဘင်အလုပ်က နားလိုက် တာပါပဲ၊ အစ်ကိုလည်း အမေမြိုင်လိုနားပါ”လို့ ပြောသတဲ့။ သူ့ဆရာရဲ့ သာဓကကိုပြပြီး တောင်းပန်ပေမယ့်လည်း ကိုတင်မောင်က နား မထောင်ဘူး။ “ငါကတော့ ငါ့အတွက်ချည်း မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ တာဝန်တွေ အများကြီးရှိ တယ်”လို့ ပြောသတဲ့။

သူ့အစ်မလို့ အမေလိုနေတဲ့ ရွှေကုန်သည် ဒေါ်မြခင်ကိုတော့ ရွှေရတုသဘင်လုပ်တဲ့နှစ်က “ကျွန်တော် နောက်ကို (၁၀)နှစ် ကဦးမယ်”လို့ အသက်(၆၀)အထိ သူ ကဖို့ရည်ရွယ်ထားတဲ့ အကြောင်း ပြောသတဲ့။

သားကြီးတွေက “အဖေ မကပါနဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကျွေးပါမယ်ဆိုရင်လည်း သူက မင်းတို့လုပ်စာ မစားချင်ပါဘူး၊ ငါ့ အတွက်ချည်းလည်း မဟုတ်သေးဘူး”လို့ ပြော တာပဲတဲ့။ မောင်ညွန့်ဝင်းက ကိုတင်မောင်ရဲ့ မွေးနေ့တစ်နေ့မှာ ဘရိကိတ်ပုဆိုးတစ်ထည် ကန်တော့လက်ဆောင်ပေးပြီး “အဖေ ဒါပဲနော်၊ ဒါပြီးရင် ပြီးတော့...”လို့ ပြောတဲ့အခါ ကိုတင် မောင်က “မောင်ညွန့်ဝင်းပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်

သိကြရဲ့လား၊ ဒီပုဆိုးတစ်ထည် ဟောင်းအောင် ဝတ်ကပြီးရင် နောက်ထပ် မကနဲ့တော့လို့ ပြောတာ။ ဒီပုဆိုးဟောင်းရင် ငါ မကရတော့ပေဘူး၊ ဒါကြောင့် မဟောင်းအောင် မဝတ်ဘဲထားမှ” လို့ ပြောပါသတဲ့။ သူက ဒါလောက် ကချင်တဲ့ လူပါ။

ကိုတင်မောင်က ငယ်ငယ်ကလေးထဲက လူတွေကို သူ့ပညာနဲ့ ဖြေဖျော်လာခဲ့တာဆိုတော့ သူက ဒီအလုပ်က သူ နားလိုက်ရမယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့ ရဟန်မတူဘူး။ တစ်နှစ်မှာ တစ်လပွဲနားကြတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီတစ်လကို သူက အိမ်မှာနေပြီး အချိန်မကုန်တတ်ဘူး။ ဟို...ခရီးထွက်တာပဲ။ မန္တလေးမြို့မှာ ပွဲကလို့မှ အိမ်ပြန်အိပ်တာမဟုတ်ဘဲ။ ဇာတ်ရုံထဲမှာပဲ အိပ်တဲ့လူပါ။

သူ့အလုပ်ဟာ ကလား၊ ခုန့်လား၊ ဆိုလား၊ ငိုလား၊ ပြောလား၊ ဆိုလားနဲ့ အင်မတန် ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ပါ။ ရှေးကတော့ မင်းသားဆိုတာ နှစ်ပါးသွားမှ ထွက်ကြတာပဲ။ သန်းခေါင်မတိုင်ခင် မင်းသားအခန်းမပေါ်တော့ အိပ်နေလို့ရတယ်။ ခုခေတ်တော့ ယိမ်းတောင်မရှိဘူး။ အော်ပရာတဲ့၊ ပြဇာတ်တဲ့ဆိုတာတွေကို ပွဲဦးကတည်းက ထွက်ရတာဖြစ်တော့ မင်းသားကည ၉ နာရီပွဲထွက်ရင် ၉ နာရီကစပြီး ထွက်ရတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကနေ မိုးသလင်းရော မင်းသားနားရတယ်ပဲ မရှိဘူး။ သူ့အခန်းချည်းပဲ။ ဒါလည်း သားတွေနဲ့ လုယက်ကရတာကိုလည်း သူက ပျော်နေသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ရွှေမန်းတင်မောင်အလုပ်ဟာ အင်မတန် ပင်ပန်းပါတယ်။ ပွဲတွေကလည်း အမြီးဆက်ခေါင်းဆက်၊ ဗမာပြည် တနံတလျား လှည့်ပြီး ပွဲကူးလွယ်သလို လက်ခံ ကကြရတာဖြစ်လေတော့ အိမ်မှာ

သုအကြိုက်ဆုံး လက်ဝဲသန္တရတတ်မှ အမတ်ကြီး လက်ဝဲသန္တရအသွင်နှင့် ရွှေမန်းတင်မောင်

နားရတယ်ပဲ မရှိဘူး။ မြို့ငယ်ရင် လေး၊ငါးည ကလိုက်၊ နှစ်ရက်နားပြီး ဇာတ်ရွှေ့လိုက်၊ နေရာသစ်မှာ တစ်ခါ လေး၊ငါးည ကလိုက်နဲ့ တစ်နှစ်ပေါက်တာပါပဲ။

ဇာတ်ရုံထဲမှာအိပ်၊ ဇာတ်ရုံထဲမှာစား၊ ဟိုမြို့ပြီး ဒီမြို့လှည့်သွား၊ ပွဲကြည့်တွေကို ရယ်အောင်၊ ငိုအောင်၊ သာယာကြည်နူးအောင်၊ ဆွေးအောင်၊ လွမ်းအောင် အမျိုးမျိုးဇာတ်ခုံပေါ်ကနေပြီး ပြုစားလာတဲ့ သံသရာမှာ အနှစ်(၄၀) နီးပါး ကျင်လည်ခဲ့ရတော့ ဒီဘဝက နားဖို့ဆိုတာကို သူကစဉ်းစားမရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာတဲ့ကြားက မနားနိုင်ဘဲ က၊ ကရင်းပဲ သူ့ဘဝကို နိဂုံးချုပ်သွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုတင်မောင် အနိစ္စရောက်တဲ့အတွက် ဗမာ ဇာတ်သဘင်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဟာ တိုင်းတာမရအောင် ကြီးမားလှပါတယ်။

ဟံသာဝတီသတင်းစာ ၂၁-၂-၁၉၆၉။

ဘဝခရီးဖော်

ကျွန်ုပ်၏နီး

ဒဂုန်ရွှေမျှား

ကျွန်ုပ်တို့ ဘဝခရီးလမ်းတစ်လျှောက် လက်တွဲ၍ လျှောက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ချစ်ဇနီး မသိန်းခင်သည်ကား လွန်ခဲ့သော ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်၊ ည ၉ နာရီ အချိန်တွင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး သီးသန့်ခန်း အမှတ် ၃ (ဘီ)တွင် အသည်းရောင်ရောဂါ၊ နှလုံးရောဂါတို့ဖြင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ရှာလေပြီ။ ကျွန်ုပ် နှင့်တကွ သားသမီးငါးယောက်ကို လည်းကောင်း၊ စာပေလောကနှင့် ဆွေမျိုးညတိ မိတ်သဟာအပေါင်းတို့ကိုလည်းကောင်း အပြီးတိုင် စွန့်ခွာ၍ သွားခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာမူ ကျန်ရှိသော ဘဝခရီးကို အဖော်မပါ ငြီးငွေ့စွာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ချီတက်ရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်၏ဇနီးမှာ ပြည်မြို့ဇာတိဖြစ်သော်လည်း ထိုအခါက ဆန်ရေစပါး အလွန်ပေါများသော တောင်ငူနယ် ဖြူးမြို့သို့ မိဘများ ပြောင်းရွှေ့သွားသဖြင့် ငယ်စဉ်ကပင် လိုက်ပါသွားရလေရာ ထိုမြို့တွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်အကြောင်းပါပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် ပြည်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ဇာတိလမ်းကို နှစ်ပါးသွားနှင့် စရ၏။ မင်းသားက မင်းသမီးကို အမျိုးမျိုးယုယပုံ၊ မင်းသမီးက မင်းသားအား ချစ်ခင်အားကိုးပုံတို့ကို တေးပွဲ သီဆိုကြ၏။ သားငယ်သမီးငယ်ကလေး များကို ယုယပြုစုကြ၏။ အထိန်းတော်အချီတော်တို့ကလည်း အမျိုးမျိုးချော့မြူကြ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလည်း ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး ခံကြီးကာ ဆုလာဘ်များ သနား၏။ ရိက္ခာလတ်များ ထောက်ပံ့၏။ သို့သော် အပျော်ခန်းကား မကြာ

လှချေ။ သန်းခေါင်ကျော်လင်းအားကြီးသို့ ရောက်လျှင် အပူခန်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံလည်း လူတကာတို့ မလွန်ဆန်နိုင်သော ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက်ကာ ကံစီမံသည့် ဇာတ်ထုပ် ဇာတ်ကွက်ကခုန်ကြ၏။ ကျောင်းဆရာအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စပါးကုန်သည်အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆီနှမ်း ပဲ ပွဲစားအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီးနောက် ရှေ့နေအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သတင်းစာကိုယ်စားလှယ် သတင်းထောက်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စစ်အတွင်း ဈေးသည်နှင့် စိန်၊ ကျောက်ကုန်သည်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေး အယ်ဒီတာနှင့် ဂျပန်ခေတ်ထုတ် ဗမာ့ခေတ် သတင်းစာတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာအဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ပြန်ဝင်စာအချိန်၌ ကက်စဘီ အထက်တန်း လက်ထောက်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ဘဝခရီးကို သူနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ကြီး လက်တွဲချီတက်ခဲ့ကြ၏။

အိမ်ထောင်ပြုပြီးသည့် နောက် အိမ်ထောင်သက် နှစ်ပေါင်း(၃၀)အတွင်း သားသမီး ရှစ်ယောက်ရရှိခဲ့ရာ တတိယသမီးမှာ အသက် (၂၇) နှစ် အရွယ်၌ လည်းကောင်း၊ ပဉ္စမသမီးမှာ ၇ နှစ်အရွယ်၌ လည်းကောင်း၊ သတ္တမမြောက်သမီးမှာ နှစ်ခါလည်အရွယ်၌လည်းကောင်း သေဆုံးခဲ့၏။ ဖြူဖြူ၌ နေအိမ်ကို မီးလောင်ခံခဲ့ရ၏။ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ အားလုံး ဆုံးရှုံးခဲ့၏။

ဤအပူမီးများကိုကျော်ဖြတ်ကာ အသက် (၄၀) ကျော်မှ (၅၀)ကျော် ဘဝခရီးကို ယှဉ်တွဲ ချီတက်ခဲ့ကြပြန်၏။

လွန်ခဲ့သော ၁၉၅၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလက ကျွန်ုပ်၏ဇနီးမှာ အထက်မြန်မာပြည်သို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွားရောက်၍ အပြန်တွင် ရုတ်တရက် ဝမ်းထဲက အောင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာသဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ပို့ရလေရာ ဆေးဆရာဝန်ကြီးများ စမ်းသပ်ချက်အရ အသည်းရောင်သော “ကင်ဆာ”ရောဂါဖြစ်ကြောင်း သိရတော့၏။ ဆေးရုံကြီး သီးသန့်ခန်းတွင် သုံးလနှင့် ၁၇ ရက်မျှ တက်ရောက်ကုသပြီးနောက် ပျောက်ကင်းသောအခါ ဆေးရုံမှ ဆင်းခဲ့ရသော်လည်း ဤရောဂါမျိုးမှာ မည်သည့်အခါမျှ လုံးဝပျောက်ကင်းသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ငြိမ်သက်သွားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးသွားခြင်းနှင့် ကြမ်းတမ်းသော အစားအစာများဖြစ်သော ဆီ၊ ထောပတ် စသော အဆီအဆိမ့်များကို ရှောင်

အထက်မြန်မာပြည်သို့ သားသမီး ခြွေဖျားနှင့် အလည်သွားစဉ်။
(၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မေမြို့ကန်တော်ကြီး၌ရိုက်လူထားသောပုံ)

ကြည့်ရန်အကြောင်း ဆရာဝန်ကြီးများက အထပ်ထပ် မှာကြားလိုက်၏။

သို့သော် အချိန်ကာလရှည်လျားလာသောအခါ၌ကား တစ်ခါတစ်ရံ မသင့်မြတ်သော အစာများကို စားမိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ကြမ်းတမ်းသောခရီးများကို သွားမိရှာ၏။

ကျွန်ုပ်က အလိုက်သိ၏။ သူက သံယောဇဉ်ကြီး၏။ လင်နှင့်သားသမီးများအပေါ်၌သာမက ဆွေမျိုးဉာတ်များအပေါ်၌ပင် အလွန်ခင်တွယ်ရှာ၏။

ယုတ်စွအဆုံး အိမ်တွင် မွေးထားသော ခွေးကလေး၊ ကြောင်ကလေးများကိုပင် တယုတယ ချစ်ခင်တတ်၏။

ရုပ်ရည်မှာ ရွက်ကြမ်းရေကျိမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အိမ်ထောင်သိမ်းဆည်းသည့်နေရာတွင် အလွန်စေ့စပ်၏။ သူ (၁၃)နှစ်သမီးက ဝယ်သော နာရီကြီးမှာ ယခုထက်တိုင် အချိန်မှန်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လက်ထပ်စဉ်က ချစ်တီး သူဌေးတစ်ဦးက လက်ဖွဲ့သော ရွှေနားတပ် ချစ်တီးလုံချည်တစ်ထည်မှာ ယခုထက်တိုင် ခေါက်ရိုးမပျက် သူ၏သေတ္တာထဲတွင် တွေ့ရ၏။ သူ၏မိခင်ကြီးမှာ ၁၉၂၀ ခုနှစ်လောက်က သေဆုံးရာ ၎င်းထံမှ ဘန်ကောက်လုံချည်တစ်ထည် အမှတ်တရ အမွေရခဲ့၏။ ၎င်းလုံချည်ကို သူ ဘုရားသွားကျောင်းတက် အချိန်များ၌သာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိပြီးလျှင် ယင်းလုံချည်မှာလည်း အရောင်မညှိုးဘဲ သူ၏သေတ္တာထဲ၌ တွေ့ရလေသည်။

သူကား မရှိတော့ပြီ။ အခြားသူများအဖို့ သူသည် ဤလောကကြီးမှ ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်စိတ်၌ ပျောက်ပျက်၍

သေမင်းသည်ကား ကျွန်ုပ်၏လက်တွင်းမှ

ဇွတ်အတင်း လုယူ၍သွားချေပြီ။

သူ၏ ကျန်ရစ်သော

လက်ရာကလေးများကို ကြည့်ကာ

သူအား အလွမ်းဖြေရပေတော့မည်။

ဝိညာဉ်ထင်လင်း သက်ရှင်ခြင်းကား

သေခြင်းနောက်ဆုံး ရှိချေ၏။

ချစ်သင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကား

ကွေ့ကွင်းနောက်ဆုံးရှိချေ၏။ . . .

မသွားချေ။

(၄၁)နှစ်နှင့် ခြောက်လကျော်မျှ ကျွန်ုပ်နှင့်ပေါင်း သင်းလျက် ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ရှိသေသော မိန်းမတစ်ယောက်၊ နှမအရင်းကဲ့သို့ အရှက်အကြောက်ကြီးလှသော မိန်းမတစ်ယောက်၊ မိခင်သဖွယ် ကျွန်ုပ်အား အုပ်ထိန်းစောင့်ရှောက်လာသော မိန်းမတစ်ယောက်၊ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းသဖွယ် ကျွန်ုပ်အား ကူညီဖေးမ၍ လာသော မိန်းမတစ်ယောက်အား ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်နည်းနှင့်မှေနိုင်ပါအံ့နည်း။

သို့သော် သေမင်းသည်ကား ကျွန်ုပ်၏လက်တွင်းမှ ဇွတ်အတင်း လုယူ၍သွားချေပြီ။ သူ၏ ကျန်ရစ်သော လက်ရာကလေးများကို ကြည့်ကာ သူ့အား အလွမ်းဖြေရပေတော့မည်။

ဝိညာဉ်ထင်လင်း သက်ရှင်ခြင်းကား သေခြင်းနောက်ဆုံး ရှိချေ၏။ ချစ်သင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းကား ကွေ့ကွင်းနောက်ဆုံး ရှိချေ၏။

သွေးသောက်မှုရင်း တဉာဏ်

သေတော်မီရှိသော

အတွေးရသ

မုတ်သုံရဲ့ လက်ဆောင်

ညီပုလေး

ကျွန်တော်ချစ်ရတဲ့ တိမ်တွေဟာ
စကားတင်း မဆိုတတ်လေမယ်
အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တာ
အသေအချာပါပဲ။

မြန်မာနိုင်ငံကို မုတ်သုံဝင်တော့မယ်လို့
ဖတ်ရတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမိတယ်။ မုန်တိုင်းတွေ
ကပ်လျက်ပါလာမှာလား။ သေချာတာကတော့
ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေ ထွန်းတော့မှာ သေချာ
တယ်။ ကျွန်တော့်လိုပဲ မုတ်သုံကို ခံစားမှု အမျိုး
မျိုးနဲ့ ကြုံလင့်နေကြသူတွေ ရှိလိမ့်မယ်။ တောင်

သူလယ်သမားတွေ ပါမှာတော့ အသေအချာပဲ။
အနောက်တောင်မုတ်သုံရာသီလေက ကျွန်
တော်တို့ကို မိုးပုလဲပန်းတွေ လက်ဆောင်ပေး
တယ်။ မိုးအမျှန့် ခဲသားရောင်တွေ ဆောင်ကြဉ်း
ပေးတယ်။ တိမ်ရိုင်တိမ်လိပ် ထုထည်ဖြူဖြူတွေ
ဝေငှတယ်။ ပြီးတော့ မိုးရနံ့သင်းသင်းလေး

အဆစ်ထည့် ပေးလိုက်သေးတယ်။ ဘယ်
လောက် ချစ်စရာကောင်းလိုက်သလဲ။

ကျွန်တော် ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာပါ
တော့ တိမ်တွေမရှိတဲ့အခါ တိမ်တွေ ငတ်ခဲ့
တယ်။ တိမ်တွေ ဆာလောင်မိတယ်။ တိမ်တွေ
ကို အိပ်မက်မက်မိတယ်။ တိမ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်

ဘယ်ဘဝ ဘယ်ကမ္ဘာက ဆွေမျိုးတော်ခဲ့မိသလဲ၊
တစ်ခါတလေ တွေးမိတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ပြန်လေ့လာကြည့်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တိမ်
တွေကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့ တိမ်ချစ်
တစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။

အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော် အင်းစိန်ကာရာမ္ဘာ

ရော သရက်တောရမှာပါ တိမ်တွေကို ထိုင်ငေး၊
ရပ်ငေး၊ လျောင်းငေးခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့ကို
အားကျခဲ့ဖူးတယ်။ သူတို့လို လေနင်ရာ လွင့်
ပါးလိုစိတ် တဖွားဖွားပေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်
ချစ်ရတဲ့ တိမ်တွေဟာ စကားတင်း မဆိုတတ်
ပေမယ့် အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တာ
အသေအချာပါပဲ။

ကျွန်တော်ချစ်ရတဲ့တိမ်တွေကို လှမ်းပြီး
စကားတွေ အရူးတစ်ယောက်လို ပြောဖူးတယ်။
စိတ်ကူးနဲ့လည်း ပြောဖူးတယ်။ နှုတ်ကလည်း
ဖွင့်ပြောဖူးတယ်။ ဟိုအထဲမှာတင် မကပါဘူး၊
အခုအထိလည်း တစ်ခါတလေ ပြောနေတုန်း
ပါပဲ။

ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေ ... ကျွန်တော့်စာ
ဆက်မဖတ်ချင်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ အရူး
ရူးဖော်ညှိကြည့်ရအောင်။ ကွင်းကျယ်ကျယ်ရဲ့

ကောင်းကင်တိမ်တွေ လှချင်တိုင်း လှနေလိမ့်
မယ်။ အဲဒီအခါ မိတ်ဆွေရဲ့ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်
ခံစားနေရတာတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ယောက်
ယောက်ကို ပြောချင်တာ ပြောခွင့်မရတာတွေ၊
(ချစ်သူ ဒါမှမဟုတ် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်း
လုပ်နေသူ၊ ဒါမှမဟုတ် မကျေနပ်ချက်တစ်ခုခု)
ကောင်းကင်ပေါ်က တိမ်တွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်
ပါ။ စိတ်ကူးထဲတင်ပြောပြော၊ နှုတ်ကပဲ ပြော
ပြော၊ အခြေအနေပေးလို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ဘယ်သူမှမရှိရင် အသံခပ်ကျယ်ကျယ် အော်
ပြောပြော ဖြစ်နိုင်ရင် သံကုန်ဟစ်ကြည့်စေချင်
တယ်။

အဲဒီအခါ မိတ်ဆွေ နေရထိုင်ရတာ တော်
တော် ကောင်းသွားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ငြို့
မှာဆိုရင် အောင်ပင်လယ်ဘက်၊ တောင်သမန်
ဘက်၊ မြောက်ပြင် ရွှေကျင်ဘက်၊ ရှမ်းကလေး

ကျွန်းဘက် ထွက်လိုက်ရင် တိမ်တွေ တစ်မျှော်
တစ်ခေါ်ကြီး ... အော်စမ်းပါလေ့ ... ပျော်စရာ
ကြီး။

မိတ်ဆွေ ဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်းနာတစ်ယောက်က
ကျွန်တော့်ကို ချစ်စနိုး လှမ်းစဖူးတယ်။ “တော၊
တောင်၊ တိမ်၊ တဲ၊ တောက်တဲ့၊ စနေနံတွေ
ဓာတ်ပုံရိုက်တဲ့ ညီလေးရေ ... ကင်မရာကို
အသင့်ပြင်ထား မှတ်သုံလာတော့မယ်” တဲ့။

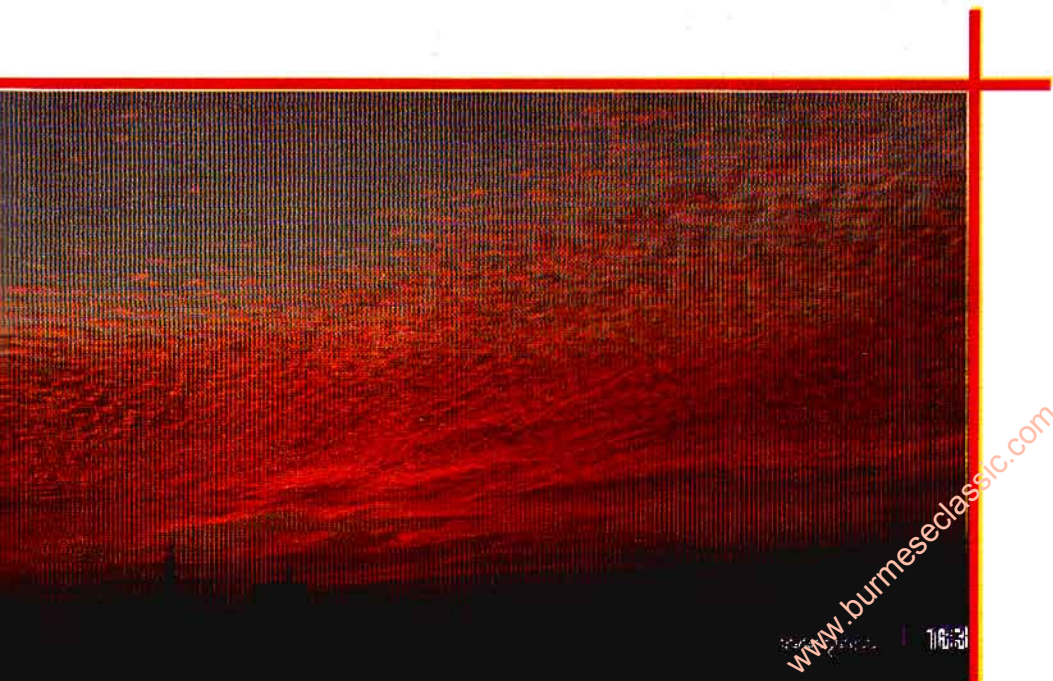
ဓာတ်ပုံသမားတွေဟာ စနေနံတွေချည်း
ရိုက်နေကြသူတွေလား။ မဟုတ်ကြပါဘူး။
ကိုယ်သန်ရာကိုယ်ရိုက်ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော်ကတော့ တိမ်တွေကို ဇာတ်လိုက်နေရာ
ထားမိတဲ့အခါတွေလည်း ရှိတယ်။ ရှုခင်းဓာတ်ပုံ
တချို့အတွက်တော့ တိမ်တွေဟာ အဖော်ကောင်း၊
သရုပ်ဆောင်ကောင်းတွေဟုတ်လား။

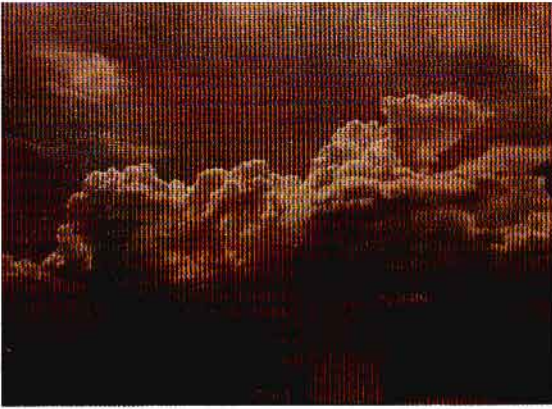
ကောင်းကင်မှာ တိမ်တွေလှတာတွေ့ရင်

ကျွန်တော်ချစ်ရတဲ့တိမ်တွေကို
လှမ်းပြီး စကားတွေ
အရူးတစ်ယောက်လို ပြောဖူးတယ်။
စိတ်ကူးနဲ့လည်း ပြောဖူးတယ်။
နှုတ်ကလည်း ဖွင့်ပြောဖူးတယ်။
ဟိုအထဲမှာတင် မကပါဘူး။ အခုအထိလည်း
တစ်ခါတလေ ပြောနေတုန်းပါပဲ...

သူငယ်ချင်း ဓာတ်ပုံသမားတွေကို အဖော်ညှိမိ
တယ်။ ခက်တာက အဖော်ညှိရင် သွားကြစို့၊
အခုလား ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းက နည်းတယ်။
သူတို့မှာ သူတို့အလုပ်နဲ့ မအားလပ်ကြဘူး။

တစ်ခါတလေ ကိုယ်က တိမ်တွေ လှမှန်း
သိလို့ အပြင်ထွက်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်၊ အလုပ်

က မအား။ အခုအချိန်ဆိုရင်
ကိုမျိုးဇော်ဦးတော့ တောင်သမန်
ရောက်နေလောက်ပြီ။ ကိုကျော်
ဇောလေးတစ်ယောက်တော့ ရွှေ
ကြက်ယက်မှာထင်ရဲ့။ ဇော်မြင့်
ဦးတော့ ရွှေကျင်ရေထွက်
ရောက်နေလောက်ပြီနဲ့ စိတ်ကူး
နဲ့မှန်း အားကျမိတယ်။ အလုပ်
တွေ၊ တာဝန်တွေ၊ ဝတ္တရားတွေ
က ကျွန်တော့်ကို နေအိမ်မှာ
အကျယ်ချုပ်ထားကြတယ်လေ။

ရန်ကုန်မြို့မှာ နိုင်ငံခြားက
အောင်မြင်တဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာကြီး
တစ်ယောက်ရဲ့ သင်တန်း တက်
ခွင့်ရတယ်။ သူ့ရဲ့သင်တန်းမှာ
ပထမဆုံး ပြောကြားတဲ့စကား၊
မှတ်သားဖို့လည်း ကောင်း၊ ထိတ်
လန့် တုန်လှုပ်ဖို့လည်း ကောင်း
တယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ထိပ်တန်း
နာမည်ရနေတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာ
ကြီးတွေ ပါဝင်တက်ရောက်ကြ
တဲ့ သင်တန်းဖြစ်တယ်။

သင်တန်းဆရာက “ဟောဒီ
ထဲမှာ ဓာတ်ပုံ နေ့တိုင်းရိုက်တဲ့
လူ ပါရင် လက်ထောင်ပါ” တဲ့။
ဘယ်သူမှ လက်ထောင်တာ
မတွေ့မိဘူး။ ဆရာကြီးရဲ့ မေး
ခွန်းဟာ ကျွန်တော့်အသိ၊ ကျွန်
တော့်အသည်းထဲမှာ စွဲမြဲသွား
တယ်။

ကျွန်တော် မြန်မာပြည်အနှံ့
ခရီးထွက်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်

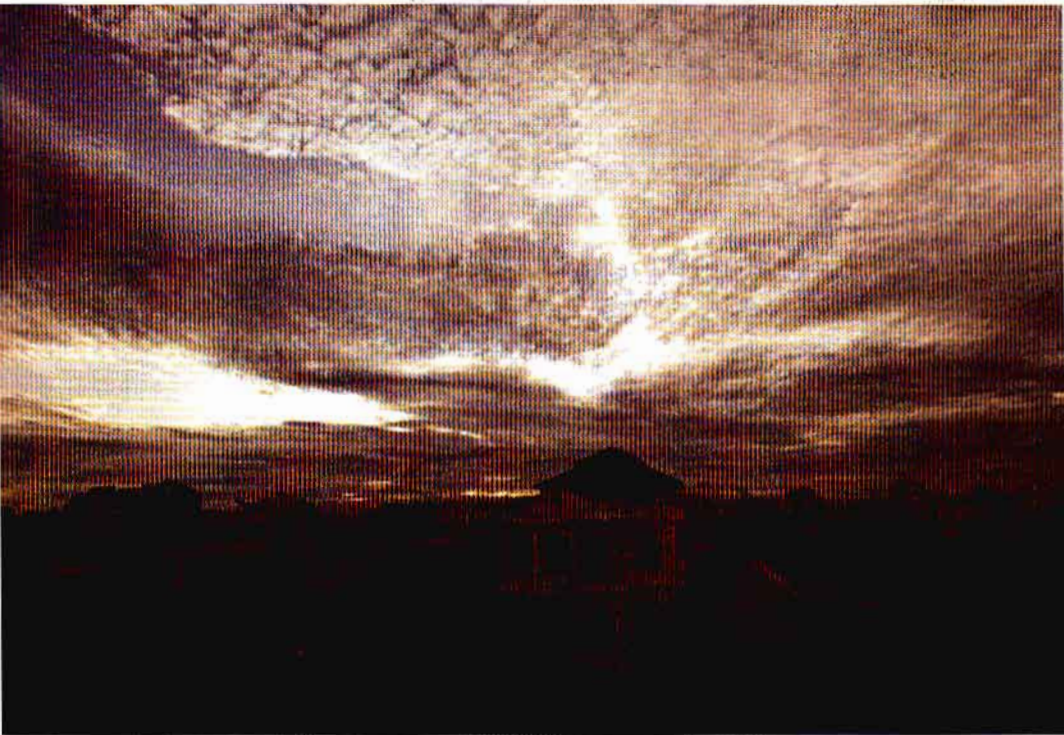
မုန်သုံရဲ့လက်ဆောင် တိမ်တွေရဲ့ ကောက်ကြောင်း။

တိမ်တွေရဲ့ အရောင်၊

တိမ်တွေရဲ့ မာယာ၊ တိမ်တွေရဲ့ အလှကို ခံစားကြည့်ကြပါ။

တချို့တိမ်တွေဟာ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။

တချို့က အကြာကြီး ထိုင်ကြည့်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် လှပကြတယ်...

ချင်တယ်။ ဒီလို ခရီးထွက်ပြီး ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်
ဖြစ်ကြတဲ့ ဓာတ်ပုံဆရာတွေကို အားကျတယ်။
အခုတော့ နေအိမ်အကျယ်ချုပ်ကျနေတဲ့ ဓာတ်ပုံ
သမားတစ်ယောက် လက်ရာတချို့ကို Our
Ways ပရိသတ်ကို မျှဝေပါတယ်။

သူများတွေလို အိမ်အပြင်ဘက်၊ မြို့အပြင်

ဘက် ထွက်ခွင့်မရတဲ့အခါ စိတ်အာသာပြေ
အောင် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်က မြင်ကွင်းတွေကိုပဲ
ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြတယ်။

မုန်သုံရဲ့လက်ဆောင် တိမ်တွေရဲ့ ကောက်
ကြောင်း၊ တိမ်တွေရဲ့ အရောင်၊ တိမ်တွေရဲ့ မာ
ယာ၊ တိမ်တွေရဲ့ အလှကို ခံစားကြည့်ကြပါ။

ကျွန်တော်
ဓာတ်ပုံရိုက်တာ
ဝါသနာပါတွေ
တိမ်တွေမရှိတဲ့အခါ
တိမ်တွေ ငတ်ခဲ့တယ်။
တိမ်တွေ ဆာလောင်မိတယ်။
တိမ်တွေကို အိပ်မက်မက်မိတယ်။

တချို့တိမ်တွေဟာ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်။ တချို့က အကြာကြီး ထိုင်ကြည့်ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် လှပကြတယ်။ တချို့က ဒေါသပါတယ်။ တချို့တိမ်တွေက ဒီနေရာ ဒီမြင်ကွင်းကနေ ဘယ်မှ ရွေ့မသွားအောင် ကောင်းကင်ပင်လယ်ပြင်မှာ ကျောက်ချလိုရရင် ကျောက်ချထားဖို့ကောင်းတယ်။

တချို့ရက်တွေမှာ တိမ်တွေက သိပ်လှကြတယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ အခွင့်မသာ၊ အဆင်သင့်

မဖြစ်လို့ မရိုက်လိုက်ရတဲ့ နေ့တွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီလို လှပတဲ့ တိမ်ရှုမျှော်ခင်းမျိုး မှတ်တမ်းမတင်လိုက်ရတာ နှမြောဖို့အလွန်ကောင်းတယ်လေ။

မုတ်သုံက သူ ပြန်ရင် တချို့တိမ်တွေကို သူနဲ့တစ်ပါတည်း ပြန်ခေါ်သွားတတ်တယ်။ လှယဉ်ကျေးတိမ်တွေ အမိဖမ်းဖို့ အချိန်ရှိခိုက်လုံ့လစိုက်ပါမှ တော်ခါကျမယ်။

× × ×

မှတ်သားသတိဆောင်

လောကဓံ ဤလေ
 ပြေပြေပင် သွေးသွေး
 အေးအေးပင် ဖျော်ဖျော်
 လျော်လျော်ပင် ဖျန်းဖျန်း
 ကြမ်းကြမ်းပင် ထန်ထန်
 မြန်မြန်ပင် ဖြုန်းဖြုန်း
 မှုန်းမှုန်းပင် ချေချေ
 စွေစွေပင် တိုက်တိုက်
 ဝိုက်ဝိုက်ပင် ဝှေ့ဝှေ့
 မရွေ့အောင်စိတ်ကို
 မြင့်မိုရ်ရွှေမဏ္ဍိုင်
 ကြံ့ခိုင်ပုံအလား
 မှတ်သားသတိဆောင်
 မြဲမြံစွာနှောင်မှ
 အမောင်ဘဝခရီး
 အောင်မြင်လိမ့် အပြီး။

ပါမောက္ခ ဦးအေးမောင်၊
 မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၅၇၊ ဩဂုတ်လ

အချက်ကျစွာ ပြောအပ်သော စကားလုံးသည် ပြောသူအား ကြီးပွားတိုးတက်
 အောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်ဘိသကဲ့သို့ ချော်၍သွားသော စကားလုံးတစ်လုံးသည်လည်း
 ထိုသူအား နစ်မြန်းအောင် ဖန်တီးနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် စကားကျွဲသော် နတ်မရ
 ဟု ဆိုလေသည်။

ဒဂုန်ရွှေမျှားရေး
 လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးမှ

ရှေးယခင် နိုင်ငံရပ်ခြားသတင်းတစ်ပုဒ်

လူသတ်မှု တရားခံတစ်ဦးအား သက်သေ ပိုမိုခိုင်လုံစေရန်အတွက် ရဲဌာန အရာရှိတစ်ဦး ကိုယ်တိုင် မိမိပေါင်ကို ဓားဖြင့်လှီး၍ တရားခံ အင်္ကျီကို သွေးစွန်းစေပြီး ဓာတုဗေဒ စစ်ဆေး ရေးဌာနသို့ ပို့လိုက်လေသည်။ မကြာမီ ဓာတု ဗေဒ စစ်ဆေးရေးဌာနမှ “ဤသွေးသည် လူ သွေးမဟုတ်၊ တိရစ္ဆာန်သွေးသာဖြစ်ကြောင်း” နှင့် စာပြန်လိုက်လေသည်။ အမှုမှာ အမှန်ဖြစ် သော်လည်း ၎င်းမှတ်ချက်ဖြင့် တရားခံ လွတ် မြောက်သွားခဲ့လေ၏။

ဓာတုဗေဒ အမှားလား ... လူ့အမှားလား။ ။

နှုတ်ခွန်းသက်

စွန့်စားခြင်း risk ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို စီမံခန့်ခွဲမှု ဘာသာရပ်နဲ့ ကျွမ်းဝင်သူတွေ ခဏ ခဏ ကြားရလေ့ရှိပါတယ်။ ထို့အတူ စွန့်စားမလားဆိုတဲ့မေးခွန်းကလည်း နေ့စဉ်ဘဝရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တော်တော်များများမှာ အရေးပါအရာရောက်တဲ့ အမေးစာလုံးအဖြစ် ရှိနေပါတယ်။ စွန့်စားခြင်းဆိုတဲ့စကားလုံးကို ကျွန်တော်ကတော့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သော၊ ကိုယ့်အား ဆိုးကျိုးဖြစ်စေနိုင်သော အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုအခြေအနေမှ ရရှိမည့် အကျိုးတရားဆီ မျှော်ကိုး၍ ဝင်ရောက်ခြင်းလို့ပဲ သတ်မှတ်ပါတယ်။ စွန့်စားမှုဆိုတာ အန္တရာယ်ကြီးပဲ ပေးနိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ အကျိုးအမြတ်လည်း ရနိုင်ပါတယ်။ စွန့်စားမှုတိုင်းမှာ အန္တရာယ် (သို့) ပေးဆပ်မှုကြီးလေလေ ရလာနိုင်တဲ့ အကျိုးအမြတ်များလေလေပါပဲ။ ကျွန်တော် စွန့်စားမှုကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တဲ့အခါမှာ 'ဖြစ်နိုင်တယ်'ဆိုတဲ့ မသေချာတဲ့ စကားလုံးကိုပဲ သုံးပါတယ်။ မသေချာမှုထဲ တိုးဝင်ရတာကိုး။ အောင်မြင်နိုင်ခြေ ၅၀၊ ဆုံးရှုံးနိုင်ခြေ ၅၀ ရှိတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုထဲကို တိုးဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်က လွယ်ကူလှတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှုံးနိမ့်နိုင်ခြေနဲ့ အကျိုးအမြတ်ကို ချိန်ထိုးဆုံးဖြတ်ရခြင်းက တွေဝေမှုတွေ ဖြစ်စေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရွေးချယ်ရပါတော့မယ်။

စွန့်စားမယ်ဆိုတာကိုတော့ ခိုင်မာအောင်တည်ဆောက်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာလို့ဆို စွန့်စားမှုကို စတင်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ အောင်မြင်နိုင်ခြေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ သတ္တိနဲ့ သက်ဆိုင်လာပါပြီ။ ဒါတွေရှိဖို့ကလည်း ရှေ့က ဘာကြောင့် စွန့်စားမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်မာရမှာပါ။

ဘဝတိုးတက်ဖို့၊ အောင်မြင်ဖို့၊ စွန့်စားမှုဆိုတာ လိုအပ်ကြောင်း လောကကြီးထဲမှာ နေတာကြာလာလေ ပိုသိသာလေပါပဲ။ ရှေ့က အောင်မြင်ခဲ့သူတွေ၊ ကိုယ် လေးစားအားကျရသူတွေဟာလည်း စွန့်စားရာက အောင်မြင်ခဲ့သူအများစုပါလားလို့ အားတင်းရင်း ဆုံးရှုံးနိုင်ခြေ ၅၀ ကို မျက်ကွယ်ပြုရပါမယ်။ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ သတ္တိဆိုတာလေးတွေတော့ အစဉ်အမြဲ ဆောင်ထားရမှာပေါ့နော်။

LAST PAGE

အနုပညာ

စာပေ၊ ဝတ္ထု၊
ရတု၊ ကဗျာ၊
ပျို့လက်ဖြင့်
သာသည့်သီချင်း၊
အဲဒီစာင်းညင်း၍၊
မကင်းမြေတိ၊
ရွတ်ဖတ်လေ့ကျက်၊
တီးမှုတ်လျက်သာ၊
နေကောင်းစွာတည့်။

မင်းပဒေသရာဇာ